

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Oehlenschläger, Adam.

Titel | Title:

Oehlenschlägers Digterværker.

Alternativ titel | Alternative title:

Digterværker.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 3-4

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : Andr. Fred. Høst, 1844-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

1-18 i 9 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 52 8°

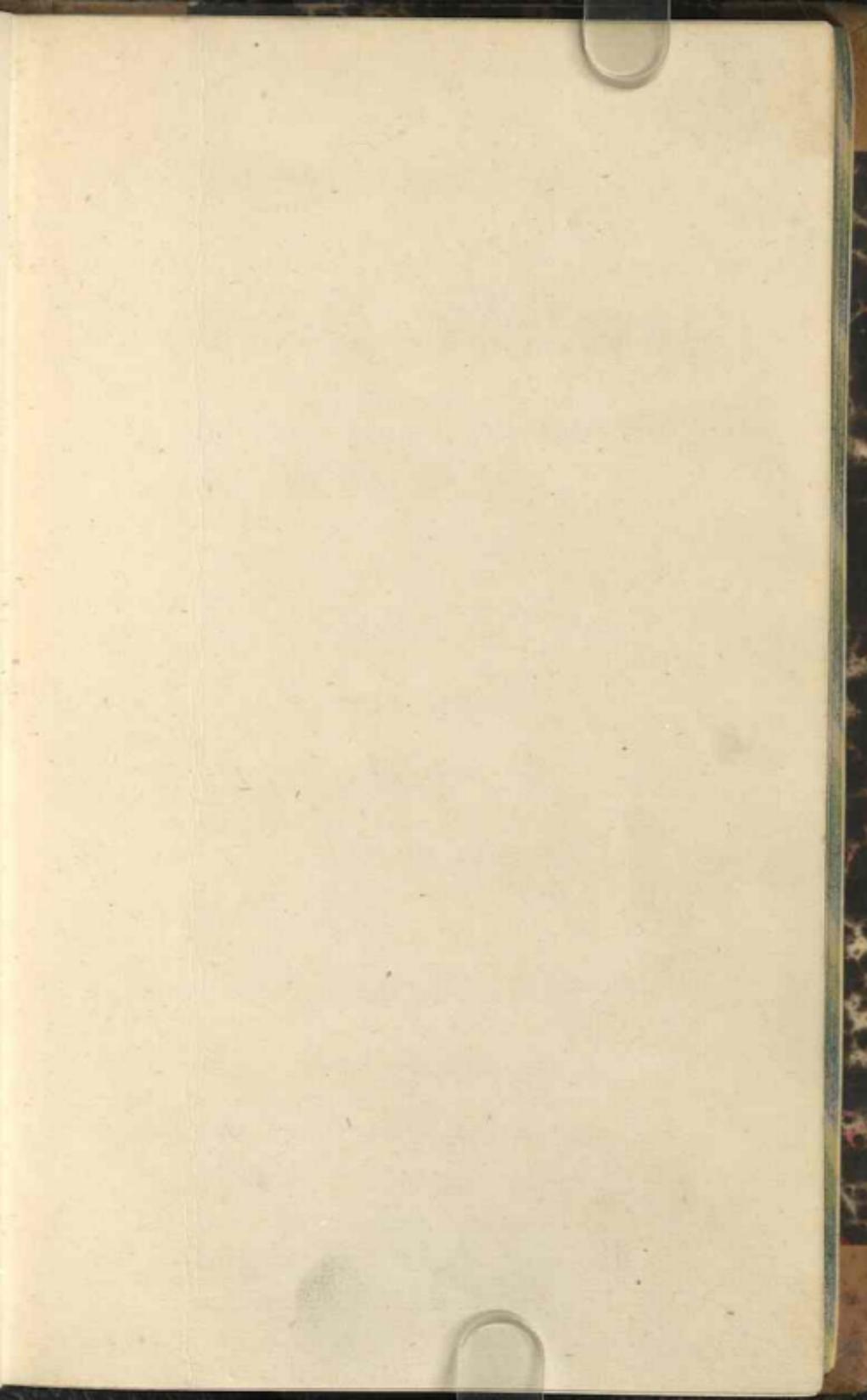
115208057006

+Rex

52, - 119.

Oehlenschlägers samlede Værker.

Tolvte Bind.

Digtterværker.

Tredie Bind:

Hrolf Krake.
Drvarodds Saga.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingste Bogtrykkeri.

1845.

Oehlenschlägers Digterværker.

Tredie Bind.

Hrolf Krake.
Drvarodds Saga.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hösts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Επιτροπής
Επιτροπής

Επιτροπής

Επιτροπής

Hrolf Krake.

Et Hetedigt.

Digitized by Google

Digitized by Google

Første Sang.

Hottur, siden Fiskerdreng, men af sin Alder stor,
Stod taus med Fiskergarnet ved breden Issefiord;
Saa blaaligt Bolgerne rulled over den runde Steen;
Han stirred ned i Vandet paa blege Hestebreen.
Selsomme tanker i Drengens Sind omdrev,
Som Skyen hist paa Gimlen af Stormen jaget blev.
Snart stirred han paa Havet, saa igien paa Nættet,
Hvori de brogede Fiske saa lysteligt sprætted.
Hans Fader, gamle Svipur, med Haaret graat som Tang,
Drog Baaden op paa Stranden, mens han en Bise sang.

Nu skynd dig, siden Gangerpilt, som Handelen forstaaer,
I Vidiekurven læg dem, bring dem til Leiregaard!
Og skynd dig snart at sælge vor gode Fiskedræt.
For Hamp vi bnytte Fisken; jeg trænger til et Næt.
Pulsvaaden og mit Bundgarn udueligt er blevet,
Alt gammelt, halvforraadnet, Man har det sonderrevet.
Jeg saae den skumle Havfru ved klare Midienat;
I skællet Haand, som Finne, hun Garnet tog fat,
Og mens hun viste Taender, sneehvide som et Skun,
Hun rev mig Huller i Nættet, med ghselige Brum.
Jeg knytter mig et andet, som skal det første ligne;
Men mere stært i Traaden. Det skal Goden signe.
Offergoden Thorald, med Hammeren i Lund,
Saa kan ei Man det bide meer sonder med sin Mund.

I Tanken stirred Hottur, et Ord han svared ei,
 Han stirred bort fra Havet til nære Landevei,
 Hvor smukt i Aftensrøden, der farved dunkle Sky,
 Hrolf, Danerkongen, henreed i Hast til Leireby,
 Med sine gieve Kæmper. Den stærke Strandens Blæst
 Drev Lokken ud fra Hielmen, og Manen paa hver Hest.
 I Jernet klædt, som Isen, der stivnede saa graa
 Ved Juletid i Frosten, Bersærker han saae;
 Og tykke Jerngrnyder, paa Hovderne, som Hatte,
 Dem hviled ned ad Skuldrer; om Spyd de monne fatte,
 Der ligned unge Graner, som Kvisten har forliist.

Ha, raabte Hottur, Idræt har disse Helte viist!
 Og see de vælige Hingster, de dele Heltens Mod,
 De vrinske, som om hver sin Rytter godt forstod.
 Nu de forbi os ride. Bersærken, stiv og stolt,
 Seer ei til ringe Fisker, foragter fattigt Folk;
 Men Hrolf er Alles Konge! Han vinker med sin Haand
 Ned til vort Fiskerleie. Thor signe Heltens Land! —
 Nu skynd dig, raabte Svipur, til Leire med din Dræt.
 Naar Jæger gaaer fra Jagten, han trænger til en Ret.

Troer du, giensvared Hottur, at slige Mænd ved Disk
 Gienfinde deres Kraester ved usselige Fisk?
 Nei, sligt et ædest Rovdyr maa bedre fodes op.
 See kun de brede Skuldre paa stærken Helteskrop!
 Som Ulven, ja som Loven de nære deres Mod
 Med Ørens, Hestens Bove, skjondt ei med Dyrets Blod.
 Treen frem jeg for Svibdagger, hvis jeg en Fisk ham hød,
 Han hug med Jernhandsklen, det blev min bratte Død.
 For Spot han vilde tage, for skammelig Foragt,
 At jeg til Kongehallen slig Mad dem havde bragt. —
 Da raabte gamle Svipur: Du stedse Drætten sælger;
 Jeg veed, at Kongens Søster det Allerbedste vælger.

Ja Fader, svared Gottur, det er en anden Sag,
 Forskiel paa Mand og Dvinde der er, som Nat og Dag.
 Fisken er Dvindekosten, og allermeest for Skulde;
 Thi skjondt nu ven og deiligt hun straaler som den Gulde,
 Vi hendes Herkomst kiende! Den gamle Harpemand
 Har ofte Bisen suunget! Hun stammer ned fra Strand.
 Kong Helge, hendes Fader, sik kører en Havets Vib,
 Og hende skylder Skulde sit skionne Blomsterliv.
 Hvad Under, at hun hnder da Strandens gode Ret,
 Spiser sig i Østers, i Fjord og Steier møet? —
 Stands med slig daarlig Tale, fortorn Thyrstinden ei,
 Svared solvgraa Svipur; gak du din lige Vei!
 Hvad kommer da vel dig ved hin gamle Regnars Sang?
 Ved Harpen, olberuset, han lyver mangengang.
 Thyrstinden er Thyrstinde, lad dette nok dig være!
 Sælg hende dine Fisk, fornærm ei hendes Ere.
 Ei Kongebarnet lider, med stolte Heltemod,
 At man vil spæde Saltvand i hendes ædle Blod. —
 Da skyndte bort sig Drengen; men redte først sit Haar,
 Tog paa sin nye Kjortel, og gif til Leiregaard.

Paa Veien tønkte Gottur: Ha, hvo der dog var Helt!
 Godt nok at vorde Fisler ved Issefjord og Belt;
 En Fisler ogsaa strider, maa vise Mod som Koempe;
 Ved Kraft og Kun ved Kasthed formaer han Faren dœmpe.
 Naar Wigir Seilet fylder, naar Nan opsrører Sandet,
 Naar et rædsomt Bælmork henruger over Bandet,
 Da gielder det! I Faren er dyrt det gode Naad.
 Og dog, som Fugl i Lusten, han flyver i sin Baad;
 Snart Neb i Seilet holder, snart stryger han sit Seil.
 Men ak — med Falkens Die, dog stundom seer han feil;
 Da myrder ham en Havmand, og skyller hvide Been
 Mod Nare hen, i Maanstin, paa broget Glimmersteen.
 Og drovelig jeg falder en Strid, ja selv en Seir,
 Mod en usynlig Fiende, mod Alsen: Wind og Veir.

Kun stolt os Stormen driller; thi brugte den sin Magt,
 Et Slag da var tilstrækkeligt — det straffed vor Foragt.
 Og nu — at gaae paa Dræbning mod stakkels svage Dyr,
 Som ei kan Faren høre, som rædde Doden flyer —
 At lokke dem ved Madding! Den værste Fejl, jeg veed,
 Er, tykkes mig, slig Lummshed! Misbruge Giestfrihed,
 Og knytte Næt til Listen, blot for sin Egennytte! —
 — Hvad Egennytte, Hottur? Tænk paa din Faders Hytte!
 Kan Farvelighed kaare vel mere noisom Stand?
 Nei, agt din Faders Haandværk, en ørlig Fiskermænd.
 Men Unge altid stræber ud fra sin Moders Nede,
 Maa prove Vingens Kræfter, hen over Mark og Hede.

At vorde Danerkæmpe! Det Ønske for mig staar,
 Som Freya midt i Vaaren, med Roser om sit Haar.
 Af Hrolf en Hjelm at sticke, et Skjold, et fagert Sværd,
 Folge Danerkongen i drabelige Færd, —
 At, altfor store Tanke! Vel er jeg ingen Træl;
 Fra Urildstid ved Havet, skiondt uden Pandserstæl,
 Gil mine bolde Fædre, med Sømandstroien blaa,
 Og Bandet dem tilhørte, saavidt som Diet saae.
 Men af, hvad haaber Hottur? En Plads ved Kongens Dist?
 Dæmp Modet, stolten Ungersvend, og sælg dine Fiss?

Hvad drev den unge Segut til dristige Begier?
 Var det Hovmodigheden i røde Kobberstæler,
 Der bryster sig som Guldet, men daglig pudses maa,
 At fri for grønlig Wedder i Glandsen det kan staae?
 Nei — altfor stolt til Hovmod, var Hotturs Hierte reent;
 Neent som Solv i Bierget, der Lyset er formeent.
 Kun du, almægtige Fulla, som fletter Freyas Haar
 Til Ungersvendens Lænker; som alt hvad han attræer,
 Skiuist i din Øesse giemmer, — du modte ham i Krat,
 Indklaedt i Maanens Straaler, til Dag du trylled Nat.

Du viste ham paa Sislund, paa Gefions Tomfruse,
 Den hoie Frehas Billed i lilieranke Mo.
 Til Signe, Skuldes Eskemo, du fanged Fist, min Ven!
 Og mærked ei at Signe dig fanged igien.

Til hende bar han Drætten, til assides Buur,
 Skilt fra Kongehallen ved brede Grot og Muur.
 Der saae man Skuldes Kammer, mod Havet laa det frit.
 Sølver-, Muslingkaller og Sneglehorn med Kit
 Bar mellem Mossset muret; det gav et lifligt Syn.
 Selv stod hun der livsalig, men med de skumle Brhn.
 Nær Buret flod en Kilde, saa rolig som et Speil;
 Der baded hun sig ofte; der, frit for alle Feil,
 Sit Legem hun bestued; forgabet i sig selv,
 Som Bolgens folde Huldre, sunken i en Elv.

Fisten modtog Signe med sneehviden Haand;
 Men da hun Gotturs Forsæt erfoer, at liek i Aland
 Han hen sig vilde vove til Dankongens Hal,
 Hvor sterke, drukne Kæmper sad rundt i Floketal —
 Hun raabte: Blinde Daare, taabelige Dreng!
 Du redet dig for Aften din visse Brudeseng.
 Dig Hel i magre Arme vil trylle bleg og kold.
 Hil os, at Tomfruburet med tykke Muur og Bold
 Er skilt fra Kongehallen. Thi ei som Thor blandt Aser
 Kong Hrolf paa Bænken sidder: hans vilde Kæmpe raser,
 Forbitret Tænder skærer, udhyler føle Sang,
 Blodig endnu af Slaget, end i Bersærlegang.
 Som Hunde slide Kiodet med Tænder de fra Been,
 Og Den, som først er færdig, han er ei længe seen:
 Han hugger Been i Panden paa Den, som sidder fiern.
 Vel har de Hovedskaller, hærdede som Jern;
 Men ofte dog en Knokkel en Pandeskal har knust;
 Hvad agter Kæmpen Freden, naar først han er berust?

Da flyder Ølet af Hornet, Blod af dybe Saar.
 Det hielper ei Danklongen forbittret Skoldet slaaer,
 Man hører ei hans Varsel; det er en evig Krig,
 Og ud paa Trællestuldre da børes Helteliig.

Ei forførert Gottur blev ved skion Signes Ord,
 Han vilde gaae i Hallen, frøgted intet Mord.
 Jeg skal vel vinde Kæmperne, det kostet ingen Taare;
 Jeg vil dem Tiden forte, jeg slaber mig som Daare.
 Han foer med baade Hænder op i sit lyse Haar:
 See hvor det uredt strutter, i Borster det staarer.
 Ham Signe maatte laane sin Hue, spids og lang,
 Den bandt han sig paa Hovedet, alt under lystig Sang.
 En Pude snort til Armen hun, som et Skold, ham bandt,
 En Hjortetak i Gaarden i Græsset Gottur fandt;
 Den tog han med som Glavind udi sin hoire Haand;
 Ham Signe fletted Haaret med Straahalm som Baand,
 Saa treen han fro i Hallen, hvor stærke Kæmper sad.

Ha hvilket mægtigt Bolværk, hvilken Helterad!
 Paa Gaffelbœnken, høiest, Hrolf Dannerlonge god;
 Guldhæret over Skuldrer flod i en flammet Flod;
 Bag ham paa Bielken over hans Hoved Hjelmen hang,
 Sværdet Ghellenhialte, som skønt i Striden klang;
 Og Skoldet blankt ved Siden, det gav et lisligt Shn.
 Han stotted Haand til Kinden, sørkte sine Bryn.
 Han var ei fro i Sindet, ei muntrød Øl og Misid;
 I Ensomhed begræd han end ofte Drifas Dod.
 Næst ham, paa Bolstret nede, Svibdag i Pandserrosie.
 Han stirred stolt i Salen, han havde kun eet Die;
 Det andet snelt ham Pilen fra Pandens Hvelving rev,
 Da sidstegang i Upsal for Adils kæmpet blev.
 Han ligned vreden Jette, eensiet, grim og føl, —
 Men i det ene Die stod dog en ørlig Siel!

Og saae man paa hans Legem, heundred man med Lyft
 Det ranke Liv, Bredskulden, hvelvetstærke Bryst.
 Hos ham hans Broder Beigal var klædt i Dyrehuder;
 Paa Hænder og paa Halsen han havde hvide Knuder
 Af dybe Sværdesrammer, der alle vel var lægt.
 Hos ham Hvitserk hin Naske, samme Broderslægt;
 Han løb omlaps med Giorten, i Krigen, som en Piil
 Han fremmest var mod Fienden, stedse med et Smil.
 Sam nær hans Frænde Gromund hin Haarde. Sværdet beed
 Ei paa den stolte Pande, lav, krolhaaret, bred.
 Paa Kongens anden Side man Hale saae, den Modige,
 Haklang, Bott hin Stærke, Hardrefil den Blodige.
 Hvo nævner dennem alle? Hvo beskriver klart
 De stærke Nordan Kæmper, deres Nashn og Art?
 Du skued deres Lige, Marius! dengang
 De dig forgieves fordred til Kamp med Skioldeklang.
 Horsærdet dine Rømere de høie Helte saae,
 Med barnligt Ansigt, guult Haar, Nine store, blaae.
 Saa lysteligt de smilte; lange Haar nedfledt
 Glat over Ternbrynien, Sværdet lynte Od.
 Med Magten dem at fø尔de, du mægted ei; til sidst
 Dog seired dine Kunster, du dræbte dem med Liist.
 Her sad nu deres Aftom. Einheriar hos Thor
 Ei nyde bedre Pleie; hver ved sit eget Bord,
 Med Baabnet over Bielken; og bag et linnet Hæng
 Fandtes haarde Bolstre, de holde Kæmpers Seng.

Om Trællene bar Maden; det var en lidet Slægt,
 Den stammed ei fra Odin, en kleffelig Baegt
 Dog kunde Skulden bære; men Benene var smaae,
 Ret som Grævingehunden i Hal de monne gaae.
 Giulbeen, thinde Legge man paa de fleste fandt,
 Aslegraat var Haaret; til Stavn dem Baandet bandt.
 De stammed ned fra Finners ældste Slægt i Nord,
 Hvis Skarer ødelagdes af Odin, Freir og Thor.

Da flygtede de til Hulerne, til Biergets mørke Bold;
 I Borgestuen Biser man sang om Dverg og Trold.
 Endeel blev dog tilbage, kom fra fierne Skov,
 Tiente bolde Kæmper, korte Harv og Plov.
 Her Danerløngens Trælle gik om i Troier graa.
 Med Flest paa glatte Balkar af Træ, de monne staae
 For Kæmper udi Hallen; og Öl og Miod de bar
 I Horn og staarne Bægre; den Drif var sød og klar.

Det vared ikke længe, saa blev stor Stoi og Larm.
 I Hallen bag et Tralværk sad Skulde; hendes Barm
 Bar ikkun halvbedæklet; i Haaret bar hun Siv,
 En Snor af Muslingskaller giorded hendes Liv.
 Der sad hun, Kongens Søster, fri for al Overlast.
 Hun mored sig ved Larmen, ved vilde Kæmpeskæft;
 Og naar en Hirdmand dræbtes, mysgierrig op hun stod,
 Og gottede sit Øje ved Syn af roden Blod.
 Thi grusom var den Skionne, ved Mord hun sig forlyster.
 Hvo skulde troe, at Skulde var Hrolf den Godes Søster?
 Jo meer man hende kiendte, desmeer man fasted Lid
 Til Sang om hendes Fodselsdag, paa Strand, ved Midnatstid.
 Bag Skulde skælved Signe, den hulde Lillevand,
 Som Straalen bleg paa Bolgen, sendt fra Maanens Rand.
 Hun skælved for ung Hottur, hun blegned tidt af Skælf.
 Med Skoggerlatter Kæmperne besaae ham, klædt som Giael.
 Han gjorde mange Fagter, han Nidviser sang
 Om Danerløngens Fiender. Men op fra Sædet sprang
 Hromund da hin Haarde; en Knokkel, tung og stor,
 Han fasted hen paa Hottur over breden Bord.
 Hvis den ham havde truffet, det vorden var hans Dod,
 Men Hottur modte Knokken med Armpuden blod,
 Saa voldte den ei Skade. Da Kæmperne fornam,
 Han kunde vel sig værge, til Maal de valgte ham.
 Da sloi der Been som Hagleld. Han gav sig Thor i Bold,
 Han kunde ei sig bierge. Da fasted sit Skjold

Til Hottur Danerkongen. Med Skioldet paa sin Arm
 Han tapper sig forstandsed, frygted ingen Harm.
 Da blev stor Lyst og Glæde, da hørtes megen Latter;
 Men hen til Tomfruburet begav sig Helges Datter;
 Kun hende Vanheld mored; kiedsommelig hun fandt
 En Strid, som ingen tabte, hvorved ingen vandt.

Men Signe lukked Hottur igien af Laagen ud:
 At du ei dræbt est vorden, derfor tak Havets Gud,
 Dig Egir har beskiært! — Nei det har Grolf! — han quad,
 — Og ingen Dag i Livet var Hottur mere glad.
 Sit Skjold mig Kongen laante! Ha, leved jeg den Dag,
 At han sit Sværd mig rakte, til Ged i Kæmpelag. —
 Hvad vover du at haabe? quad Signe, husk din Stand!
 Forstiel paa Leirekæmpe der er og Fiskermand.
 Tag dette Suul til Brødet, tom dette Horn, og gaae!

Han med forelsket Die paa Signes Dine saae:
 Jeg af dit Die nyder en Drif langt mere sod,
 End allerbedste Mundgodt, allerlifligst Misd.
 Mig Dammerkongen laante sit Skjold i lystig Færd —
 Maafsee den Dag jeg lever, han rækker mig et Sværd!

Anden Sang.

Høstvinden hylte rædsomt under fortgraae Skher;
 Den stormed over Siolund, hvor ikke mange Byer
 Med Straatage stode, nær ved den vilde Strand.
 Den var bevoret ved Sser og Mosevand,
 Af morke Bogeskove, Danrigets Pryd,
 Hvis Lige vel i Bretland, men sielden udi Syd,
 Selv ei paa Saxland findes; den ynderige Bog,
 Der mellem Træer kneiser, som mellem Urter Løg,
 Stod med de fulde Kroner, i hundred, tusind Tal.
 I Sloven hortes sielden gientaget Dreskrald;
 I Fred sig Stammen bredte. Men under Træet løb
 Ræve, Hærer, Hiorte; skjult under Grenen kroß
 Det halelange Egern, samled Nodder i Gul
 Under de grønne Blade, dybt i runkne Bul.
 I Soen svømmmed Swaner, Bildænder, Gies i Skok;
 Af Agerhøns i Græsset, af Stork' i Mosen nok.
 Men sielden strakte Marken sig med sin Fure lang;
 Dog hyppigt udi Græsset Engens Leer klæng.
 Thi Græsset skænkte Frigga til Dansken uden Moie;
 For Augen maatte Trællen med Flid i Marken ploie,
 Afbrudt i Værket stedse, ved evig Feidesærð;
 Da slap man blanke Plovjern, greb de blanke Sværd.
 Nu havde golden Tørke behersket Den længe:
 Man saae paa Træet Bladene saa visne, gustne hænge,
 Og Engen guul var sveden, dybt sank den første So.
 Da forbarmed sig Gefion, Sislunds hellige Ms:

Til Niord i Noatumen hun gif, forlangte Regn,
 For godt at vederqvæge det hele Danmarks Egn.
 Han aabned sine Sluser, Belsignelsen nedsank;
 Grøn med Perler etter stod Engen frisk og blank.
 Men Skade, Gudens Hustru, der altid gør Fortraad,
 Paa sin rasende Ganger strax vilde være med,
 Da sank for Blæsten Aret, da knaged mangt et Træ,
 Det styrted ned i Mosen; da søgte Lammet Læ;
 Af Huse rev hun Tagene; den stakkels Fiskermand,
 Som kiel sig turde vove paa det oprorte Vand,
 Hvor der var godt at fiske, da fandt i Havets Skiod,
 Hvad for han modig undgik: den bittersalte Død.

Gamle Svipur kæmped mod Stormen, Dødens Gys;
 I Hytten saae han flamme det lille røde Lys,
 Hvor sorgeligt hans Livinde ham vented; Bolgen tids
 Det skulste for hans Die, saa blev det etter frit.
 Da med høimodig Brede brød Gubben hastig ud:
 Du skal mig end ei dræbe, du kummerlige Slud!
 End skal for mig ei flyde min Sons, min Hustrus Laare.
 Da brugte Kæmpehaanden med Senekraft sin Aare;
 Hosit Skuden løb paa Sandet, og ud af Baaden sprang,
 Rigeligt belæsset, Fiskeren i Tang.
 Han vilde gaae til Hytten, han stod paa sikre Strand,
 Da blev i Nattens Tusmørk han vaer en fremmed Mand,
 En bredskuldret Kæmpe. Ved Bidselen han holdt
 Sin Ganger under Treæt. God Aften! det er koldt,
 Raabte han til Gubben, Stormen hyler brat;
 Kan du mig, Fisker, skaffe Huusly for i Nat? —
 Ja, Herre, svared Svipur, giennem Stormens Bruus,
 Hil Den, som har, hil Den, som kan Andre byde Huus.
 Vel er min Hytte ringe, men i en saadan Nat
 Jeg brytted den ei, Egir, for din hele Skat;
 For alle dine Perler paa Havets dybe Bund,
 Min gamle, lune Ronne! See Trofast, min Hund!

Der kommer han og springer op ad sin Husbond glad,
Fordi end ikke Doden i Nat har stilt os ad.

Ei den lune Hytte meer Kæmpen vilde savne:
Han saae de gamle Ægtefolk hinanden tidt omfavne.
Nu græd hun hoit af Glæde, som havde grædt af Kummer.
Godmodig gamle Svipur i Skægget sagte brummer:
Lad Manden ikke skue din Blodhed, svage Bir!
For Stridsmand Graad og Taarer er daarlig Tidsfordriv.
Os Maden sæt paa Bordet, bring den paa hviden Bakke!
Hvor Fattigdom er Berten, taer Noisomhed tilstalle.

Ei, raabte fremmede Kæmpe, hvad taler I om Nod?
I Norge mætter Hungren sig tidt med Barkebrod. —
Er I fra Norge, Herre? — Ja, Ben, fra Throndelag,
Hvor Sol om Somren lyser om Natten som en Dag.
Men her er mørkt og Taage, som i en Mose suid;
Med Trætoppen Blæsten staer i en evig Strid.
Ei Klippevæggen lumer; Landet er saa fladt
Som slette Havrelage; her kneiser intet brat.

Selv Siolund er en Klippe, ham svared Svipur Gubbe;
Men dybt i Havet stander af Steen den brede Stubbe,
Som Gefion brod fra Svithiod, da med sin hvide Stud
Hun plosiede den fra Fastland i Østresalset ud.
En lidet De som denne, hvad skulde den med Fielder?
Her straaler Gullinborste, her hersker Freiers Valde.
Naar man de gyldne Kornar bag Skoven bolge seer,
Da tenkes ei paa Klipper, man ønsker dem ei meer.
Her spises intet Barkebrod! Den sortesede Muld
Let slaffer Nug til Sulet af Freirs Ågerguld. —

Det lader ei at Freier har været dig saa huld,
Svared norske Kæmpe, just med sit Ågerguld.
Mig tykkes, Ben, du lever i Danmark paa Ørst,
Og fanger, i Livsfaren, om Natten Sild og Torsf.

Det er et ærligt Haandværk, gienstvared Svipur graa;
 Gi hver kan være Rigmand! Østersøen blaa
 Omfavner gronne Sjolund; og hvad er større Lyft,
 End rigt med Fiskerleier at krandse hviden Lyft?

Ha, kiendte først du Fieldet, quad Kæmpen, med sin Gran,
 Et Syn, som ei er skuet endnu af nogen Dan;
 De steile Klippesider, med Birk, med Fyrren smykt,
 Grandens stolte Hytte, ved Elv af Bielker bygt;
 Ha, hørte du Fossen bruse, saa skummende, saa hvid,
 Den Sang du aldrig glemte meer i din Levetid.
 Gi nogen Skiald kan siunge sit Drapa med sligt Mod,
 Om Fetternes Bedrifter, om Kæmpen Ymers Blod.
 Saae du den norske Bonde staae ved sin Fieldevæg,
 Udi sit hvide Badmel, med lange hvide Skiaeg.
 Paa Ski den lette Jæger; og Gutten, som med Fryd
 Modte den grumme Mandbjørn med sit Kastespyd —
 Du glemte Dammarks Kornar, du glemte feden Muld,
 Og kisbte Wedelstenen med Glæde for dit Guld.

Hvad vil du da i Danmark? spurgte Svipurs Liv.
 For Kæmpen Heltelegen er bedste Tidsfordriv,
 Svared stolten Nordmand; og over alting staer
 En Seierhelt med Ere, han Fieldet overgaer.
 Hrolfs Kongerhgte breder sig maegtigt nær og fiern,
 Hast overgaer han Arthur og Diderik af Bern,
 Med sine stærke Stridsmænd. Ham stærkt jeg længes efter,
 Ham skænker jeg min Tapperhed, mit Liv, mine Kræfter,
 Hvis han en Plads vil unde mig ved sit Heltebord.

Velkommen da i Danmark, du stærke Helt fra Nord,
 Raabte den solvgraa Fisker. Du tiene vil vor Drot?
 Dit Ansigt, stort og aabent, kun lover idel Godt.
 Stærk est du, føer af Lemmer; men ingen Grumhed føl
 Udligner af dit Die, besindig er din Sjæl.

At have dig til Fiende, derved vel Ingen vandt;
 Men ærlig Ven vist altid i dig en Broder fandt.
 Velkommen her i Danmark! Skænk Moder, skynd dig, hent
 Et Horn med bedste Mundgodt! Han har det vel fortient.

Saa sadde de tilsammen. O hvilken salig Lyst!
 Hvis Lige Skalden mindes, med dybtbeveget Bryst:
 Naar Norges bolde Sonner til Siolund ilte frie,
 At knytte Brodervenskab. — Hvi er den Tid forbi?

Siig os dit Navn, min Herre! ham spurgte Svafas Mand.
 Man kalder Bodvar Biarke mig i mit Fædreland,
 Svared den Fiirstkaarne. Da raabte Svipurs Liv:
 Ha, naar du gaaer til Leire, da skaan min Gotturs Liv!
 I Aften han ei kommer, han gior mig Hiertesorgen;
 Hvo veed, om heel og holden jeg skuer ham imorgen?
 Uvorne Fiskerpebling, forvoven, taabelig!
 Hver Dag han hen til Leire med Tørst begiver sig.
 Han som en Giæk sig klæder, dog slipper altid ind
 I Kongesalens Lofte. Vist ved sit fulde Sind
 Den Pebling ei maa være. Den uselige Pog!
 Hvo sætter sit Liv i Bone hver Dag, naar man er klog,
 For ingenting at vinde? De hugge ham med Been,
 Saa store, gode Bodvar! som Strandens tunge Steen;
 Dog veed han sig at bierge. Men du, som est saa stærk,
 Komst du til Kongesalen og oved sligt Hofværk,
 Du dæbte ham paa Stedet. Thi er min Moderbon:
 At du de mindste Knokler vil kaste paa min Son,
 Til Bon for Giestfriheden, som du har nydt i Nat. —
 Ved disse Ord soe Biarke godhertig, overbrat;
 Gik med sin Bært at finde paa Loftet torre Straae,
 Sit Biorneskind derover han strakte;sov derpaa.

Næste Dag da Solen smukt over Havet stod,
 Da de sorte Skyer Himmelnen forlod,

Den ene med den anden, liig en bagtalerst Flok,
 Der sværter Stormands Rygte: naar den har Isiet nok,
 Og herlig han indtræder, fordunkles han ei meer,
 Med milde Smil paa Læben hver Smigrer paa ham seer;
 Saa Skhen, purpurbræmmet, tilsmilte Dagens Gud,
 Hvis Glæds den vilde dække nys med en Taageslud.

Til Leire bort fra Høtten da Bodvar Biarke gif.
 Og, alt imens han vandred, det stolte Nordmandsblik
 Blev meer og meer formildet. Udi det friske Grønne
 Stod utallige Blomster. Det Høie for det Skionne
 Treen fosterligt tilbage; som Nattens Stierneghs,
 Med Melkevei og Maane, for Morgenrødens Lys.
 Han sig i Lundens satte, hvor Nattergalen slog,
 En Fugl, som han ei kiendte, som han for Drossel tog;
 Men da de skionne Toner den fløjted i hans Øre:
 Slig Qvidren, raabte Biarke, før aldrig jeg mon høre.
 En lidet Bæk i Græsset tæt ved hans Fodder flod,
 Det tyktes ham, som Bækken ham velkommen bød.
 Den risled, Fuglen qviddred; stærk var dog svage Øst,
 Selv Sarpens stolte Brusen den doved i hans Bryst.
 En felsom Stemning Helten betog: Vaarens Pryd
 Kom med sin Duft besvangred fra Østen og fra Syd,
 Fra Kaukasus; hvor Aser, før Odin, Seier vandt,
 Reed under brede Palmer Kameel og Elefant.
 Ham tyktes atter mindes en længstforsvundne Drøm;
 Forstegang ham Barmen svolmed længselsom.
 Men snart han vaagned atter; forlod den grønne Vaar,
 Nabned Borgeledet og gif i Leiregaard.

Det var endnu heel aarle, da Biarke kom fra Skov;
 I Vaabenhuset Bagten paa Skioldet sad ogsov.
 Der havde været Gilde langt over Midienat,
 Dybt slumred alle Kæmper, seent havde de forladt

Det gyldne Horn i Hallen. Hos Gross, ved Giestebord,
Bar mindst af alle Dhyder Forsigtigheden stor.

Biarke gik med Lempe Skioldvagten forbi.
Nu stod han midt i Hallen, den var ei lukket i.
Aabne var alle Luger for Morgenluften frist;
Trælle med varme Svampe torred Benk og Dif.
De Leergulvet feied med Riserkoste smaae.
Bevæbnet vel de skued en Mand i Hallen staae,
Men agted hannem lidet; end sovnige, de troede,
Bodvar var en Hirdmand, som der paa Gaarden boede.
Thi rundt om Kongehallen, i en Alkove lang,
Sov Helte bag Gardiner; og deres Snorken klang,
Mens Morgensolen sendte sin første Straale kold,
Paa Hielmen over Bielken, paa blanke Sværd og Skiod.

Forundret skued Biarke den Hal, som Bolig gav
Saamange vældige Kæmper. Nu stod den som en Grav,
Forladt, mens tomme Vaaben ved Hesteleiet hang.
En Bunk, midt paa Gulvet opstablet, spids og lang,
Som sorte Tørv i Mosen, der stod af hvide Been.
Nær den at betragte, Biarke var ei seen.
Han mørked noget Levende, det rorte sig derinde.
Sagn om føle Slanger da kom i Heltens Minde,
Der hvile mellem Knokker, naar Kiodet er opspist,
Naar Liv af giftig Wedder Manden har forliist.
Et Skridt han giss tilbage; men paa sin Ghysen vred,
Tre lob han atter fremad, og vilde rive ned
Den hele Knokkelbhgning, heel opbragt i Land —
Da stak der ud af Bunken en lidet, smudsig Haand.
Biarke greb om Haanden, der hortes Bee med Al.
Forst ud af Knokkelbunken drog han en Hiortetal,
Derpaa en broget Straavist, saa fra den haarde Seng,
I forte morkeblaas Troie — deilige Fislerdreng.

Hvo est du, Mand? skreg Gutten, i Nod og i sin Angst.
 Jeg hedder Bodvar Biarke. Forunderlige Fangst!
 Hvad gior du her i Stablen af hvide Fleskebeen,
 Af Dreknokler glatte? — Vør, Bodvar, ei seen!
 Skynd atter dig at bygge trindt om min Krop en Borg!
 Du ellers voldee min Moder stor Qvid' og Hiertesorg,
 Hvis du mit Mord fremfnyder. Og kan min Skioldborg ei
 Knokkelkastet hindre, da gaaer jeg Dodsens Bei;
 Sær dersom Hromund hugger, en Hirdmand ond og føl,
 Den eneste Leirekempe med en uerlig Siel.
 Han staaer mig efter Livet, har ofte giort Forsøg,
 Hugger ei, som de andre, med overgiven Spøg.

Ha, raabte Bodvar Biarke, nu kiender jeg dig bert,
 En Son du est af Svipur, min Ven, min gode Bert.
 Vør du kun rolig, Hottur! Er ikke saa dit Navn?
 Jo, Herre, svared Drengen, I kommer mig til Gavn,
 Som jeg paa alting mørker. — Hold dig kun kæl og ræs,
 Svared ham Norges Kæmpe; gak ud til Kilden! Vast
 Dit Ansigt, dine Hænder; til Aser gior en Bon,
 Saa vil jeg dig knæsætte her som min egen Son.
 Der skal dig Ingen røre det allermindste Haar. —
 Da Hottur med stor Glæde gifk ud i Leiregaard,
 Og treen igien i Hallen, ei som en Træl, en Daare;
 Synet af hans Skionhed da Bodvar glæded saare.
 Han sagde: sæt dig rolig hos mig, du flinke Pog,
 Der sidder du saa sikker, som i din Moders Krog.

Nu blev det lyft i Hallen; men stille dog som før.
 Ved alle Sovelamre til Skoven var en Dor,
 Hvoraf de vaagne Kæmper udsmutted, uden Ord,
 At bade til Forfriskelse sig først i salten Fiord.
 Net som den doyne Sælhund, der slumrer paa Steen,
 Saasnart den hører Larmen er ikke længer seen,

Men vælter sig i Havet; saa Leirekæmper sprang
 Ud i de klare Vover fra bleghvide Tang.
 Ha, hvilken Larm og Latter pludselig opstod,
 Da i Fiorden atter var kiest det hede Blod.
 De leged som Sokalve, dukked hinanden ned,
 Og prøved, hvo i Vandet med storst Udholdenhed
 Vel Veiret holde kunde: naar En da stundom sik
 Af disse salte Bolger en bitter Morgendrik,
 Da skoggerloe de andre, mens Kæmpen sprudled ud,
 Med et fordreiet Ansigt, den uvelkomne Slud.
 Ha, hvilke Hælteloppe! Her, Thorvald, havde du
 Skikkelsel til Guder let funden, hvis du nu
 I Leire havde levet, i Kraftens Helligdom.
 Gi til døde Stene da i det døde Rom
 Du bolde Landsmand trængte, for at fremstille stor:
 En Odin, en Stærkodder, en Heimdal, Tyr og Thor.

Nu steg de op som Svaner, nysodt, som Askr sprang
 Af Barken, første Morgen, da Lærken for ham sang;
 Iførte sig gode Kiortler, gav deres Heste Havre,
 Og gik saa selv i Hallen atter, at nyde Davre.
 Der fandt de Bodvar siddende ved Døren, svobt i Skind,
 Med Hielmen trylt i Diet. Medens de gik ind,
 Han øndred ei en Mine. Det var saa Brug og Skif,
 At ingen Fremmed hilste, før Kongen selv indgik,
 Og Hrolf besøgte Mange. Derved sig Ingen undred.
 Ved Bordene de sig satte, det hoit i Hallen dundred.
 Men da de Gott opdaged, som ikkun lidet glad
 Til høibords nu som Herre hos den Ukiendte sad,
 Lod misfornisiet Mumlen. Man var ei længe seen,
 Snart sloi over Bordet igien paa ham et Been.
 Heel ræd han blev tilmode; ved Spisen og ved Drif,
 Han mærked, at Bersærkerne begyndte gamle Skif.
 Han hvissed ræd til Biarke: Nu lad igien mig gaae,
 Skiuule mig, gode Bodvar, i min Knokkelvraa. —

Sam Bodvar holdt med Haanden saa fast, fuld af Harm,
 At nær han havde knækket Ungersvendens Arm.
 Han sagde: Hvis du viger, mig her til Skam og Spot,
 Hvis Den med Dødt du lønner, som vil dig idel Godt,
 Da skal du ikke komme levende, Træl, herfra.
 Jeg lover, dig at besticérme, hvad kan du frygte da?
 Det er jo blot til Morskab! De Been er' alle smaae.
 Est du en lidet Kylling, som Hagl kan sønderstaae?

Saa sad han taus beskedent, holdt sin Brede tam;
 Snart Knokkelen traf Hottur, stundom traf den ham.
 Men da Beenhaglen vorste, da luniste Hromund tog
 Laarbenet af en Dre, som, hvis han riktig slog,
 Var vorden Hotturs Bane; da, rolig i sit Sind,
 Benet Biarke fanged i Luftten, med sit Skind,
 Greb det med Heltehsiren, stod op, sigted først —
 For sidstegang da, Hromund! du lødskede din Tørst!
 Thi som han Hornet tomte, traf Biarke ham i Panden,
 Saa Blodet over Diet sprang ned i Solverkanden.
 Han blegned som en Dødning, han vakled, Tænder heed
 I Krampe, tabte Bægret, og faldt paa Gulvet ned.

Da blev et sværligt Bulder. Svibdagger Freden brød,
 Greb Sværdet over Bielken, at hævne Fraendedsd.
 Forbitret han sig skyndte, som det opbragte Dyr,
 Der Ungerne berøves. Beigal, som Asathr,
 Naar han i Kampen raser, skreg hoit i Hallen: Mord!
 Død over fremmed Niding, som haaner Kongens Bord.
 Op! Hromunds Drab at hævne! Jeg efter Blodet tørster.

Men som det vrede Pindsviin reiser sine Borster,
 Naar Faren er forhaanden, med Pigge trindt bedælt,
 Gi Ilven Bidet vover, — saa stod, af Helteslægt,
 Biarke den Fiirstaaerne, med Hielm og Sværd, med Skjold;
 Hans Die lynte Døden, dog blev han rolig kold.

Nu opsprang Gallens Dorre; Dannerkongen stod
 Streng for de vilde Kæmper; det dæmped deres Mod.
 De satte sig paa Bænken igien, hver ved sit Bord.
 Da raabte høit Svibdagger: Wedle Drot i Nord! —
 Du taaler ei en Niding, som bryde vil din Fred.
 Da bød ham Danerkongen forblive paa sit Sted.
 Man maatte melde Sagen; og da den var bekjent:
 Han ligger paa sin Gierning, sin Skiebne har fortient,
 Raabte Hrolf hin Gode. Hvor ofte har, ved Drik,
 Jeg Eder ei forbudt den stammelige Skif?
 Det har alt for mig ærgret, at I den stakkels Pog,
 Den uselige Fiskerdreng, ei staaned i sin Krog.
 Hvor længe skal det vare, Berserken er et Dyr?
 Et tappert vel og modigt, som ingen Fare skyer;
 Men fattig paa Forstanden, uden Adelshyd,
 Ukjendt med Baldurs Glæde, med Freyas, Bragis Frhd?
 Men ved min Faders Asse, ved Heimdals Gullintop,
 Jeg hviler ei, for pustet er Mand i denne Krop.
 De Tappreste paa Marken i Nord, dem har jeg alt;
 Der er alt meget vundet; men Brodet mangler Salt,
 Suurdeig, at det kan smage. Velan, det er beghyndt.
 Hromund lumst og grusom har selv sin Dod fremskyndt.
 Er det en Viis at hilse paa venlig fremmed Helt,
 Som giester Danerkongen, som over Sund og Belt
 Er sikkert langveis dragen?

Da folte hver Mand,
 At Hrolf talde Sandhed, den gode Drot i Dan.
 De Dine sloge til Jorden, mæled ei et Ord,
 Medens Kongens Trælle tog Liget fra Jord,
 Og bare det til Graven. — Men Bodvar boied sig,
 Og raabte dybt bevoget: Nu, Hrolf, jeg kiender dig!
 Tak, for du har bestærmet et Liv i vilden Spil,
 Som, fra idag, min Konge, dig ene hører til,
 Hvis du mig ei forskyder. — Da Konningen fornam
 Bodvars Navn og Herkomst, da favned han ham

Med vennesalig Gammel; thi Biarkes Hælterh
 Som Straalen havde bredt sig fra Dovrefieldets Sky,
 Han svad: Vil du beklæde min dræbte Kæmpes Sted,
 Sær est du mig velkommen. — Da smilte derved
 Biarke den Fjærfaarne, men sagde fro i Skient:
 Erlig Mand i Lykken har Vennen ei glemt,
 Og Den, som Mundhed viser, heel ofte Fare staer,
 At han til Tak for Gaven kun flere Bonner faaer. —
 Hvad har du meer at bede? ham spurgte Kongen mild. —
 Hvo der i Mattekulden mig laante Arne-Jld,
 Har Fordring paa mit Veneskab, giensvared Biarke kæk;
 Og Den, som jeg har øngstet med Dodens folde Skæf,
 Maa jeg med Bistand trøste. Skal Biarke blive her,
 En Plads du ved hans Side forunde Gutten der.
 I Nat hans bolde Fader mig viste Giestfrihed,
 Dog Drengens Knokkelgiemme jeg her har revet ned.
 Jeg maa nødvendig bygge ham op en anden Borg;
 At jeg den gamle Moder løser fra sin Sorg.

Da smilte Danerkongen: For din Skyld jeg vil
 Paa Bønken Gottur tage, skjondt udi Hælestespil
 Han ikke lidt er øvet, forstaer ei Kæmpestik;
 Jeg vil ei spare Maden paa ham, ei heller Drift. —
 Maaskee han Helt kan vorde!

Ja, svared Biarke klog,
 Den Green maa tidlig kroges, som ret skal vorde Krog.

Tredie Sang.

Nu læerte Biarke Hottur, hvad hører til en Krig.
Drenge var fra Kæmpen uadskillelig.

En Dag med raste Nordmand Hottur paa Tagten gif;
Da stirred den Fjærstaarne til Jord med mørke Blik.
Hvad fattes dig, min Fader? spurgte munstre Svend,
Jeg kiender dig jo neppe. — Kom! sæt dig hos mig hen,
Svared Norges Kæmpe, hist ved en gammel Geg,
Hvor Solverbækken sprudler og driver Blomsterleeg,
Saa skal jeg dig kundgisse, Son, hvad mit Hierte trykker.
Mit Mod jeg Danerkongen har viist i mange Sthikker;
Dog har han mig opfordret til en Bedrift idag,
Hvortil — jeg maa tilstaae det — sig Biarke soler svag.

Du svag, gienmæled Hottur, nu, saa er Egen skior.
Min Son, en Geg kan knælles, — svared Biarke; hor
Opmærksom paa min Tale: Siolund ved Heltehænder
Er renset vel for Novdyr; dog Get i Skoven render;
Dog har en ussel Vikingsmand forstyrret Leires Fred,
Paa Snekken bragt en Mandbjørn til Herthas gronne Bed,
Som volder megen Øde; thi Mennesker og Øvæg
Den myrder daglig grusom. — Bleg, som en kalket Bæg,
Saae Hottur sig tilbage, han frugted Biornen nær.
Men stille Bodvar Biarke, bag skyggefulde Træer,
Saadan vedblev sin Tale: Gi meer end Gedehamisen
Paa Eblet, agter Nordmand i Throndelagen Bamsen,

Et dagligt Spil bag Graner; thi har mig Kongen sendt;
 Han meente jeg med Jagten var allerbedst bekjendt.
 Derfor han bod mig Færdens; og veed ei, Biarke stod
 I Strid langt før paa Dækket, mellem Liig og Blod
 Mod hundred stærke Fiender, i Hagl fra sorte Skher,
 End han idag med Sverdet gaaer mod et enkelt Dyr.

Ei Hottur kunde fatte den bolde Nordmands Ord.
 Min Gut, vedblev den Hellede, min Farsar i Nord
 Bar mægtig Drot i Opdal; man kaldte hamme Hring.
 Om min Faders Skiebne fortaltes sære Ting.
 Jeg var en lidet Pebling; — min Fader, Moders Dod
 Og deres Livsbedrifter som Eventyret lod
 Tidt mig i spæden Dre. Hvo skielner Falst fra Sandt,
 Som lidet treaars Gutten? Mig Faderlose fandt
 Ragnvald, en ørlig Bonde, han opdrog mig til Svend;
 Men Bisen om min Fader jeg hørte tidt igien.
 Maa ei en ørlig Fader elskes af sine Born?
 Hvor tidt begræd din Son dig, ulykkelige Bisrn!

Saa sige sære Frasagn: min Fader tidlig misted
 Sin Moder, Ragnhild Fagre. Da Kongen havde fristet
 Slig Skiebne, Gubben meldte: Man lever kun eet Liv,
 Jeg søger mig ad Alare paa nh en Benneviv,
 For den, mig Doden roved. Han sendte sine Mænd
 Til sondre Land, at finde sig Hustru igien.
 Men snelt et rødsomt Uveir dem jog fra varme Rykt.
 I sorte Bolger Havfruer med skumhvide Bryst,
 Med Lhn i rodens Øie, drev Snekken op mod Nord;
 Mellem Isens Stumper den standsed i en Fiord,
 Fiernt i det nsgne Finnmark; hvor Granen meer ei staer,
 Hvor selve Tyrren slipper, hvor Birken Nar for Nar
 Kun vorer som et Ukrudt, en lidet fattig Hæk;
 Hvor ingen Fisk meer findes i Elv eller Bæk;

Hvor Mossset trives kummerligt, har tabt sin Farve gron,
Og sortebruunt sig strækker mod Klippen.

En Bon

Til Aserne de giorde, de vented Døden brat.
Den hvide Sneee dem hylled i bælmetke Nat.
Da blevde vaer i Ørken, i Nattens folde Gys,
Langt borte som en Stierne, det var et jordiss Lys.
Did deres Bei de styred. Hvad troer du vel, - de saae?
Som under en Glarklokke sig hvælved Luftten blaa
Hsit om en deiligt Grønning, med spraglet Blomsterbed.
Min Farsars bange Sendemænd gyste derved.
Thi Grønningen med Luftblaau stod midt i Sneens Nat;
Snee gled fra klare Hvælvning, mens den daled brat.
Og midt i broget Lunddeel, bestraalt som af en Sol,
Saae de to skionne Qvinder, hver paa sin ghldne Stol,
At binde Blomsterkranzen i Skyggen af et Træ,
Hvor Purpurfugle quiddred i lune Birkelæ.

De smilte, da de tydeligt i Nattens Gnistersnee,
Bed Skimt af Lys derinde grant funde see
Forfrosne Kæmper skælve; de bød dem gaae i Lund.
Da malede den Eldste med Smil paa røden Mund:
I undres ved at see os i dette Vintermark?
En Foraarslund i Vaaren, hensat i Finmarks Ørk.
Man Kunsten vel maa bruge, man som et Barn har lært,
Fra Undergang at redde, hvad Hiertet meest har fåert.
Hin gamle Finnekoning, en Gubbe mere kold,
Solvgraa meer end Vintren, med Isens klare Skold,
Har beilet til min Datter, den ranke Lilievand,
Med Rette kaldet Sneehvid; thi Sneen ei kan
Bramme med storre Hvidhed, end hendes Haand og Barm.
Dog der den ikke fryser; den blænder ungdomsvarm.

Før nu at redde Sneehvid, at undgaae hans Garn,
Teg flygted hid til Finmark med mit eneste Barn.

Men tog lidt med af Baaren, lidt Blomster, lidt Gront
 Lidt Aftensol, lidt Fugle; det floeder saa fint.
 Nær Isens evige Slotte, Vintrens lange Nat,
 Har vi vor lille Trægaard midt i Sneen sat;
 Og medens Stormens Orne derude vildt sig svinge,
 Med Hyl fra Field til Field, paa nordlyrsrode Binge;
 Mens sorte Mudder vælter iiskoldt, som storknet Blod,
 Af Skorpens brustne Side til Elivagas Flod;
 Det morer os herinde, hvor hver forniet sidder,
 At høre Kildens Rislen, lystig Siskenqvidder,
 Mens broget Sommerfuglen i Solen flagrer her,
 Som Sneens hvide Flokker i Maanskinnet der.
 Kom ind, at spise Jordbær, saa modne, saa sode,
 Udskækled' i vor Morgen-, i vor Aftenrøde;
 Kom ind at see min Datter; thi hun har intet Graat;
 Kun astelyse Langhaar. Det floeder hende godt.

De Sendebud betragted hin lilieranke Ms;
 De tænkte: Længe rider Kong Hring under Ve,
 For han sfig Hustru finder; og længe Kjolen staae
 Vi Ssemænd lade daglig i Bolgerne blaae,
 For man en Tomfru træffer, at bringe gamle Drot,
 Af halv saa fielden Skionhed. Han vist vil thkkes godt
 Om denne ranke Sneehvid. Et Ordsprog taler sandt:
 Uventet kommer Lykken og ofte man den fandt,
 Hvor man den ikke sogte. Vel er vor Konning Hring
 Gi meer i Ungdoms-Baaren, det siger ingenting!
 Har Hossten ei sin Skionhed, skiondt den er ikke Baar?
 De frembar deres Wrind i grønnen Urtegaard,
 For Finnekongens Datter, og efter hendes Sind
 Bar denne bratte Beilen. Bort Skib sik gunstig Bind,
 Da Moderen med Sneehvid berorte Dækkets Kant;
 Strax den skionne Trægaard i Sneen forsvandt.
 Med gunstig Bor de hurtig Finmarken forlod,
 Og seilede til Opland, hwo: Brylluppet stod.

Men stakket kun var Glæden. Til Husbondens Bee,
 Sneehvid blev imod ham saa kold som hviden Sne;
 Han hende var for gammel, hun fodte ham ei Born.
 Men stion var hendes Stedsen, Ungersvenden Biorn.
 Hun med forelsket Die paa Gutten daglig skued;
 Stærke Flammer voldsomt i hendes Herte sued.
 Hun tilstod ham i sin Uttraa, med frække Frillesind.
 Da pletted med en Kindhest han rosenrøde Kind.
 Han opbragt hende stodte tilbage med Foragt.
 Sneehvid over Slaget til Nasen hed bragt
 Strax brugte sine Kunster; en Ulvehandske tog
 Hun op af Sølverskrinet, dermed hun ham slog.
 Da brat han sig forvandled: de lysegule Sokker
 Blev sorte Bisnerborster; til Alser og plumpe Sokker
 De smukke hvide Hænder; hans Ansigt, som før
 Ligned Freir, naar han smiler i Valastialfens Dor,
 Bedæktes af en Hætte, med Ører tykke, smaae;
 Munden lod hun spaltet til Øerne staar.
 En tyk og lodden Timmut indhylled ranke Liv.
 Da raabte spodske Sneehvid: Foragt nu Kongeviv,
 Og beil til Bondedatter! Skynd dig i Skoven ud!
 I Hulen du ved Elven snart træffer din Brud.

Bera, Svendens Fæstems, saa lengselfuld mon staae.
 Men da en Biorn i Skoven hun nærme sig saae,
 Forsærdedes den Fagre, hun vilde Flugten tage.
 Endnu engang paa Veien hun saae sig tilbage, —
 Hun stirred i hans Dine, da kiendte hun ham brat.
 Diet, Sialens Bindve, sloer ei Nat,
 Ved Hexens Tryllekunster. Ved Seid hun ofte kan
 Forvandle til en Slang, til Fugl, til Dyr en Mand;
 Men Diet af et Menneske dog altid han beholder,
 I Pelsen som en Biorn, som Orm i Slangefolder.

Knap stod hun udi Gulen med Bjørnen, før igien
 Til Menneske forvandlet blev hendes Hjertes Ven.
 Der samledes de ofte, ved mørk Midienat;
 Men neppe skinte Solen i Østerlide brat,
 For Bjørnen som et Rovdyr, med Labber og Skæg
 Falder ind i Kongens Hjorder paa Hyrder og Dveg.
 Vel han sig maatte vogte, naar Morgnen var nær,
 At grumt han ei myrded Den, der var meest ham kær.
 O min usalige Fader! Han ønskte selv sin Dod,
 Og ei han vented længe. Konningen bod,
 Paa Dronningens Begjæring, sit Hof i Baaben staae,
 Mod den grumme Mandbjørn paa Jagten at gaae.

Hør, quad min gode Fader, da sidstegang i Lund
 Han talde med min Moder, for dig Forløsningsstunden
 Sig nærmer, kære Vera! Min Dod stunder til;
 Mig bører for, at Sneehvid snart Hævnen smage vil
 I al sin bittre Fylde. Men ville de mig følde —
 Jeg viser dem i Skoven min sidste Manddomsvælde.
 Ja klobe skal den Ónde min kierkomme Dod
 Med sine Benners Nedlag. — Beras Taare flød;
 Men Bjørn, min kælle Fader, saa vedblev sin Tale:
 Ei kan en Mand sin Skæbne ved Klynek forhale,
 Ei heller eier Livet for mig sørdeles Gammel;
 Dog troster det i Noden, at her vi fandtes sammen.
 Saa hør mig, kære Hustru! Naar nu af Landsesting
 Jeg føldet er til Jorden, da finder du den King,
 Som du mig gav i Høste, som end min Finger bær,
 Dit Trostakabspant i Livet, du mig til Doden kiar!
 At bede blot min Fader endnu du har behov,
 Om det som Bjørnen giemmer i Skul ved venstre Bov.

Nu vil jeg meer dig sige: du foder trende Sonner.
 Thor give, Hver med Trostakab og Tapperhed dig lømmer!

Kald du den første Frode, den anden Thorer kald,
Den tredie Bodvar hedde. I Høien er en Hal,
Hvor jeg har gient de Baaben, som de sig hente maae.
Men Morgenhanen galor, min Hustru, lad mig gaae!
At ikke jeg i Hulen et Ulthydskle bliver,
Og glubst, hvad mig er kærest i Verden, sonderriver.
Han gif —

Knap var han ude, saa hylled Biørneham
I Pels det ranke Legem. Da hortes Hundeglam;
Biørnen blev af Kongen og Dronningen forfulgt,
Samt mange stolte Hirdmænd. Ei Sneehvid havde dulgt
Sin Harm mod lodne Rover, som dræbte hendes Øvæg;
Let den gamle Husbond hun daared til en Leeg,
Som kosted ham hans Arving. Vel værged Biørnen sig
Øpreist, med sine Babber, kæk og mandelig,
Den fældte mange Fiender; med Spyd, med Piil i Side
Tilsidst den dog afmægtig i Græsset maatte bide;
Men fasted først sit Øie paa Faderen saa sært,
At Livet blev fra den Dag ei længer Gubben kært.

Min Moder gif til Kongen i grønne Granestkov,
Og bad om hvad der skultes bag Dyrrets venstre Bov;
Snart hun sin King gienkiende; da sik hun Beviis
Fuldt op i Biørnedrabet paa Husbondens Forliis.
Men Sneehvid lod sin Ondskab udrase, thi hun lod
Den dræbte Bamse stege, da rundet var dens Blod.
Derpaa hun for min Moder usalig monne gaae,
Med Biørnekiss paa Brilken, skar det i Stykker smaae,
Dwang hende til at spise; og trued, mens hun slog,
Med pinlig Ded paa Stedet. To Bid min Moder tog,
I rædselsfulde Jammer; men trediegang hun skreg:
Giv heller strax mig Deden; og sank til Jorden bleg.
Da vendte hende Ryggen med Haan den føle Dronning
Og quad: Din Biørn ei deler med Vera meer sin Honning.

Skynd hen dig til dit Leie. Nu har mit Herte No
Uhyrer skal du føde, maa ske det bliver to!

Min stakkels Moder i Landom fødte Sonner tre.
Elgfrode var den første, til Navlen at see
Som Elsdyr, den Usæle. Den anden, Thorer god,
En deiligt Dreng forresten, men med en Hundefod;
Det voldte Biørnekiodet. Jeg var det tredie Barn,
Aldeles uden Lyder, jeg undgik Hexens Garn. —
Min Moder døde fra mig i spæde Barndomsdage.
Om Thorer og Elgfrode jeg intet veed. Tilbage
Jeg blev hos gamle Ragnvald; men i mit tolvte År
En Midnat han mig viser den Hsi, hvor Sværdet staaer.
Mens Maanen gien nem Døren indstraalte rødselsfuld,
Jeg fandt min gode Snertir, uddrog den af Muld.
For Mangen havde prøvet at tage Sværdet der;
Men som i Stenen voxet, det sad for andre qvær;
Jeg drog det, som man drager af skiore Jord en Nod;
Og stedse mig i Kampen min Snertir var god.

Kong Hring var lense gravlagt. I Throndelag, i Strid,
Bed Hær værk, ved Manddom forgik min Ungdomstid.
Jeg Wre mig indlagde ved Hildurs blodige Leeg,
Og Biarke man mig kaldte, lig Barken af en Eeg.
Den uselige Sneehvid faldt blodig for mit Sværd.
Tilgiv, min gode Snertir! hun var dig ikke værd.
Jeg haabed at gienvinde min Faders Eiendom,
Men kunde ham kun hævne. — Da Hrolfs Rygte kom
Til Norge, som en Trækfugl, der sjunger hoit i Vaar;
Og ned fra Dovrefieldet jeg drog til Leiregaard. —
Nu veed du alting, Gottur. Heel trofast i Færd
Drager for Hrolf Krake jeg Snertir, mit Sværd;
Kun denne Biørnejagten — er hoist min Siel forhadt;
Og dog maa Bamsen bløde før Stierneblink i Nat.

Her tang den gode Bodvar; han saae i Bækkens Flod,
 Mens Hottur nhsgierrig og hertegreben stod,
 Han støtted sig til Spydet, han vilde høre meer. —
 Hvergang en Biorn i Skoven jeg ene vandre seer,
 Bedblev alvorlig Biarke, jeg paa min Fader tænker.
 Ei Bjørnen kiender Ullvens, ei Lossens, Nævens Nænker;
 Er sielden blodigt Noldyr, skjondt den er lagt for Had;
 Melk er dens bedste Drifte, Homming dens bedste Mad.
 Et Menneske den ligner, naar den paa Bagbeen staaer;
 Tungsindig, helst alene, den om i Skoven gaaer;
 Lytter heel opmærksom til Fossens Suselyd;
 Ved Lurer, ved Trommer, som Helt, den finder Frhd;
 Angriber sielden Bonden; men, saaret af hans Piil,
 Frygter den ei Døden, forfolger med Jil
 Hævngierrig stolten Fiende, med Kloer og skarpe Bid.
 Den har tolv Mandes Styrke, dobbelt Mandens Bid;
 Bee, hvo den ikke sælder ved første Pilestud.
 Dog vil jeg, uden Bægring, lyde Kongens Bud.
 Jeg hører dybt alt brumme den vilde Bamse hist.
 Han ruser frem i Harme, brækker Skovens Kvist;
 Han æder Dødmands Legem, vanartet fra sin Sægt!
 Hvis Pilen ham ei dræber, da falde du med Bægt
 Paa ham, min sterke Snertir! Thi Hotturs blege Kind
 Mig lover siden Bistand: Han søger kun med vind
 Og med de rædde Fiske.

Som talt var disse Ord,
 Bodvars Piil fra Strengen i Bjørnens Bringe foer.
 Ei dodeligt var Skuddet, og Bamsen styrted mod
 Hin drabelige Kæmpe; paa Pelsen flod dens Blod.
 Biarke vilde drage sin Snertir da paa Stand;
 Men ud i Tasferemmen indvikled stærke Mand
 Den frugtelige Glavind; det vorden var hans Død!
 Da glemte Hottur Frygten; sit Spyd dybt han skied
 I Bjørnens venstre Øre, han styrted mod den kiefl
 Kun for Fosterfaderen han følte Dødens Skræf,

Sin egen Fare glemte; hans Banghed forsvandt.
 Bamsen snart i Gutten en tapper Fiende fandt.
 Hott raabte: Plumpe Niding! Slig Helt vil du myrde?
 Har han mig ei forsvaret, som sine Lam en Hyrde,
 Da Kæmperne paa Leire mig hugged vildt med Been?
 Nu vil du sønderlide hans Krop bag Skovens Green?
 Nei det til Logn skal vorde, du pralerstæ Fæ;
 Din Aland du skal udgive bag dette Bogetræ. —
 Saa talt, han altid stinged; den var alt længe død;
 Men Hottur i sin Iver gientog de stærke Stsd. —
 Ved Kilden havde Biarke sig sat, høit han loe,
 Drengens rafte Idret ham Hiertet giorde froe.
 Han mærked, der var Eve, hvor Villien var stærk,
 Og gottede sit Die ved det fuldendte Værk.

Derpaa han skrued Laaget af ghylde Drilkehorn,
 Med Mundgodt vel forshnet, gisod, bag en Slaaentorn,
 Deri af Biorneblodet; saa rakte han, med Tak,
 Det Hottur hen i Hornet, og sang mens Drengen drak:

Naar Odin vinker,
 Naar Sværdet blinker,
 Er Helten glad;
 I rode Stromme,
 Fra Liig, som svømme,
 Fra Birtingsbad,
 Paa Lhnets Vinger
 Han isler kold,
 Naar Skogul svinger
 Sit rode Skiod.

Siiig, mærker du ei noget? ham spurgte Stridens Mand.
 At mine Kræfter vore, jeg fuld vel mærke kan,
 Ham svared unge Kæmpe. Da Biarke Spydet stak
 I Jord, hvor den var blodigst, og sang mens Drengen drak:

Hans Vaaben runge!
 Den blanke Tunge
 Han svinger sterk.
 Til Odin rider
 Naar Svæder bider
 I Pandserærl,
 Den raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Ei Skrækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

Siig, mørker du ei noget? var Bodvar Biarkes Ord.
 Nu Frøgten falst som Taage, ret som et Hexeflor;
 Giensvared unge Kæmpe. Da Biark' af Egen brak
 En Øvist, vandt den om Sphydet, og sang mens Drengen drak:

Odin med Flammer,
 Og Thor med Hammer,
 Med Kolle Thr,
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Vaabnet gnher.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Bjørn,
 Da lokkes Guder
 Til Kampens Born.

Siig, mørker du ei noget? ham spurgte Klippens Son.
 At Hildurs Leeg er herlig og Heltens bedste Bon!
 Giensvared unge Kæmpe. Da, med et Glædesblit,
 Belsigned Biarke Bægret, og quad til Svendens Dril:

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivet,

Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden,
 Saa morgenrod,
 Gaaer Bei herneden
 Kun giennem Død.

Siiig, mørker du ei noget? ham spurgte Fiendens Øder.
 At Asathor fortrolig min Land i Skyen moder!
 Svared ungen Kæmpe; jeg hører Mislners Klang
 Paa stærke Kobberskiolde. — Da Bodvar Biarke sang:

Blandt Misid og Piger,
 Du danske Kriger,
 Blandt Blod og Liig
 Du rast dig svinge,
 Til Skuldas Vinge
 Bortvifter dig.
 Med Sværd fra Belte,
 Med Egelrands,
 Sig sommer Helte
 Den sidste Dands.

End mørker du ei noget, da Hornet er udtsmt?
 Ham spurgte norske Kæmpe. — For Signe Hiertet smt
 Med Frehas Ild skal brønde, til ei det banker meer,
 Svared Hottur hæstig; men nu jeg hende seer
 Forwandlet til Valkyrie, den blide Gefions Mo.
 For Hrolf, for Biarke, Signe, hvor let, hvor fodt at døe!
 Jeg viger ingen Stridsmand i Leirekongens Bo;
 Selv ikke Bodvar Biarke. Vil du mig ikke troe,
 Saa lad os Kræfter prøve.

Da den Fiirstkaarne sprang
 Fra Stenen, greb den Ranke; paa græsgronne Bang
 De brodes længe, tumledes, bag skyggefulde Træ.
 Ikke Biarke mægted at sætte ham i Kne.
 Hott slog med veldig Næve, greb saa med stærken Arm
 Sin Pleiesar om Livet, og boied ham i Harm,
 Som Stormen Egen boier; men Egen dog ei knak.
 Biarke raabte: Manddom af Blodet du drak;
 Men jeg har ogsaa drukket. Du svækker ei mit Mod.
 Som tvende haarde Klipper uboelige stod
 De længe mod hinanden. Da raabte Biarke: Not!
 Langt borte seer jeg Kongen hiddrage med sin Flok;
 Nu vil en Skæmt vi øve.

En Rustning, smeddet ny,
 Han havde med i Skoven, den Hottur han mon flye.
 Hielm og Brynichoser drog selv han Gutten paa;
 Smukt kneised unge Fisker i Staalbrynnen blaa,
 Med Hielmenøttet draget dybt over Pande, Mund.
 Som en fremmed Kæmpe paa Bakken i Lund,
 Stod rank han der med Spydet; sterklt funkled hans Vie;
 Bag Hækken giemte Biarke hans Hat og Fiskertroie.

Kongen kom med Nude, sin ældste Soster huld,
 Med sine tappre Hirdmænd, samt med den stolte Skuld,
 Paa sorte, røde Gangere; men Kongens Singst var hvid.
 Grolf hilste Bodvar Biarke med Hovisfhed blid.
 Sin Høg, den kielke Habrok, han holdt paa sin Haand;
 Den længtes efter Jagten, at slippe fra sit Baand. —
 Da Grolf opdaget Bisornen, som senesterk og stor,
 Af Spydet giennemboret i Blodet laa paa Jord,
 Han raabte: Bodvar Biarke! Thor signet har dit Skaft,
 Du fældte Bisornen ene, med tolv Kæmpers Kraft.

Nei, Herre, svared Biarke, jeg monne den ei fælde.
 Seer du hin ranke Kæmpe, som kneiser med Bælde

I prægtiglyse Brynie? Han kom til Hielp i Nsd,
 Da Bamselabben trued mig med den visse Dod.
 Just som jeg vilde drage mit Sværd, til Dyrrets Drab,
 Blev det i Nemmen viklet. Alt aabned sin Flab
 Hengierrig vilde Bamse, mens jeg stod værgeloss;
 Da kom til Hielp i Noden hin drabelige Knos.
 Han har Uhyret føldet, som slugte Kær og Faar.
 Og til dig tro at tiene, beredt min Kæmpe staer,
 Vil du ham række Sværdet og tage ham i Ged?
 Danerkongen rakte med vante Govished
 Den Fremmede sin Glavind. Han Trostabseden svoer.
 Men see — da Hielmenettet fra Svendens Pande foer,
 Da fiendte Gvermand Gottur!

Ha, raabte Hrolf, du har
 Dig viist i denne Morgen, som sielden Kæmpe svar.
 Du dobbelt haver tient mig: thi først du Bjornen vog,
 Saa hindred du, at ei den min Biarke sonderslog,
 En Helt, som ei jeg misted, for hundred Bjornes Dod. —
 Alt beholde Sværdet til Lon, ham Kongen bod,
 Det skionne Gyldenhialte, og quad: Fra denne Dag
 Skal Gottur hedde Hialte; Bjornens Nederlag
 Derved erindret være. —

Som af en Drom oppalt,
 Stod Hialt i Stoven ene. Til den fierne Jagt
 Henred alt snelle Skare. Men, da han atter saae —
 Modte ham med Elskov to Jomfrusine blaae,
 Og et Par Arme hvide, med gyldne Ringe smykt,
 Sig aabned for den Kække. Da blev til Hiertet trylt
 Hialte du af din Signe! Min Konning, min Mo,
 Raabte den Hugprude. Nu, Odin, lad mig doe!
 Gi mere hoit kan Landen sig svinge bort fra Stov.
 Jeg fletter lyse Noser i dine Egelev!
 Svared, smal i Midie, den fagre Lilie snelt,
 Med Alt og kælen Elskov dog lommes bedst en Helt!

Fierde Sang.

Saaledes havde Biarke til Helt forvandlet Hialte;
 Men ofte foer i Baad han paa Boverne salte,
 Med Fostersonnen fagre; Hialte damned ham
 Til Giengield til en Fisker. Ei agted de for Skam
 I Fredens Tid at stride mod Storm og Kastevinde.
 En ædel Siel forgætter ei stolt sit Ungdomsminde;
 Og Svanen, skiondt den flyver høit over Krat og Liorn,
 Overgaaer i Skionhed selv stærken Kongesørn,
 Forsmaer dog ikke Sivet, men pladster tidt i Dammen,
 Med tamme Gæs og Wender. Som Børn de legte sammen!

Den vilde Larm i Hal var ei efter Biarkes Sind;
 Heller han i Jollen sig mored med vind.
 Og tro var Hialte Havet, som en oprigtig Danske,
 Skiondt nu tunge Slagsværd han bar i pladet Handste,
 Han elskede Foreldrene, selv deres ringe Stand.
 Trende Fiss i Skoldet han bar, i solvblaa Vand.
 Saadan Baulundurs Vidrik, med dybe Heltesrammer,
 Bar, som Kong Didriks Kempe, sin Smedetang, sin Hammer.
 Det gamle Nordens Helt, som Græker, statted Kunst
 Og hver en sindrig Idrat. Middelaldrens Dunst
 Først taabelig foragted, hvad ikke den forstod;
 Og mangen Nutids Daarstab sprang ud af denne Nod.

Siig mig — adspurgte Biarke den unge Helt engang,
 Da de i Høvblif angled, og Tiden faldt dem lang —
 Hvad fattes Kongens Søster, den hulde Nude? Sielden
 Man hende seer i Hallen. Hølst vandrer hun i Qvelden,
 Dybt udi Skoven ene, til dunkle Midnat silde,
 Hvor Nattergalen klukker, ved Groars klare Kilde.
 Hun har et deiligt Ansigt; men over hvalte Brhn
 Ruger stille Sorgmod og slorer hendes Syn.
 Selv Kongen, skiondt saa venlig og tapper, er ei fro;
 Jeg saae ham ofte sukke, naar høit hans Kemper loe.
 Mørk, som den ranke Fakkel, der nærer Lysets Glands,
 Kulsort som Natten, kronet med Stierners Kongekrands.
 — At Grolf tidt stille sørger, — ham svared Svipurs Son,
 Er intet Under, Biarke! Ham græmmer tidt i Lon
 En ulylsalig Skicæne, som intet andre kan.
 I Blodskam blev undfanget Nordens største Mand;
 Og skiondt ved fieldne Dyder han twætter ud sin Skam,
 Saa den af Alle glemmes, den glemmes ei af ham.
 Mig thkkes just for Hesten det er en ære stor,
 At bedste Frugt i Solen paa Gjødningbænken groer.
 Dog ikke Fodslen ene har Grolf bedrovet giort;
 For en huldsalig Qvinde slog hans Hierte stort;
 Hun som en Lilie blegned i Ungdoms fagre Baar.
 Men hvorfor Nude stille med Sorg i Skoven gaaer,
 Jeg gierne dig fortæller; dog lad os først, i Læ
 For Solen, styre Baaden bag dette Piletræ.

Hurtig hialsy ham Biarke did Baaden hen at roe,
 Men da i Pilesthggen nu sadde svalt de To,
 Blev Hialste ved sin Tale. Vor Konges fagre Søster
 Et daarligt Lovste græmmer, intet hende troster;
 Thi ei i hele Skoven, saa vidt og gron den gaaer,
 Boxer en Urt, som møgter at læge hendes Saar.
 Et ubesindigt Lovte, ret som en Sygdom fuul,
 Sundheden undergraver bag hemmelige Skul;

Jeg daglig seer den Ghge, jeg har Medlidenhed,
Men Raad for Banesaaret selv Gir ikke veed.

Svem gav hun da sit Loft? spurgte Biark i Harm.
Beromt for sielden Kiekhed i Bryst og Heltearm
Var fremfor alle Hirdmænd Agnar Ingilson,
Svared Hialt Hugprude, — og til en verdig Lon,
Fordi han Danerkongen hialp paa Odinsøe
At følde gierrige Norik, ukiendt hin vene Os
Ham loved Haand og Hiertre. Men da hun Agnar saae,
Graaned hendes Himmel og var ei længer blaa.

Var han da føl og vanskabt? vedblev den norske Herre.
— Han kneiser stolt som Alkthor, der ager i sin Kerre,
Svared Hialt Hugprude; men, fast som Gudens Lyn,
Ildrodt ham Haaret brænder; de mørkerode Bryn
Han spænder som en Bue, der skyder giftig Piil;
Som Malurt Læben snærper, han drager sin til Smiil.
Stor er han af Legem, velskabt, knokkelstærk,
Ingen Helt i Marken øved Odins Værk
Med mere Bold og Bildskab. Hans Mod er Naseri,
Mens Gen kun Andre følde, let Agnar følder ti.
Men lumm han er i Freden, hovmodig, spodst og kold;
Den lange spidse Hage han skiuler bag sit Sliold,
Og leer ad Andres Alvor med tirrende Foragt.
At han er første Kæmpe, har selv han ofte sagt,
Og Ingen meer modsigter, hans Ord nu alle troe;
Hver Twivler han, med Sværdet, hen over Giallerbro
Til Dodens Nige viste. Men skal der præles ret,
Han taler ei om Manddom, men om sin Helteæt,
Den han fra Odin regner. De stolteste Bersærker
Dog folge ham i Hærværk; men hvergang Kongen mærker,
At Agnar vender atter med Seir til Leiregaard,
Grolfs Pande Skhen dækker; thi som en Frost i Baar,

Hver Kmup han ødelegger ved sin Tilbagekomst,
Der, i Drottens Solskin, tegned til en Blomst.

Mens Hialte saadan tales, dækked Skjers Brimmel
Lidt efter lidt med Sortgraat den lyse Aftenhimmel.
Et Tordenveir opforte sin Muur, den var at see
Som Dovres tykke Fielde, takkede med Sne.
Igienem Skjens Nabning, i Vester, Solen sendte
Sin eneste Blodstraale. Rovbegierlig Glente
Gi meer floi over Skoven, Muusvaagen sogte Skiu,
Forfærdelig blev Himlen, brandroddig, mørkeguul.
Til Stormens dybe Drapa begyndte hoit at dandse
Bolgerne paa Havet, med hvide Liliekrandse.
Som gamle Folk, der Deel meer i Dansen tager ikke,
Stod Egene paa Stranden, med Hovderne de nikke
Ad Ungdoms lystige Lege. Som Svalerne paa Jord,
Dybt Maagerne paa Havet med dalende Binger foer.
Da begyndte Braget! forfærdelig var Karmen.
See, hvisted Hialte sagte, seer du ham ei paa Karmen,
Med sine skæggede Bulke? Jeg Hiulet gnistre saae,
Bulkestueget lyste. Nu vil han snarlig slaae
Med Miolnir Tordenskraldet, den vrede Nukathor;
Freir naade den, han træffer! See kun, hvor Bolgen groer
Fra Tuer op til Bakker. Vi Landet soge vil.
Jeg siner alt derude den føle Marbendil,
Havmanden, som sig viser, naar Doden forestaaer;
Han svommer i Skælbrynie, med lange rode Haar.
Den Hjelm han har om Issen, det er Egirs Hjelm,
Den gi'er ham tolv Mænds Styrke. Langsydret af en Elm
Han under Armen holder, derved han svommer let.
Nu vædder jeg, Margyge, med sine lundste Næt,
Er langt ei borte. Manden at folge hende lyster,
Til Beltested som Qvinde; Stierthale, lange Bryste

Og Hinden mellem Tœer og Fingre vise klart,
 Dog at hun er en Havfru, og det af slettest Art. —
 Lad af at drømme! Biarke giensvared; jeg vil vædde,
 Det er en Mand i Havsnoed, som snart vi maae redde.
 Da Hialte hørte Biarkes Forsikring, om en Mand,
 Han brugte vel sin Nare; snarlig da paa Strand
 Den Fremmede de bierged, lagde ham paa Gruus,
 Hvor selv han kraftig opsprang, gik i Svipurs Huus,
 Fulgt af de tvende Fiskere. Fornsied der han skued
 Lystigt Arneilden luun i Hytten sued.

Han torred sine Klæder ved varme Skorsteensglod,
 Afspudsed sine Baaben; — og knokkelstærk, rod
 Han stod nu der — som Agnar! Ham Hialte kiendte strax,
 Men Agnar Ingen kiendte. Beltets Baabensax
 Han lagde blank paa Bordet, tomte Svipurs Kruus,
 Og medens Stormen ude sagtned sine Bruus,
 Han stormed heit i Hytten:

Det lyktes dig kun slet,
 Lumste Ran! at qvæle Grams, Humbles, Hadings Et.
 Om end mit Skib forliste, med alle tappre Mænd,
 Stærken Agnar Ingilson tilovers blev igien,
 Nok til at tugte Biarke, med samt hans Fosterbarn. —
 Hvad, spurgte Fiskerhelten, skjult bag Hyttens Garn,
 Har du saa stort mod Biarke? Kiender du ham, Helt?
 — Forst nylig, svared Agnar, han over Hav og Belt,
 Til Danmark er dragen, mig usordragelig;
 End kiender jeg ham ikke, men han skal kiende mig.
 Om Kongen end vil taale, forfænglig meer end god,
 Høit beromt i Norden — før for Taalemød;
 Om Kongen end tilstæder, at man hans Hal igien
 Med pæluge Stakarle, med ringe Almuesmænd
 Til Væmmelighed fylder, saa taaler jeg det ei!
 Naar Agnar staer i Hallen, maa Hialte gaae sin Bei.
 Hvor tor en Fiskerpebling sig driftig understaae
 Med Konge-, Jarlesommer i Fosterlag at gaae?

Min Herre, svared Biarke, veltalende med Baegt,
 Kun svag mod rige Guders er Menneskenes Slægt.
 Og dog, saa smaae de ere, saare sieldne, faa;
 De storste Manddomsevner mod Asernes kun smaae.
 Nodvendig Frugt ei findes, hvis Kongen ei har Lov,
 Med Biisdom den at søger bag hele Landets Skov.
 Naar du et Skib vil bygge, mon du et Gierde slaer
 For nogle gamle Stammer, siger: kun hvo staaer
 Paa denne Side Gierdet, til Snekkekiol skal bruges?
 Mon trossket tidt ei Egen af Myrerne sluges?
 Naar nu til døde Skibe man Bielken voelge maa,
 Hvor den ogsaa vorer; — mon ei de Maend, som staa
 Mandhaftige paa Dækket, behøve sligt et Valg?
 Troer du maaskee, at Helten, som Træl, er til Salg?

Forundret ved hans Kækhed Agnar paa ham saae;
 Men Biarke vedblev rolig i Somandstrøien blaa:
 At Trællen ei tilstaedes at bære Skjold og Sværd,
 Nu der er Syn for Sagen! til dristig Herrefærd
 Den øst ei længer duer, med dosigkolde Blod,
 Uden Hælerasthed, uden Ødelmod.
 I mange hundred Vintre forkuedes af Frost
 Finnerne, deres Fædre; ved tarvelige Kost
 De trives bedst bag Plogen; til Manddoms Idrætter
 Skielve de, som Dverge, der gaae mod stærke Jetter.
 Maaskee med Tiden, Herre, forædlet deres øst
 Med Fiendeblodet twætte vil ud den sorte Plet.
 De stolte Sonner svinge Sværd maaskee den Dag,
 Da mangen gammel Stamme visner oldingsvag.
 Nu skeer dem Net! Men Hialte, hvad har mod ham du? Tie!
 Raabte vreden Agnar. — Er Hialte selv ei fri,
 Vedblev den vise Bodvar, af ørlig Fisherstand?
 Hvad har du mod en tapper, fattig Almuesmand?
 Hvad har du mod en Fisher, som reddet har dit Liv?

En Krands jeg under Fiskeren af Havgræs og Siv,
 Men ei af Egeblade, svared stolten Kæmpe.
 Jeg ingen Mand foragter, som farer med Lempe.
 Jeg Eder strax betaler, I holdte Svende to,
 Med hviden Solv min Nedning, Opholdet i Jer Bo.
 Men faaer jeg sat paa Biarke! — Hvad har dig Biarke gjort?
 Spurgte den Fiirstkaarne. — Hans Navn er mig for stort,
 Det maa min Sax beklippe, svared stolten Herre;
 Min Nidkærhed han tirrer, jeg kiender intet værre.
 I Drotters Hal han giesler for Leires bedste Helt.
 Vor sligt en Budlung taale, født ved det danske Belt?

Nu, raabte Bodvar Biarke, eet Land ei altid kan
 Opvisse til sin Ere den stærkeste Stridsmand;
 Hvis Biarke dennesinde selv Agnar overgaaer,
 Maaskee den mere Stærke staer op om nogle Mar,
 Med danske Rug opfostret. — Det norske Barklebrød
 Opfostred Bodvar Biarke til sin visse Dod!
 Raabte stolten Agnar. Ved Odins sorte Navn,
 Hylde han i Hallen ei mit for hvert et Navn,
 Mig som den første Kæmpe, udjager selv han ei
 Fiskerdrengen Hottur til Egirs vaade Bei,
 Hvorfra han ind sig voved i Danklongens Hal —
 Hans Hoved ham fra Skuldren min Gothing hugge skal.
 I Hallen Agnars Ansigt, forferdeligt at see,
 Snart farver hver, som staer der, med Skrækens hvide Sne.

Nu, svared Bodvar Biarke, du har ei langt at gaae;
 Hvis du vil Biarkes Hoved fra Skuldren ham slaae,
 Behover du ei, Herre, langt bort dig at begive;
 Han og hans Fostre Hottur endnu er her i Live,
 Gi langt fra Fiskerhytten. Vi strax dem vil hente;
 Skiondt kun ringe Maager, de frygter ingen Glente.

Derpaa sig begge skyndte, bied ei paa Svar,
 Gil ud, kom tilbage, hver i Brynje klar.
 See her staer Bodvar Biarke, skiondt fostret op med Bark,
 Gi bange for med Agnar en Kamp i aaben Mark;
 Her Hialte hin Hugprude, fostret op med Fist,
 Dog viger han ei Agnar ved Dankongens Dist.
 Nu selv bestemme kan du, i ringe Fiskerbo,
 Hvem du vil Kampen unde. Du est ei nok til To!
 Og traenger først til Hvile. Skibbrudne, stolte Mand,
 Ed, drik og sov i Hytten! Og naar i solvblaau Vand
 I Morgen Solen Skinner, lad os i Kredsen gaae!
 Valkyrierne svinge sig giennem Lusten blaa,
 De Seieren bestemme!

Nei, raabte Agnar gram,
 Hofmodige! du blode ved Nattehundens Glam.
 Nu, jeg min Fiende liender, ei hvile Sværd og Skæft.
 Troer du, vaaden Skibbrud svækled Agnars Kraft?
 Hvad taler du om Hvile? Jeg Hvilen ikke finder,
 For dit Blod, norske Praler, i Herthadalen rinder.

Bel, svared Bodvar Biarke, paa din Taknemslighed
 For Giestfrihed og Nedning, Gottur at skionne veed.
 Her staer hans Fosterfader, ham til at haevne næst;
 Saa kom, du stolte Fiende! nu ikke meer vor Giæst. —
 Nei, raabte den Hugprude, Hialte den helteraske,
 Jeg selv vil Agnar straffe, jeg brænder ham til Aske!
 Hans Been skal Krukken giemme for næste Aftenrød. —
 Jeg skulde mig besudle med Fiserpiltens Død?
 Fnos Kæmpen med rode Løkker, for kæmpe Thor mod Træl.

Da rysted Bodvar Biarke de blanke Pandserstæl,
 Som Klapperslangen Ranglen, og raabte: Ha, ved Thor!
 Nu skal kun Baerget tale, jeg væmmes ved dit Ord.

Som paa en opbragt Dvinde det flyder af din Mund,
 Som Muddervand af Polen. Hoit glammer Nattens Hund,
 Maanen og Stiernerne lyse! Saa lad nu Maanens Skin
 Med Blegheden sig blande paa den Drottes Kind;
 Kun lad som Maend os tie, men kæmpe! — Man skal see
 I Hallen snart dit Ansigt med Skrækvens hvide Sne.
 Derved du stolt har prælet; jeg sværger ved Thor,
 Opsyldes skal dit Lovte! jeg holder dit Ord.

Da gik de To at stride; Agnar stærk og lang,
 I skionne ghylde Vaaben, i Haand af Staal en Stang.
 Prægtige Sværd ved Siden; de rode Lokker faldt
 Om Halsen rigt og Skuldren; Sølverhielmen hvælt
 Bandt ham om spidsen Hage; de dybe Dine laae
 Spodsk under Buskebrynet, Foragt man i dem saae.
 De stærke Knokelfingre som Tænger Spydet greb,
 Bag de smalle Læber han Tænder sammenknæb.

Biarke, bolde Normand, et Hoved mindre var;
 Paa Helstensaabne Pande ham klædte godt et Arv.
 Ham syldigt Ansigt smilte, rodmosset, selv i Strid
 Godmodigt, for at hielpe sin Ven i Trengslens Tid.
 Fjirkaaren, stærk af Lemmer, han raabte: Vort med Spær!
 Lad paa baade Hænder i drabelige Færd
 Os vore Slagsværd svinge, kaste Skjold paa Ryg;
 Bag egne Manddomskræfter Helten stande trhg.,
 Som Padden ei bag Skallen. — Vel Biarke! jeg er din!
 Raabte Frisers Bane! med et hurtigt Hviin
 Foer Spæret hen i Marken. De lange rode Haar,
 For ei at hindre Sværdet, der lynte Banesaar,
 Bandt Agnar i en Knude, hoit i Hielmens Kam,
 Hvor følt en Slangen hvæsed i skællet Sølverham.
 Da hvinte Staal mod Staaleet i haarde Kæmpehænder.
 Din Overmagt i Noget jeg, Agnar, erklaender —

Raabte vreden Biarke, — vi Eigemænd er ei,
 Et Hoved hsiere Budlung, velmaalt du er end jeg;
 Men Kæmper være lige! — Han satte paa en Stub
 Sin Hod ved denne Tale, traf Agnars Hovedknub,
 Og Hovdet fog i Græsset; hosit Blodsstraalen sprang,
 I det blege Maanstin, fra Heltekroppen lang.
 Den længe stod og vakkled, før den til Jorden faldt.
 Hvad? raabte Bodvar lystig, er endt Kampen alt?
 Saa kom, min bolde Hialte, lad tilsengs os gaae!
 Imens den Døde sover under Lusten blaa.
 Imorgen skal paa Leire hver Mand hans Ansigt see,
 Det skal farve Kæmper med Skrækvens hvide Sne.

I Kongens Hal beredtes til Brællup en Fest;
 Hver Dag tilbage ventedes uvelkomne Giest.
 Dog intet Nude mæled, ei tolked sin Nød,
 Skiondt den Vene heller var gangen til sin Død,
 Gav Læben ingen Klage. De stærke Heltesædre
 Saa godt som vi ei talde, dog taug de meget bedre.
 Man fandt sig i sin Skiebne.

Nu prydedes med Lov
 Kongshallen, og med Blomster; der taaltes ei Stov.
 Med hviden Afske skuret blev Egebord og Bænke.
 Hvad hialp det, at den glimred, den ghylde Trællesænke,
 Der Nude bandt til Agnar? Hun sukked i Dweld,
 Betroede først sin Kummer til mørke Kildevæld. —
 Skulde hun sig fryded til denne Brællupsfærd,
 Hendes onde Glæde var hendes Hierte værd.
 Ved Nudes blege Kinder hendes mere blussed;
 Thi deiligt var den Falske. Kæmperne studsed
 Ved hendes store Skionhed, naar hun lod dem see
 Barmens, nogene Skuldres kugelrunde Sne.
 Hun øldre var end Nude, dog syntes hun meer ung,
 Ei hendes falske Hierte blev knugt af Sorgen tung.

Som Duggens Vand forfrisker spraglet Blomsterbed,
 Saa Urt i Perlestænket gienfødes derved,
 Forfrisked Badet Skulde; naar hun af Bolgen steeg,
 Det lod, som hendes Alder for Dieblikket veeg,
 Og medtog alle Rynker. — Den ranke Nude gik
 Med dybtbekymret Naslyn, stille Sorgeblik,
 Og dulgte bleg sin Kummer; men, som en lystig Navn,
 Der nærer sig af Gladslær, til Nydelsers Favn
 Foer Skulde, med sorte Løkker, i prægtig Foraarsbram,
 Og Badehusets Bielker skulste hendes Slam.

Nu vented alle Agnar. Men Hrolf i Hu var mod:
 Vil dette Bryllupsgilde feires uden Blod?
 Tænkte Drotten gode. Han frugted Agnars Søder.
 Medbeiler han ei taaler i Hal, til sin Hæder.
 En Torn i Diet Biarke ham vorder ganske vist;
 Knap træder han i Gaarden, for han høper Twist.

Det vared ikke længe, før Smaadreng forlyndte,
 At Agnar sig til Leire fra Strandbredden flyndte.
 Sællepiben, Trommen heit sig hore lod;
 I blanke Rader staallædte Kæmperne stod.
 Hrolf sad paa Gaffelbænken, hos ham hans Søster Nude,
 Den Blege, Hiertegrebne, ulykkeligst af Brude.
 Hun havde sig til Festen smykt i sorte Skrud,
 Ved Legn sin Sorg tilkiendegav den hndige Brud.
 Men Skulde, rod som Rosen, med spodste Miner, glad,
 Skulste starpe Torne bag det blode Blad.

Nu opsprang Hallens Dore, men Ingen Agnar saae;
 Biarke monne langsomt fra Gaarden indgaae,
 Fulgt af den ranke Hielte. De mæled ei et Ord.
 Med Skalk, sin Svend, sig nærmest Agnars tomme Bord

Biarke den Hjirstaarne, — og der, til Alles Skref,
 Agnars blege Hoved tog han af en Sæk
 Og satte taus paa Bordet: — med Staalhielmen paa;
 Som Horn de dode Vine brustne monne staar,
 Og stirred følt i Hallen; det klamme, blege Skind
 Spændte stramt om Knoklen paa rødstikægget Kind,
 Af levret Blod besudlet. End kommen ei til Ro,
 Det lod, som Dødninghovdet efter Døden lœ.
 Ved Sværdets Slag i Krampe drog sig den smalle Mund,
 Og viste hvide Tænder.

Da gisede Kongens Hund,
 Der smuttet var i Hallen, ad dette Skrællebilled,
 Som Spogelse saa gruligt for Kamperne stillet;
 Da forstummed Viben, Trommen taug, et Suk
 Lod sagte giennem Salen.

O, hvor han nu er smuk
 Raabte den frække Skulde; hun slog en Latter op,
 Det klang, som naar ved Midnat i Grane-Ghygetop
 En hornet Ugle striger.

Fy, sagde Biarke, skal
 Din Latter kun bifalde min Daad i Kongens Hal?
 Saa maa den god ei være. Tilgiv mig, edle Drot!
 Hvis om Biarkes Idret du ikke tykkes godt,
 Men Eden strængt mig binder. Thi Agnars stolte Pral,
 At skrælle dine Hirdmænd med Blik i din Sal,
 Jeg loved at opfylde. Forst redded vi hans Liv,
 Da han i Stormen kæmped mod Bolger og Siv;
 Men da vor Hielp ham ærgred, da han mig Kampen bød,
 Saa tog jeg Livet fra ham, og gav ham heller Død.
 Nu Skall, tag Agnars Hoved, læg det ved hans Krop!

Fra sit Sæde hurtig Dankongen sprang op;
 Men da han alting hørte, han Biarke Bisald gav.
 Sin Brudeseng fandt Agnar i bælmørken Grav,

Man brændte ham til Aske, i Krukken kom hans Been,
 Paa Hoien satte Hrolf ham en stor Bautasteen.
 Men ingen Siel sig gremmed ved denne Kœmpes Dod,
 Ingen Krands blev flettet, Ingens Taare flosd.
 En Steen fra Rudes Hierte der faldt, samme Nat,
 Mere tung end Stenen, paa Heltehoien sat.

Femte Sang.

Bed Venersøens Kyster i Sverrig Hytten stod,
Der boed' en fattig Enke. Hendes Husbonds Blod
Flod varmt paa Veners-Isen for twende Vintre siden,
Da Sonnen, røske Boggur, end var saare siden.
Boggurs tappre Fader, skiondt fattig Almuesmand,
Fulgte tro sin Konge paa tilfrosne Vand,
Da Upsalsdrotten Adils modte norste Drot,
Aile, der forstod sig paa Hildurslegen godt.
De kæmped midt paa Isen; der faldt mangt et Liig,
Hvor Laren og Giedden med Smaafist forte Krig.
Hrolf med sine Kæmper hialp den svenske Herre,
Der foer, som paa Bravalla Hilstetand, i Kerre;
Han slog til begge Sider med twende Sværd, som bedst;
Men Hrolf og Bersærker i Harnisk var til Hest.
Velskoet var Hestenes Hove, skærpte vel med Søm.
Boggur sig erindred endnu, som i en Drøm,
Hvordan, ved Moderside, paa Stranden han saae
Skærerne derude med blanke Brynier blaae,
Paa Is i thkke Sneefog; hvordan, for Klingen blank,
De Stridende nedstyrted, i Vandet Mangen sank.
De overvundne Normænd da veeg i brustne Plader;
Men dyr var Kampen Boggur, den kosted ham hans Fader.
Hrolf bistod Kong Adils i denne Farrens Stund.
Til hver af Hrolfs Bersærker af Guld trenede Pund
Adils maatte love; men Hrolf sik Hildesvin,
Den dræbte Konges Staalhielm, dertil hans Brynie fin.

Findsleif, silkestukken, med Plader; ligerviis
 Til Lon han sik den Guldring, som kaldes Sviagris.
 Men da det skalde sendes til Danmark som Skat,
 Nægted Konning Adils at holde Lovtet brat.
 Thi ristede sig Dansken paam til tapper Strid;
 Da syntes Upsalsdrotten forsonet, venneblid;
 Lod som han vilde holde sit givne Kongeord.
 Bed Freir han i Upsal paa Blodringen svor:
 Jeg er din Skattelunge, med dig i Svogerstak,
 Han sagde, lad os enes, lad os undgaae Drab!
 Du hævnet har din Frænde, den fredegode Gro;
 Kun ved din Skaansel sidder jeg, Hrolf, i Upsals Bo.
 Din Moder og din Søster, Yrsa den vene Bir,
 Tilbragte ved min Side Hælvten af sit Liv.
 Først vandtes hun ved Sværdet, hun sig i Skiebnen fandt,
 Bed venlig Omgang siden Adils hende vandt.
 Saa skaan da nu din Svoger! Man siger, du est god,
 Giest mig som Ven i Upsal, lad os spare Blod!

Saa talt, han let forsoned den ædle danske Drot;
 Men Adils i sit Herte besluttet intet Godt.
 Paa Svig han kun tænkte, han var en Blodmand sterk,
 Slagted Mand til Guder, i hviden Offer-Særk.
 En Grænestov i Svithiod stod der, skummel, mørk,
 Skilt fra fierne Dale, ved Klipper, som en Ørk,
 Der saae man Freiers Gravhoi, rummelig og stor,
 Der sad paa Stol hans Billed, forghylldt, ved et Bord.
 Ei langt fra Høien i Skoven, paa Fielsdets Bæg, et Dyr
 Bar hugget ud i Klippen, det lignet en Tyr;
 Og i det store Gudehuus, hvor Solens Straale faldt
 Fra Taget giennem Bielkerne, der saae man Freiers Galt
 Paa mosgroete Klippe, klar af Guld hin rode.
 Der maatte blege Trælle for Steenkniven blode.
 Adils, grumme Blodmand, med vilde Sværmerlyst,
 Dog selv dem Flintekniven i skælvende Bryst,

Dg raabte, medens Blodet flød ud af Banesaar:
 Skænk Asafreir mig Freden! Skænk et frugtbart Lar
 Yngve du jo kaldes, Ynglinger efter dig
 Upsalske Kongestamme. Forbarm dig over mig!

Paa slig Biis Kong Adils oplofted sin Land
 Alfader til din Almagt, med Morderkniv i Haand.
 Af alle Offergoder han heilic blev priist,
 Bifald af stærke Kæmper blev lidet ham viist.
 Thi Overtroens Taage saa tyk ei længer stod
 Om Afgudsbilledstotter. At sone dem med Blod
 Af Heste, Haner, Hunde, deri man sig fandt;
 Men hemmelig man ghyste, naar Menneskeblodet randt.
 Dog voved ingen Dadlen; og Adils, naar han sang
 Sine vilde Galdre, Steen-Kniven svang,
 I hvide Flagerklæder, i Gudernes Forgaard,
 Med Egelov i Guldring kring de thynde Haar,
 Udbredte Skæk og Taushed; skiondt han ligned meer
 En Hex, med rhynket Ansigt, i Finmark man seer,
 End Uppsals mægtige Konge.

Bed Venersoen gif
 Offergoden Sigvald, saae med morke Blik
 I Boggurs muntre Die. Thi ved den første Strom
 Gik Gutten ved hans Side, fortalte sin Drom:
 Mig tykkes, jeg bekæmped en uretsærdig Drot,
 Som vilde hærge Landet, til evig Skam og Spot.
 Jeg Sværd ham jog i Brystet, og monne gierne dse,
 Agtet af hver Kæmpe, begrædt af hver Ms.

Min Son, din Drom er Guld værd, svared sumfste Gode;
 Midste du i Danmark hvor Hrolf den Niding boede,
 Du skyndte dig som snarest, at faae din Drom opfyldt.
 Sin Død har Leirekongen ved Sletted forfyldt.
 Snart nodes Konning Adils at give ham til Priis
 Hildesvin sin Brønje, Ringen Sviagris,

Samt alt sit Guld til Ræmperne, der stred paa frosne So,
 Hvor din Fader, Boggur, for Sværdet maatte dse.
 Hvis Komning Hrolf du dræbte, hvis du ihiel ham stak,
 Du sikker kunde vorde paa Adils Lon og Tak.

Ei troer jeg, svared Boggur, at Adils gavmildt lønner;
 Men Egenhytte driver ei tappre Sveasømmer;
 I Dalekarlien fødtes min Fader, hvor en Mand
 Til Frihed, Styrke hærdes, med Bhggryn og med Vand.
 Om Guld jeg ikke spørger, trænger ei til Smul,
 I min Badmelskoste jeg sandt mod Kulden Skul;
 Jeg beiler ei til Naade. Ei Upsals Yndlingsæt
 I Dalene just hndes. Dog Næt være Næt!
 Ei skal en fremmed Budlung twinge svenske Mænd.
 Det Liv, mig Guder skienkte, giver jeg igjen,
 Hvis jeg mig kan udmerke ved en svar Bedrift,
 Hvad agter jeg i Hiertet den lille røde Rift,
 Hvoraf min Siel sig svinger til Valhal, paa Stund,
 Naar Menneskesiet brister? Det er Smaating kun!
 Kun at den Nette bloder.

Min Son, var Godens Svar,
 Tænk paa Ynglingstammen, saa agtet og svar,
 Udmerket ved Bedrifter! Hvor skjont, for den at vove
 Sit Liv i Leirehallen, bag Herthas Bogestove.

Nu, svared ræsten Boggur, hvad har hin Slægt vel gjort
 Saa hæderligt, min Gubbe? Hvad virked den Stort?
 Svedger blev bragt i Klippen en Aften af en Dværg,
 Da, drukken, ei sin Høisal han skielned fra Bierg.
 Vanland, forfulgt af Hexen, af hende sær forhadt,
 Blev redet af en Mare, qvalt ved Midienat.
 Bisbur forskiod sin Hustru, skjondt hun var tro som skion,
 Til Lon han indebrændtes af sin egen Son.
 Domald, da Hungersnoden var over hele Landet,
 Slagted Mænd til Guder, blev slagtet selv, forbanded.

Domar og Dygve døde Sotdod, føer til Hel.
 Dag paa Fugletale forstod sig saare vel,
 Dog vared den ham ikke, da Træl af Haren skiod
 En Hothv mod hans Pande, gav ham Smædedod.
 Agnar sin Bir fra Finland med Bold monne føre,
 Til Giengield lod hun Smykket om Halsen ham snøre.
 Ulrik, Erik, Brodre, blandt Ryttere de bedste,
 Thiel hinanden sloge med Bidslet af Heste.
 Alf, Yngve, Brodre, loved Vera den samme Bir,
 Mørded saa hinanden, en stakket Tidsfordriv!
 Hugleik var Hexemester paa Harp' og paa Gige;
 Men dog, af Hexen fældet, han Livet maatte vige.
 Erik blev dræbt i Kampen, ei Seir ham blev skænkt;
 Iorund, som Sorover, blev i en Galge hængt.
 Men Aun var den værste. En Boddel mod sit Barn,
 Hvad falder du ham, Gubbe? Jeg falder ham et Skarn.
 Sædvanlig elsker Faderen sin Son meer end sit Liv,
 Med Aun var det dog modsat: for Drottens Offerkniv
 Blodte de bolde Drenge; men Odin gav ham Nar,
 Hvergang en Son han slagted. Reiser sig dit Haar
 Ved slig Bedrift at mindes? Tilsidst han blev graa,
 I Stol han maatte bæres, kunde meer ei gaae,
 Da offred han den sidste, ei rort over Drengen,
 Skiondt han alderstegen udlevet laa paa Sengen,
 Kunde meer ei nyde sit Ol, sit Kisod og Korn;
 Som myfodt Noer han lalled og died af et Horn.
 Egil overvandtes i Krigen af en Træl;
 Den danske Frode Frægne hialp ham til Riget vel,
 Men Asathr forbittredes, omstakte sig til Dyr,
 Egil tildøde stanget blev af mandolme Thyr.
 Da vilde Sonnen Ottar som Helt sig vise brat,
 Svor, han ei betalte til Danmark ydmhg Skat;
 Men svag paa Bendil endte han sine Levedage;
 Af Træ udstaaret sendte da Dansken Sverrig en Krage,

Til Spot, fordi med Pralen hin faldt i Limfiords Havn,
Og Ottar Vendikrage blev Drottens Øgenavn.

Hold op, Son! raabte Sigvald, viis Ærbodighed.
Afsnægtigt Ord ei river Kæmpehoien ned,
Som bovner over Helten. Paa denne Friggas Jord
Maa verle maa med Dagen. Hvor Lysning er stor,
Maa Skyggen ogsaa mørkne. — Jeg skuer lidet Lys,
Svared rasten Boggur, blandt disse Nattegys.
Hos os i Dalene, Fader, man falder Ingen stor,
Som viser sig saa lidet. — Tøm dit Drengeord,
Da skreg, med Sliæg til Beltet, stolten Offergode,
Det kunde dyrt dig vorde. — Hvad kostet det? Mit Ho'de?
Tag det, maa det ei tenke! Mit Hierte? Giennemsting
Det strax, hvis det skal sole herefter ingenting.

Dig Hovedet og Hiertet endnu er begge unge,
Svared listig Goden, o Boggur, tøm din Tunge!
Bedom ei kaad og daarlig, hvad ei du forstaer.
Kraft har du alt i Armen, Forstanden først med Nar
I stolten Pande kommer. Dog kunde du din Kraft
Bel Fædrelandet stiænke. Jeg vier ind dit Skæft,
Og Sværdet skal jeg signe, hvis du, med dristig Harm,
Det drager, ørlig Svenske, mod Dankongens Barm.

Nu — svared ungen Boggur, — jeg intet love vil.
Til rast Bedrift at vove — der Mod hører til,
Og Mod mig mangler ikke; fun een Ting jeg veed
Mere stærk end Modet, det er Samvittighed!
Har Hrolf fortient at blegne som Ildgierningsmand,
Da stiller ingen Klipper, ei først og salte Vand
Ham fra min Havn, den Grumme. Behandler han mit Folk
Forragteligt og nedrigt, da vorde Sværdet Tolk
For Boggurs vrede Hierte. Og stod han i sin Hal
Omgivet end af Hirdmænd, som Krebs i sin Skal,

Jeg skal ham sikkert dræbe. — Nei, raabte Sigvald, nei!
 Hvi skal du dig opoffre? Paa eenlig Landevei
 Kan du ham i et Baghold vel allersikrest mode.
 Den, som Grolf har føldet, fortiener ei at bløde.

Hjelp Baldur! raabte Boggur, er Graastkæg du forrykt?
 Til Stimand mig at giøre? Ha voxte dig saa tykt
 Gi Skægget, var du Yngling, du skulde det undgielde.
 Nei, Den maa gaae i Doden, som vil den Stolte følde.
 Den som til Odin sender Grolf paa Danerstrand,
 Maa folge ham til Valhal, som uforfærdet Mand.

Dog — ingenting jeg lover. Skiondt du har Skæg som Sne,
 Du med mit eget Die tillade mig at see,
 Ifald jeg selv skal handle. Hvordan end Sagen staaer,
 Endnu den Dag imorgen til Danmark jeg gaaer.
 Jeg saare længes efter at see det fierne Land.
 Beed du hvorfør? — Nei, svared ham Gubben.

Dette Vand,

Bedblev den række Boggur, — den hele Veners
 Staaer nu hvor Landet blomstred, som udgjor Sielunds Øe.
 Gefion, den hellige Disa, har pløjet Den ud
 I Østresaltets Bover med snehviden Stud.
 Hun var en deiligt Qvinde, til Kong Gylfe kom,
 Bad om Egn til Ophold i Drottens Ejendom.
 Kort af hendes Skionhed han skienkte hende Skoven,
 Som her paa Bakkerne grontes. Da spændte hun for Ploven
 Fire Jettesommer, som gik i hendes Nag
 Af Kærighed beruset. Det store Dielaag
 Omhvælved deiligt Diet. De gierne sig paatog
 Skikkeler af Ørne, til Havet Den drog.
 Hun lagde selv paa Ploven de trinde Liliehænder,
 Hoie Bolger svulmed med Skum om hendes Lænder.
 Hun lod sig ei forstrække, gik paa Havets Gruus;
 Havfruer, Nokker blæste paa Luur af Sneglehuus.

Ei Dybets føle Tetter, selv Nan ei hende standsed;
 Hun ploied Den i Havet, hvor solvblaas Bolge dandsed,
 Med Ege, Boge, Blomster, med Fugle, Fiske og Dhr.
 Lyse Alfer svæved i Himmelblaat paa Skher,
 Saa glade ved denne Færsel. — Hvergang dette Vand
 Jeg skuer, længes Sielen, at see det liere Land,
 Som fordum het sig strakte. — Jeg stod, som lille Dreng,
 Mangen Dvald ved Stranden, for jeg gik i Seng,
 Og naar en Luftning kuled, naar en Bolge klang,
 Det thftes mig: om Den den mig en Bise sang.
 At see det liere Siolund, jeg drager freidig frem!
 Det er jo dog et Stykke kun af mit eget Hjem.

Den Dreng ei — tænkte Sigvald — opfylder sin Drøm.
 Mordtanker sielden hidse den Barm, der foler om.
 Han vilde talet mere; men Boggur fra ham gik:
 Jeg maa min Moder skænke det sidste Dieblik,
 Afsted med hende tage.

Hvor vil du hen, min Son?
 Spurgte goden Qvinde. — Jeg søger Helten Lon!
 Svared rasten Boggur; jeg gaaer i Heltefærd,
 Men Moder, du maa signe min Faders gamle Sværd
 Maaskee du aldrig seer mig i denne Verden meer.
 Belan! hvad Boggur hændes, hændtes Kæmper fleer.
 Som Helte at gaae til Valhal, hvilken Lykke sod!
 Men største Skam for Manden, at dse Gottedod.
 Af, svared goden Qvinde, din Dod dog blier min Qval.
 Sandt nok, Kæmper lønnes med Fryd i Odins Sal;
 Paa Venken hist med Herian de ere daglig Giæster,
 Hvor det i Hallen lyser fra tusind Sværdefæster.
 Da spises af Sahrimner, drifkes Ol og Miod;
 Da strides lyftigt, drebes, og leves op fra Dod.
 Valkyrierne fylde de tomte Bægre brat —
 Dog skiller fra din Moder dig Dodens lange Nat.

Hun aldrig meer dig favner, dig ei i Diet seer;
 Tilbords du hos Gulhildur aldrig sidder meer.
 Maaskee, min raste Boggur, du i din Evighed
 Imellem dog dig ønsker til Venersøen ned,
 Sad før ved Modersside, ved tarvelige Fad,
 End midt i Balhalsglandsen, i prægtig Helterad.

Ha, Moder ! raabte Boggur, — Taaren i Diet stod, —
 Du kommer vist i Folkvang, thi du est huld og god;
 I Breidablik til Baldur ! Der skal jeg, ved din Side,
 I Lovsal ofte sidde, til dig paa Bifrost ride;
 Naar Heimdal, skion paa Broen, hos Farvemøerne staer,
 Blæser i Giallerhornet, med astenghldne Haar.
 Baldur skal see min Taare, men Asathor min Daad.
 Farvel, Moder kære! stands nu med din Graad!

Saa vandred han til Dammark, i Dage mangelund,
 Sat over af en Færgemand ved smallen Øresund.
 Han stod i Danerstoven; da Bogen der han saae,
 Da Nattergal han hørte ved Kildevældet saae,
 Det thktes ham, som Lovet en Gaade løste brat,
 Som Venersøens Bolger for sused mangen Nat.
 Med Bonderne han talede, med Fisker, med Helt,
 Ja selv med doriske Trælle; — men ved det danske Belt
 Bar kun om Grofseen Stemme: at han var mild og stor;
 At Baldur atter leved blandt Helte paa Jord;
 At han var hoist retfærdig; men at han, kæmpestærk,
 Som en Thor i Slaget, var glad ved Hildurs Bærk.

I Boggurs Siel det dagedes; Grof den Godes Lov
 Stod lys som Morgenröden i dunkle Leireskov.
 Til Guderne bad Folket hver Dag for Kongens Liv.
 Et Boggurs Daggert længer var nogen Morderkniv.
 Alt hørte han i Svithiod, i Skaane, som overalt,
 Idel Godt af Mængden om Kongen blev fortalt;

At Hrolf forlangte Skatten af Adils, men med Net;
 Thi ei af Guld og Blodet Nidingen blev møet. —
 Forunderlig tilmode stod rasten Ungersvend;
 Han hadde Hrolf ei længer, dog var han ei hans Ven,
 Han følte sig ydmighet, han blev i Panden rød,
 Naar paa sit Sværd han stirred, og tænkte Helten død.

I disse sære Tanker han gik og saae sig om;
 En herlig Dvæld i Hossten ad Leire til han kom,
 Blev vaer en velskabt Kæmpe, som i et Bladelæ,
 Overkors med Armen, med Ryggen mod et Træ,
 Opstirred stift mod Maanen. Did ogsaa Boggur saae.
 En kulsort Sky, sørdatnet, paa Nattens Mørkeblaa
 Sig nærmed lySEN Skive. — Den skionne Kæmpe sprang
 Fra Stenen, drog sin Glavind, saa det i Balgen klang,
 Mod Hæmlens Hælving trued og raabte: Lumfse Dyr,
 Tak Loke for din Frelse! du skuler dig bag Skyer. —
 Men da ham Boggur hilste, skamfuld over Breden,
 Stak atter ind han Sværdet, gyldensmykt, i Skeden.
 Den Fremmede han hilsed og quad: Jeg mig bedrog!
 Den sorte Sky for Ulven i Tanker jeg tog,
 Som skal opsluge Maanen engang i Ragnarok.
 Nu folder Skyen venligt mig ud sin lyse Lok,
 Og er en Uly ei længer. I min bistre Harm,
 Den stod livagtig for mig, sortbrun, som Maanegarm,
 Det føle Dyr, den Jette, den Utgards galne Hund;
 Som vilde den alt Lyset sluge med sin Mund.
 Hvi skal det Onde seire? Hvi synker Thor i Odden?
 Men smuk, skiondt den er blodig, min Ven, er Morgenröden,
 Naar Solen atter stiger; da ved Straalen stærk,
 Skal Helten styrte Lumfshed og hvert Nidingsværk.

Forvirret slog til Jorden sit Die Boggur brat,
 Og skammed sig ved Nodmen, skiondt det alt var Nat.

Mon denne Helt mig kiender? tænkte Svenden bold;
Nei, Talen mig ei gielder; jeg er ingen Trold.

Opmærksom stirred Boggur paa Helten, som i Kamp
Mod Ulven vilde stride, stiondt det kun var Damp.
Den unge, rasse Kæmpe smilte saa stolt og trygt;
Med Guld, meer end sædvanligt, hans Brynje var smykt;
I Skoldet, under Træet, i solverlyse Rand
Saae man tre Fiske malet, i et blaaligt Vand.

Herre, du est en Kæmpe fra Leire, kan jeg see!
Raabte rasse Boggur. Da monne Hialte lee
Dg svared: Jeg kan høre, du est en Svenske, Ven!
Du kiendte mig ved Diet, ved Dret dig igien
Hialte hin Hugprude; saa kaldt, troer jeg, til Spot,
Fordi jeg ikke tyktes om Bamselabben godt,
Da den min Fosterfader i Skoven vilde dæbe;
Men forekom Skovgubben.— Med venligt Smil paa Læbe
Qvad Boggur: Gil min Skiebne, da her jeg træffer dig.
Da sagde Hialt Hugprude: Siig til Gjengjeld mig,
Min unge Ven fra Fastland, saa kraftig saa bold,
Hvad bringer dig til Leire? Hvad fører du i Skold?
— Mit Skold, svared Boggur, er ikun slet og ret,
End har det intet Mærke, men heller ingen Plet. —
Har Kongens Hælterhgte hidbragt dig denne Vei?
Spurgte Hialt Hugprude. — Nei, raabte Boggur, nei!
Enhver om Kongen taler i Sverrig ei saa godt;
Dog troer jeg Dndskab sværter, bagtaler ham til Spot.—
Ja, raabte Hialte med Latter: Tro mig, Kulbrænder god
Er Aldils, Drot i Upsal; med sin sorte Sod
Han sværter hver en Edling, han ei kan farve rød,
Steenhiertet med sin Steenkniv, til skændig Offerdod.
Skam, at de tappre Svenske skal slig en Konning lyde,
Der koger Seid med Qvinder i blodig Hæregryde,

Som kører feig til Kampen, mere feig derfra,
 Og holder ei det Lovte, han helligt loved, da
 Ham tappre Normænd trued. Hrolfs Edelmod og Magt
 Ham skylder kun sit Nige; Hrolf har ham underlagt.
 Men intet er ham helligt, i Svig, Trædshed stærk,
 Uden Egenhøften, eget Ridingsværk.
 Men nødes vi at binde ham Tugtens hvasse Riis,
 Skal selv i Upsal hisset vi hente Sviagris —
 Da vil det til ham svie! I denne sidste Tid
 Rused vi frem i Sarland, i seierige Strid.
 Nu i tilstundende Vinter vor Juul vi holde vil
 I Nolighedens Glæde ved Drif og Harpespil.
 Men neppe seer man Isen i Baar paa Søen smelte,
 For selv med kolde Plader os dække vi som Helte.
 Da vee dig, lunske Aldils! Ham offre lad til Freir!
 Freir hunder den Nætærdige, Thor ham stænker Seir.

Med disse Ord i Hallen Hialte Boggur tog.
 Barmen den unge Svenske stærkt bag Kostten slog,
 Imens han Hialte fulgte. — Er virkelig saa stort,
 Konning Hrolf, dit Hierte? har Uret jeg dig gjort?
 Est ikke blot du tapper, men vennesæl i Fred?
 Est du saa stærk i Taalmod, udi Gavmildhed?
 Det gielder dog en Probe. —

Saa tænkt, han brat git ind
 Og saae sig om i Hallen. — Alt Kongen lagde Bind
 Tre Alar paa at indfore hoviske Sæder der,
 Og Biark' og Hialte hialp ham. — Ei som i Noverhær
 Hirdmænd længer stoied, ei op fra Benken foer,
 Hver sad taus besteden paa Hyndet ved sit Bord,
 Og horte gladopmærksom Bragis den Gamlæs Sang.
 Solvstægget ham til Beltet i lange Tapper hang,
 Som frossent Vand fra Taget; han rynket var, som Bark
 Paa Egens gamle Stamme; dog i Danemark

Var ingen Skaldens Lige; hans Die funkled Ild,
 Som Ungersvendens henrykt, naar Møen smiler mild;
 Dog saae han ei paa Nogen, han ud af Lugten saae,
 Hvor Himmelvognen blinkte fra Nattens Morkeblaau,
 Og sang, imens hans Fingre lod Harpens Strenge bruse:
 „Det dages! Morgenhanen sin Vinge lader suse!”

Disimellem Boggur for Danklongen stod,
 Hvis gyldne Haar fra Issen floss i en flammet Flod;
 Han støtted Haand til Kinden, fro ved Skaldens Sang.
 Boggur ham betraged: Hrolf var smal og lang,
 Heel smuk og kraftig bhgget; den Kummer, Hiertet leed,
 Paa Legemet sig preged dog med lidt Magerhed. —
 For Kongen nu at prove, der hilste ham igien
 Med Venlighed, da Hialte for Hrolf ham bragte hen,
 Den unge Boggur raabte: Ei, ei, hvad seer jeg her?
 En lang afhugget Krake paa Baenknen sidder der!
 Et Træ, heelt smalt i Stammen, hvis Grene maatte vige.
 Er det den steile Trappe, hvorpaas man nu skal stige
 Til Odin og Valhalla? — Han taug ved disse Ord. —
 Forbauset stirred Kæmperne fra Baenk over Bord,
 Paa Kongen og paa Boggur; — hver begierlig var
 At vide, hvad den Dristige fra Kongen sik til Svar.

Af Guld to store Ringe Hrolf bar om hver Arme;
 Han smilte, saae paa Boggur og svared uden Harm:
 Du har mig Tilnavn givet! Hrolf Krake fra idag
 Skal mine Mænd mig kalde. Men — i Evne svag —
 Hvad kan i Navnefæste du skænke Den, som sik
 Tilnavnet af dig, Boggur? — Han taug et Dieblik.
 Derpaa den ene Guldring han strog af Armen, klar,
 Og quad: Saa maa den Rige vel Den, som intet har,
 En værdig Gave skænke. Tag Ringen! —

Uden Tak
 Tog Boggur hurtig Ringen, paa hoiren Arme den stak,

Dg skulste saa paa Nyggen den venstre, medens stolt
 Han gik omkring i Hallen og hoit den Hoire holdt. —
 Hvad, spurgte Kongen atter, betyder Voggurs Færd? —
 Den venstre Haand, Herr Konning, er ei den hoire værd,
 Den blues ved sin Armod, den er saa rigt ei smykt!
 Svared unge Svenster, og saae paa Kongen trhygt. —
 Gi skal den lange blues, quad Hrolf, for ingenting,
 Den Mangel let kan hæves. Han tog den anden Ring
 Og stak om Svendens Haandled.

Da, Voggur! Angersgraad

Fyldte med Glands dit Die; smeltet ved hans Daad,
 Du styrted Hrolf tilfode, bedækled Kongens Haand
 Med Ahs og hede Taarer, og raabte fro i Aand:
 Nu er hver Twipl forsvundet! Ja Hrolf, du est god,
 Saa god, som stor og maegtig; Voggurs Hierteblod
 Skal for Hrolf Krake flyde! O hvilken Skiebne sod! —
 Ja Hrolf, isald du falder, jeg hævne skal din Dod. —
 Da smilte mildt Hrolf Krake, saae fra sit Herresæde
 Paa sine Kæmper og sagde: Lidt kan Voggur glæde.
 I ringe Bondekoste han taler som en Jarl! —
 Ja, raabte Hialt' Hugprude; det er en Dalekarl!

Siette Sang.

Bed Biarkes, Hialtes Bryllup flog intet Offerblod,
Hrolf var ingen Blodmand, den ædle Herre god.

Det Skulde stærkt forbittred, hun ei til Bryllup gik,
Misundelsen udtindred af hendes stolte Blit,
Nidkør paa Rud' og Signe, som lykkelige fandt,
Hvad, uagtet Skionhed, aldrig Skulde vandt:
Et mildthengivent Hierte. Men stolt hun sig tilstod
Ikke selv sin Svaghed. Et Bryllup uden Blod
En Afslø er for Guder! — hun raabte, — Bee Enhver,
Som formastelig tager Deel i slig en Færd. —
Hun lukked paa sit Kammer sig inde Dag og Nat;
Med hvide Hænder klapped sin gnistersorte Kat.
Med falske gule Vine den stivt paa hende saae,
Fælt med Hæreblikket. — Hun tog den i en Braa,
Og sonderstar den Struben, den spretted, hende rev,
Uc af Kattens Negler lang Tid i Armen blev.
Hun agted det kun ringe, græd i sin Arrighed,
Loi for sig selv, forsikred, at intet hun leed.

Nu aabned sig Folkvanger for lykkelige Par.
Hialte med sin Signe hoist lyksalig var,
Og Biarke med sin Nude. Inat fandt Hrolf ei No;
Fulgt af den rafse Boggur han gik til Skovens Bo.
Der stirred han paa Maanen, bevæget dybt i Sind;
En stor, hellig Taare faldt fra Heltens Kind.

Saalunde kom de begge bag Skoven til en Høi,
 Uffides mellem Træerne, skilt fra Dalens Stoi.
 Den lille Dør til Graven Danklongen oplod,
 I Hal af Kampestene nu Heltene stod.
 Mod Maanen vendte Døren; blege Midnatsskin
 I Gravens mørke Hvelving fortroligt smutted ind,
 Oplysende Dødens Bolig. Dybt monne Kongen sulle,
 Han taug og stirred længe paa sorten Aftekrufke
 I Hulens dybe Baggrund, lys af Maanens Glands,
 Hvor de klare Straaler leged med en Krands
 Af salmede Kornblomster, dog alle blaae endnu.
 Hrolf Krakes visne Føraar — han sagde — finder du.
 Sæt dig hos mig paa Stenen, paa dette stille Sæde!
 Mindet af mine Sorger er min bedste Glæde.
 Hos Freia i Folkvangur jeg Drifa seer igien;
 Til des maa Venstak trofste. Saa hør mig, unge Ven!

Paa mine fierne Toge jeg tugted Sarers Drot,
 Som længe havde tirret til Kamp mig med Spot;
 Jeg traf hans Fløk i Marken, med min Hær ham slog,
 Men bort fra Land og Nige Høi dog ikke jog.
 Jeg tog ham ei til Fange, skjondt det er Krigerstik;
 Tilfreds alt, naar jeg Skatten aarlig af ham fil.
 Min Stigboile holdt han, jeg reed til hans Gaard.
 Ved Borgeled mig modte hans Bir, svobt i Maard.
 Knap saae jeg hende, Voggur! for Freias Straale varm
 Fra hendes Die trængte dybt i din Konges Barm.
 Jeg venligt hende hilsed, axlede mit Skind,
 Gil i Høieloste for Kvinder, Mør ind.
 Jeg saae paa ingen Anden, jeg ene Drifa saae,
 Hun modte tidt mit Die med Dine store blaae.
 Vi talde lidet sammen, langt fra hinanden stilt;
 En Rad af Skialde, Kvinder var mellem os opstilt.
 Paa Bønkene sad Kæmperne, der lod om Hrolf en Sang,
 Men ei hans Dre horte Skialdeharpens Klang.

Som Lilien feir paa Øviste sad hun i Hakis Gaard,
 Guld var om hvide Haender, det perlestukne Haar
 I askelyse Fletning til Høften vandt sig ned;
 Den bedste Pryd hun eied var dog Blusfærdighed.
 Jeg elskte, men jeg skulste min Aft i mit Bryst.
 At gieste Haki stundom, var min bedste Lyst.
 Guldtavel over Borde jeg tidt med hende leged;
 De hvide Tingre ringsmykte, deiligt sig bevæged.
 Sig Terningen mon vende, den lob saa snelt omkring,
 Disligest løber Lykken, forblummet i Ring.
 Det var min høieste Glæde.

Haki, ved Mord og Bold,

Sad i sin Broders Rige; han pletted sit Skjold
 Ved nedrige Bedrifter. Med dosiglumske Blik
 Beskicmed han sin Manddom, umaadelig i Drift
 Og væmmelig i Bellyst. En Frilleflok han holdt;
 For den hulde Drifa var hans Hierte koldt,
 Kun Ridingsværk ham hidsed. At hendes Die blaa
 Kærligt og uskyldigt paa Dankongen saae,
 Det kunde han ei taale. Dog voved han ei Ord,
 Erbodig var hans Afsærd.

Bedrifter til Nord

Altter din Herre kaldte. Da mig det Budskab lod
 Forsærdeligt fra Sarland, at Drifa var død!

Bed Kamp og Krigertoge jeg hende vilde glemme;
 Men altid kaldte hoit mig fra Hiertet en Stenume,
 Drev mig til Sarlands Kyster. Mig Haki modte fult
 Med falst paatagen Kummer; under Panden hult
 Stirrede lumskt hans Die. — Jeg gif til hendes Grav,
 Frit Lob mine Saarer i Gensomheden gav,
 Og blev der mange Nætter. Men Voggur — sidste Nat,
 Da jeg til Afsked dwælte, traadte for mig brat
 En hæslig Dværg, en Gubbe, med survet Kostet paa —
 Fra Gravens mørke Hvælvning — paa tykke Been og smaae

Han stod, med plumper Hoved; hans Vandte Trædsheds Præg
 Bar i de dybe Rynker, hans Kind et falmet Skæg,
 Beltet en Nøgleknippe. — Med hæslige Smil
 Han hvissed: Kom, Herr Konge! Bedrift kræver Sil;
 Dig venter Dronning Drifa. Med Rette sorger du;
 Thi snarlig doer den Bene, skiondt ikke død endnu.
 See denne Ning Herr Konge, hun medgav til dig,
 Den levende Begravne; at troe du skulde mig,
 Og følge mig i Hulen. — Jeg Ningens tog, jeg saae —
 Jeg kiendte den, o Voggur! Edelstenen blaa
 Som hendes Die lyste. Tidt glæded den min Aaland,
 Naar jeg saae den funkle paa hendes hvide Haand.
 Jeg fulgte ham, han aabned i Skovens mørke Nat
 En Lendor med Trappe, vi nedsteg brat.
 Blændlygten frem af Barmen han tog; i snevert Kammer
 Jeg da paa Bænken sined, ved Lygtens matte Flammer,
 Min kæreste Veninde. Hun rakte mig sin Haand,
 Et længer som en Nose, som en Gravens Aaland.
 Bleg var den skionne Ebbe, bleg indfaldne Kind,
 I halvbrustent Die dog end et himmelst Sind
 Med Baldurs Blidhed straalte. Alt hvad af hendes Vaar
 Tilbage var at ske, det var de sagre Haar,
 Den askelyse Flætning. — Men da hun saae mig, strax
 Med sine sidste Kroester greb hun skarpen Sar,
 Afslipped, rakte Skatten, og med sin Stemme sad
 Hun quad: Hør din Drifa, Grofs, for hendes Død!
 Min Husbond mig indspærred, begrov i Fængslet mig,
 Fordi mit Hiertes Tanker, min Ven, tilhørte dig.
 Ravn flyver kun om Aftnen, om Dagen den ei maa,
 Den maa doie Sorgen, som ei kan Glæden saae.
 Mig aldrig Haki loved, af Aft han ikke veed;
 Kun ved Sandserusen forstaaer han Kærlighed.
 Hans vilde Hierte svulmed, gav ham ingen Ro;
 Trostlab af Den han fordred, han aldrig var tro.

En Elskov reen uskyldig, en Alf, som lever om
 Af Mindet og af Længslen, huldselig i Drom,
 Begriber Sligt et Herte, som hærder sig i Synd?
 Der daglig, som Skarnbæsen, sig vælter i Dynd?

Lumst lod han mig en Midnat hid i Gulen bringe;
 Dog stække ikke Noden, o Kærlighed! din Vinge.
 Paa Hrolf jeg ene tænkte, den Tanke var sod,
 At nu dit Heltesie græd over Drifas Dod.
 Men snart mig svække Kummer, hvor jeg i Bierget sad,
 Bag kold, fugtige Mure. For sidstegang dog glæd
 Den Tidende mig gjorde, at Drifa du var nær.
 Ved Gaver og ved Lovter vandt jeg Dvergen, der.
 End aldrig har min Læbe sagt hvad i Hiertet boer,
 Saa her da nu i Doden Drifas sidste Ord:
 Jeg elskte dig paa Jorden, skal elskte dig hos Frei!
 Livets Skæbne gielder for Evigheden ei.
 I Livet Halis Hustru, jeg var min Husbond tro,
 Men din er jeg i Doden, og din i Frehas Bo.
 Saa kyssed hun min Læbe, saa trykte hun min Haand,
 Saa boied hun sit Hoved, og udgav sin Aand. —

Hvad skal jeg meer fortælle dig om min Smerte, Ven?
 En Haarlok, en Guldring af Drifa var igien!
 Til Hævn mod hendes Morder jeg brat i Vaaben git;
 Han modte mig med skumle, øengstelige Blif.
 Jeg fordred ham til Tvelkamp; Ringen, min Lok
 Jeg bar som Tegn paa Hjelmen. Den Usle kiendte nok
 De dybt bebreidende Mørker; han tilbagegios.
 Med min Gyldenhialte jeg vilde hugge los —
 Da vakked han og raved — blev i sit Ansigt blaa,
 Et Krampeslag ham føldte, han kunde meer ei staae,
 Sank slap i sine Plader. Som Offeroren mat,
 Naar Hosgodens Hammer den Vandens knuser brat,

Faldt Haki ned til Jorden. Da lod et mægtigt Maab
 Fra Kredsen, som omringed os, fra den store Hob:
 En Svartalf ham føldte, han var ei bedre værd!
 Han sank i Sottedoden, ei for Kongens Sværd;
 Hos Hel ham Straffen venter.

Med stille Kummerstaal

Jeg hos min Drifa dveled, mens paa roden Baal
 Det skionne Legem brændte. Men samme Midienat
 Jeg drog igien til Leire, med denne hele Skat —
 Ring — Assekrukke — Haarlok! —

Voggur paa Skaalen saae

I Hoien, og paa Krandsen, hvis Blomst endnu var blaa,
 Og raabte dybtbevæget: O Hrolf, dig ei bedrov!
 Her hviler Drifas Aske, men hun er ikke Stov. —
 Nei, svared Hrolf — og vendte sin gyldne Ring omkring,
 Sielene forbindes ved Evighedens Ring!
 Blaa straaler Stenen, Krandsen; og Himlen hist den hoie
 Er blaa med klare Hvelving, front som hendes Øie.
 Den astelyse Fletning jeg ogsaa har igien,
 Den knytte skal mit Herte til mangen trofast Ven.
 Belan, min bolde Voggur, i ørlig Heltefavn
 Jeg hylder Thor og Mimer, men glemmer ei mit Savn!

Da Hrolf og Voggur traadte fra Skoven ind i Hal,
 Hvor de gode Kæmper sad i Floketal,
 Da selv i sit Hoisæde sig Drotten havde sat,
 Da meldte ham en Slosvend: To store Riser brat
 Sig nærme, Herre Konge. De kom fra Issefiord,
 Hvor deres Snekke ligger. Mangen Kæmpe stor
 Jeg seet har i din Kongsgaard og end i din Flok,
 Dog aldrig saae jeg Mage til slig en Mandeblok.

Knap Svendens Ord var mølet — sig aabned Hallens Dor,
 Og alle Kæmperne sanded hvad Trællen sagde før;

Thi store var de Fremmede; med stolte Blik de saae
 Paa Leirekongen. Klædte de var i Jeruet, graae.
 Næsten ei man troede, de var af Astkurs Slægt;
 De ligned Klippestykker med Vinteriis bedeckt.
 Haar og Skæg, som Tangen, paa hver en Kæmpe hoi
 Fra Pandens dybe Skrammer, fra spodste Læber sloi.
 Hrolf bod dem ned at sidde. Den Eldste spurgte: Hvor?
 Hrolf sagde: Fremmed Kæmpe har Adgang til mit Bord,
 Men ikke mine Hirdmænd bør vige fremmed Mand.
 Sidder ned, I Venner! hvor Plads I finde kan.

Den Eldste svared: Herre, tillad os lidt at staae!
 Og dersom du opmærksom vor Saga hører paa,
 Saa vil vel Pladsen findes. — Vel, sagde Hrolf, fortæl! —
 Hvis ei det os tillades, steer det alligevel!
 Med Smil den Fremmede mælte: thi end vi aldrig skialf
 For nogen Kæmpes Vægring. Du har vel hørt om Hals.
 Den norske Helt, som sættes bør først i Heltetal?
 Men Asmund var en Nidning, og Hals gik til Balhal
 Af Mengden overvældet.

Jeg Lidt om ham har hørt,
 Svared Danerkongen. Hvad Daad har han udført? —
 Han var saa stor en Viking — til Svar Kæmpen gav —
 Alt naar med sine Snekker han ploied Egirs Hav,
 Da flygted Maage, Salhund, Marsvin, af Skraef,
 Imens hans skæggede Kæmper sang paa Skibets Dæk.

Følt skurred da vel Bisen! — gav Hrolf til Svar med Smil.
 Nei, Herre! men den var en Valkyriepiil!
 Den fremmede Kæmpe mæled. Thi Den Kong Hals fandt værd
 Paa Manddrab at drage med sig i Vikingsfærd,
 Den først, med tolv Mænds Krester, ei maatte være seen,
 Men løfte ham i Gaarden den mosbegroete Steen.
 Ei Nogen maatte klage, sig vaande ved sit Saar,
 Og aldrig skifte Farver i Smerte, nok saa haard.

Med stakkede, korte Sværde gik vi til Ledingsfærd,
 For ret i Dieshyt at have Fienden nær.
 Om nok saa stærk af Saaret os Blod mon rinde,
 Aldrig dog før neste Dag lod vi os forbinde.
 Vi ankrede ei i Havn; for Næsset laa vor Orm,
 Og aldrig streg vi Seilet for Bind i en Storm.

Nei, svared Hrolf, saa vidt gaaer hos os ei Modets Bud,
 For Mennd vi ikke vige, men Kraften af en Gud
 Vi ei at trodse vove; mod Niord man kæmper slet,
 Den drabelige Stormer af Vanernes Øst.

Vi agte ham kun ringe! quad Kæmpen. Half uddrog
 Engang med os paa Viking; Winterstormen tog
 Saa sterk i Kongesnekken, mens den paa Havet drev,
 At sonder sprang en Planke, læt Skibet blev.
 Vi havde giort stort Bytte, vort Gods og Guld var godt;
 Det skulde nu bortkastes for Skib at giore flot?
 Nei skilles ved vor Rigdom af Nan i salten Elv,
 Gi vilde vi, vi heller os skilte ved os selv.
 Da rasled vi med Dødningbeen i Hielm om, hvo paa Stand
 Skulde selv sig drukne; af tredindstyve Mand
 De twende Trediedele; og Den som Lodden traf,
 Han glædte sig, Herr Konge! han stolt blev deraf.
 „Straalost er det for Stolpen!“ han quad, mens hans sprang
 I skumdekte Bover. Det var hans sidste Sang.
 Han meente: Giestesalen var ikke street med Straa,
 Men at nu snart Makrelen ham giested hvor han laa.

Hrolf rykked sine Brhne, han svared: Hæslig Bold
 Udfører ogsaa Loke med Utgards føle Trold;
 Den kan jeg ei beundre; den Daad, som blier belont
 Hisset af rige Guder, maa virke noget Skont!
 Hvad vil I her i Leire?

Vi vil dig tiene troe,

Ifald du os vil unde den Plads i din Bo,
 Som selv vi os forskaffe, som det hos Half var Skit!
 Thi der, naar fremmed Kæmpe for Kongen indgik,
 Da maatte han strax prøves, selv skaffe sig sin Rang,
 Fra Bænken gaae til Bænken. Den, han af Sædet twang,
 Ham maatte Pladsen vige. Tillader du os det,
 Herr Konge! skænker Stryken, som billigt, du sin Net,
 Da skal den for dig stride.

Skiondt det var Grolf imod

Og skiondt det farved Panden ham med et Nosenblod,
 Han maatte det tilstæde. Thi for en Helteæt
 Blier Stryken dog det Første, den altid har Net!

Nu gif de stærke Vikinger, og med et hurtigt Slaeng
 De kasted bort fra Bænken, som om det var en Dreng,
 En Kæmpe paa den Unden. Det ærgred Kongens Sind!
 Men da de kom til Biarke, til Hialte, — da hans Kind
 Snart atter lystigt smilte. Thi Biarke, Hialte tog
 Dem i de brede Skuldre, dem ned til Jorden slog,
 Saa hoit det skialv i Hallen. De stærke Plader sprang,
 Hylde Kongesalen med drabelige Klang.
 De tornede mod Bielkerne, de styrted til Væg,
 Og Splinten store Taver rev bort af deres Skieg.

Instein og Grok hin Svarte blev Kongens, da de faldt,
 Men Instein blev stivarmet og svarte Grok blev holt.

Syvende Sang.

Misundelsen, en Svartalf af allervørste Slags,
 Som Bræmsen over Hinden, faldt paa Skulde strax,
 Ved Nudes, Signes Lykke. Dybt lagde den sit Æg
 Umærkeligt om Matten i Hiertets skulste Læg;
 Da vorte snarligt Trolden. Af et forbittret Hierte
 Krob den med runkne Binger, forvoldte hende Smerte.
 Da indfaldt Svanebarmen øengstelig og tung,
 Da var Helges Datter i lang Tid meer ei ung.
 Rosen svandt fra Kinderne, Glæden monne flye;
 Svartalsen under Diet malte Streger med Bly,
 Fortærte hende Kiodet, hun valled naar hun gif,
 Som en Glod, der slukkes, stirred hendes Blif.
 Den føle Trold ei derved endnu det blive lod,
 Til en farlig Feber hidsed hendes Blod.
 Hun syntes at det regned i Nætter, Dage tre,
 I Vandet vorte Lilier, hvide som en Sne;
 Af Marken blæste Græsset; Siv stod overalt,
 Duggen hele Dagen giennem Luften faldt.
 Lammene blevé Svaner, Kalven blev en Sæl;
 Alt hvad Haar var forhen, forvandledes til Skæl.
 Da hørte hun det pladste. Med deilig Læg og Fod
 Tangkær, hendes Moder, i Fladvandet stod,
 Og treen i hendes Kammer.

Min Datter, Huldræn sang,
 Hør kilte fra dit Buur mig græsgrønne Bang;
 Nu kan jeg dig besøge! Den Bei, som jeg skal folge,
 Der maae Fisken svømme, der Governe maae bolge.

Dit stolte Hierte græmmes, og græmmer sig med Ret;
 Er ei Alfselægten meer end Aßkurs Æt?
 Og skal to Stovets Dvinder nu nyde Livets Goder,
 Som Skiebnen nægter Skulde, der elskes af en Moder,
 Udodelig som Havet? Med letsindigt Brum
 Ikke jeg dig fødte, som Bolgen foder Skum.
 Du est mig kær, du Bolde! Din Fader var en Mand,
 Som ofte blandte varmt Blod i Tangkiers folde Vand,
 Naar Kampen stod paa Havet. Han blev mig tro; hans Barn
 Skal Hel ikke fange med Sottesengens Garn;
 Min Flod skal dig forfriske. Folg til Nan, min True!
 Frygt ikke for at druknes i vandgrønne Stue!
 Jeg vogter dine Lungør.

Saa tog hun hende med.

Skulde, modig ellers, ghyste bleg derved,
 Thi det var føle Syner. Sør blev hun angst og bange,
 Da hun i Havet skued hin frigtedige Slange,
 Midgardsormen grønne, der sig i Halen beed.
 Af Skuldes folde Pande sprang den folde Sveed,
 Da Ormen paa hende skæled; for Tangkier dog tam,
 Lod den af blode Hænder sig klappe stiven Kam.
 Saa foer de ned paa Dybet til Nan. Hun var ei smuk,
 Den bedste Sang, hun hørte, var Livets sidste Suk.
 En Krone vel af Perler hun bar, som Duens Æg;
 Men skjondt hun var en Dvinde, hun havde hæsligt Skæg;
 Af Tang de lokker grønne vildt om Panden stod;
 End blodig var om Munden hun af det friske Blod,
 Hun drak af Dodmands Hierte. Der laae de overalt,
 Stræt som Faar paa Marken, af hendes Hænder qvalt.
 Dog saae man end paa Liget det usorfærdede Blik,
 Svormed den danske Sogut steds i Doden gik.

Tangkier for sin Dronning klaged Noden stor;
 Men hoit hun maatte skrige, gientage sit Ord,

Thi dov var Gudinden, skiondt paa Bunden Vandet
 Skylled ei med Stoien, med Grums af Stranden blandet,
 Men holdt sig grønligdunkelt, i gyselige No. —
 Tilsidst dog Nan forstod det, afskyeligt hun soe.
 Hun raabte: Kiære Tangkier, du komuner tilpas,
 Solen dæmrer sparsomt giennem mit tykke Glas,
 Dog seer jeg Skuldes Bleghed. Jeg hader Hrolf, som du,
 Sparsomt Dodmands Legem offeer Snekken nu,
 Fra den Tid, han blev Herre. Daaren elster Fred,
 Gid Hel ham indebrænde med Leireskovens Ved.
 Jeg gierne vilde redde din Datters visne Baar;
 Men kan kun ødelægge, paa Hjelp mig ei forstaer.
 Dog kiender jeg en Læge, skiondt lænkebunden Mand,
 Der fremfor alle Zetter og Aser sik Forstand,
 Hans Raad vi ville høre. Thi Skade, min Veninde,
 Gierne løser Lænken, som selv hun monne binde,
 Naar Nan derom kun beder. — Jeg baaber, Lokes Klogt
 Ender Skuldes Qvide. Folger uden Frygt!

Saa tog hun Tangkier, Skulde, med op til Havets Flade,
 Der taarned sine Bolger til Bierge; thi Skade
 Blev ikke længe borte, paa kulsorten Hest,
 Med Flaggermuusvinger, som viste Storm og Blæst,
 Hvis Hvirinsten sender Dronene, saa truende, saa hule,
 Mens Skummet stenker Vandet, fra Bidslet og dens Mule.
 Det var en helmørk Midnat; men hoit, fra Finmarks Jis,
 Paa Himlen vorste Nordlys, forfærdelige Niis!
 Og grant, paa øden Klippe, ved Skin af Nordlysflammen
 Saae Skulde Nan og Skade fortroligt sidde sammen,
 Paa Klinten, medens Hesten stod bunden ved en Blok.
 Da brat forstunned Stormen. Freyas Stiernerok
 Nedglimted giennem Skyen. En Snelke foer forbi,
 Saae Klippen, — dreied Moret, blev for Skibbruddet fri.
 Og hoit et lyftigt Hurra fra Mandskabet lsd,
 Som, paa et Haarbred, streifed nær Kysten af sin Dod.

De twende grimme Dwinder saae Mandstabet frelst,
 Og ørgred sig derover, thi altid saae de helst
 At Mennesket foer ilde; dog skulde dennegang
 Talen ei afbrydes, og den var qvindelang.

Tilsidst de vinkte Skulde. Med sin Moder trhg
 Hun satte sig hos Skade paa Stormhestens Ryg,
 Og foer igennem Lusten, over Kattegat,
 Over Norges Biergaas i frugtelige Nat.
 Ved Dovresfield de standsed, af Gangeren steg;
 Fieldets lukté Side som Dor tilbageveeg,
 For Havets, Stormens Diser. Med selsomme Sind
 Skulde fulgte Skade dybt i Bierget ind;
 Giennem de brune Haller, hvor Klippeblokken hang,
 Hvor bag vaeldige Soile, med sidste Svanesang
 I Dybet Fossen styrted. Tilsidst blev alting stille,
 Vandet meer ei stoed bag Kampstenens Pille.
 De vandred i en Longang, hvor Guldstenen smuk
 Ved Nattens Fakkels lyste. Men dybe Hiertesuk
 Fra fierne Hvalving toned. I Gulen de treen —
 Guldets, Sørets Narer, som i en Marmorsteen,
 Spraglede Klippevæggen. Krystaller Loftet bar,
 Tap ved Tap i Maengde, som Diamanten klar.
 Men græsselig i Hallen tilvisse dog var Noden:
 Udstrakt paa trenede Blokke, forgives vented Døden
 En Mand af fielden Skionhed, bleg som et Liig;
 Smerten i hans Die blandte sig med Ewig.
 Fra Issen sorte Lokker dybt ned til Jorden naae;
 I Oval med hvide Tænder han bed sig Læben blaa.
 Med matte Haand forgives, Usalige! du tanker,
 Fra Bryst og Been at løfte de gyselige Lænker,
 Som binde dig til Klippen.

Men ved hans Hoved stod
 En Dwinde, mindre deiligt, men fierlig, huld og god.

Et Nashyn fuldt af Kummer, sin Mand i Døden tro,
 Hun viiste taareblandet, mens haanligt han loe.
 Med Skielven hun i Haanden holdt dybe Silverkar
 Over Fangens Ansigt. Til Manden syldt det var,
 Da Skulde treen i Hallen. Den Kummerfulde tog
 Fra Mandens Pande Skaalen, gik bort, ud den slog.
 Da — (Drømmersten opdaget) — hans Die stirred stift
 Mod Hvalvingen — i Angst for en Slang, hvis Forgift
 Ham dræpped ned paa Kinden. Den var spraglet, blaa
 Paa Ryggen, guul paa Bugen; i Lænker hun den saae
 Ham over Hovedet hænge.

Det levende Liig

Udstodte giennem Bierget forsædelige Skrig,
 I Krampetræk sig vaandende. Da vakled Fjeldets Grund,
 Mens ham tykke Fraade stod for blege Mund.
 Da skielved Jordens Soiler. Af Skræk faldt Skulde ned.
 Men Skade losste Fangen, da først han, med Ged,
 Loved igien at komme til Fængslet næste Nat.

Skulde giennem Lusten til Leireskoven brat
 Blev ført i Lokes Favntag. Under Lusten blaa
 Saae hun ham i Skionhed trædft for hende staae,
 Med hvide Marmoransigt, ravn sorte Haar,
 Der glindsende med Lokker ham ned til Hælen naae,
 Med stort og lysbrunt Die, med hvalte Dielaag;
 Men uden Troskab Blikket, skiondt Ingen mere klog. —
 Han Skulde tog i Favnen, gav hende mangt et Kys;
 Længer ei hun bœved af Engstelse, som nys. —
 Du har mig vederqvæget, et Dieblik mig lost,
 En liflig Honningdraabe mig i mit Baeger øst,
 Han quad: det skal jeg lønne. Du ønsker dig et Raad,
 Din Sundhed at gienvinde? Det er en ringe Daad.
 Hør Asalokes Tale: Du Guder maa forsone!
 Ikke meer de smile til Leires Bogekrone,

Hvor Offerstenen stander i Solen uden Tvæt
 Af de Myrdedes Hjertet, uden hellige Plet.
 Med Menneskenes Offer du dristig, skionne Slut!
 Usserne formilde, skjondt Hrolf det har forbudt.
 Og for ham ret at saare, — hør Asalokes Ord:
 Du veed at hist i Hytten Enken Gundvar boer,
 Med Datt'ren lidet Drifa. Det Barn Kong Hrolf har kært;
 Vil du ret ham krenke — (det har dig Loke lært)
 Da løk hint Barn i Nælden engang i Gudehuset,
 Mens Hrolf paa Bænken sidder, med Kæmperne beruset;
 Dræb det paa Offerstenen! Og ved dets sidste Suk
 Gienvinder du din Friskhed, blomstrer dobbelt smuk.

Saa talede Asaloke, forsvandt, — med Drømmen brat.
 Skulde sig paa Leiet fandt i mørke Nat;
 Snart var hun fold som Sneen, snart som Ilden heed.
 Febertorsten vekled med Pandens klamme Sveed.
 Men, sikker paa sin Helbred, stod op hun næste Morgen,
 Mordtanken var i Hjertet, den Grumme glemte Sorgen.
 Som Ulven, der sig sniger med rovbegærligt Mod,
 At vinde tabte Kræfter ved et uskyldigt Blod.

Bed Herthadalens Bakker, i Krands af grønne Skove,
 Hvor i Soen flyder sölverklare Bøye,
 Der blandte for sin Susen med Trelles bange Skrig,
 Naar dem Goderne drukned, naar steenbetyngte Liig
 Sank tilbunds i Danimen, med lønket Been og Arm;
 Naar i Vandets Bolge var twejet hellige Karm,
 Der forte Friggas Billed; — ved denne klare Sø,
 Hvor, siden Hrolf blev Konning, Ingen maatte døe;
 Som endnu deiligt flyder, omkrandst i Herthas Skiod,
 Tidt til Sommerlystfart Arels Sonner bod; —
 Der boede Gundvar Enke, hvis Mand var Kongen kær.
 Han Glutton havde vatnet, som legte sorgfrit her,

Og givet Navnet Drifa. Den kække Fader faldt
 I Kampen for sin Herre; hans Hjelm af Staaret hvadt
 End hang i Gundvars Stue. Kong Hrolf besøgte tidt
 Enken i Herthadalen; Barnet legte frit
 Paa Skid af Leiredrotten, paa Benk, i Hyttens Braa.
 Alle store Hierter elste maae de Smaae!
 Nedstiger ei til Jorden Alsen hver en Baar,
 Som Barn? Han ikke Skikkelsen af Barnet forsmaaer.
 Ofte lille Drifa blev op til Gaarden bragt,
 Ut lege med Dankongen, naar ei han tog paa Jagt;
 Thi let hun som en Sommerfugl sloi om i gronne Gaard,
 Smuk hun var som Nosen, hvis Knip i Lovet staer.
 Med kloge Fallesine hun var ei sky, men tam;
 Kælen var hun, venlig, som hvide Dæggelam.
 Syv Somre kun hun skued, syv Somre grædt og leet
 Hun havde, med sit Die Sol og Maane seet.
 Nu skulde Diet brioste for lumiske Morderkniv,
 Nu onskte Huldrrens Datter at ende Barnets Liv!

Selv turde Skuld ei komme, hun sendte did en Svend,
 Som bad den lidet Drifa, til Kongen, hendes Ven,
 Paa Gaarden op at ile. Det skete før saa tidt.
 Gundvar Barnet sendte, da det var phytet lidt,
 I hvide Lærredskortel, i Hue somt med Skind,
 Med lysblaas Sloise bundet under rode Kind.
 I Skoven modte Skulda den lidet Drifa stion,
 Gav hende Honningklage; paa Thyrstindens Bon
 Hun gif til Gudehuset, at see forghylde Billed:
 Odin med sine Navne paa Skuldrene stillet.
 Hun fulgte gierne Skulde, stialv ei for Livets Tab.
 Saa stræter Fugl fra Treæt i Slangensaabne Gab,
 Og Myggen saa i Lyset.

Men Drifas Fylgie god
 I Nod bevared Barnet, skjont hende den forlod.

Den sloi til Kongens Kammer, hvor Hrolf i Tanker sad,
 Med Haanden under Kinden. En Krands med visne Blad
 Hang nær paa Bielkevægen, af Barnet ham forært;
 Hver Blomst, han sik af Drifa, var Hrolfs Hierte kært.
 Hylgien ad Lugen sloi ind, usynlig Giest.
 Af Sommet Krandsen fasted paa Gulvet, som en Blæst.
 Hrolf saae Krandsen falde, snoes om i Hvirvelvind, —
 Til at see den Lille længtes Drottens Sind.
 Han gik til Gundvars Bolig, opdaged trædsten Sviig,
 En Træl ham alt forraadte, blegnende som et Ltig.
 Men som en Storm, der styrter igennem aabne Bierg,
 Foer Hrolf til Gudehuset — og saae en hæslig Dværg
 Hen over Offerstenen at holde den lille Ms,
 Med Haanden tæt for Munden, at taus hun maatte dse.
 Men Skuld', som Hel i Hulen, faaet i sit Ansigt blaa,
 Blev seet af Danerkongen, med Flintekniven staae
 Mod Barnets bange Hierte.

Fordomte Nastronds Aand!

Hvad gisr du? raabte Kongen. Kniven af hendes Haand
 Falldt ned og sprang istikker paa Gulvets Flisesteen.
 Ha, var du ei min Søster, da skulde dine Been
 I Pinsler svede Blodet! — optændt af Vredens Rue
 Da Danerkongen raabte. — Viig bort, du giftige Flue!
 Med Glands paa smukke Vinger, der flagrer kun til Synd.
 Orm! som dig ei oplofter en Tomme fra dit Dhnd.

Som Hulens Skugge viger for Fakkens klare Skin,
 Saa veeg forfærdet Skulde, da Kommingen treen ind;
 Forlod sit Stov, som Navnen paa Mark med Vinger slaer,
 Maar pludselig en Bonde den fiernt imode gaaer.
 Men skælende tilbage, med Fingren paa Mund,
 Hun opbragt hvilsted sagte — saa giser paa Flugten Hund, —
 Son af din egen Søster! Du Plet paa Leirestol!
 Snart synker i sin Afgrund din pralende Sol.

Til Mord har Whaløe indviet min Offerkniv!
 Den sonder sprang? Fleer Knive kan hvæsses mod dit Liv.
 Og da først aander Skulde, befriet for Qval og Harm,
 Naar hun kan stode Daggerten, Hrolf, i din egen Barm.

Ei Kongen Trudsen horte; fast i sin Arm han holdt
 Barnet, som af Rødsel endnu var stift og koldt.
 Han kyssed det belymred og bad det ei forsage.
 I Drifas Die vendte snart Livet tilbage,
 Hun smilte som en Lysalf; og Hrolf, med Graad paa Kind,
 Bendte sig med Barnet mod Aftenrodenes Skin.
 Alfader! quad den Bolde, det Offer, som dig ret
 Behage skal i Gimle, det er en god Idræt.
 Du vil ei at din Skabning skal gaae i Qval fortapt;
 Du vil ei øde Livet, du som har Livet slakt.
 Forbandet vær til Nastrond alt skummelt Nidingsværk!
 Ei Ondstab skal seire, saalænge Hrolf er stærk.

Fauret smyktes Besterhimlen af rødliggule Skær,
 Sidste Glimt af Solen faldt i Leiretræer,
 Da Kongen vandred ene, han satte sig tilfreds
 I Skov paa Dommersædet, i store Stenes Krebs,
 Hvor Landet han mon bhætte hver Dag med Lov og Ret.
 Utter slog hans Hjerte med Venlighed let.
 Da saae han trenende Kæmper i Skoven vandre hid,
 I skionne Bædmels Kjortler: en rød, en blaa, en hvid.
 Han kiendte dem og smilte; han havde Dragterne givet
 De bolde Leirekæmper, med Belter omkring Livet.
 Biarke hviden Bædmel: det tyded Norges Sne,
 Isens evige Toppe, som kælt mod Himlen see.
 Det grønne Belte Granen betod, paa Sneen grøn,
 Som frisker op dit Die, Norges muntre Son!
 Blaakjortlen klædte Boggur; Sverriges Fjorde blaae
 Heit op fra Østresalten i Fastlandet gaae,

Hvor Soer og Elve mades; hans Belte, guulst som Halm,
 Dyded rige Biergvaerk, med lyselalte Malm.
 Dammark er Syd i Norden, der rodmer Frugten sod,
 Hyppigt staaer i Græsset Kiærminden, Nosen rod,
 Og Havet alt omslynger: Om Skarlagenkoste
 Bar Hialte lysblaat Belte trindt om ranken Hoste.
 Saa traadte de for Kongen og hilste, men ei froe.
 Mørk var deres Pande, Læben ei lo;
 De taug og saae til Jorden.

Da raabte Hrolf: Hvad nu?

Hvor er den gamle Munterhed? Biarke! sūg os du,
 Hvad mørkner Leirestierner? — Han svared, men ei kiæl:
 Mænd, som ei ellers frugte, betages af Skæl!
 Vi elsker Hrolf, vor Konge, vi vide: Hrolf er god;
 Men hvis den gamle Gode, Herre, vi forstod,
 Da maatte vi vel gyse. — Hvad har dig Goden sagt?
 Spurgte Kongen venlig. — At Hrolf har Ningeaqt
 For Valhals store Guder, var Bodvar Biarkes Ord;
 At ei paa Vingolfs Åser dit Hiertæ længer troer;
 At du din Tillid sætter til eget Sverd og Skæft
 Ulgudelig, og stoler paa din egen Kraft.
 Er dette sandt, min Herre? Skænt atter Hiertet No!
 Kan Den vi Trostak holde, som ei er Guder tro?
 Dog — naar vi see dig, Konge! saa tillidsfuld igien
 Paa Dommersædet sidde, — da haaber Hiertet end.
 Saa smiler ingen Niding.

Nei, Biarke! raabte rort

Hrolf Krake, — hør nu alting, da du har Noget hørt.
 Jeg boier Kne hver Morgen for Ham i hine Gimle,
 Alfader! for den Store, som raader i sit Gimle;
 Hvem Ragnarok ei faelder, som slakte Sol og Jord.
 Jeg ærer Tapperheden, jeg troer paa Asathor.

Mit Hierte slog for Elstov; hvo seer den gronne Mai
 Med sine skønne Blomster, og twieler om Frei?
 Den stærke Moder Frigga mig favner i sit Skisod,
 Og nærer mine Kraester hver Dag med sunde Brod.
 Egir i Havet hersker, Niord i den friske Bind,
 Baldur i mit Hierte, Mimer i mit Sind,
 Alsfaders Aser alle. Op til hans Valaskialf
 Vinler mig den lyse, bortslæber mig svartens Alf.
 Men Den jeg ikke frygter — mig derfor ei bebreid —
 Den lummeste Hexemester, som kogte Qvinde-Seid;
 Den Boler, som Gunlode bag Fieldet har forsørt,
 Hvis Eventyr med Ninda har op mit Hierte rørt,
 Og kaldte han sig Odin! — En Aland, som ei er god,
 Hvis Bautasteen kun plettes af uskyldigt Blod,
 Aldrig for ham Grolf Kraake skal boie svage Knae,
 Og bede til hans Billed af ormstukket Tre.

Nu handler som Der lyster! Engster Eders Ged,
 Saa løses her I fra den. Forlader mig med Fred!
 Jeg frygter ei min Skioerne, har Kronen ei saa kær,
 At jeg den skulde kose for et Skyggestær,
 Der flyer for Sandheds Straale. —

De trende gieve Helte

Taug længe. — Bodvar Biarke da først for alle meldte:
 Tilbeder du Alsfander, saa kald ham hvad du vil!
 Til Biarkes Hierte brister, det Grolf hører til. —
 Du troer paa Foskvangs Freya, quad Gialte — jeg min Ged
 Gi bryder dig, som hylde huldsalig Kærighed.
 Du troer paa Baldur, Mimer, quad Boggur — det er godt!
 Ugudelig er ikke, med slig en Tro, min Drot.
 Jeg troer paa Benskabs Bælde! quad Grolf, og favned hver;
 O, havde Nordens Sonner, som vi, hinanden kær,
 Da Danmark, Sverrig og Norrig i høeslig Broderstrid
 Gi spildte Kraften længer, i uheldsvangre Tid.

Ottende Sang.

Nu stander til at siunge, hvorledes Hrolf en Dag
 Sad med sine Kæmper i lystigt Drikkelaag.
 Han vidt sit Die fasted i Hallen rundt omkring,
 Sigende: Mægtig Styrke samles her i Ring.
 Ja, svared Bodvar Biarke, man længe søge skal
 Slig Drot, slige Kæmper, i een og samme Hal.
 Rundt om paa alle Kyster os Skialden Drapa gevæder;
 Men een Ling dog forringer, o Hrolf, din Kongehæder.—
 Hvad, spurgte Kongen, fattes da til din Herres Tav? —
 At du af Adils kræver med Baaben ei din Arv!
 Svared den Fiirstaerne. Paa uforstammet Viis
 Forholder han dig Skatten. — Troer du, Sviagris,
 Spurgte Hrolf med Latter, saa dyrebar mig er,
 At jeg for den Sag skulde fremkalde Danerhær? —
 Ei for Guldet at vinde, svared Biarke kiel;
 For Nidingen at tugte med angstkolde Skæl!
 Thi sommer det sig, Herre, dig, mægtigst Drot i Nord,
 Ustraffet Den at lade, som svigter dig sit Ord?
 Nu — sagde Hrolf og smilte — jeg reise har iinden;
 Jeg giester Adils i Uppsal; ei for Guld at vinde,
 Min Moder jeg besøger! End eengang i mit Liv
 Bil jeg til Hiertet trylle den hulde Damneviv.
 Som Ven, ei som en Fiende, kun med Kæmper tolf,
 Giester ham i Uppsal om nogle Dage Hrolf.
 Hvo vil mig did led sage?

Op sprang alle Helte,
 Som fulgte til Bedrist deres Drot, naar det gieldte;
 Men Hrolf stod ved sit Forsæt: med tolf Bersærker kum
 At giøste falsten Svoger; med Hog og med Hund,
 Gram, den store Gule, der ved hans Fodder laa,
 Som med ærligt Die paa sin Herre saae,
 Naar ei han var paa Jagten. — Vel prøved Nude blid
 Kongen at advare; men Skulde sig i Strid
 Gav med den ødle Søster, spottende hendes Frygt.
 Hun sagde: Paa sin Skofnung vor Broder stoler triagt;
 Hvi vil hans Mod du svække? Hvi vil hans Sind du vende?
 Hans Billie bli'er en Bue, som selv han kum kan spænde.
 Lad af at drage Strengen med Qvindehaanden blod!
 Den giver dog ei ester. — Han iler til sin Død,
 Raabte bange Nude. — Nei, svared Skulde suurt,
 Man siger, ellers voxer vor Doden ingen Urt,
 Men Biarke, Hialte, Boggur, Svibdag, Beigal, Bot,
 Hardrefil, Hale, Haklang, Hvitserk, har Farer modt,
 Som overgik langt disse. Det har ei mindste Nod! —
 Og Skuld med torre Nine begræde vil vor Dod,
 Ifald vi ogsaa falde; qvad Hialte. — Salten Vand
 Jeg græder, qvad den Skionne, som Bolgen ved den Strand,
 Hvorfra man Gottur hented. — Da Kongen bad sin Skiald
 I Harpestreng at grike, for Fred i sin Hal
 At skaane, for at skaane sin Søster for Skam,
 Skiondt hun det ei fortiente, thi ei hun skaante ham.
 Bestemt blev Neisen hurtig; næste Morgenstund
 Indskibed de deres Heste, foer over Øresund.

Der reed den ødle Konning over Skaanes Mark,
 Med sine stolte Kæmper; hver et Tre i Bark,
 Saa blomstrende, saa frødig, i Hielm, Pandserplader.
 Det var en Lyft at see dem: snart travende Slader,
 I Flok snart Hestene sprunge. Dagen var saa klar.
 Men hen ad Aften lagde sig dog en Taage svar

Over Skov og Floder, over Mark og Enge.
 Et Nattelh de rundtom forgjæves sogte længe.
 Da mælede Svibdagger: Her see vi Adils Kunst!
 Det hele Land indhiller han i en Taagedunst,
 Blot for os at forvilde. Jeg kiender ham, han slaaer
 Som Barn kun med Sværd, men som Mand han forstaaer
 Vel sine Trællegaldre. — Ei brydes Sværd og Stang,
 Svared Kongen lyftig, ved daarlig Galdræsang.
 Svibdag paa Hovedet rysted, til Beigal mæled sagte:
 Jeg tor hvad Helt tor vove, men platud at foragte
 Jetternes skulte Vælde, deri han farer vild. —
 Jeg gaaer for ham i Kamp giennem Vand, giennem Ild,
 Svared Beigal Tappre; min Stang jeg for ham bryder,
 Men bryder ei mit Hoved, om hvad meer det betyder.
 Hvo ei derover grubler, derved ei ængstes svart. —
 Heller ei har Svibdag i Balg sit Sværd forvart!
 Svared stolten Broder, hvor der var Kamp paa Færde;
 Men slet paa Taagen bide de skarpslebne Sværde.
 Hvor findes Huus i Aften? Et Biarkemaal dig syng,
 Og stræk din Krop paa Marken i de vaade Lyng!
 Imorgen vil vi see da, hvor flink du er Giest.
 Her er ei Træ, hvorved man kan binde fast sin Hest.
 Og Hest er mere kælen, end Mand, som reed derpaa.
 Hvor findes Ho? Hvor Havre? Til Stroelse hvor Straae?

Som saa de talede sammen, i Taagen blev de vær
 Et Huus, som stod paa Marken. I Luft mere klar
 En Mand de saae i Doren, stor af Borten, hsi;
 Han kaldte nogle Duer, som over Taget sloi.
 Rulsorte to sig satte; een fil han paa hver Skulder.
 Nu nærmid sig Leirekamper, med Hurtighed og Bulder,
 Ensiede gamle Bonde. Nod blussed ham hans Kind,
 Med Munterhed og Styrke. Han bod dem venligt ind.
 Paa Skuldren sorte fugle tamt siddende blev;
 Undertiden Næbet de mod hans Dre drew;

Det Isd, som der de visted. Knap Manden var paa Ord,
 Indbod dem til en Skinke, som damped paa hans Bord,
 Ol giod han i Bægeret, om gamle Tider sang,
 Forunderligt hans Stemme hen i Taagen klang.
 Han prised Konning Adils, fordi han Odin loved.
 Han sagde: Odin vogter Kronen paa hans Hoved;
 Heste, Hund, Haner han slagter, og har Mod
 Til stundom ham at offre Menneskenes Blod.
 Thi Blodet smager Odin, som Miod en Selt i Hal,
 Naar det i Luften bydes ham i en Pandeskål. —
 Derpaa han Kamretaabned for dem i Nattens Stund.
 Desov, men fros bag Dæklet; Tænderne dem i Mund
 Klappred som af Kolden. Han ledte dem paa Vei
 Naeste Morgen, sagde Farvel til Afsted ei,
 Og borte blev i Taagen. —

Svibdagger raabte bange:
 Var det ei Odin Gamle, saa tage mig til Fange
 Den første, bedste Niding! — Siig hvi du dette troer?
 Spurgte ham Hrolf Krake. — Forst, for han var saa stor,
 Raabte rødde Svibdag. — Halslang har samme Hvide,
 Svared Danerkongen. — Men ikke samme Droide,
 Maaled lyftige Boggur. — Han har jo kun eet Die!
 Vedblev i Bredes Svibdag; han vil din Frøkhed boie. —
 Hvis det beviser Odin, at han eenojet seer,
 Da est du selv Hærsader, thi du har ikke fleer!
 Raabte muntre Boggur.

Da loe de alle: See!
 Der rider Odin Gamle! — Selv Svibdag maatte lee;
 Han hug i Spæg mod Boggur, men Boggur ham undgik,
 Pludselig han bag fra Svibdag om Livet sik.
 Da var al Frygt forsvunden; oprømt var alle. Snart
 Hen over Taageheden satte de i Fart.

Men Taagen ei vilde vige, sig ei fra Marken flytte;
Det Aften blev, da fandt de, som før, en Bondehytte.

Det var den samme Bolig, det var samme Bonde,
Med sorte Fugl paa Skuldrer. — Her leger Alsen onde,
Ovad den rødde Svibdag. Staer der ei Friggas Mand,
Saa vil med mine Hænder af Staal jeg vride Vand.
Det er jo forrige Stue, forrige Stol og Bord. —
Men ufortæreret paa Bordet staaer frisk en Skinke stor!
Ovad Hrolf: i blanke Bæger atter Mundgodt staaer,
Som ei, min ærlige Svibdag, du drukket har igaar.
Giv dig tilfreds! Ei mægter dig Modet stærke Mænd
I Kamp at boie; sig da, hvi est saa rød en Svend
For Sagn du og for Dromme? — En hoistnaturlig Ting!
I Taagen ere paa Heden vi redet om i Ring.
Den gode Gubbe viser os Giestfrihed; han troer
Paa Oldtids Dæmesager, men han er ingen Thor,
Saalidt som han er Odin. Han vil os venligt favne!
De tamme Dyr paa Skuldrer er ei Hærfaders Ravne. —
Bed denne Tale trostet, Svibdag paa Skinken los
Gik med fornhet Iver, og drak til ei han fross.
De vaagnede næste Morgen, da var det taaget ei;
Bonden hen mod Upsal dem gierne viste Vei.

Paa Beien modte Svibdag mangen gammel Ven,
Som den bolde Svenske kiendte strax igien,
Med Adils misfornuet for hans Midningsværk;
Som ærede Hrolf Krake, den Herre viis og sterkt.
Sveakonningens Hofgaard de nærmest sig til Hest;
Da meldte bolde Svibdag, som reed Kongen næst:
Nu ville vi ei sige, hvo her af danske Kæmper
I Fløk er Leireklongen; thi Adils neppe dæmper
Sit Had og sine Rænker. Dersor mig tykkes ret,
Vi mode ham i Baaben! Nedslagne Gielmenet

Umfigtet ham skule. Thi skjondt kun svag i Krig,
 Er han en listig Bingler, Mester udi Svig;
 Og skjondt med lovet Leide du moder paa hans Slot,
 Gi blot som Giest i Venstab, men som Overdrod,
 Jeg frygter dog, han pondser paa nogen Underfund.

Alle Hielmenættet for Mine drog og Mund,
 Og reed i Borgegaarden, saa Stenene gav Skrald.
 Deres gode Heste bragte de i Stald.
 Svibdagger kaldte Karlene, dem vogte bad paa Stand
 Med Flid de stolte Hingster. Hvilkens Riddermand
 Elsker ei sin Ganger, og vogter den for Skade?

Men Adils, som de Danske af Hiertet monne hade
 Og vilde dybt fornærme, gav hemmelige Bud
 Til Trællene, der frygted Kongen som en Gud:
 Man skulle fare listigt, snedeligt i Mag,
 Afskære Hestenes Haler til den blodige Bag;
 Afslippe deres Manker og giøre dem Fortræd,
 Saa at Pandeskindet afflaaet fulgte med.

Deraf slet intet vidste de danske Kæmper gode.
 De trostigt gif i Hallen, skjondt de mon formode,
 Der Svig var paa Færde. Til Hallen dem en Gang
 Forte, som var knudret, mørk og froget trang.
 Men med Sværd i Høiren, men med Skjold paa Arm
 Gif de Pandserklædte, med Kælhed i Barm.

I Hallen brændte sparsomt kun hist og her en Spaan —
 Adils Skattekonge modtager mig med Haan!
 Sagde da Hrolf Krake. I Hallen stod de neppe,
 For store bistræ Kæmper fra Væggernes Tæppe
 Treen frem, bedækt med Jernet fra Hoved indtil Taa.
 Her gilder det at lade tunge Sværde slaae!

Raabte Danerkongen. Da Striden var begyndt ;
 Bersærkerne fra Leire sig snart havde flyndt ;
 De rydded op i Hallen. En Skare døde laa.
 Da paa Gaffelbænken Adils man saae :
 Han raabte : Hvilket Hærværk ! Hvilken Misforstand !
 For Skient jeg ikun prøved om Hrolf var en Mand,
 Saa kiel som Nygtet lyder. For Spog en lidet Skæk
 Jeg vilde Jør indjage. — Du spøger som en Giæk !
 Svared vreden Biarke ; og disse døde Mænd,
 Saalenge Solen Skinner, ei spøge vil igien.
 Alvorlige de funde Doden ved dit Skient ;
 Nu er dem Overmodet af vore Sværde tæmit.

Den, som med Lyset leger, tidt brændes derpaa !
 Raabte Hialt' Hugprude. — Da lod af mørken Braa
 Adils de Dode drage, bære bort paa Stand.
 Han raabte : Kierterne tender ! at jeg betragte kan
 De velkomne Giæster. Nu tender Ild paa Baal !
 At det kan deiligt blinkle fra Leirekæmpestaal.

Da tændte Trællene Kierter, øged Baalets Ild,
 Som midt paa Gulvet brændte. Rogen slngte vild
 Sig under Loftets Biæller, gienmæ aabne Tag.
 Da blev det lyst i Hallen, som en Sommerdag.
 Inderst i Kongesalen, med Hjelm, Harnisk, sad
 De Danske ; Sveakongen, med sine Mænd i Rad,
 Ved Lugen og ved Tæpperne, hvor der var Dor ved Dor ;
 Hvorfra de væbnede Stridsmænd i Hal traadte før.
 Bag Leires Kæmper heined sig tyk en Biælkævæg.

Da raabte Konning Adils med thnde, hvide Skæg :
 Velkommen, bolde Svibdag ! Jeg kiender dig igien.
 Jeg troede, du og Brodre var ikke Sveaven.
 Dit Fædreland forlod du, drog til Issefiord.
 Hvad bringer dig til Fieldet igien, hvor Jernet groer ?

Herre, svared Svibdag, I spørger hvad I veed.
 Lang Tid, med mine Brodre, med tro Tapperhed
 Slog jeg for Eders Bølde. Jeg Nidingsflokken fandt,
 Som herged i Jært Nige, den jeg overvandt
 Og slaffed Eder Freden. I dengang monne love,
 Da I var stædt i Noden, Guld og grønne Skove;
 Men glemte Lovetet siden. Jeg glemte dog Ter Svig,
 Medslog Eders Fiender og gjorde mangt et Liig.
 Men da i sidste Feide mod frække Oprørsmænd,
 I Baghold skjult, I speided, hvor Seiren heldte hen,
 For frem I turde træde med Hjælp for Den som vandt,
 Skiondt jeg — som Odin — havde mit Øie sat i Pant,
 Hæder i Kamp at skaffe; — da var jeg Eden qvit.
 Et Øi' er nok at miste, for Den, som saa lidt
 Paa Trostabs Gave skionner. Jeg med det Andet saae
 Hrolf i Leiregaarden ved Issefjorden blaa.
 Han skisner paa Bedrifter, ørlig Trofasthed;
 Alt kun jeg har eet Øie, hos Hrolf jeg ikke veed.
 Han seer med Faderomsorg paa sine Kæmpers Tarv,
 Hans er mit andet Øie, hans min sidste Marv.

Jeg — svared Konning Adils — har megen Agt for Hrolf,
 Som hid til Upsal kommer med Kæmperne tolf.
 Hvi skuler han sig for mig, med luft Hielmenet?
 Slig Adfærd af en Herre som han, mig huer slet.
 Er han for Adils bange? — Hrolf Kraale monne vinke
 Til sine Mænd og sagde: Vi ei med Øine blinke,
 Ved slig en Sol at skue. — Han slog med disse Ord
 Sit Hielmenet tilbage; da fra hver Pande foer
 Nættet, ved samme Tale. — Men over Ilden kæk
 Stirred de danske Kæmper paa Adils, som af Skræk
 Nær daanet var paa Bøenken, ved slige Mænd at skue.
 Alt Thor kom fra Valhal paa brogede Stegnbne,
 Troede den rædde Seidmand, at tugte ham, til Straf.
 Forsørdeligt Hrolfs Øie den blege Niding traf.

Han sagde: Kjære Svoger, velkommen i min Hall!
 Freden, jeg har lovet, jeg ørligt holde skal.
 Lad os som Venner driske, glemme hvert et Nag.
 Skatten, jeg dig skylder, faaer du end idag.
 Tilgiv, jeg ei den sendte! Blandt sine Helte rafse
 Jeg veed, Hrolf agter Guldet ei stort meer end Aske;
 Og mens af Elstovs Kummer din Kind blier daglig vaad,
 Din Haand det Malm bortodslær, som kaldes Frehas Graad.

Hrolf quad: Med egne Heste jeg kører helst min Herre.
 Over egen Gavmildhed jeg selv vil være Herre.
 Min Ven jeg gierne skænker Guld, Solv, Sværde nye;
 Men Fienden ei astrodser mig mindste Stykke Blh.
 — Nu — maledAdils — Skatten paa dig længst monne vente;
 Jeg vidste nok, du vilde med Tiden selv den hente. —
 Hrolf svared: Gi at hente det usle Pengestrin
 Jeg kom, men for at trække til Hiertet Moder min;
 Og for dig at formane til Erlighed mod Den,
 Som du est undergiven. — Da kommer du som Ven,
 Skreg Adils. — Iler, Trølle! Bægret til Rand
 Hylde! Første Bøger er Odins. Hrolf ei kan
 Det laste, skiondt jeg hører, han ei paa Guder troer.
 — Det første Bøger vier jeg ind til Asathor,
 Svared Leirekongen; saa bruges i vor Egn. —
 Over sit Horn med Sverdet han gjorde Hammertegn.

Midlertid paa Ilden de svenske Trølle kasted
 Alt meer og mere Brønde: rode Luer hasted
 I Beiret under Loftet, Nogen knittred tidt.
 Bænger ei man aanded i Salen sundt og frit.
 Thi forsmedelig Heden udbredte sig med Ovalm,
 De tykke Brændeknuder brændte let som Halm.
 Paa Bænk de svenske Kamper alt vege meer tilbage;
 De sadde fiernt ved Tæpperne, de let sig kunde drage

Hen mod de aabne Døre. — De Danske Ilden saae
 Nær ved deres Fodder, indklemt i Biælkevraa.
 Fast sveed Flammen Haaret paa deres Dienlaage,
 Paa Biælkeveggen Tæren begyndte stærkt at koge;
 Men Skoldene Bodvar, Hialte for deres Konge holdt.

Adils quad: I Hallen er det ei længer koldt;
 Hvad siger det saa mere, Hvis Ilden ei er fiern?
 En Ged Dankæmper binder: Ei Ilden eller Jern
 De svore nogensinde, hvor det saa var, at flye.
 Ei, meensvorne Nidinger, de feigt for Baaslet flye.

De Danske blev forbausede ved disse Adils Ord,
 Og stirred paa hinanden; thi Eden hoit ved Thor
 Bar svoren: ei at flygte for Jernet eller Ild.
 Alt stærkere blev Branden; den fortørte vild
 Bænken, hvorpaa de sadde, den Klæderne tog fat;
 Alt indhylled dem Nogen i den lange Nat,
 Fyldte tappre Barme med Dodens qvalme Lust.
 Alt syntes tabt; — men tabt var endnu ei Hrolfs Formuft.
 Alt Ingen Eden svigted, at Dod han foretrak,
 Skisndt det glodende Pandser ham i Heden sprak,
 Det forudsaae Dankongen; selv var han Eden tro.
 Men midt i al den Rædsel Hrolf Krake lystigt loe.
 Han raabte, mens han fasted paa Ild Skoldpladen haard:
 Den skyer ei Ilden, Venner! som giennem Ilden gaaer.
 Nu drager Eders Sverde, hugger paa baade Hænder!
 Men faste brede Skiolde, hvor stærkest Flammen brænder.

Knap var Ordet givet, neppe Budet sagt,
 For Baaslet var i Hallen med Skiolde belagt.
 Og let, som Gutten springer paa Isen, for den brast,
 Styrted danske Kæmper i Flammehav i Hast.
 I sorte Jernbrynier, Sverd over Hielmen hoit,
 De hug, som Bonden hugger, der knuder dreit.

Alt slog de ned for Fode. Hvo dem i Flammen saae,
 Troede Surtur i Luen i Ragnarok at staae.
 Da toned Biarkemalet fra deres vrede Lœber.
 Hvor en Niding dwelte, fandt han sin visse Dreber.
 De slog sig giennem Hallen, stode paa Marken brat;
 Og Maanen til dem smiled i kioliglare Nat.

Paa Mark dem Ingen fulgte, Branden i Kongens Hal
 Gav Mengden nok at vare. Hoit hvirvlede med Knald
 Ildtungen giennem Taget. Kong Adils forsaerd
 Angst for Guld at miste, glemtie Fiendens Sværd.
 Han skulde sin Gaard forlise, saa kostbar, herlig bhgt;
 Gierrigheden drev ham, den overvandt hans Frhgt.
 Nær de vilde Flammer saae man ham raadvild staae,
 Evang Treelle til af Karret paa Ilden Band at slaae.
 Men lidet kun det baaded, det Olie var paa Ild.
 Rodgron med gule Strimer Flammen sig snoede vild
 Mod Nattheimlens Mørke. Giennem Rogen graa
 Stiernerne fra Himlen ned i Hallen saae,
 Da Gavlen alt var brusten; saae gamle Heltebaenk
 Brønde, nhs besudlet af Blodets rode Stenk;
 Saae Bielkerne som Gloder, der blanke Brhnier bar,
 Miodens gamle Tonde, Kæmper dyrebar:
 Den laa i Krogen i Hallen, af den blev drukket ei,
 Uden ved store Fester. Sagnet fortalte: Frei
 Havde selv den tomret og brugt i Oldtids Dage.
 Af gamle Minder intet der længer blev tilbage.
 Kommer i Menneskebolig først Ildens vrede Gud,
 Med røden Finger sletter han alle Mørker ud;
 Sam Intet meer er helligt. Narhundredet heged,
 Med Oldtidsmørket Hierterne saa mægtigt det bevæged,—
 Det shnker dog for hans Bredde, det simuldner hen som Løv;
 Af den hellige Levning bli'er kun en Haandfuld Stav.

Hiartvar, Adils Freende, som følte Skattens Værd,
 Sig voved ind i Ilden, at redde Freiers Sværd.
 Det hang ved Gaffelbænken, der halv var styrtet ned.
 Rusten var i Skeden den gamle Glavind bred;
 Den Ingen mere brugte, men Ged derpaa man svor.
 Hiartvar, bolden Yngling, voxen hoi og stor,
 Den havde tidt betragtet med Eresfrygt, som Dreng;
 Nu voved han sig i Hallen. Af skimlet Læderhæng
 Han Sværdet drog, og bragte sin kongelige Frænde
 Det selv i Borgegaarden. Ha, lad det Tant kun brænde!
 Raabte den vrede Gubbe; bring mig mit Solv og Guld!
 — Det smelter kun i Ilden, det sluges ei af Muld,
 Svared forvovne Hiartvar; men Den fortiente Tak,
 Som Freiers hellige Glavind dig ud af Ilden trak.

De Danske saae paa Marken Upsalsgaarden brænde,
 Gi vidste de, i Natten, hvor de sig hen skulde vendte.
 I Staldene deres Heste de atter funde vel;
 Helhestene de ligned, hvorpaa til gustne Hel
 Den blege Dodning traver: med Pandebenet bart,
 Med Diet dorstet og livlost. De Gangere, som i Fart
 Med Hvrindsten, flagrende Manker, til Erendem havdes ført,
 Med matte Knœe nu valkede. Da Kæmperne blev rørt;
 Taarerne paa Kinden de ædle Helte brandte;
 Thi Gangerne deres Herrer endnu i Doden kiendte;
 De lode sig af dem klappe, de slykkede deres Haand,
 Saa sank de ned og døde. — Har Hesten ingen Mand,
 Som gaaer til Thor i Thrudvang? spurgte Hialte varm.
 Hvi ager Thor med Bukke kun for sin Tordenkarm?
 Mig thylkes, det klaedte bedre, hvis hoit han foer tilhest.
 Det ædle Dyr af alle dog kommer Manden næst!

Hrolf taug og gif, forbisret ved dette Eventyr.
 Da gned sig op af Kongen hans Hund, det kielne Dyr.

En Brog den bar i Munden; den havde Kongen glemt
 I Hallen, da bag Baaret han slemt var indeklemt.
 Sin Taste Hrolf af Tænderne tog paa den bolde Gram.
 Han sagde: Hundten og Hesten tidt Menestet gisr Skam.
 Ja, raabte Bodvar Biarke, gid Aldils havde kun
 En Gnist af Hestens Trostlab, og var en ørlig Hund!

Vende Sang.

Paa Marken dem en Skare sig nærmede. De Tolv
 Stillede sig til Værge, fremst i Spidsen Hrolf,
 Med Skofnung, goden Glavind. — I Græsset skal vi bide
 Maaskee, men først, som Biorne, om Seieren dog stride!
 Sagde den ødelig Herre. Jeg agter ikke svart
 Livet, bolde Venner! Jeg Eders havde spart
 Dog helst til større Værker. Vi er i Fiendens Hold;
 Vel Sværd i Haand os blinker, men vi har intet Skiodt,
 Og Kampen alt har trættet. — Da, ved en Flamme klar,
 Der steeg fra brændende Kongsgaard, saae de hvad det var:
 En Qvinde sig dem nærmed, fulgt af velklædte Svende.
 Hrolf ved Ildebranden fuldvel strax kiendte hende,
 Skiondt stærkt hun var forandret, fra sidst han hende saae.
 I lange hvide Klæder og med Guldkrone paa
 Kom den ødelig Dronning; men under Kronens Krands
 Et falmed Ansigt smiled; af deiligt Ungdoms Glands
 Var sidste Levning svundet; dog Sjælens ødle Træk
 Udslette ingen Sygdom, ei Kummer eller Skræk;
 Og Sorgen, naar den træffer et høit og kærligt Sind,
 Adler Tanke-Panden og venligblege Kind
 Med Beemods hellige Mærke.

Hun hilsede sin Son,
 Da vendte Kindens Nosser tilbage, hun blev skion.
 Ilden i hendes Die gienfodtes, hendes Barm
 Svulmed; Yrsa trykte Kong Hrolf i sin Arm

Og quad med Moderglede: Nu vil jeg gierne doe!
 Den visne Blomst har nedlagt velsignet rige Frs,
 Der voxet er til Stamme. Som Barn min Hrolf jeg heged,
 Da ligned du en Lysalf, der huldt med Blomster leged;
 Jeg stued dig som Yngling: Skirnir den halve Gud,
 Rasken Svend i Valhal, Asernes Bud,
 Du lignede, naar han iler til Hest fra Sky til Jord;
 Men Hrolf! nu est du vorden mandelig og stor;
 Nu trækker du din Moder op til din Heltebarm,
 Med Asabaldurs Ansigt, med Seiergudens Arm.
 Nu lad mig gaae til Freha! Jeg aldrig vender meer
 Tilbage til den Niding, hvis Gaard jeg brænde seer.
 Lang Tid alt, altfor lenge, tilbragte jeg mit Liv
 I den Forraeders Nærhed, thi at — jeg var hans Viv.
 Forgiæves daglig jeg prøved, ved Øffret af min Frhd,
 Med Raad og Daad at mildne Steenhiertet til en Dhd.
 Al altfor blode Qvinde! Dit Haab forførte dig:
 Ei vidste du: en Niding er usorbederlig.
 Saakom, min Son! min Eneste! Stands din ModersGraad!
 I denne Nat er brusten den sidste svage Traad,
 Som Yrsa bandt til Aldils. Men dobbelt stærke Baand,
 Hrolf! binder til dit Hierte min glade Moderaand.
 Jeg folger dig til Danmark; og Kilderne, der saae
 Helge som en Yngling blandt Blomsterne staae,
 Skal suse ved min Gravhsi. —

Yrsa til hver Giest,

Istedet for den dræbte, gav en herlig Hest.
 Tohundred Mand i Plade da kom med hvasse Sværd,
 Nedt til at tiene Kong Hrolf, tapper hver,
 Opbragt ved Aldils Feighed, ved hans Underfund.
 Hrolf er vor Overlonge! raabtes med een Mund;
 Han har i ørlig Feide vundet sig denne Net,
 Han er en vældig Skoldung af gammel nordisk Et,
 Han havde vundet Riget, dog noiedes med Skat;
 Nu vil hans Skattekonge forraade ham i Nat?

Nei! bedre med en Nædling at gaae til fremmed Færd,
 End at i Fædrelandet Landsmænd drage Sværd
 Mod deres egne Brodre; smaae Skongers Rov,
 Der aldrig drak ved Arnen, bag sodet Bielle sør.
 Nei, Hrolf, du skal ei falde for Adils Ridingshaand!
 Saa quad hver ærlig Svenske, rakte tro ham Haand.

Langt droge de om Natten alt fra den brændte Gaard.
 Hen ad Morgenstunden flinke Trælle slaaer
 Op Teltet, bringe Dauren. Svensken og Dansken drak
 Som Venner af samme Baeger; roligt Sværdet stak
 Dybt i den prægtige Skede. Da Boggur raabte: See,
 Svibdag, Svitsærk, Beigal, er svenske Brodre tre,
 En Dalekarl er Boggur. Blandt sine Kæmper tolf
 Tæller alt fire svenske Mænd i Hallen Hrolf,
 Saa troe, som Siællandssøren og Jyden. Bjarke, der
 Frivillig kom fra Norge, han veier op en Hær.
 Nu grunder Hrolf et Rige for Nordens tappre Folk,
 Som gør os alle til Brodre. Sproget er vor Tolk,
 En Tunge vi jo tale, Frig er den fælles Moder;
 Saa sad nu Danst og Nordmand og Svenske vorde Broder.

Alle Kæmperne thiktes vel om Boggurs Ord.
 Hållang den Helt fra Ribe stod op ved Daurebord
 Og greb i ghylde Harpe. Den havde han altid med,
 Naar Kong Hrolf med Hirdmænd drog til fremmed Sted.
 Thi gamle Bragi længer til Kamp ei kunde drage;
 Skiondt ung af Siel og Hierte, Gubben blev tilbage,
 Naar Heltene drog i Leding. Men Hållang Harpen tog
 I Striden med, og slog den, naar Hrolf sin Fiende slog.

Saa quad han dennesinde, til Lyft for alle Mænd,
 Om ungen Humbles Tvekamp med Sivard Snarensvend.
 Hvordan i Vaande Humble kom til Baulundurs Didrik,
 Der sig i Bern udmerked hos den tappre Didrik.

Bidrik hialp i Noden da tro den unge Helt,
Der med ham var dragen did fra det danske Belt;
Laante ham sin Skimmung, sin stærke, jydske Hest,
Der i Didriks Toge lob for alle bedst.
Han laante ham sin Ganger, som en særdeles Ben,
Skjendt han frugted, aldrig at faae den karst igien.
Han frugted Sivard vilde sin Glavind mod dem vendte;
Thi Sivard var en starblind Svend, saae ei sit Sværd tilende.
Hans Spær let kunde Hesten for Manden giennembore,
Det lob omkring i Sivards Haand, som Kringlen udi Spore.
Heller ei var det vorden Humble til stort Gavn:
Fra Sadelhue fastet, trykt i Sivards Favn,
Han laa paa Græsset i Vaande. Da nævnte han sin Slægt,
Og strax tog Sivard Snarensvend ham i sin Baretægt,
Thi han var Humble Frænde. — Nu bind mig til en Geg,
Han sagde: Gak til Kongen, og sig du vandt den Leeg. —
Indtreeen unge Humble, han fasted Sværd paa Bord:
I Skov staer Sivard bunden og mæler ei et Ord.
Meldte Baulundurs Bidrik: Du farer nok med Tant!
Det var vist med hans Villie, hvis du Sivard bandt.
Bidrik kaldte sin Smaadreng, lod sadle Ganger graa,
Jeg rider mig i Lundens, hvor Sivard monne staae.
Sivard stander i Skoven, seer Bidrik fremride:
Findes jeg, han hugger mig Ribbeen fra min Side.
Hesten med ung Bidrik hen imod Sivard rendte;
Sivard rykker Egen op, han tor ei hannem vente.
Dronningen i Hosieloft fra Windvet seer saa vide:
Hist kommer Sivard Snarensvend, med Egen ved sin Side.
Smiled Dronning Eline, da hun saae Sivard komme:
Saamænd du gjorde det af Nod, tog op tillige Blomme.
Kongen stander ved Borgeled udi sin Brønne nh:
Hist kommer Sivard Snarensvend, han bringer Sommer
i By.
Der gif Dands paa Bratingsborg, der dandsed alle Helte,
Der dandsed Sivard Starblind, med Egen ved sit Belte!

Saa sang for Kæmperne Haklang, af Visen alle loe,
 Over de Danskes Jordet i fremmede Lande froe.
 Heel meget blev da skremt over hin Helleleg,
 Over stærken Sivard, som rykked op en Eeg.
 Hvor stor var Egen, Haklang? spurgte Hialte prud;
 Var den isior først plantet, var det et ringe Skud;
 Stod den femhundrede Vintre, hvor findes slige Mænd,
 I alle Kongens Lande, som Sivard Snarensvend? —
 Selv Yrsa smilte muntert: Jeg seer til Borg ham komme,
 Hun sagde, Egen ved Siden, ved Roden den lille Blomme.
 — Derpaa Hrolfs ædle Moder Klenodier tog frem,
 Hun havde vel dem bierget fra Branden i sit Hjem:
 De herligste Guldbøgre, Pendinge, store, smaa;
 Ogsaa Ringen Sviagrís de Danske blandt Skatten saae.
 Og Gangerne de rafte, det var det allerbedste,
 Hun bragte dem til Giengield for deres dæbte Heste.
 Thi Adils var Staldmester, som sig paa Sligt forstod,
 Og agted meer en Ganger, end Undersaatters Blod.

En Flok Treelle bragte fremdeles Kæmper bolde,
 Istedet for de mistede, de skinneste Kobberstiolde,
 Samt fleer nødvendige Vaaben; da Ildebrandens Magt
 Mangen Hjelm og Brynie havde dem ødelagt.
 Derpaa ved Moden og Maden sik de fornhet Kraft,
 I Teltet, som sig reiste hvidt paa gyldne Skæft.
 Siofna, Sovnens Disa, som lindrer alstens Kummer,
 Derpaa med Balmiublomsten dem dyssed dybt i Slummer;
 Hun quægede de Stærke. — Hrolf den Herre god,
 Udstalte sig til Hvile ved sin Moders Fod.
 Men neppe saae hun blundet ham i Sovnen sôd,
 For varligt hun hans Hoved lagde paa sit Skiod.
 Paa Hæltens Ansigt stirred derpaa med Modersryd,
 Hvor Venlighed var blandet med Dygtighed og Dyd;
 Hun strog ham Haaret fra Panden, kyssed den Herre stor,
 Og mindtes de Dage forleden, hun vugged ham som Noer.

Saa mangen Taare visted hun fra sin blege Kind,
Men folte sig vederqvæget, styrket i sit Sind.
Morgensternen funkled med Glæds i Yrsas Die;
Saa lønmede du, Freha! Øvinden for al sin Moie.

Da blev der blæst i Lurer, Trællene vel gav Agt,
Af Yrsa hemmeligt stillet omkring paa Mattevagt.
De kom at vælde Dansken. De raabte: Adils er nær,
Han rider over Fyrisvold alt med en talrig Hær,
Der snelt er sammenstillet, allevene fra.
Opspringende, deres Baaben Dansterne grebe da,
Svæng sig paa rafte Hingster. Hrolf floi fra Moderbarm;
Hun usorfærdet fulgte, kigrende paa sin Karm.
Da tænkte Hrolf hin Spage: Med tvende hundrede Mand
Gi overvindes Adils, der tæller Folk som Sand;
Men han os overvælder. — Thi lod Hrolf Krakes Bud:
Man skulde hænge Smykkerne paa Bust og Traer ud,
Der stode ved Landeveien. — I Morgenølens Skin
Hang nu de skionne Bræser, dingled i Vestenvind;
De deiligtbrogede Ringe; sær Ringen Sviagris,
Med Diamant, som Solen i Blink paa klaren Zis.

Alt langt var Dansken vandret; da med Drotter i Flot
Kom Adils, der i Overmagt var usorfærdet nok.
Han svor Dankæmper Hævnen, han loved dem alle Øsden;
Men da de gierrige Drotter skued i Morgenroden
Kostbare Smykker funkle, som Frugt paa Træets Øvist,
De tænkte: Fienden undflyer ei ved en lidet Frist.

Saa lode de Hæren standse, skyndte sig hver som bedst,
Hen til de rige Grene; hver sprang af rasten Hest,
Og efter Guldet rakte. Men enige de ei blev,
Den Ene Smykket af Haanden paa den Anderen rev.
— Nu Adils kom i Brede, han skreg: I rane frit
Hvad, som af Alle vides, dog ene kum er Mit.

Strax lægger mig i Skoldet, af Solvet dreven fin,
 Den straalende, den hvalte, kostbare Hildesvin!
 Mig bringer Sviagrisen, samt alle Spænder og Brasør!
 Jeg sværger jer ved Odin, ved Freir, ved Valhals Æser,
 At hvo som fræk mig skiller ved mit Liggendefæ,
 Skal hænge selv, som Ningen, som Thyen, paa et Træ.

Da maatte de giengive, hvortil de selv havde Lust;
 Men lidens Drift de føled for Ham at gaae i Dyst,
 Som lonte saa karrig Trostlab. — Er Guldet meer end Blod?
 De munled til hinanden; betaler Heltemod
 Han med os Byttet at rane? Hvis selv han eie maa
 Alt Guldet, — lad alene ham ogsaa Fienden slae! —
 Nu, raabte Adils, iler! Førrederen at forfolge!
 Men Hrolf med sine Kæmper paa Østersøens Bolge
 Bar alt, for hine paa Stranden ved Dresundet stod.
 Fornærmede Drotters Heste fun traved Fod for Fod.
 Forbittret skummel Adils, med hævnfuld Ridingsaand;
 Dankongen alt paa Skibet slog op med hviden Haand
 Og raabte: Denneinde du kan ustraffet haane;
 Men skicke, naar Hrolf med Hæren staer næstegang i Skaane!
 Da vrister han dig af Haanden, Skyldige, din Skat,
 At det for Diet sortner dig i en evig Nat.

Knap Adils var i Upsal, før han tænkte paa
 At sone vrede Guder, før Hrolf i Kamp at slae.
 Han vilde friste Skiebnen, en Bolse han indbød,
 En saare klog Spaaqvinde, som stor Ære nod.
 I Boigdelaget ofte til Giæstebud hun kom,
 Hos Hver, som vilde kiende Fremtids skulste Dom.
 En gammel Hal i Sigtun fra fordums Dage stod;
 Adils, før den Brændte, den skiont indrette lod
 I Hast, paa bedste Maade. Paa Tryllehialet laa
 Med Hanefiære Hyndet; klædt i en Kaabe blaa

Hun satte sig paa Hialet. Kaaben med Stene besat
 Blinke, som en Stjerne fra ravn sorte Nat.
 Glasperler var om Halsen, paa Hovedet Katteflind,
 En fulsort Hue; Livet var hende snoret ind
 Af humnisk brogede Belte. Tojet var i en Pung.
 Spor af svunden Skjønhed hun viste, længst ei ung.
 Hun gik med Skoe af Kalvehud, hvorved end Haaret hang;
 Med Kobberstokken vinkte, da Boigdens Piger sang.
 Bardlokker kaldte man Bisen; de quæded den i Stad.
 En Net af Dhrenes Hierter bragtes ind paa Fad.
 Hun brugte Skee af Hvaltand, fit Gedemæk med Grød,
 Drak Misod med Blodet blandet. Da hendes Stemme lod:
 Et kostbart Menneskeoffer, Adils, i Guders Bo,
 Du slagte dem paa Stenen! Da fanger dit Hiertet No.

Knap erfoer Konning Adils at han ved Øffring kunde
 Forsone de vrede Guder, i hellige Granelunde,
 For han blev let om Hiertet, og skreg med føle Fagter:
 Ei, som Hrolf, er Adils Gudernes Foragter!
 Jeg veed, i Herthadalen, et Billed stort af Træ,
 Som forestiller Odin; forsaldent, uden Læ,
 Staær det i Skoven ene, bag Eges thiske Stammer;
 Og naar det Regn og Haglen i Ansigtet rammer,
 Det synger huult en Bise; hvad mangen Mand har hørt,
 Som seent forbi om Natten Billedet er kört,
 Om Hrolfs Ugdeligheder. Men Hævnen — den er sôd!
 Og skændig som hans Fødsel vorde skal hans Død.

Nu blev et rædsomt Offer af Konningen bestemt.
 Ni og halvfemsindsthve Fanger hart beklemt
 Stod der med blege Kinder, snorede fast i Baand;
 De Livet skulde miste for Godernes Haand.
 Med Laget af en Øre de skulde tildode slaaes.
 Ni og halvfemsindsthve Hunde, Haner saaes,

Som ei til Noden kjendte. Den dyriske Natur
 Med roligt Die lyftigt, i Lænker og i Buur,
 Stirrede paa den Mængde Bonder, som hidkom
 Til Festen og til Gildet, i Guders Helligdom.
 Hofgoderne sig skyndte, med Harper, Giger, Sang;
 Glautbollerne med Kiæder over Ilden hang,
 Hvor Blodet skulde sydes; hvor, ret som onde Trolde,
 Af Hiertets Marer Goderne, ved Dampen af Indvoldie
 Skulde spaæ sin Skæbne Kongen, som til Hest
 Hidiled, at bivaane den drabelige Fest.
 Han var en god Staldmester, gav sine Heste Ravn,
 Den ene hedde Slongvir og den anden Ravn;
 Den han fratog Kong Ale, der fandt paa Isen Grav.
 Af Ravn blev Follet kastet, som Godegiæst ham gav;
 Men Ravn, den sorte glindsende, hver anden overgik,
 I Hod, i Hals, i Bringen, i Reisning og i Blik.

Ind i Disarsalen Konningen paa den reed,
 Den gamle, føle Blodmand; forsærdelig og vred
 Saæ han paa blege Fanger, der skulde bløde brat.
 Da indhylled sig Sølen pludselig i Nat;
 Paa Himlen den formørkedes, skjondt ei der var en Sky,
 Dækt af en fulsort Skive. Da monne Lyset flye.
 Duggen faldt ved Middag; alle Blomsterkrukke,
 Der sig ved Aftentide for Nattekulden lukker,
 Indfoldsede deres Kalke. Bælmørkt blev det ude,
 Bælmørkt i Gudehuset. Hundene monne tude,
 Som skulde paa Stenen slagtes til Aser og til Vaner.
 Pludselig galed ni og halvfemfindsthve Haner.
 Da steiled Kongens Ganger, der skulde gaae omkring
 Stadigt Freiers Billed; den gjorde Sidespring;
 Skummet den stod for Mundien, i Diet blodig Ild;
 Forsærdeligt den hvrinsted, og afkasted vild

Paa Offerstenen Drotten. Ved Ilden ham Folket saae.
 Med Pandeskallen knuset; stænket Hiernen laa
 Og blandte sig med Dyndet.

Da raabte, selsomfro,
 Bølven, der var tilstede: Nu har hans Hierte No!
 Et kostbart Mandeoffer han Guderne har bragt.

Intet meer i Hallen blev af Mængden sagt,
 Skjondt der var flere tusind. De skiltes fra hinanden.
 Da blinkte Solens Skive klart igien med Nanden.
 Hiartvar, Kongens Broderson, bod alle hjem at gaae;
 Gi Fangerne misted Livet. Den dode Konge laa
 Med fæltopspilede Øine; Hundene ved hans Fod
 Losladtes, blev ei flagtede; de slikkede hans Blod.
 Man luktte Gudehuset. Næste Midienat
 Blev Adils paa sin Ganger i Kæmpehøien sat.

Tiende Sang.

Lig Elven, — der fra Klippen styrter, som en Fos
 Med Grums og Stene blandet, for den hemrykker os
 Som rolig Flod i Dalen; men neppe sit den Fred,
 Knap sig speilede Træet, Blomsten ved dens Bred,
 For den forsvandt i Havet: — saa Dronning Yrsa nød
 Kort Fryd paa lange Sorger, hos Hrolf, for sin Dod.
 Hun sad hos ham i Hallen, hørte Skialdens Sang,
 Smilte titt veemodigt, mens hndigt Løkken hang
 Bleg fra den gyldne Krone, langt over Kaabens Rand.
 At hun havde været en deiligt Lilievand,
 Den ædle Skabning viste. Saa vidner siunkne Muur
 Om Riddertidens Blomstren, midt i en ung Natur;
 Skiondt Muren længst er smuldnæt, der kneiste for som Gruus,
 Vedbend, gronne Ranker krandse dog dens Gruus.
 Deiligt end hendes Nine fra Jord til Himlen saae,
 Som Himlen var de venlige, sommeraftenblaæ;
 Og Blikket var en Sterne, som, naar den funksler ned,
 Beviser Menneskehjertet: der er en Evighed!
 Nu bæved hendes Hjerte meer ei med Angst og Nød,
 Tusindgod Nat, min Yrsa! nu bragte dig din Dod
 Siofna, Sovnens Disa, ved rolig Midnatstund.
 En dobbelt Balmudraabe paa Laaget krysted hun,
 Da glemte du Jordens Qvide. Hver kør Grindring git
 Som Alf med dig paa Skyen til Baldurs Breidablik.

Hvo sidder høst og græder med foldede Hænder i Løn?
 Er det en Heltekonge? O nei, det er en Son!
 Et Barn, som kierligt soler, hvad Moderen var værd.
 Kong Hrolf! vist Taaredraaben ei af dit Kæmpesvær!
 Lad den paa Bladet funkle! Den smykker Staalest just.
 Det er ei Blod som pletter, det blier en hellig Rust.

I denne bløde Tilstand, hvor med nhsgierrigt Sind,
 Som Barn, vor Land ad Sprækken paa Døren titter ind
 Til Evighedens Langang, hvor kun en Straale quul
 Udløser fra den Dæmring, der holder Alt i Skul —
 I denne Tilstand Sielen har ei til Strenghed Lyft,
 Hiertet mere taler end Forstandens Rost;
 Og Hrolf var saare smelstet.

Han sad ved salten Hav,

Paa Thingets Dommersæde, nær ved Yrsas Grav.
 Paa store runde Stene, paa Bakken deromkring
 Paa Kampestenes Knuder hans Kæmper sad i Ring.
 Da blev der meget talt om, hwo Drot skulde være
 For Upsal, Kongekronen efter Adils bære.
 Hrolf meente: ungen Hiartvar, Adils Broderson.
 Svibdag raabte: Hiartvar er mandelig og skion,
 I Haabets Ungdoms Alder; men hvis dog Haabet sveeg?
 Jeg kiender Gutten. Livet er blot for ham en Leeg.
 I ham er ingen Alvor, saalidt som ægte Spsg.
 Du Blad for Blad afskælle kan Hiartvar som et Log,
 Og finder ingen Kicerne. Hans Land er klar — som Vand,
 Selv farveløs, modtager den Farven ved sin Rand
 Af hvad den kommer nærmest: gron, rødlig, sort og blaa.
 Jeg som et Siv i Dammen har ofte seet ham staae
 Og sveie hen for Veiret. — Han vooved sig dog ind
 I Luen efter Sværdet, ei bange for sit Skind!
 Meldte den sterke Biarke. — Og det var Freiers Sværd!
 Slig Bedrift er altid Noes og Belønning værd;

Maabte rasten Hialte. — En Nose paa en Torn
 Er fielden ei at trofse; blind Høne selv et Korn
 Stundom vel ogsaa finder! svared Svibdag klog;
 Jeg aldrig kunde lide Hiartvar som en Pog;
 Han var mig altfor phntet, forfængelig, for kold.
 Heller næsten saae jeg Adils, leden Trold,
 I Gudehuset rase, end blode Hiartvar; varm
 Kun naar hans Die skotted til Dvindens fulde Barm,
 Og naar man ham beundred. — Du dommer ham for streg,
 Sagde Hrolf hin Gode; han er ei længer Dreng,
 Og han er Adils Frænde. De svenske Helte helst
 Ønske dog Kongestamnen, Selvstændigheden frelst.
 Han ned fra Yngve stammer. Jeg gav ham alt mit Ord,
 Det kan jeg ikke bryde. — Loke daared Thor,
 Vedblev den ærlige Svibdag; Hrolf, Slaae dig ei til No!
 Jeg skuer med eet Die, hvad du ei seer med to.
 Bedre det var at sætte Biarke til Upsals Drot. —
 Nei, Tak som byder! Biarke har her det altfor godt!
 Svared den Fjirskærne. — Da raabte Svibdag: Nu,
 Jeg trofast Eder vared. — For øengstelig est du,
 Meldte Hialt' Hugprude, for Freden; kun i Kamp
 Du ingen Fare frugter; men Spøgelser i Damp
 Du seer i hver en Taage.

Med Haanden paa sin Barm
 Svibdag gif fra Thinget, taug og twang sin Harm.
 Saa blev da Hiartvar kaaret og buden ind til Leire,
 At sværge Gyldingseden, for Festen der at feire.

Det var en herlig Sommer, en deiligt Aftenstund;
 Smukt speilte sig i Vandet fra Strand den danske Lund,
 Da Hiartvar kom fra Slaane. Ved sagte Bestenvind,
 Der svulmed let i Seilet, drev langsomt Snekken ind
 Mod Issefiordens Kyster, lig hvide Lilieblad,
 Der svam paa Bækkens Nove. Tankefuld Drotten sad

Dg stirred hen i Vester, hvor Solens Kugle gled
 Under ghldne Bolger med dobbelt Deilighed.
 Et Vandet Ilden slukte, den lued med stor Pragt;
 Graalig Sky paa Himlen, med Purpuret belagt,
 Som Græs og som Violer da blomstred. Barme Skær
 Uformært udsluktes; sorte blev grønne Træer
 Og Bly blev blaalig Bolge. Men Maanen, der saa bleg
 Stirred nys misundelig til Aftensolens Leeg,
 Fast som et Liig at skue paa Himlen. — Ihsegul
 Pludselig fremtraadte prættig af sit Skul,
 Udbredte Matteflammen over de dunkle Skove,
 Byggende Sølverbroen hen ad krusede Bove.

Da hortes noget pladsklende sig Bei paa Bolger bane.
 Først troede de paa Vandet at see sneehviden Svane,
 Men da det nærmere kom dem, raabte Farmerik,
 Der fierne Ting opdaged bedst med sit starpe Blik:
 Frels mig Thor, nu seer jeg, hvad før jeg aldrig saae:
 En Havfri, som sig boltrer i Voverne blaae.
 Jeg tydeligt et Ansigt kan skielne, Hænder, Finger.
 Hun iles hid mod Snekken, som om hun havde Vinger.
 Seer I det Særsyn?

Ragnwald, en højstbedaget Helst,
 Som ofte havde faret paa Isfjord og Belt,
 Holdt Haanden over Diet og quad: I mine Dage
 Jeg skued mangen Havfri ad Bolgerne drage,
 Men hum ei ligned denne. Hun hæslig var som Hel,
 Under Beltestedet bedækt med Fiskeskæl;
 Med gamle Kærlingansigt og med det slappe Bryst,
 Hun viste sig huuloiet at gloe til næren Kyst;
 Med Tinner, forte Tingre, med et Haar som Tang.
 Men denne ligner en Jomfru paa grønne Danavang.
 See! Barmen staær i Vandet med faste Tvillinghøie.
 Hun har jo Nosenkinder, naar hun betragtes nsie;

Sneehvide Hænder, Fingre saa langlige, vel adstilt.
 See Armen! Hvilke Skuldre! Munden smiler mildt.
 Hun boltrer sig i Vandet saa liflig og saa frist.
 Nei, ved Hler Egriis Bælde, hun er ei Hælvten Fjæst.—
 Thys, raabte Hiartvar, skriger hun ei om Hjælp i Nod?
 Udkaster hurtigt Nebet! hindrer hendes Dod.
 Nu gribet hun om Nebet, med Hænders hvide Sne.
 Hun klævrer op i Skibet. — Han taug for ret at see
 Den unge, skionne Dvinde. Knap hun paa Dækket staær,
 Saa skulder hun sit Legem i de fulsorte Haar,
 Der torredes af Binden. For Diet ei at lokke,
 Hun stille stod bag Haaret, der hvælvet, som en Klokkle,
 Nigeligt fra Issen faldt ned til Hæl og Fod.
 Som Nod i Skallen brune, den hvide Dvinde stod.
 Da raabte hun: O skænker et Klædebond mig nu!
 Men vender mig alle Rhyggen! Skaaner min Pigeblu!

Hvor fandtes vel en Klædning? Dog Pigen saae ei feil:
 I Bagstavnens giemtes hoirøde Silkeseil,
 Som man til Hoitid brugte. Det skulde spændes paa,
 Naar Svenskerne lod Snekken mod Issefiorden gaae.
 Thi Hiartvar havde mylig det kostet; frøgted: let
 Paa lange Bei fra Upsal det kunde fange Plet;
 Derfor det laa bag Bænken, sammenrust i Stavnens.
 Han fasted selv det Moen med Latter i Favnens;
 Hun strakte fyldig Armen fra Haarskuulet ud,
 Og greb med runde Fingre det hoirøde Skrud.
 Det vared ikke længe, før ørbar der hun sad,
 Indhyllet i sit Klæde, som Knup under Blad,
 Og quad med skionne Stemme, der som en Klokkle klang,
 Fordærvelige Logne, Heretryllesang:

O vee mig arme Skulde! Vee mig stakkels Mo!
 Langt heller jeg af Blussel strax vilde doe,

End saadan redde Livet af Governe blaae.
 Dog, skeet er skeet disværre. Glenmer hvad I saae,
 Og hører min Undskyldning ! Jeg med en Legesøster
 Øfste mig i Bandet, i Fiorden, forlyster;
 Thi Sundhed boer i Badet; hvo sig, som en Fis,
 Daglig der kan tumle, bliver altid frist.
 I Bandet intet visner; Bolgen er ei tung,
 Som unge Kid paa Marken den gantes, evigung,
 Med sine Folgesvende; Havets Lilie groer
 Baade Vinter og Sommer, lige frist og stor,
 Og kiender ingen Falmen; den knækkes heller ei;
 Flygtigt den forsvinder kun paa sin vaade Bei,
 For atter ud at springe, hvor aldrig man det troede.
 Derfor tidt i Fiorden, med mine Tærner gode,
 Jeg svommer og mig boltrer. Men ei de kappes kan
 Med Kongemoen Skulde, paa det violblaau Band.
 Som Høns og Gæs i Gaarden, som Natteflobvens Ugle,
 Der troe, for de har Binger, at de er' ogsaa Fugle,
 Saa roe, med tunge Lemmer, mine Tærner en Stund,
 Haavne giennem Bandet; men snart de sank til Bund,
 Hvis længer de sig voved. Jeg piler som en Hogg;
 Idag dog, jeg tilstaaer det, for dristige Forsøg
 Jeg ud paa Dybet proved. Og var du kommen ei,
 Fremmede! da Skulde drog hen ad Dødens Bei,
 Bag Havgræs og Koraller. Du redded hendes Liv,
 Det skal hun aldrig glemme. Taknemmeligt en Viv
 Paad din Belgierning skionner.—Hun greb med henrykt Aand
 Med disse Ord, og trakte til Barmen hans Haand.
 Da beed han slur paa Krogen; uden mindste Spret
 Guldfisken alt var fanget i Skuldas Hexenæt.

Skulde — da hun hørte, man kaldte Hiartvar Drot,
 Slog sine Hænder sammen, forstilte sig godt.
 Hun studsed! Er det muligt? hun raabte, Hiartvar du?
 Heller var paa Havets Bund jeg druknet nu,

End taale denne Blussel. Jeg haabed: mig befrie
 En fremmed Somand skulde, som drog Landet forbi,
 Som aldrig kom til Leire. I Viking at hærge,
 Der drage jo saamange. — Hiartvar maatte sværge
 I hendes Hænder Eden: med alle sine Mand,
 Gi paa Siolund atter at kiende Skuld igien.
 Han sagde: Hvad du ønsker, du hvide, trinde Lilie!
 Det ønsker ogsaa Hiartvar; hans Hu er din Billie.
 Men for du mig forlader, forkynde lad dit Ord,
 At Eiermand jeg vorder af al den Skionhed stor,
 Som undrende paa Havet i Aften jeg har seet. —
 Skulde smilte redmende: Glem hvad der er skeet!
 Nei aldrig, svared Hiartvar; kun du er min Tanke;
 Thi for glemmer Hiertet mig i Barmen at banke,
 For Hiartvar glemmer Skulde. — Du est en deilig Mand,
 Hun svared; men man siger, at Skum kun paa Vand
 Er Troskab hos et Mandfolk. Du kiender Sagnet vel
 Om Moen, der blev daaret saa sorgeligt i Nveld,
 Og myrdet af en Havmand? — Det Sagn er kun Tant,
 Raabte den unge Hiartvar, hvis Viser talde sandt,
 Da maatte meer jeg røddes for dig, i alle Maader;
 Du lignte for en Havfru! — Min Ven, Skicbnen raader
 For Fremtidens Lykke, giensvared Skulde kielen,
 Og smilte, saa hun faged af Hiertet ham Sielen.
 Ver varsom og forsiktig! Jeg røkker dig min Haand!
 Os Havet her forbinde med sivgronne Baand;
 Og Sivet ikke brister, saa let som Markens Straa.
 Nu lad i Ensomheden mig atter Buret naae;
 At Stranden ingen Bidner samler, til vor Færd. —
 Troskab han til Døden svoer paa sit Sværd,
 Saa vilde han henstyre til hendes Tomfrubuur.
 Nei, nei! raabte Skulde; hvis Nogen stod paa Luur,
 Det kunde Lykken spilde; nu er jeg Strandens nør,
 En tidlang har i Snelken jeg hvilet mig her,

Nu kan jeg atter svømme. Hun lod med disse Ord
 Silkeklaedet falde ved det knagende Kroer;
 Og neppe sandede Kamperne, med studsende Lyst,
 At hun var skion fra Ryggen, som fra det hvalte Bryst,
 For ud hun sprang i Havet. Hartvar som et Liig
 Blegned og udstodte fortviolet et Skrig,
 Thi hun blev længe borte. Men snart man hende saae
 Svømme, som en Bildgaas, i Bolgerne blaae.
 Hun vendte sig mod Drotten, hvis Dine hendes fandt,
 Kyssede paa Fingren, loe hoit — og forsvandt.

For intet ei om Skulde det heed: en Fiskerviv
 Havde hende skoenlet paa Stranden sit Liv,
 Thi Fiskerdont forstod hun, og udspeided klog
 Hver Mands Orm; den satte hun snildt paa sin Krogs,
 Naar hun ham vilde fange. Ved Sandselighed fandt
 Hun Bei til Hartvars Herte. Grof hun atter vandt
 Ved paatagen Anger; ved hyllet Edelmod
 Indbildte hun Dankongen, at hun var mere god
 End man om hende troede. Hun stoede derpaa,
 At ei de store Sæle kan tenke sig det Smaae
 Saa smaat som det dog findes. — Hun smigrede sig ind
 Hos Nude, hos Signe, med eftergivne Sind.
 Hos Nude var alvorlig og tankefuld hun ofte;
 Hun roste Biarkes Manddom; hun syede ham en Kofte
 Med Silkesomme stukken; hun onste tidt at see
 Norges stolte Fielde dækkede med Sne;
 Hun fandt at Klippelandet langt Dalen overgaaer.
 Signe hialp hun tidt med at flette gule Haar;
 Hun roste hendes Blomstren og hendes hvide Hud.
 Hun sagde: Fra den Tid af at du blev Hialtes Brud,
 Da blev du Skuldes Lige; lignte kun Skulde dig,
 Og eied sleg en Husbond, da var hun lykkelig. —
 Hun roste selv sin Broder; ei naar han var tilstede,
 Men Dwinderne paa Leire saae tidt hende græde,

Naar om Hrolf Krake talde den Falske; naar ei Ord
 Hun fandt, for at beskrive, hvor han var god og stor.
 Selv den unge Drifa hun yded alskens godt.
 Ulykkelige Shydom! hun sukked, som til Spot
 For Verden giorde Skulde; men i en Feberild,
 Hwo er sin Villies Herre? Hiernen sværmer vild,
 Og veed ei hvad den drømmer. Tilgiv og velsign
 Hrolf Krake, som dig frelste! Med Godhed ham lign,
 Da lykkelig du vorder.

Saaledes Skulde vandt

Indbyggerne paa Leire. Skoldets skarpe Kant
 Mod hendes Smiger satte lun To — med Bælde trhyg —
 Den Ene var for klog, den Ander var for styg,
 Saa vel de kunde vide: hun roste dem til Spot.
 Svibdag ikun thiktes om Skulde lidet godt;
 Og Boggur, som et Hierte for Hrolf i Barmen bar,
 Saa kierligt, saa varmt, som det Norden modnet har,
 Brod sig lun lidt om Kvinder; han elsked Heltefaerd,
 Og pleied sige skiemtviis: Min Brud er mit Sværd!
 Med Hrolf jeg mig trooved; paa Fingre ei, men Arm
 Guldringen han mig satte; min Kierlighed er varm,
 For ham jeg gaer i Doden. — Naar Skuldes Die sødt
 Med Smægten segte Boggurs, blev det ikke modt;
 Han smilte: Knap du vinder i denne kælne Kamp!
 Bel gnistrer Flintestenen; men for frist er min Svamp,
 Saa let den ikke faenger. — Hun rodmende sig twang;
 Forst i Buret ene hun høit en Wise sang,
 Om Hodurs Drab paa Baldur, om Troldes Hævn; da brod
 Hun ud: Send, Alsaloke! mig mine Fienders Død.

Af Dankongen Hjartvar blev favnet vennesælt.
 I blanke Pandserplader stod den unge Helt,
 Forgyldt fra Top til Foden. Hjærbusken blaa
 Paa Hjelmen over Issen prægtig man saae.

Et Skjold med Edelstene paa sin Arm han bar,
 En Flaggergrif var malet i Skjoldbulen klar.
 Noddebrune Løkker om Halsen hang tykt.
 Paa den unge Hartvar fandtes intet stygt,
 Kun Smil fra Blik og Læbe. Hans Dine brune, store,
 Lod, som de Dvinders Hierter kunde giennembore,
 Hvad Dieblik de vilde; men Hartvars kielne Blik
 Af Manden ei og Hiertet sin stærke Funklen fil;
 Man saae ei giennem Diet i Sielen; det var smukt
 Men, som et malet Dække, det holdt hans Indre lukt.
 Dog var han lidt bevæget; og da ham Biarke bragte
 Det gamle Freiers Glavind, ham det paa Stenen rakte,
 At sværge Kongen Trostlab, — da græd han heit og svor:
 Hvis jeg Hrolf Krake sviger, da knuse mig Thor!
 Du bragte Nordens Slægter igien til Frodes Alder;
 Det var en anden Hodur, der dræbte Asabalder,
 Som dig forraade kunde. Dig elsker jeg! Og frit
 Jeg sværger Trostabseden Alt hvad der er dit!
 Med disse Ord han skotted til Dvinderne, de hulde;
 Og fremst udi Flokken han Smil fil fra Skulde.
 Da skælved han, da trængte sig Taaren, mere stor,
 Frem i den Druknæs Die; Læben mangled Ord.

Det underer mig, at alt ei han Kongen har sveget!
 Til Biarke hvidsted Hialte. — Han græder mig formeget,
 Sagde Biark, og rysted paa Hovedet. — Men Suk
 Lod heit fra Dvindeskaren: O Frei! hvor er han smuk,
 Hvor velskabt er den Svenske! Den gode Helt! Han græder!
 Sikkert aldrig vorder mod Hrolf han Forræder. —
 Saa modtog Kongen Eden, og med en prægtig Fest
 Beværted han i Leire sin henrykte Giest.

Hornene med Ølet gif om, med Honningsaften;
 Dvinder drak i Fællig med Mænd her i Aften;

Thi traf det sig, at Hiartvar med Skuld af Bøger drak.
 Saa sædeligt nu Skortlen sig over Barmen trak;
 Men Hiartvar fuldvel vidste hvad Skionhed den skulste.
 Skielmst i hendes Kinder et Smil Gruben hulste,
 Mens tankefuld hun stirred og rodméd en Stund,
 Med den hvide Finger paa rosenrøde Mund.

Froe paa Gaffelbænken sad Hrolf og hans Skialde,
 Guldharpene klinge. De Asabragi kalde,
 For værdigt at besynde med Kraft hin danske Drot,
 Der smilte saa fornøjet, drak til Sangen godt.
 Han steg fra Gaffelbænken, gik om med Faderglæde,
 Som Vært, snart til det ene, snart det andet Sæde,
 At hilse sine Gæster; da kom han ogsaa hen,
 Hvor hans Søster Skulde sad hos den svenske Ven.
 Nu, spurgte Hrolf, hvor gaaer det? Est du tilfreds med Gaven,
 Som jeg idag dig skænkte? — Blomsten staar i Haven,
 Og Fyrren hoit paa Klippen, svared Hiartvar mild;
 Du Tyrrestoven gav mig; men Hrolf! hvis du vil
 Fuldstændiggjøre Gaven, saa lad mig ikke komme
 Til Sveafieldet atten, uden hin Rosenblomme,
 Som Herthadalen herligt i Tolen klækked ud.
 Jeg elster hoit din Søster! Skænk mig den vene Brud.

Skulde smilte venligt og rodméd beskeden.
 Af Misden stemt til Glæde, Kong Hrolf troede Freden;
 Saae ei paa hendes Ansigt et Træk, halv undertrykt,
 Som indgjod Rude, fiernst i Salen, stor Frygt.
 Hun saae, hvorledes Kongen tog Skuldes Haand og lagde
 Den faderligt i Hiartvars. Da til sin Husbond sagde
 Den ædle, kloge Rude: Mig bærer for, at Ewig
 Vil lønne denne Hosimod. Alt tykkes mig et Liig
 Min milde, ranke Broder, som sund bag Bænken staar,
 Og omkring Skuld og Hiartvar venligt Armen slaar.

Hun smilte følt. Jeg kiedte det Smil igien. Det kommer
Som Summerhed før Tordnen i skylose Sommer. —
Da lod der langs ad Bænken en Hvisken: Skulde blev
Trolovet nu med Hiartvar!

Som Østenvinden drev

I Høsten Treets Blade fra Grenen, — ved de Ord
De gode danske Skialde, med Harperne fra Bord,
Sprang op og ud af Døren sig skyndte; alle brat
De forsvandt, som Alvner, i bælmørke Nat.
Hrolf raabte: Siunger Drapa, til Skuldes Fest, i Hal! —
Men der var ingen Harper, der var ingen Skiald.
Hrolf raabte! Kommer Bægret! Det tomtes uden Klang,
— Trolovelsen ei signet blev af en Skialdesang.
Ha, hvor er mine Skialde? quad Hrolf. — Af Misden varm
Dvad Voggur: Mætergalen bortskræmmes af Larm.
Jeg troer de lige Stierner, de gik i Lundens ud;
Men see hist saa derude; det tegner til Slud!

Saa endtes denne Høitid; men Skulde twang sig godt
I Hiertet vel hun loved at hævne slig Spot;
Men trakte kælent hdmhg sin Broders Haand til Mund
Da gisede Gram i Hallen, Kongens gule Hund.
Med Haanden Tegn til Afseeed gav Hrolf, gik til Seng;
Fortrædelig han fulgte sin lidens Kiertedreng.

Ellevte Sang.

Det var en aarle Morgen, Luften kold og graa,
 Tykke, sorte Skyer paa Himlen mon staae;
 En tæt og taaget Stovregn paa Græs og Urter faldt;
 Galgerne ved Stranden stod reiste næsten alt.
 Paa lysegule Biælke krobs Trællen; med sin Hammer
 Slog han Som i Falserne. Paa brune Bogestammer,
 Der føldte laae ved Stranden, Soroverne sadd'
 Barhovedet, bagbundne, fem og fem i Rad.
 Med dosigt Blik de stirred ud i den dunkle Øs,
 Hvor mangen usel Kisbmand før tidt maatte døe
 For deres Morderknife. Nu stod ved skumle Maal
 Nidingen, og skulde selv tomme bedskøn Skaal.
 De stirred hen i Marken paa trebeente Dyr,
 Der truende sig reiste, lig i et Eventyr
 Uhyret, der vil sluge den skibbrudne Mand.
 De lysegule Galger følt grinte fra Strand.
 Nef sad overskrævs paa Tverbiælken og slog
 Sommet i, som Skofte han tidt af Haanden tog;
 Han sang en hystig Vise. Der skeer dem deres Net,
 Raabte han; jeg længes at see de sidste Spræt
 Af disse Morderhunde. Nu faaer dog Havet No.
 Særdeles mig forlænges at hænge de To!
 Den ene med hans Klumpsod, med senesterken Arm;
 Den Anden, som i Negnen med blottet lodne Barm

Saa tankefuld grunder. Det var de værste Halse!
 Men dersom rigtig Biælken flutter i sin False,
 Vil det ei længe vare med deres Heltemod.
 De skal ei meer i Freden spilde Danskes Blod.

Leif heel hiertegreben, med bleghviden Læbe,
 Svared Ham paa Biælken: Det er dog tungt at dræbe
 Mennesker, som aldrig mig noget Ondt har gjort.
 Oprigtig talt: hvad har de da syndet saa stort?
 I gamle Dage Vikingsmand jo Hver kunde være;
 Derfor man Ingen hængte, det holdtes for en Ære.—
 Ja, svared Nef paa Biælken, nh Tider, nh Sæder;
 Da kaldes tids en Skændsel, hvad før kaldtes Hæder.
 Brhd nu ei meer dit Hoved, tael kun om hvad du tør!
 Grolf er Leirekonning, han veed hvad han gør.
 See kun om der til Thvene Strikker ere nok!
 De sidde, fem og thve, bagbundne paa Blok;
 Thi fem og fem skal hænges i disse Galger fem.—
 Leif quad: Naar før var Thve, hængte man dem
 I Træet midt i Skoven; det var mere nemt,
 Og, som et Thn for Diet, ei heller saa slemt.—
 Nef svared: Leirekongen hoit elsker sin Skov;
 Han vil ei, Retterstedet skal frækt have Lov,
 Skummelt at forstyrre det smukke Sommerlæ.
 Grolf siger: man bor øre hvæt blomstrende Træ,
 Og skaane det for Skændsel. Derfor i Bogelund
 Maa Thven meer ei hænges; paa dod Biælke kun
 Ved Strandens øde Kyster, affides, ei bedækkes.
 Han skal; at Soens Nover derude kan forskækkes,
 Naar Galgen han fra Havet paa Engen stande seer,
 Med Nidingen, som dingler, og myrder ei meer.
 Men stille! seer du Biærke med Kæmperne kommer?
 Han sætter sig paa Stenen. Grolf valgte ham til Dommer,
 Fordi han er retfærdig, streng, og ynkes ei;
 Og siger ikke Ja, hvor han burde sige Nei.

Leif svared: Hans Nashyn seer ikke muntert ud,
 Som ellers ei rodmosset; det ligner Dagens Slud;
 Han gjør det ikke gjerne. — Da Biarke gav et Blink
 Med Sværdet, som han uddrog; og neppe dets Blink
 Saae Svendene, som bunde Soroverne fast,
 For de sig med dem skyndte til Thinget i Hast.
 Der stod de Uselige rundt omkring Hoiens Steen,
 Med Hovederne blottede, med folde nogne Been,
 Med graaligblege Kinder, af Skæl, Dodens Jammer;
 Og paa hvert gustent Ansigt sig viste føle Skrammer,
 Der snart dem gjorde Næsen, snart Diet, Mundens skæv.
 Forhaerdede de skuled, skiondt Skæbnen raabte: Bæv!
 Kun deres Hovding hætred et Væsen, mere stolt
 End skummelt og forbittret; han saae paa Biarke koldt.
 Men Roveren med Klumpfod og Han med laadne Barm,
 Stod front og barnlig roligt; der kiendtes ei Harm
 I deres Nine kække; de tog hvad Skæbnen bød
 Med Fatning. Uden Rædsel de gif til deres Død.

Da det var thyst og stille, tog Biarke til Ord:
 Hædre Tapperheden bor Helten i Nord;
 Og ingen ørlig Kæmpe det være skal formeent,
 At prove Manddomsideret. Naar tidlig eller seent
 Kampsnekker modes, i Solskin eller Damp
 Af Havets kolde Taage; naar Luren til Kamp
 Har Helten kaldt paa Dækket, i sterk Brynje blaa,
 Da er det ret og lystigt, Stormhagen at slae
 I Fiendens hoie Bagbord, med uddragne Sværd
 At springe hen paa Skibet, til drabelige Færd.
 Thor raader da for Seiren, han signer hver Død;
 Og selve Den, som synker i Egirs salte Skiod,
 Oplofter Bolgen atten mod Himlen i Spring,
 At han kan naae Thrudvanger i et eneste Spring.
 Men Kraft bor mode Kraften, Mod skal trodse Mod.
 Et Helten er et Rovdyr, med Tørst efter Blod;

Dg mindre han, som Thyven, indsticler sig paa Folk;
 Thi, Asathor! Din Mjolnir er ingen Morderdolk.
 Derfor har Dankongen strengelig forbudt
 At entre Kisebmandssnekket. Sit Liv har forbrudt,
 Hvo lumst i Overvælden angriber Bærgeløse,
 Blot for Guld at vinde, for Blod at udose.
 Hvo som i Fred antaster fredelige Mand,
 Der paa en usæl Skude, til fiern usikker Strand
 Sig vover, Ting at hente, hvortil hoit traenget vi —
 Det er en Trold fra Niflheim, som Stormen staer vi.
 Det er en grusom Svartalf. Hvo paa det skisre Bræt,
 Slængt over Dodens Afgrund, end foler ei for Net;
 Hvis Hierte, varmt af Medhynk, ei for en Broder staaer,
 Naar skummende med Tuden ham bitte Bolge naaer —
 Det er en nedrig Jette, en hæsligvinget Alf,
 Med Steen i Barm, som Grugner, et Dyr, som Molkarkalf.
 Ham sende vi til Helheim, for Ridingsidret;
 Han hænges bør i Galgen. Det liendes for Net!

Med disse Ord sig Biarke fra Roverne vendte,
 Mens, een for een, dem Nef og Skofte momme hente
 Til Galgen, lagde Strikken om Halsen, drog dem op.
 Kort sprætted den, saa livlos hang stivnede Krop.
 Næst gik det! To og tyve brat endte deres Dage
 Paa denne Biis. Nu vare der Tre kun tilbage:
 Den ene Hovedsmanden. Klumpfoden sin Acm
 Til Afsted lagde venligt om ham med lodne Barm,
 Treen frem for Bodvar Biarke, som vendte Galgen Ryggen,
 Og stirred, mørk alvorlig, hen i Bogesthyggen.
 Han sagde: Edle Herre! vor sidste Bon ei nægt!
 Vi ere Twillingbrodre, født af norske Slegt;
 Har giennemvandret Livet forente; lad os dse
 Ogsaa nu tilsammen paa denne Dannerse.
 Lad ei den Ene slue den Andens Hedenfart!
 Saa takke vi for Maaden, som har os Sorgen spart.

Der er jo tvende Bodler, saa lad paa eengang hver
 Os heise hoit i Snoren, i Morgenrodens Skær.
 Den bryder gienmem Sluden. Vi Solen over Jord
 End eengang see i Livet; og evigt hos Thor!

Den Gunst kan Eder vises! svared Biarke rort
 I Hiertet, da han havde den norske Tunge hørt,
 Og da i Ansigtstrækkene han Landsmandslighed fandt;
 Men Biarke var retfærdig, og han sig overvandt. —
 Alt droges de til Galgen; da gav sig til at lee
 Roverhovedsmanden. Stolt han monne see,
 Med sammenbundne Hænder, paa Biarke, raabte: Nu
 Thykles dig vel hugprud, hoist retfærdig du?
 Og veed ei, at du myrder Uskyldige, saa grum
 Som Hartbein rædde Kiobmand, for paa Havets Skum.

Bi! raabte Bodvar Biarke til Trællene, stands!
 Hvad taler han forvirret, uden Sind og Sands,
 I Dødens bange Rødsel? — Da svared Hovedsmanden:
 Du kan mig rove Livet, ei Mod og Forstanden.
 I Livets sidste Time jeg veed, hvad jeg har talt.
 Du, som de To at hænges i Galgen har befalt,
 Du myrder dem med Urret. Jeg havde dem tiltænkt
 Døden, med os andre; nu skal dem vorde stærkt
 Livet end at nyde. De skal i Strikker seige
 Brødelost ei quæles, da de er ikke seige.
 Thi havde hoit de hylet, forsvaret deres Sag,
 De havde denne Morgen seet deres sidste Dag;
 Men siden de med Taalmod i Skæbnen sig finde —
 Lader dem ei længer med Strikkerne binde!
 Paa Tærskelen til Døden jeg det finder Skam,
 At slagte Bærgelsse, Uskyldige, som Lam.

Det er to stakkels Fiskere, som fra en lidens Ø
 Paa Norges Kyst vi lokked langt ud i vilden Ø.

De vilde provere Manddom og gierne vinde Bytte;
 Men Hoimodigheden staer over Egennytte,
 I deres Hønsehierner; og, skondt det var dumt,
 Til deres Forsvar Bidnet ei her vorde stumt.

De vilde slaaes med Kæmper; men da vi Snekken vog
 Med uselige Kiosbmænd, de skreeg: I os bedrog!
 Da skummmed de som Biserne; de vilde bort igien.
 Nær havde jeg da dræbt dem; men, som jeg er Ben
 Af rafte, kælke Svende, gik Maade for Nlet.

Jeg sagde kun: I slippe mig ikke saa let.
 Da kom os fus imøde hin danske Kæmpeholst,
 Proppet fuld af Stridsmænd. — Det er af vore Følle,
 Raabte de vrede Normænd; og i den sidste Færd
 Bist ingen Mand i Striden brugte bedre Sværd.
 De kæmped som Einheriar, forsvared os troe;
 Men der kom flere Fiender; vi kunde bort ei roe;
 Da maatte vi os give. Saa blevde da slagne
 I Hartkorn med os andre, som Ridinger tagne.
 Gisr selv nu hvad du lyster! Jeg siger intet meer.
 Som Mand har jeg levet, som en Mand jeg seer
 Døden under Mine. Du seired over mig;
 Var i min Bold du, Biarke! da hængte jeg dig,
 For Solen kloved Skyen, hoit op i svartten Raa.
 Jeg ikke dig fortænker, at du gisr ligesaas.

Gaaer, raabte Bodvar Biarke, klynger flux ham op!
 Leif og Skofte grebe den senestærke Krop;
 Gen turde ham ei røre, Stridsmænd fulgte ti;
 Man heised ham i Galgen. Men end ei forbi
 Det var med Hovedsmanden; Strikken med ham brast.
 Da raabte han ned Latter, ned vilden Diekast:
 End eengang dog vandt jeg, i denne sidste Kamp! —
 Leif svared: Der paa Sislund voxer saamegen Hamp,
 At man en Thy kan hænge, ved Siden af en Ulv,
 Saa ei han falder etter paa Moder Friggas Gulv. —

Høvdingen vilde svare; men Leif sig monne snige
 Bag ham med Strikken, raabte: Clem hvad du vilde sige!
 Og snored ind ham Halsen. Han foer i Dodens Favn.
 Der hang han høit for Krager og for den sorte Navn.

Bed Daurebord hos Svipur nu Bodvar Biarke sad
 Med hine norske Brødre; man gav dem Middagsmad.
 Voggur, Hialte begge tilstede vare med.
 Det var en Lyft at see dem, hvor flink de foer afsæd
 Med Skeen udi Gryden, med Kniv i gode Smul,
 Hvordan de faged Marven af Beinpiben huul,
 De stakkels fromme Normænd. Det giver Lyft til Spise,
 Naar man i Galgen fastende skal Livet forlise,
 Og bliver saa benaadet, og sat til lækkert Fad. —
 Lad først i No dem øde, drikke til deres Mad,
 Sagde Bodvar Biarke; lad saa dem, efter Bord,
 Fortælle deres Saga. Jeg visselig troer
 Den vorder værd at høre. Men først til Maden No! —
 Hoviske for Maaltidet takkede de To,
 Da det var vel fortærret. Men Biarke derpaa
 Dem kaldte til Fortælling; den Enne talde saa:

Bor første Barndom skules af thylle Taageslor,
 Men dersom troes bag Fieldet en Skovrover bør,
 Vi bragtes ham i Hulen, af blodhjertet Treel,
 Som os ei dræbe nænte; skondt han det vel
 Bor Stedmoer havde lovet. Glubst som graadigt Dyr
 Laa Røveren i Hulen, gif ud paa Eventyr,
 At myrde med sin Dre veifarende Mand,
 Mens Maanen giennem Granen det saae fra Skhens Nand.
 Han leved ei med Mennester; i Ensomhed, mørk
 Han vandred om med Ulven, med Biornen i Ørk.
 Men Ulv og Biorn ham kiendte, lob bort for ham af Skræk,
 Naar, lyserad af Skægget, han laae ved en Bæk

Og læsked, efter Rusen, sig med den første Drif.
 Thy hang ham Underlæben, sovnigt var hans Blit.
 Hvad han af Guldet raned, af Solv, Kladebond,
 Det glemte han i Hulen, med gridst, gierrig Vand.
 Han intet af det brugte; han myrded for Lyft,
 Som Lossen, som Maaren, med hiertelose Bryst.
 Han mæled: I er udstodt af Menneskenes Tal;
 Du, for du har en Klumpfod; men jeg dig lære skal
 At gaae paa den som Kæmpe. Du, med den lodne Barm!
 Bryd ei dig om det Lodne! Stærk er din Arm.
 Jeg Eder vel skal lære den rafte Mandejagt!
 Kun viser ingen Feighed! Frist, usorsagt!
 Her seer I denne Kiosle; med roligstille Sind
 Har mange Pandeskaller med den jeg hugget ind;
 Den skal engang I arve. — Vi maatte med ham gaae,
 Og gysende vi Gubben grusomt myrde saae
 Mangen stakkels Vandrer, der vented ei Fare.
 Men naar i Øst vi skued Solstraalerne klare,
 Det grønne Græs om Somren, den hvide Vintersnee,
 Blomsterne saa røde, saa yndeligt at see,
 De hoie, ranke Stammer, og horte fuglesang.
 Medens Trolden raste med Bærserlegang —
 Vi aldrig kunde troe det: at Mennesker paa Jord,
 Som Ulv og Bjørn kun slabtes for at øve Mord.
 Det steile Field, som strakte sig saa forvovent ned,
 Saa blottet mod sin Afgrund, os læerte Erlighed.
 Naar vi os kunde sticke fra Gubben, var vor Fryd
 At høre Fossen suse med stærk, ferskom Lyd;
 Mulstever vi plukked i Mosen, sode, gule,
 Dem siden vi fortærte paa Bænk i vor Hule;
 Mens Gubben sig beruste med røvet Ol og Misid.
 Tidt i blodig Ræsen han trued os med Dod,
 Han slog os ofte farligt, naar ei vi, med hans Kniv,
 Den Slagne vilde skille ved Nesten af sit Liv.

Da løb vi bort fortvivlet, i Nattens folde Gys,
 Gaae hist i Nord paa Gimlen blege Kæmpelys.
 Vi næred os af Nodder, af Bær, af Kildevand.
 Da fandt om nogle Døgn os hiin Ildgierningsmand;
 Han kæled for os venligt, helbredet vor Skramme,
 Gav os Ulveunger, vi skulde gisre tamme;
 Men knap en Tand i Munden sik Unge, før den beed
 I Fingren, slykte Blodet. Da kasted vi den vred.

Thor veed hvad der var vorden af os tilsidst. Til Held
 Fandt vi en anden Gubbe bag Skoven i Døeld,
 En deiligt Sommeraften. Det var en hellig Mand,
 Røveren selv havde stor Agt for hans Forstand.
 Frhgt for hans fromme Bøsen. I Hytten han sad
 For et udskaaret Billed, som ivrig han tilbad,
 Alsfader udi Gimle! Han lærte os i Lon:
 At aldrig Aser gode fandt Ridingsdaaden skion;
 At Erlighed maa enes med Trostlab for en Ven;
 At kun maa slaaes den Fiende, som mig slaaer igien;
 Hvis ei, blev jeg en Morder. Han raadte os, snart
 At fange gamle Røver; derved vilde spart
 Mangt Liv i Skoven vorde. Dog voved vi det ei.
 Men engang traf Skovgubben en Sovende paa Bei.
 Han bandt ham fast med Strikker, og sagde følt med Smil:
 Forst Rusen ud han sove! Det har slet ingen Jil;
 I Morgen jeg ham dræber; i Nat jeg seer ei ret
 Angsten i hans Ansigt, Livets sidste Spræt. —
 Det var en herlig Hostnat; han lagde sig til No
 I Nørheden, i Grossset, saa rolig, munterfro,
 Som Bonden, der imorgen gaaer til sin rige Hosst.
 Men neppesov Uhyret, før skælvende og tyft
 Vi losste Mandens Lænker, og lærte ham hans Fare.
 Ei bade vi ham Livet i Røveren spare.
 Vi visste hannem Gubben. Med blottet Barm han laa,
 Udstraft, Diet aabent mod Nattens Maaneblaas.

Et Sted af Hestens Glavind var nol. Trolden foer
Til Underverden. Loke, var hans sidste Ord.

Knap hørte fremmede Kæmpe vor Skæbne, vort Navn,
For han bevæget trylte hver fast i sin Favn,
Og raabte: takker Guder, at Aslaug Eder fandt,
Hvem ørlig Trostabslofte til Eders Fader bandt.
Alt skal jeg Eder sige. Men vogter Eder, Pilte!
Troer ei, fra skumle Fiender I nu bleve skilte,
Fordi Skovtrolden bloder. Nævner aldrig meer
Eders rette Navne! Fortæller ingen Fleer
Den selsom-onde Skæbne, som her I monne friste.
Bed utidig Tale kan Livet I miste.
Du Dreng, kald dig Thorbjørn, og du dig Olaf kald!
Forsigtighed tids vogter en Kæmpe for Fal'd.

Vi gjorde som han bød os ulhækkelige Born,
Jeg siden altid Olaf dig nævned; mig Bjorn
Min Broder du, til Giengield. Saa fulgte vi vor Ven,
Som til en mægtig Slægting os bringe vilde hen.
Men som han steg paa Klippen, hvor den især var steil,
Bor ødle, bolde Fører med Foden traadte seil;
Han styrted i en Asgrund; sin Hemmelighed
Han medtog i Dybet, i Bælmørket ned.

Der stod igien forladte de stakkels Gutter to,
Uden Trost i Noden, uden Hjertero.
Vi offred ham vor Taare, det var ham lidet Gavn.
Alt hvad han havde lært os, var at bytte Navn.
Maaskee det dog har frelst os — hvorfra? — veed vi ei.
Mismodige fortsatte vi farligsnevre Ven;
Besluttet ei at dvæle, men altid frem gaae,
Til vi opdaget Rysten med Havbølger blaae.
Thi skindt vi for ei droge fra Fieldets høie Borge,
Vi vidste: Havet breder sig langs ad vort Norge.

Saa tigged vi os fremad, som Olaf, som Bjørn,
 Sov stundom i en Sæter, ofte bag en Torn.
 Tilsidst vi sined Søen med stolte Bolgefæst;
 Vi aldrig havde seet den tilforn; i Taarer brast
 Vi begge, da den svulmed for os med hviden Skum,
 Og hiljed os paa Kysten, med høitidsfulde Brum.

Et usselt Fiskerleie vi traf paa salten Strand;
 Ind treen vi til en fattig, venlig Fiskerman,
 Som giestfri modtog os. Han sagde: Kom fun, kom!
 Jeg kan ei Velstand skienke; men hvis min Fattigdom
 I sonligt ville dele, saa sætter Eder her
 Ved Arnen paa Bænken. De som før sadde der,
 Gi vende meer tilbage. Min gode Skalm, min Alf
 Ifior fra Dybet svang sig til Odins Balassialf.
 Tidt havde de Stormen twunget, tilsidst dem Stormen twang.
 Jeg hørte dem i Doden; de hoit en Vise sang,
 Igennem Bindens Hvinen, mens det kække Bryst
 Arbeided sig forgieves mod elskte Norges Kyst,
 For Bolgerne begrov dem.

Vi blev hos Gubben troe,
 Fulgte daglig med ham hen ad falske Bro,
 Som kruset Vandet hvælver over Dødens Hjem.
 Hver Dag vi stred mod Stormen, heel bister og slem.
 Hver Dag Uveiret trued at svække Kraften frist;
 Og al vor Lon for Kampen var nogle stakkels Fist,
 Knap nok til Livets Ophold. Det usle Fiskerleie
 Ved ingen Arne samled en Elægt i sin Eje;
 Hjst var en Fader druknet, der Sonnen, der en Mand.
 De runkne Fiskerquinder grimme gif paa Strand,
 Dem blomstred ingen Roser paa Kinden; Blæsten kold
 Udklækched ingen Ungdom hndelig og bold,
 Som hjst bag Fjeldet i Dalen. O jammierlige Liv!
 Kun Kamp med daglig Fare var vor Tidssordrib.

Dog hærded den os Kæsterne, den øged vort Mod;
 Og Svens folde Væde klostte vort Blod,
 Naar af en ukiendt Længsel det brændte paa vor Kind.
 Vi tause sad i Hytten med nedslagne Sind.

Engang en Snelke landed ved Midnat paa Strand.
 De hvide Seil sig viste, ved Maanens blege Brand,
 Som Vinger paa en Svane. Langs Kysten den foer;
 Hovedsmanden bod os venligt ombord,
 Da ind vi havde lodset ham fra de blinde Skær.
 Skjold og Hjelm og Glavind skænkte han os hver.
 Han sagde: Vil I tiene mig troe, dele Faren,
 Optager jeg som Stridsmænd gierne Jer i Skaren.
 Hans Folk ham kaldte Konge; vi troede han var Drot,
 Som fleer paa Helteslibe. Det hued os godt,
 At byttte Fiskeraaren for en Klinge bold.
 Det thynde Næt at tusle med vægtige Skjold.
 Vi svoer ham Trostabseden. Men snart vi opdaget,
 At af en grum Forræder vi listig var bedraget;
 At ikke stort han bedre var paa hin salte Ss,
 End Gubben, der i Skoven lod Vandringssmanden dse.
 Hvad mere der er hændet, har selv han dig sagt.
 Med Taal at side Doden, som Mænd, var vor Agt;
 Da snelt sig Bladet vendte. Nu qvæger du os her!
 Tidt, naar storst er Noden, er Hjelpen ogsaa nær.

De taug. — Da raabte Biarke: Siger Eders Navn!
 Thorer og Elgfrode, de svared. — Da i Favn
 Tog dem den røtte Bodvar, og raabte: Asathor
 Vær takket! Forsete, din Netsfærd er stor.
 O Hialte! Boggur kommer! Seer mine Brødre! seer!
 Nu er ei Bodvar Biarke frændeløs meer.
 Seer i at Eventyret tildeels dog var sandt?
 Skisndt høilig overdrevet, udsmyklet med Tant.

Thi Han har ingen Hundefod paa formelssse Stump;
 Det stærke Been kum svulmer lidt ud i en Klump;
 Og Han er intet Elsdyr, skjont de laadne Haar
 Bedække tykt et Hjerte, som menneskeligt slaaer.
 Men jeg er deres Broder! Hvo havde sligt vel tænkt?

O Thor da være lovet, at du os ei har hængt!
 Raabte de fromme Normænd. — Da var Alle froe;
 Hialte græd af Glæde, Boggur af Glæde loe.
 Men Brødrene betraged hverandre, mangled Ord,
 Som tre udskærne Billeder. Det eneste hvorpaa
 Man kunde Livet kiende, det var de Taarer smaae,
 Som trilled dem i Skægget; det var de stærke Blit,
 Der lynte dybt fra Sicelen og dybt til Sicelen gif.

Tolvte Sang.

S No med sine Kæmper nu fredegod paa Leire
 Sad Grolf. Underkongerne han monne beseire,
 De billige Skat ham bragte. Sagtmødig var hans Færd;
 Men Fred og No for Landet indtvang han med Sværd.
 Ei var der længer trindtom et evigt Had, en Feide,
 Blandt vilde Næssedrotter. Til Velstand arbeide
 For Hjætten kunde Bonden, som slap det tunge Spiud
 Og greb den lette Spade. Phytet som en Brud,
 Stod Hertha med sin Axekrands; den Hest, som med Hoven
 Nedtramped nylig Marken, gik stadigt for Ploven.
 Ei toned længer Luren forbittret, til Skæk;
 De nyttige Mollehiul sig vlestet i hver Bæk.
 Det var en Lyst at see dem i Solskinnet bruse;
 Og alt som Augen vorte, vorte Landets Huse.
 Den Hede, som tilforn ei gav Fugl i Busken Ly,
 Nu bolged med Guldvover, og der stod en By.
 Det var, som efter Ragnarok, som efter Tettesærden,
 Naar Twist og Kamp har styrket i Malm gamle Verden,
 Og naar en Anden opstaer; naar Jorden, blomstergrøn,
 Fremførder sig af Bolgerne, dobbelt saa skøn.

Lyksalighed paa Jorden! hvil est du dog saa svag
 Som Nøsen, der knap blusser en eneste Dag?
 Men Dodsverdet Tapperhed ei kuer med sin Klang —
 Og dersor være munter om Grolf min sidste Sang!

Skulde sad i Uysal, beherstende sin Mand,
 Mens han beherstet Riget. Den trinde Lilievand
 Alt over ham formaede; hun havde Mandens Kraft,
 Hjartvar Dvindens Svaghed. Dog svang han Sværd og
 Skæft

Med usædvanlig Iver; af Legemet stærk,
 Udmærket ved Bedrifter, glad til Hildurs Værk,
 Kun svag og myg i Manden; boielig som Siv,
 Han mærked ei: i Trældom han gik hos sin Vib.
 For Hjartvar Skulde tænkte; men hendes Tanke mørk,
 Som Flagjermusen, sprættet i Hadets, Hævnens Ørl.
 Øllet hun foragted, foragted Mioden god,
 Ved Kæmpers Drifkegilde; hun torstet efter Blod,
 Og Blod af hendes Broder. Bredt svulmed hendes Bryst;
 Hovmodigheden doved Samvittighedens Rost.

Ei Slegfredbarn — hun raabte — skal bære Kronen sion?
 Og meer! En Træl i Blodskam? sin egen Søsters Søn?
 Naturens Adel væmmes ved slig afskylig Synd.
 Og dog paa Kongesædet han svang sig af sit Dynd,
 At give Norden Love. Men hvilke Love? Ha
 I stærke Sveakæmper! marker I da
 Saa lidt end Færens Jammer? Han vil forvandle Nord
 Til Makketo, som yder kun Melk til hans Bord. —
 Rudumble sliked Stene, da Kæmpen udsprang;
 Men nu skal atter Kæmpen, som Øvæg paa grønne Bang,
 Hrolf! for din Bellhyst græsse. Du strider ikke meer,
 Du Gudernes Foragter! Din Undergang du seer
 Imode, hvis Du kæmper. Thi Tyr, Asathor
 Ei hielpe Den, som daarlig paa egne Kræfter troer.
 Han har os lagt i Lænker! nu, til sin grumme Fræd,
 I Sovn han vugger Barnet, og sladdrer om Dyd.
 Op, drabelige Kæmper! Ei fange lad i Garn
 Ter, som de dumme Fisfe! Stryter Yrsas Barn
 Fra uretmæssige Sæde! Fremskynder Kampens Stund!

Det gaaer hans fede Kæmpe, som det gaaer dovne Hund:
 Den glemmer ganske Tagten, mædsker sig i Fred,
 Med Suul og lækkre Mundgodt, ved lunt Arnested.

Zeg har ham Eden svoret! — quad med sagte Rost
 Hjartvar til sin Dvinde. — Lad det dig vorde Trost,
 Svared stolten Dronning, at han, som ei har Net
 Eden af dig at kræve, mod ham er det ei slet,
 Slig tvungen Ged at bryde. Kong Helge var min Fader!
 Mit er med Nette Riget; hvis tappre Mænd i Plader
 Tor Skuldes Krav forsøgte. Jeg fodtes først, er ældst;
 Og Hrolf har ingen Sonner; Skoldungstammen frelst
 Ved Skuldes Aflom vorder. Jeg er af Kongeblood;
 Men Etten fra min Moder er dobbelt saa god;
 Thi hun er en Gudinde — en Disa — Havets Viv
 I Favnetaag med Helge gav Skulde sit Liv.

Saalunde hun forførte sin Husbond, hans Folk;
 Hendes slebne Tunge var Ondskabens Toll.
 Vel gjorde Konning Hjartvar afmægtige Forsøg
 Paa hendes Hu at vende; hans Villie som Nog
 Fordunsted, svandt i Luften. Da Skulde blev syg,
 Da var den svage Hjartvar eftergiven, myg.
 Utaaleligt det blev ham, at Roserne forsvandt
 Fra hendes falske Kinder, at ei han hende fandt
 Saal blomstrende som fordum. Han agted ingen Dag
 Med ørlige Solstraale; Skuldes Favnetaag
 Ham uskatteerlig gjorde den uheldsvangre Nat.
 I den hun overvandt ham; han samtykte brat.

Det var ved Vintertide, var ved hoien Juul;
 Gi havde Sneens Lagen linnedhvide Skul
 Lagt over frosne Marker; men Traet stod i Lund
 Med skaldet sorte Grene. Smallen Øresund
 Tilsrossen var; og Vintren med Isens Diamant
 Danmark og Sverrig til Fastland forbandt

Tre War sad Giartvar inde med Skatten i Fred;
 Derfor han kunde talke Grofs Eftergivenhed.
 Nu skulde han den bringe. Til Julens høie Fest
 Han bodes, med sin Hustru, af Kongen til Giæst.
 Da rusted sig i Landom Forraederen til Krig,
 At overfalde listig Grof Krake med Svig.
 Han skulste sine Stridsmænd; em Natten de git
 Fra Biergene til Skaane, ved blege Stierneblik.
 Thi Maanen selv de frugted; de kunde den ei taale;
 Dem thuktes: den bebreided dem soldt, med sin Straale,
 Og vilde dem opdage. Til Midinge feiden
 Sang Skulde sine Galdre, Skulde fogte Seiden.
 Hermed Samvittigheden hum dyssed i No.
 Hun offred til Sebelia, sin kulsorte Ko;
 Thi selv var hum Hofghydie. Risende-Mænd
 I hendes Gudehuse fil frit Spil igien.
 Paa Blodstenen Mennester ihiel de monne slaae,
 Stak Maverne paa Kieppe, hvoraf de kunde spaae.
 For Giartvar at styrke, hvis Gierte var bange,
 Hun stegte ham en Ulv, hun fogte ham en Slange;
 Fortaered med sin Huusbond den væmmelige Net.
 Gi vaa Gudebilleder blev spart den rode Tvæt.
 Naar uskyldige Trælle fil deres Banesaar,
 Hun klipped af de Døde Negler og Haar,
 Og giorde skumle Kunster. Men da hun kom til Skaane,
 Da reiste hun paa Stranden, ved Skin af fulde Maane,
 En Hesselstang, nedstukken i Jorden, hvorpaa
 Et Hestedodninghoved, hvidtbleget, man saae.
 Hun vendte det mod Danmark og quad: Jeg opretter
 Mod Sislund denne Midstang; forvilder Landvetter
 Og alle Dens Dverge, indtil mig hielper Hver,
 Mod Grof at vinde Seier i denne Mattefærd.

 Saa droge de til Danmark, kun med et lidet Folge,
 Paa starpe Gestehager, over den frosne Bolge.

Den væbnede Hærstare de havde kun forladt,
 At finde den paa Sislund i bælmørke Nat.
 De haabed at ei Maanen sig vilde lade see,
 Thi tykke, sorte Skyer trued med Sne.
 De stoled paa, at hisset den festligstærke Dril,
 Som Skyen, skulde sløre de danske Heltes Blik.

Saa giested de Danklongen, der venligt dem insode
 Kom rank, i sin Kortel af Skarlagten rode,
 Den han drog paa til Hoitid. Paa Hjelm, Skjold og Sværd
 Ei tænkte den bolde Herre, til fredelige Færd.
 Han savnede sin Søster. At for hun var saa slet,
 Han havde reent forglemt alt; at hun var Helges Et,
 Stod klart for hans Die. Hun kyssed ham saa om,
 At Veligheden troede: det var umulig Skromt.
 De satte sig til heibords. Ved Harpernes Klang
 I Drapa danske Skialde Hrolfs Bedrifter sang,
 For Svensken ret at ørgre, de troede hammen ei.
 Biarke, Hialte, Voggur ei Skuldes Contrafei
 I Hallen kunde lide; hvor dydig end hun nu
 Stod hyllende for Kongen, i blid Øvindeblu.

Men Horn og staarne Bæger, af Øl og Mioden fulde,
 Bedrog de Danske langtmeer end Hjartvar og Skulde.
 Ei sjunges der for intet, at, Kvaser! dit Blod
 I Karret Nisser blandte med Honningens Flod;
 Thi fort du vel opmuntrer, du Trold! som blev en Mand
 Af Gudernes Uhumsthed; men slumrende Forstand
 I Ledebaandet drager usynlig Øvergeflok,
 Naar af dit lumfse Mundgodt Hver har faaet nøl.

Nu Overmodet vorte, tillidsfulde Ro,
 Blandt stærke Leirekæmper Spottende de loe
 Ud de forsigtige Giæster, som svigted hver Skaal,
 Der bragtes dem med Stoen i bredfulde Maal. —

Biærke tømte Hornet, saa stærk som en Geg,
 Hvis Blæde Regnen suge; men Hjartvar var bleg.
 Hvi farver, spurgte Hialte, Blegheden din Kind?
 Hvi blusser du ei lytig? Hvad trykker dit Sind?
 Mig Reisen har forkloret! svared Skuldes Mand. —
 Thi nipper du til Mioden! som Hønen til Vand?
 Med Spot gienmaled Hialte. — O gid du gjorde saa!
 Sagde den kloge Nude. — Men Hialte forstaae
 Ei hendes Varsel vilde. — Dog Boggur det forstod;
 Og da de fleste Giæster Hallen forlod,
 For seent at gaae til Hvile, sig Boggur paa sin Seng
 Bevæbnet henstrakte; men satte sin Smaadreng
 Til Speider ud i Lunden; hvor intet var at see,
 Thi tykt i sorte Midnat faldt den hvide Sne.
 Dog vared det ei længe, for Drengen i et Træ,
 Hvis visne Lov og Grene gav ham for Sneen Læ,
 Langt borte flued Fakler, som nærmest sig; og tyft
 En Skare sig bevæged ved Issefiordens Kyst,
 Mod skovbekrandste Leire. Da løb hin Gangerpilt
 Til Helten, som halvvaagen sig ei havde skilt
 Ved sine blanke Vaaben. — Da Boggur Drengen saae,
 Paa den stumme Nædsel han kunde ham forstaae,
 Sprang op og løb i Gaarden. Der modte ham en Mand
 Af Skuldes Folk, som dreven fra islagte Strand
 Var af Samvittigheden. See, da var alting klart!
 Da blev Forræderiet Helten aabenbart;
 Og tom stod Giæstesalen. Skulde var flygted hen
 At mode sine Skarer, for frøgtelig igien
 At komme som Valkyrie; for i den mørke Nat
 At stille Danerkongen ved Land og Livet brat.

Boggur ilæd hurtig til Huset, som en vind,
 Hvor Hialtesov med Signe; men ei han kom ind,
 Thi Slaaen var for Doren. Da raabte han: Min Ven!
 Stat op! frels din Konge; mens jeg iler hen

Til Noeskild, som snarest, at hente den Hær,
 Som efter sidste Feide blev indhuset der.
 Jeg haaber, Thor tilsteder, at vende flur tilbage,
 Med Herressiold at møde hin glubende Drage,
 Der sig paa Bugen skyder, at bringe Danmark Bee,
 Over de frosne Bolger, gennem Nattens Sne.
 Alt redde Hrolf! din Herre, mi Hialte vær snar!
 Imens jeg henter Kæmper, alting aabenbar
 For Kongens Mand i Hallen. Væk hin gode Drot!
 Skiondt Flokken kun er siden, jeg veed, den søger godt
 Mod tredobbelts Vælde. Dog, — hialpes ikke vi,
 Der maatte kæmpes, Hialte! snart En imod Ti.

Han taug og svandt i Natten. Da Hialte sprang op
 Fra Signe, som i Sovne den sneehvide Krop
 Kun halvt i Linet skulde. Hun mærker han opstaer;
 Sig til sin Albu stotter; de guldgule Haar
 Ned over Barmen rulle; med sine store blaae.
 Hvorover halvt i Sovne de hvalte Laage laae,
 Betragter hun sin Husbond, og med en Stemme sod
 Hun sylinder: Min Hialte! Du iler til din Dod,
 Fra Signes omme Favntag? O bliv, min Elske, bliv!
 Og hos din unge Lovinde red dit skionne Liv.

Alt Hialte stod bevaebnet med Sværd i sin Haand;
 Miod af Aftengildet opgleded hans Aland;
 Men mere Kongens Fare, meer Heltens Troskab stærk.
 Alt længtes Kirekampen efter Hildurs Berk;
 Han med Foragt betraged sin Signe. — Bi, o bi!
 Gientog den Banges Læbe. Da til Raseri
 Gik Hialtes Heltevrede. Hvordan? han raabte, du?
 Du holder mig tilbage fra Pligt og Gre nu?
 Har du ei hort, at Skulde Kong, Hrolf vil oversalde?
 Hørte du ikke Voggur sin Ven til Kampen kalde?

Voggur har ei Hustru — giensvared Signe ræd.
 Lad dem til Kampen fare som vilde Dyr afsted;
 Mig skylder du din Trostlab, ei Hrolf blot, din Drot.
 Hvi frygter du for Skulde? Hun altid leed mig godt;
 Hun vil os ikke skade, hvis hun fortørnes ei!

Fordomte Hex fra Mastrond, gak du den samme Wei!
 Du skal mig ei forfore; streg med Bredens Harm
 Hialt', og jog sin Glavind giennem Signes Barm. —
 Min Ven, det var ei velgiort! — hun sukked og faldt ned:
 Hvad angst min Læbe talde, deraf ei Hiertet veed —
 Dog Hialte jeg tilgiver! — Ei tænker man paa Alt!
 Hvad med dæmpt Stemme, fast af Taarer qvalt,
 Hialte hin Hugprude. Gak du til Freia brat!
 Der træffes vi vel atter, før endt er denne Mat.

Han drog det hvide Lagen over det skionne Liig,
 Og raabte: Forstefrugten, Skuld! af din Sviig
 Alt modnes her og rodmær. Nu har du viet ind
 Min Glavind til en Lynild. — Han kyssed Signes Kind,
 Han knælte ned ved Leiet og raabte: Mig tilgiv,
 Du altfor omme, kælne, trofaste Venneviv!
 Ubillig var min Harme! Qvinden bør sin Mand
 Elske, som han sin Konge, som han sit Fædreland. —
 Nu hører jeg først ganske min bolde Herre til.
 En Elster slatter Livet, sætter ei alt paa Spil.

Eia, I danske Helte! — Chan brat i Hallen stod,
 Men Sværdet i sin Høtre, hvorpaa var eisket Blod
 Baagner af Eders Slummer! Forjager Søvnens Rø!
 Hver Mand, som haver svoret at vorde Kongen tro.
 Nu Tiden er forhaanden ved Daad, ei ved Ord
 Taknemmelighed at vije, for hver Belgierning stot.
 Han gav os skionne Klæder, Pendinge, gode Sværd. —
 Viser Jer Sværdene værdig, i denne sidste Færd.

Nu skal ei Moer klysses, ei Kvinder tages i Favn,
 Men tappert og med Ven evig vindes Navn.
 Her frem, I tappre Danske! Stander i stolten Skare
 Om Grof, om Eders Konning, uden al Frugt og Fare.
 Som ædle Orne vender mod Fienden det kælke Bryst,
 Med blinkende Binger paa Hielmen til ørlig Helstedyst.
 Lad Sværdet lyn' i Luften paa Bhettet som en Falk!
 Hjartvar, feige Forraeder! o du arrige Skalk!
 Som fulgte Skuldes lumiske, forfærdelige Raad.
 Men hendes Helvedlatter forvandler Thor til Graad.

Som i en Myretue, som i en Kube stor,
 Begyndte det at myldre ved Hialtes Helteord.
 Men ingen Bulder hørtes; med rolig Manddom Hver
 Spændte sig i sit Harnisk, drog sit gode Sværd.
 Alt Sovnen var forjaget, og Nusens Dunster vegg
 For alvorlige Tanker, som i Barmen steeg.
 Thi Kærlighed til Kongen brat Tanken dem bortjog
 Om Overmagt og Fare. — De flinke Trælle tog
 Hyrrespaanerne fede, ved Arnen tændte brat,
 At lyse Kæmper til Striden i mørke Midienat.

Nu skyndte Hialt' Hugprude sig hen til Biarkes Hun,
 Hvor han i Nudes Armesov ud sin lette Kuus.
 Han hørte Larmen paa Gaden i Mattestormens Ghs,
 Og kaldte paa sin Smaadren: Stat op, Skalk! tænd Lys!
 Fei Gulv, tænd Ild paa Arnen! at jeg kan vorde varm.
 Jeg hører Sto i derude; hvad siger denne Larm?

Da raabte Hialt' Hugprude: Hvad, hviler Biark endnu?
 Snart Leirehallerne brænde forfærdet skuer du.
 Nu gielder det at vise, hvor høit du Grof har kær.
 Glem ei, da Roriks Skatte han delte blandt os hver.
 Ham intet var saa kostbart, han det jo Bennerne gav.
 Gi Guldet saa høit han agted, som Asten i en Grav.

Og ingen Hærskervælde var ham saa stort til Gavn,
 Som ærlige Kongerygte, ubesvittede Navn.
 I Vælmagt dydig, deilig og dristig som en Fugl!
 Øs truer Forræderen Giartvar, dækt af Mættens Skul.
 Snart farver Blodet Gaderne, paa Mættens friske Sne.
 Men intet Tegn dog lader af Frygtagtighed see.
 Thi denne Nats Bedrifster skal lyse stort for Nord,
 Naar længe vi er raadnet til Stov i svarten Jord.

Hvi raaber kielke Hialte saa høit? var Biarkes Svar.
 At jeg er Kongens Svoger, troer du forglemt jeg har?
 Troer du, jeg mig unddrager fra denne Hæltewist?
 Nu gribet jeg mine Vaaben! giv lun siden Frist.
 Nu fast mit Sværd jeg binder over min Brynie blaas;
 Af Væg min Dre tager; jeg har alt Hielmen paa. —
 Saa treen han ud i Mætten.

Da kom den tappre Skare
 Udstrytende fra Hallen, den agted ingen Fare;
 Skiondt Fienderne dem trued i altid større Mængde.
 Kongen stod i Doren, i stærke Kæmpelængde,
 Som Valens Land fra Høien. Det staalbedælte Skold,
 Jernbrynen og Guldhielmen bar den Herre bold.
 Foran ham gik hans Trælle, de havde ham ei forladt,
 Med rygende Fyrrespaaner oplyste de mørke Nat.
 Og efter ham kom hans Skialde; de sjunge, Harperne slaaer;
 Medens ved Fakfekkinnet man saae guldflammet hans Haar
 Ned over Brynien svæve. Hans Blik var roliglært,
 I Kæmpehoiren holdt han, forfærdeligt og svart,
 Skofnung, sit vældige Slagsværd. Han smilte mildt og saae
 Paa sine gieve Kæmper i skionne Brynier blaas.
 Nu er da Timen kommen! — han raabte. — Lær os, Thor!
 Forræderen at straffe, som næmmes ei med Ord.
 Han ud i Gaarden traadte til Skaren, samme Stund;
 I Hielmen Falken Habrok, ved Siden Gram, hans Hund.

Stærkt gnistred Fuglens Øine, Hundens glodded med Blod;
De ogsaa vilde forsvere Hrolf deres Herre god.

Men, som en Sky, der bryder kulsort med Torden frem,
Fremgik Forræderstaren fra Nattens mørke Hjem.
Den sendte tusinde Pile foran, med Lynets Vold;
Da smilte de danske Kæmper, hver holdt for sig sit Skjold,
Og Pilene faldt, som Haglen fra Borgens glatte Tag.
Da gik en Sky fra Maanen, det blev som høilys Dag,
Ei sneete det meer og blæste. Den hvide Maane saae,
Med utallige Stierner fra Nattens Mørkeblaau,
Dankæmpernes Bedrifter. Fremst i Spidsen Hrolf
Med Sex ved hver en Side, — det var de tappre Tolf —
Gik frem, som i en Ager Hostkarlen, der slaer Ar;
Hvor hans Skofnung blinkte, der faldt en Kæmpe strax.
Med Stagen, staalbeslagen, Hialte paa Fienden stal;
Den hvide Sne i Natten Purpurlodet drak.
Men Biarke brugte sin Dre, paa rafte Normands Viis,
Indlagde med Elgfrode, med Thorer sig stor Priis.
Saa clover Lyhet Klippen i Splinter store, smaae.
Skraek i Fiendernes Ansigt man ved Maanen saae.
Da frugted ei Svibdagger noget Spogelse meer;
Af Levende gjor han Spogelser og hoit ad Daaden leer.
Beigal, med hvide Skrammer, uddeelte Skrammer stærk;
Hvitserk twang Rosenblodet ud af den hvide Sæk;
Hakklang lod Skoldene klinge, men Hardrefil var haard;
Hvor Steenkloveren hvinte, den bragte Banesaar.

Da fasted de gode Skialde Harpen paa Ryggen snest,
Hver drog sin blinkende Glavind og viste sig ogsaa Helt.
Ha hvilken Stoien og Maaben! hvilket Vaabengnh!
Da saae de danske Helte Valkyrier i Sky,
Paa Himmelens mankede Heste; med Vinger, i Svanehamme,
Tlo i Fylgier, som glædte sig over Sværdenes Flamme;

Det var, som de sang i Lusten: Frem, danske Kæmper, brat!
Saa herligt end aldrig hidtil blev feiret en Julenat.

Kulsorte Skyer daled i Himlens nordre Kant,
Der flammed blege Nordlys; men siden saae man grant
Thor med de skæggede Buek, hoit paa sin Lynilds Kerre,
Med Mislnir de danske Kæmper vinked den ædelig Herre.
Da gik de glade siumgende for deres Drot til Thor;
For Overmagten blodige de sank paa hviden Jord.

I Mulin Forræderstaren langtid forsagt monne staae;
De troede: hvor Biarke kæmped, en Kæmpebjørn de saae,
Som lagde dem alting øde. Men Skulde sik fortalt:
Saasnart som Maanen skinte, kom frem en Ghylengalt,
Der kæmpede for de Svenske, der sine Borster skiod
Som Pile paa de Danske og voldte Fienders Dod.

Mt blev det thndt om Kongen; hans bolde Helte sank
I de klovede Brhnier; den Herre hei og rank
Stod sterk og uforfærdet; og i hans Hielmekam
Sad Falken under Slaget, saa rolig og saa tam,
Som var den støbt af Malmet. Dog funkleder dens Die.
Intet Sværd sig voved mod Hielmen end, den hoie,
Smykt af hin ghylde Krone. Selv under Seiervinding
Forræderflokken æred den kongelige Tinding.
Men af den lunske Nækle da brat udstormed Skuld,
Klaædt i et kulsort Garniss; med Vintersneens Kuld
Hon raabte: Frem at dræbe den danske Kongestam!
Og hug Kong Grolf i Hielmen.

Da floi fra Hielmens Kam
Falken med sprættende Vinger. Da var hun Dødens Brud;
Den satte sig i hendes Ansigt, hug hendes Vine ud.
Og Gram, som Kongen fulgte, den tro, den sterke Hund
Foer over Huldrrens Datter alt udi samme Stund,

Og sonderbed hende Struben! Der laa nu Tangkiær Barn.
 Men Hiartvar, som var hildet i hendes Skionheds Garn,
 Fortvivlet og forbittret, at hævne sin dræbte Liv,
 Iog Freiers gamle Glavind giennem Kongens Liv;
 Imedens Hrolf bekymret sin Søster saae forhaant
 Af Dyrene selv i Doden. Han havde saa gierne staant!

Da Konning Hrolf var falden, blæstes der hosit i Luur.
 Hiartvar i gyldne Rustning steeg op paa Gaardens Muur
 Og raabte: Endt er Kriegen! Jeg vilde kun Hrolfs Død;
 Formeget af Helteblodet mod min Villie flod.
 Jeg byder Fred og Pendinge, hvo vorde vil min Mand.—
 Han kunde meer ei tale, thi mod hans Skoulderard
 Klang vrede Danskes Pile. Han biergede sig i Hast.
 Da raaate Bodvar Biarke, mens svenske Hielme brast:
 Eia, I ærlige Danske! Nu vinker Thor til Lyft!
 Nu kaster Skoldet paa Ryggen, kæmper med nogent Bryst!
 Binder Armbaand om Eders Hænder, at stærkere de kan slaae,
 Hver ærlig Mand i Doden sin Konge folge maa.
 Hver træde kiælt mod Fienden og signe Skiebnen sed.
 At folge sin ædelsig Herre, naar hævnet er hans Død.
 Ti dode Mand i Skoldet Hrolf mig til Hæder gav;
 Ti stærke, levende Svenske jeg offrer paa hans Grav.
 Mig drages ei til Minde, jeg for et Sværdslag saae
 Saa mandeligt og prægtigt; thi rundt, i Brønner blaae,
 Sig heine de døde Kroppe, som Bierge, hvor jeg stod.
 Men Hialte, min Hugprude! Hvor est du, Fostre god?

Da raabte smilende Hialte: Her staer jeg, Fostersader!
 Du kiender vel ei din Hottur paa de forhugne Plader?
 Af Skoldet et lidet Stykke han har kun i sin Haand.
 Jeg bloder af mine Bunder. Nu længes sterk min Mand
 At stue Hrolf og Signe. Ja ja! ved Maanens Skin
 Jeg hende deroppe kiender, paa Hullet i hendes Kind.

Det altid venligt smilte, det smilte selv dengang
Jeg Saaret i Barmen borede med Ghellenhialte lang.

Saa talede de blege Kæmper i Livets sidste Færd.
De matte Hænder ei længer kunde løfte tunge Sværd;
Men ingen voved at nærme sig Biark' og Hialt' i Doden.
Stottende sig til Sværdene, de stirred i Morgenrosden,
Med de halvbrustne Dine. — Da Nude kæk gik frem,
Farvel sin Husbond at sige; slet ingen hindred dem.
Hun tog ham omt i Favnен. Da spurgte Biarke vildt:
Seer du ei Odin Gamle? Han meget Blod har spildt;
Ifald jeg Trolden træffer, jeg giver ham hans Nest.
Jeg frygter ei hans Gugner og ei hans hvide Hest. —
O vend dit Sind til Gimle, du min trofaste Helt!
Sagde den ædle Nude. Besindigheden suelst
Igien sik gode Bodvar. Han sulked: Læg mig hen
Ved Træet, hos min Konge! Hielp saa min blege Ben!
Thi gaae han selv ei meæter. Dog end jeg skælne kan,
Varmt af mig Blodet rinder; jeg doer som ærlig Mand.
Nedlæg mig ved Hrolfs Hoved! Hialte, min Fostre god!
Du trænger ogsaa til Hvile, synk ved din Herres Fod.
Om Navn og Ørn end siden paa Marken vort Kiod fortære,
Hvad slader det? Vi blegne med Troskab og med Ære.

Disimellem Voggur med femhundrede Mand
Fra Noeskild hurtig iled. Han tænkte: Hrolf ei kan
Jeg ene dog forsøre; men kom jeg tidlig nok,
Da skal jeg giøre syldest for Kongen, med min Flok.

Saa ilte han, den Frægne, med et uroligt Sind.
Tidt drog han dybt sin Ande, stærkt brændte Heltens Kind.
Han vilde saa gjerne redde Hrolf fra Forræderdod;
Men frygted at forsinkes. Giennem Skoven brod
Han tidt hvor der var thylkest, for ei af Fiender at sees.
Den blanke Hjelm og Brønien i Natten tykt besnees,

Og Øvistene reev hans Ansigt. Det mørkte Helten ei,
 Han onskte Fløkken Binger kun paa den sene Vei.
 Nær havde de sig forvildet, i Nattens Malm, i Lundens;
 Da skinte Maanen atter; igien var Beien funden;
 Men af disvær: en Omvei der var i Mørket giort.
 Alt Morgenröden gløded klart hen paa Leireport.

Da de den sine kunde fra Krattet paa en Brink,
 Han saae det sorte Banner, forstod sin Smaadrengs Vink.
 Thi Boggur havde Pilsten befalt: i Borgens Taarn,
 Saalænge Kongen leved, skulde der, som tilforn,
 Det røde Banner vase; men strax naar Hrolf var død,
 Alt sætte sorten Mørke til Barsel, Helten bød. —
 Nu skinte Morgenröden hen over hviden Sne,
 Det sorte Banner flagrede! — Da folte Hiertevee
 Den ærlige, bolde Svenske. Han græd et Dieblik;
 Men snart igien sin Fatning, sit Heltemod han fil.
 Han vendte sig mod Fløkken og raabte: Giver Tid!
 Nu hastet det ei længer; dog endt er ei vor Strid.
 Nu lader mig gaae ene! Men seer I atter hist
 Røden Banner vase, da hryder Skovens Øvist,
 Fremstyrter af Eders Baghold, og hugger Fienden ned!

Af Samvittigheden Hiartvars Hierte leed,
 Da han var Seiervinder; de mange tappre Mand,
 Der faldt for deres Konge, han onskte Livet igien.
 Han folte slig en Skares uskatterlige Værd,
 Og raabte: Leirekæmper, som paa dette Sværd
 Vil Trostabseden sværge, jeg Freden gierne skænker;
 Paa fordums Twist og Fiendskab jeg ikke længer tænker.
 Har Skæbnen Nogen sparet, som ei Hrolf Krake fulgte? —
 Boggur nu ikke længer for Hiartvar sig dulgte,
 Han traadte frem og raabte: Jeg blev tilbage! Jeg!
 Da dog jeg er en Svenske, fandt jeg det nødigt ei

Til Odin Hrolf at folge; det var ei Doden værd.
Thi vil jeg Trostlab sværge. Næk Hiartvar, mig dit Sværd!

Hiartvar, som kiendte Voggur, blev hierteglad. Slig Helt
Han havde neppe haabet at vinde; derfor snelt
Han rakte han sin Glavind, at brat den unge Mand
Paa Odden kunde sværge, som Brug var i hans Land. —
Voggur betraged Sværdet med stor Opmærksomhed;
Derpaa han saae paa Hiartvar og sagde: Naar en Ged
Kong Hrolf man svoer i Leire, da rakte han hvergang
Ei Kæmpen Sværdebladet, men Sværdets gyldne Fang,
At han det kunde grike. Det Tillid var og Gre,
Det vidned: Vaaben skulde man tro for Kongen være.

Hiartvar rakte Voggur det hellige Glavind brat.
Med sine baade Hænder tog det da Kæmpen fat
Og quad: Hvis ret jeg mindes, er dette samme Sværd,
Som du af Luerne frelste, ved Adils Ridingsfærd,
Kort før ham Guderne straffed; det er jo Freiers Børge,
Hvorpaa trofaste Fædre steds Eden maatte sværge. —
Det er den samme Glavind! giensvared Hiartvar stolt —
Og dersom ret jeg mindes, vedblev Voggur koldt,
Er det den samme Glavind, hvorpaa du Eden svor,
Hrolf Krakes Mand at vorde. — Og dog du brød dit Ord!
Velan — jeg sværger Eden, — det er din egen Bon, —
Og giver dig, Forræder! din velsortiente Bon.

Med disse Ord han Drengen paa Taarnet gav et Blink,
Da vaied det rede Banner, og snelt, med Lynets Blink,
Foer Sværdet i Hiartvars Hierte. Han faldt. Da Voggur loe
Og raabte: Hugger, stilker! Jeg er i Doden fro.
Jeg hævnet har min Konge, jeg opfyldt har min Ged.
Naar jeg er dod, da lægger mig hos min Herre ned. —
Omringt af hundrede Klinger, han brugte Freiers Sværd,
Da brast det i hans Hænder, — det var den sidste Færd!

Da sank den ørlige Svenske, som hørte til de Tolf,
Ved Biarkes, Hialtes Side, ned hos den døde Hrolf.

Jeg har ei meer at siunge, mit Helteqvad er endt.
Paa Baaret blev Hrolf Krake, med sine Kæmper, brændt.
Fuldeligt blev han hævnet, af tappre danske Mænd;
Den svenske Hær af Landet joge de flux igien.
Til Konge valgtes Hoher; det var en Herre mild,
Dog lignet han Hrolf Krake, som Vandet ligner Ild;
Thi Vandet har og Kræfter; men storst er Ildens Kraft.
Han var en tapper Hovding, han brugte Sværd og Skæft.
Men, Hrolf! dit Konge herte, hvor fandtes det saasnart?
Du haver dig som en Stierne blandt Skher aabenbart.
Du vilde twinge Viisdom ind i en grusom Tid;
For mægtig var din Fiende; men herlig var din Strid!
Og skionmere var dig Doden, dit Fald i gamle Leire,
End siden, for mange Andre, de største Helte seire.
Nu hviler du i Hoien, ved Biarkes, Hialtes Side,
Samt hos den ørlige Boggur; og naar i Vesterlide
Den gyldne Sol neddaler og skinner paa din Brink,
Udi det vistende Baargræs, med rosenrode Blink, —
Da føler Vandringsmanden, naar Hoien forbi han gaaer,
Sig smeltet af en Beemod, som selv han ei forstaer.
Men Skialden vel forstaer den! Det er din Helteaand,
End bunden til kære Dammark med et usynligt Baand.
Du svæver som en Fylgie, med hver en Konge god,
Som arvet har dit Herte, din Viisdom og dit Mod.
Og ploied endogsaa Bonden din Hoi ned i sin Mark,
Udsletted Tidens Finger paa Skield, og Steen og Bark,
Alt hvad om dig er tegnet; — i danske Hierter staaer
Dit, dine Kæmpers Minde; det evigt ei forgaaer!
Naar Baaren skænker Blomster, i Host, ved Leers Klang,
Skal Nordens bolde Sonner gientage hoit din Sang!

Orvarodd's Saga.

Et oldnordisk Eventyr.

con sacra

intendendo

1.

Orvarodd's Fødsel.

Grim Loddenkind, en mægtig Mand paa Rafnista i Halogaland, var givt med Loftrena, en Datter af Harald Herse i Bigen. Da Harald døde, reiste Grim med sin Hustru, uagtet hun var høisfrugtsommelig, ned til Bigen for at skifte Arven. De stredes langs Kysten; da de kom udenfor Gaarden Berurjoder, så Loftrena ondt. Der boede en rig Bonde, som hed Ingiald, hans Kone Alosf. De havde en lille Son, hed Alsmund. Ingiald tog vel imod de Fremmede, og Loftrena fødte et deiligt stort Svendbarn, som Faderen oversatte med Vand og kaldte Odd. Efter faa Dages Forløb kom Loftrena sig snart, men hverken hun eller Grim brøde sig meget om Barnet. De talede bestandig om den store Arv, de skulle have i Bigen, og maaßke ginge Slip af, hvis de tövede for længe. Ingiald og hans Kone vare venneselle Folk; dem thktes: en slig Gave, som et deiligt Barn, var meer end Guld; dog taug de, for ei at krænke Giestevenskabet.

Da de Andre skulle reise, og Loftrena beklagede sig over, hvordan hun skulle faae det nyfødte Barn frem og tilbage fra Bigen til Halogaland, sagde Ingiald: I have budt mig Kostbarheder og Penge for min Giestfrihed, men Giestfriheden var ikke længer fri, hvis den lod sig klobe som en Træl; dog eie I Noget, hvilket jeg vilde skatte høiere end Penge, hvis

jeg sik det. — Hvad er det? spurgte Lofthena. — Her løber min lille Asmund om paa Gulvet, svarede Ingiald, og har ingen Legebroder. Lader mig beholde Barnet hos mig! saa vil jeg knæsætte og opdrage Odd. Det varer vist ikke længe, før han i Vært og Førlig-hed har indhentet Asmund; thi jeg kan see paa ham, han har sat sig for at vorde en Kæmpe. — Lofthena tog med Glæde mod dette Tilbud; Grim derimod var noget mere seen, som altid, naar han skulde beslutte sig til Noget. Han gik hen til Buggen og betragtede Barnet, idet han tillige overveiede alle de Udgifter og Uleiligheder, som han vilde spare, hvis Ingiald tog sig af Barneopdragelsen. — Hvad siger Du, Odd? spurgte han med en enfoldig leende Mine, — vil Du blive hos den fremmede Mand? — Barnet gav, som man vel kan tænke, intet Svar endnu, men det betragtede Faderen med et Par Øyne, som gjorde ham ganske vred, fordi han troede, deri at læse den dybeste Foragt. Belan, sagde han, Lofthena! lad Ingiald beholde Odd; han seer ikke paa os Ræfnistafolk med venlige Øyne.

Saa droge Grim Løddenkind og Lofthena hen at skifte Arv, og derfra hjem. Odd blev hos sin Foster-fader Ingiald og den lille Asmund paa Berurjoder.

2.

Odds Barndom.

Hos Ingiald havde Odd nu været i sex Aar. I Størrelse og Skønhed fandtes intet Barn hans Lige; Asmund var to Aar ældre, ogsaa fager; men han

kunde ikke sammenlignes med Odd. Der var imellem disse Born stort Vensteb, saa de aldrig skiltes ad. En af deres bedste Lege om Sommeren var at finde Fuglereder i høie Træer. En Dag kom Odd hjem alene med en smuk Fugl i et Bur, som han selv havde fløttet af Vidier. Da Fosterfaderen spurgte ham om Asmund, smilede han og sagde: Aldrig havde jeg troet, Asmund var saa doven en Dreng. Han vilde klæbre op efter Fuglereden og faldt ned i Græsset. Der lagde han sig til at sove, og det hjalp ikke alt hvad jeg rustede i ham. Jeg tog Fuglen, og da han ikke vilde gaae med og ikke svarede mig, blev jeg vred, og gik alene hem. Men nu vil jeg dog gaae ud og hente ham.

Faderen fattede Mistanke og fulgte Odd. I Birke- og Granskoven stod nogle store Egetræer. Under en gammel Eg med en tyk Stamme laa Asmund bleg og affielet. Faderen, som elskede sit Barn høit, gjorde Miner, som Odd endnu aldrig havde seet, og store Taarer trillede Gubben ned i Skiegget. — Odd begyndte nu ogsaa at blive urolig, og spurgte om: hvad der fattedes Asmund? — Han er dod, svarede Faderen. — Hvad er det at være dod? — Han lever ikke meer iblandt os her. Han er flojet til Vanaheim, hvor alle Smaabørnene komme. — Seer jeg ham da aldrig mere her? — Nei! — Og naar jeg er vorxen, bliver en Helt, falder i Kamp, og kommer til Odin, er da min Hostbroder Asmund endnu et lille Barn i Vanaheim, og kan jeg besøge ham der? — Det haaber jeg, svarede Ingiald. — Odd gav sig høit til at lee; thi det var en Besynderlighed ved ham fra Barnsbeen: han græd aldrig, naar han var bedrøvet og loe aldrig naar han var glad; men naar han var hjertereben af dyb Sorg, da sloggerloe han. — Jeg har hørt, sagde han, at de vorne Hostbrødre ofte folges ad til Valhal; synes Dig ikke, at jeg ogsaa skulde folge

Asmund til Vanheim? — Nei! svarede Ingiald. Men han kunde ikke indlade sig meer i Odds barnagtige Tale, thi han var mod i Hu over sin Sons Dsd.

Asmund blev nu bragt hiem, og da Moderen hørte Ulykken, græd og jamrede hun. — Den Hulen gidder jeg ikke hørt, sagde Odd og gif ud i Skoven igien. Moderen flagede over hans Folesløshed og Utaknemmelighed, men Faderen sagde: Lad ham gaae! Han vilde døe med sin lille Fostbroder. Odd skal erstatte mig Asmunds Forliis.

Senimod Aften kom Odd hiem igien; han havde giort en Beerkrukke, usfelt sammensat af de bitte Hænder; den satte han paa Bordet for Moderen. — Hvad skal det betyde? spurgte hun. — Det er Asmunds Assekrukke, og under Træet, hvor han faldt, har jeg sammenslæbt en stor Mængde Kviste, der ville vi brænde ham. — Da tog Moderen Odd i Fawn, huldede og raabte: Du er en god Dreng, du skal være mig i Asmunds Sted. — Men Odd sprællede paa Kvindens Knæ for at komme ned, og sagde: Hvordan kan En blive Do? I hans Sted faaer Du Ingen, før Du faaer en Son igien. Men ieg kan ikke slide ham. Han ligner ikke Asmund. Herefterdags vil jeg lege alene.

3.

Odd besøger sine Forældre.

Da Odd var thve Vintre gammel, var han saa stor og stion, at der ikke fandtes hans Bige. Nu vilde han dog engang see sine Forældre og faae sin Fader til at

udruste sig et Skib, at han kunde drage paa Vikings-tog. Ingiald sagde: det vil holde haardt; thi Pengene sidde faste paa din Fader. Skal det skee, maa Du giore ham et For slag, der giver Sandsynlighed for rigt Bytte. Men jeg vil give Dig et Raad: Foreslaa ham at udruste et Skib til Biarmeland. Der kan du med Lethed giore stort Bytte, og lov saa din Fader, at du vil dele med ham. For hvad Du vinder, kan du selv udruste flere Skibe til hæderlige Tog.

Odd tog Afsted med sine Pleieforældre og reiste til Halogaland. Da han treen ind i Hallen, hilste han Forældrene, uden endnu at give sig tillende. Hans rige Pleieforældre havde vel udstretet ham. Han havde en rød Skarlagenskiortel paa, smukke Stromper og Skoe, et Baand om Hovedet, hvorfra de lange gule Haar flagrede ham over Skuldrene; et Pilekogger paa Ryggen, Bue i Haand. Thi Odd var bleven en saa stor Bueskytte, at hans Lige ikke fandtes. Almuen troede, at en Her havde skienket ham nogle Pile, der altid træf, naar de sloi fra Buestrængen, og naar de havde truffet, fore tilbage i hans Kogger igien. Deraf kaldte man ham Drvar- eller Pileodd.

Forældrene vidste i Forstningen ikke hvo den fremmede Mand var; men Moderen kiendte ham igien paa Dinene, der vare ligesaa store og blaae som hendes egne. Hun var vant til at speile sig i den stille So, og var saare indtaget af sin egen Skønhed. Nu blev hun glad ved at see sin Son igien, som en fager, vels-voren Ungersvend, der lignede hende. — Kiender Du ham ikke? spurgte hun Manden. Hvordan skulde jeg kiende et Menneske, jeg aldrig før har seet for mine Dine? — Kiender Du ikke dit eget Barn? Seer du ikke han ligner mig? — Nu faldt det Grim som Skøl fra Dinene og han omfavnede sin Son. — Moderen vilde kysse Odd, men han sagde but: Lad os bie med det,

til vi blive lidt nærmere bekjendt sammen. — Nu ligner han dig slet ikke meer paa Dinene, sagde Grim. — Han er vred, svarede Løsthena, fordi vi hidtil saalidet brøde os om ham; men snart ville vi indhente det Forsomte. Odd sagde: han var kommen, for at bede sin Fader om et Skib til Biarmeland. — Da Grim hørte, han vilde hente Guld og Sølv fra Biarmerne, blev han glad, og lovede at staae ham bi i Raad og Daad. — Jeg behøver intet Raad, svarede Odd; hidtil har jeg maattet raade mig selv; og Daaden maa jeg ogsaa udføre selv, hvis den skal lykkes; men et Skib med udsgåt Mandskab behøver jeg, hvis Færden skal iværksættes; og vil du give mig det, saa deler jeg Hælvten af Byttet med dig.

Grim lovede ham det, hvis Seidkonen Heid spaede Godt om dette Grinde. — Hvad er det for en Seidkone? spurgte Odd. — Grim fortalte nu sin Son, at det var en saare klog Volve, der drog omkring i Egnen, for at forkynde Folk deres Skiebne; hun kom nu ogsaa i Aften her til Gaarden, med et Folge af Svende og Mør, der istemte hendes Sange. Hvis hende tyktes godt om Færden til Biarmeland, saa vilde han udruste et Skib til Odd.

Altsaa paa slig Kærlingesnak kommer det an, sagde Odd, om jeg skal vorde Helt eller ei? Jeg beder dig, Fa'er min! agt dog ikke paa slig Daarlighed. Her lobe saamange Bedragerster omkring, for at vildlede Almuen, for at myde godt af deres Giestebud og skille dem ved deres Penge. Til Giengield fylde disse Qvinder Folks Hierter med Angst og Mismod. — Mig tykkes, en af de bedste Gaver, hvormed de rige Guder have forsynet os Mennesker, er Uvidenheden om vor Fremtid. Jeg troer slet ikke, at vor Skiebne er forud bestemt; ellers vare vi jo kun Brinker paa Gudernes Skaktavl, og Lykke og Ulykke vare i Grunden lige

gode og slette, siden vi ingen virksom Deel selv toge deri. — Jeg siger dig, jeg vil aldeles intet vide af denne Dvinde; kommer hun til mig med sine Spaadomme, saa vil hun ikke tale mig for sin Ven. — Faderen svarede: Jeg hører i din Tale Frugten af din Pleiefaders Omgang; thi han troer hverken paa Guder eller Fætter. — Drvarodd sagde: Jeg troer paa Guder; men ikke paa gamle Kærlinger.

4.

Spaadommen.

Sdetsamme gik Døren op, og Giesterne og Husets Folk kom ind og satte sig i Hallen paa Bænkene. Derpaa hørte man en Lyd af Trommer og Vibor, og den gamle Bolve traadte ind ved sin Stav, fulgt af Svende og Mær, af hvilke Nogle opførte en underlig Dands, medens de Andre spillede og trommede alt hvad de kunde. Der blev nu baaret Mad og Drikke omkring; og da alle vare rigeligen mættede og vederqvægede, bezyndte Spaadommen, som gik ud paa, at de Fleste fik Lovte om hvad de onskede.

Den Eneste, der ikke brød sig om Bolven, men sad i Krogen paa Bænken og hyllede sig i et Bjornekind, saa man ikke kunde see ham, var Drvarodd.

Hvo er det, der bevæger sig saa urolig der under Husden i Dønkrogen? spurgte Bolven; er det et Dyr eller et Menneske? — Det er min Søn Odd, svarede Grim, der ikke kan lide Dig, og intet vil vide af sin Skiebne. — Ved Bolvens Ord havde Odd forbittret draget

Bjørneskindet fra sit Ansigt, der var saare sagert, og de tykke gule lokker slyngede sig vildt omkring hans høie Pande og rode Kinder; men Munden fortræk han med et fælt haanligt Smil. — Da behovte han ikke at være bange for mig, sagde Øvinden; thi efter hvad jeg læser i hans Ansigt, vil jeg neppe sige ham Noget, som han ikke hører at høre. — Est du gal, Kærling? raabte Odd; troer du, jeg frugter for en tandløss Her? Men bliv mig fra Livet med dine Spaadomme, ellers gaaer det dig ilde. — Gi bekymrer jeg mig om din Trudsel, sagde Heid; din Skiebne skal ikke holdes hemmelig. Derpaa istemte hun følgende Øvad:

Hvor du end i Verden drager,
Ungersvend! saa sterk og fager,
Asaihor dit Liv bevarer,
Seirende, for alle Farer.
Dybt i Fienders Hierter ile
Fra din Rue dine Pile!

Det var en god Spaadom, sagde Odd, og slog Kærlingen i Næse og Mund, saa Blodet randt.

Bolven brod sig ikke derom, men gav sig til at dandse med de Andre, ved Vibez og Trommelhd. Dersaa standsede hun for Ørvarodd og quad atter:

Hundred Aar vel skal du blive,
Kiernt af Landet dig begive;
Men til sidst dog skal du drage
Til dit Hædreland tilbage.
Da du hurtig Døden fanger
Fra din Fare, fra din Ganger,
Som du daglig gav sit Foder,
Som et Barn, paa Berurjoder.
Der den dig, til Tak for Foden,
Ørvarodd! skal volde Døden.

Med disse Ord dandsede Spaaqvinden ud af Hallen, med samt sit Folge, da hun vel frugtede en bedre Bes-

taling for den nye Spaadom. — Alle vare glade og tilfredse, og Faderen syntes, at Odd ogsaa maatte være det. Naar man kunde leve i hundrede Aar, meente han, saa kunde man vel lade sig slaae ihiel af en Hest. En hæderlig Dod, sagde Odd, er mere værd end et langt Liv; men jeg har sagt Eder det, jeg agter ikke denne Dvindesnak.

Derpaa blev Gildet fortsat, og nogle Dage derefter reiste Odd tilbage, for at tage Afsked med sine Pleieforældre, medens Faderen lod ham bygge et Skib til Biarmelandsfarten.

5.

Om Hesten Fare.

Da Odd kom hjem til Berurjoder, var han nedstaaet, hvilket hans Pleieforældre ikke kunde forstaae, da Alsting var gaaet ham efter Onske. Bolvens Spaadom fortaug Odd. Det første, han gjorde, efter at have hilst paa Ingiald og Alsøf, var at synde sig ud i Stalden. Der stod Fare i sit Spilstoug, den deilige store skimlede Hingst. Ingiald havde faaet den som Føl fra Jylland, og forærer Odd den som Dreng. Fare vorste endnu hurtigere end Odd, og blev en Hest af overordenlig Styrke. Da Odd selv var stor, red han heller den, end de sædvanlige, vel rafte og stærke, men dog smaa og uanseelige Norbakker. Fare elskede ham igien; den sikkede hans Haand, naar han lagde den Bidselet i Mundten, og forstod alt hvad han sagde til den.

I dag stirrede Odd Fare i de skionne lyse Øine, derpaa kyssede han den og sagde: Den stemme Hex

har villet sætte Øndt for dig, Faxe! men det skal ikke lykkes hende at forstyrre vort Venstakab. — Derpaa sadlede han Hesten, og bod Trøllen folge med paa en lille Kleppert.

Odd red ud i Skoven; det var en lys Høftasten, Fuldmaanen skimmede. Odd red en lang Ømvei, og standsede paa Tilbageveien under den store Egg, hvor han steg af og bandt Hesten ved en Green. Han satte sig i dybe Tanker hen paa en Steen. Pludselig vaagtede han, som af en Drom, og raabte: Er dette ikke det samme Træ, hvorfra min lille Hostbroder faldt og slog sig ihiel? — Jo, svarede Trøllen. Idetsamme gav Faxe sig til at hvirreste. Odd saae forfærdet i Veiret, og Gangeren, som stod i Fuldmaanens lyse Skin, med mørke Træstygger til begge Sider, hvirinstede igien, stirrede hen paa Odd og nikkede selsomt med Hovedet. — Som et Lhn foer Odd op fra Stenen, drog sin Daggert og stodte den dybt ind i Bringen paa Faxe, saa den skionne Hest strax styrtede død til Jorden. Hvad gior du, Odd? raabte Trøllen forstrækket; dreaber du dine bedste Venner? Saa er vel ogsaa snart Naden til mig.

Det kommer af disse nederdrægtige Spaadommne! raabte Odd. Den gamle Hex har fortryllet mig. Hun spaade, at Faxe skulde vorde min Bane. Denne Tanke var mig utsaalelig. Jeg havde ingen No paa mig, for jeg fil Spaadommen tilintetgiort. — Men det skulde jo først ske om hundrede Aar, sagde Trøllen, til hvem Odd var vant at hødre sig i Fortrolighed, og som havde frit Sprog med ham; hvorledes kunde dog du, der ellers er saa snild, lade dig daare af slig taabelig Snak? Et Menneske kan vel leve hundrede Aar, men naar har du hørt, at en Hest lever halv saa længe? — Der seer du! svarede Odd, Hexen har havt sit Spil; thi jeg pleier dog ellers hverken

at være gal eller utalnemmelig. Lad os nu begrave Faxe under Træet her. Jeg glemmer ham aldrig! Men lad os glemme denne Tildragelse; thi den vorder mig til Vanhæder. — Derpaa jordede de Faxe, og ginge hjem.

Den hele Aften sad Odd taus og vilde ikke nyde noget af den Mad, hans Fostermoder satte for ham. Da de trengte ind paa ham og vilde vide Marsagen, raabte han tilsidst: Jeg har ingen Madlyst, fordi jeg er en Morder. Jeg har drebt en af mine bedste Venner, uden Marsag, uden For nærmelse; til Len for al den Dieneste, han i lang Tid viste mig. — Moderen slog forbauset og bedrovet Hænderne sammen og spurgte om den Dræbtes Navn, Faderen lovede strax at betale Mandebod for Odd. Da Odd nævnte Faxe, loe Ingiald, Alsf faldt der en Steen fra Hjertet og hun sagde: Frei være lovet! Det var dog kun en Hest. — Odd sprang op fra Bordet og raabte: Du taler, som du har Forstand til. Elig en Hest er bedre end mange Snesæ Mennesker.

Derved løb han ud i Skoven, blev borte den hele Nat og kom først hjem tre Dage derefter, da de troede der var tilstodt ham en Ulykke og havde opgivet Haabet om at see ham mere. — Nu var han rolig og munter. Han bad Pleiemoderen om Mad, og spiste alt hvad hun satte for ham med overordentlig Graadighed. — Alsf loe og sagde! Man skulde troe, Du havde fastet i tre Dage. — Det har jeg ogsaa, sagde Odd.

6.

Biarmelandskarten.

Da Skibet var udrustet, gik Toget til Biarmeland. En gammel Mand Sigurd drog med, for at være den unge Odd behielpelig i Raad og Daad; hvad Faderen endelig vilde. — Nu saa lad os da høre dine Raad! sagde Odd en Dag, da der var Windstille og de sadde roslige i Loftingen. Jeg tænker paa, sagde Sigurd, rykstende paa Hovedet, det er godt nok, at du drager til Biarmeland, Odd! der kan man paa Markederne tilforhandle sig de herligste Skind, og siden sælge dem med stor Fordel; men saa skulde din Fader givet os flere Penge med; thi for hvad vi have, kunne vi ikke indkøbe noget Klækkeligt. — Hvor meget have vi da? spurgte Odd. Jeg overlod de Sager til dig; vor Raadgiver bor ogsaa være vor Skatmester. — Oprigtig talt, han gav os set intet med, svarede Raadgiveren. — Sigurd, raabte Odd, det er ligemeget! Jeg er ingen Kjøbmand, og vil ingen være. Jeg er vis paa at man kunde narre mig lige op i Dinene, hvis jeg bestemte mig til denne Haandtering, og jeg vilde holdes for en Taabe af Folk, hvis Forstand dog ikke rækker længer end deres Allen, og hvis Sind og Hu ikke gaaer dybere, end Guldet i deres Lomme. Jeg reiser ikke efter Skind. — Hvordan faaer du da Penge? — Det er just dem jeg reiser efter, Sigurd! Det er den Bare, jeg vil hente; og den behover jeg ikke at sælge, for at komme til Velstand, thi den er baade Bare og Betaling paa eengang. En Vikingsmand har fortalt mig, at Biarmerne havde en Hsi, hvor der er ligesaa mange Penge, som Muld. De lægge

et Guld- eller Solvstykke deri, hvergang et Menneske fødes eller dør. Paa den Maade anvende disse enfoldige Skællinger det ødle Malm, der gives dem for deres Graaværk. Denne Hoi ville vi giøste, Sigurd! og jeg er vis paa, at Biergværket giver et rigt Bytte, uden stor Umag.

De seiledes nu afsted, og om deres Reise ved man intet, før de kom til Biarmeland og seiledes med Skibet ind i Vina-Åa. Saasnart Biarmerne saae dem, kom de løbende ned til Stranden med deres Graaværk. Odd lod, som om han havde mange Penge, og gjorde store Bestillinger til næste Dag. Men Hovedsagen var at faae at vide, hvor Hoen stod, der skulde Sølvet og Guldet. Tale med disse Mennesker kunde han ikke, og ingen af hans Mænd forstod deres Sprog. Den forsigtige Fader havde reent glemt at give ham en Tolk med, som dog ikke havde været vanskelig at faae, og det var ogsaa undgaaet den gamle Raadgivers Opmærksomhed. De smaa Mænd talede meget ivrigt til dem, medens de frembød deres Varer; men det forekom Odd som en Fuglequiddren, naar de sladdrede i Munden paa hverandre.

Lykkeligvis var der En iblandt Biarmerne, som kunde næst; til ham yttrede Odd: de skulde komme imorgen igien med flere Skind, saa kunde Handelen begynde. Da de vare borte, sagde Odd! Der er nu intet Andet for, end at snige os op i Land, naar Mørket falder paa. Jeg maa see at fange denne lille Mand, der taler vort Sprog; han maa sige os, hvor Hoen stander.

De ginge i Land, velbevæbnede, og sik i Skoven. Die paa en stor Skale, eller eenlig Bygning, hvor der var Høstighed. Odd lignede giemmem Dorsprekklen, og, idet han glad vendte sig til sit Folge, sagde han: Skuld

bringer Lykke! Der er min Mand! Han er Skaffer og Skænker ved Gildet. Der er ikke flere end ti Gange saamange som vi. Dem kunne vi nok faae Bugt med. Nu maa jeg strax fange min Tolk, paa en Maade, der skaffer os Erbodighed hos disse Biarmere, der ere ligesaa feige, som smaa af Voert.

Med disse Ord aabnede Odd Doren til Skalen, gik hen til Skafferen, og uden at sige et Ord, tog han ham og kastede ham paa Skulderen, som en Lastdrager sin Sæk, hvorpaa han gjorde Tegn med Haanden, at Biarmerne skulde gaae af Beien, at han kunde komme ud med Karlen. Biarmerne vare ikke tilfredse med at miste deres Skaffer og vilde sparre Odd Beien; hvorfor denne, der ikke vilde slippe sit Bytte, var nødt til at gribte Skafferen ved Benene, bruge ham som Kolv og slaae med ham til Haire og Venstre, for at komme ud til sine Landsmænd.

Biarmerne vovede ikke at forfolge den store stærke Mand, der saae ud mellem dem som en Høstkarl, der slaaer Hs. — Da Odd var kommen ud med sin Fange, kastede han ham paa Skulderen igien, og løb ned med ham til Skibet, for Biarmerne havde fattet sig af deres Forundring. Her gav han Tolken noget varmt Öl at styrke sig paa, og bad ham meget undskydde den Maade han havde gjort hans Beklentslab paa, hvortil Nod, som bryder alle Love, havde tvunget ham.

Tolken, der selv var en Normand, talkede Odd med mange Haandtryk, for at han paa denne Maade havde befriet ham fra sit Fængenslab, og pryglet Biarmerne med ham, til Straf fordi de havde gjort ham til deres Opvarter og Træl. Han sagde Odd hvor Pengehoien stod, men raadte ham for det første at legge længer fra Land, og at komme om nogle Nætter igien, naar Biarmerne ikke ventede det, for

at de ei skulde skade ham med deres Trolddom og giftige Pile.

Efter denne Aftale kom Odd igien tre Nætter derefter, og traf Tolken paa Strandbredden, der forte ham og hans Staldbrodre gennem Skov og Fieldkloster, mange Omveie, indtil de kom til Hoien, hvor Guldet og Solvet laae. Hoist forundrede bleve de, da de i hver Skulv Jord næsten fandt ligesaameget Guld og Solv som Muld. Odd bod nu sine Folk at sigte Muldet fra Pengene, og giore Walker saa store som Enhver med Lethed kunde bære; selv tog han een tregange saa stor som de Andres. Men da de nu skulde til at gaae, savnede de Skafferens. Odd satte sig paa Hoien, gav sig hoit til at lee og sagde: Det er ikke forstegang at Gridshed efter Liggendefæ bringer Mennesket til sin Undergang, naar den først har forvirret ham Sind og Sands. Hvor kunde jeg stole paa et Menneske, som jeg først havde behandlet med saa stor Forsmædelse? Nu henter han sine Biarmere; de snige sig bag paa os, og hverken vor Rigdom eller overlegne Styrke kan hjælpe. Som en ædel Ganger oversaldes af Bræmser, falde vi for disse Ridingers giftige Naale. Uden Bedrift, uden Hæder, uden Skialdeqvad! Vore Frænder ville kun omtnale os som forvorne Galninger. Vi dræbes som Høfner paa Guldet; men det er desværre ingen Sigurd som fælder os.

Som han sagde dette, lagde han en Piil paa Buestrængen, thi han saae Skafferens komme snigende langt borte, og raabte: Tag din Straf, Ridding! Men Skafferens fastede sig plat ned paa Jorden, saa Pilen sloi ham over Hovedet, og inden Odd kunde sende en anden Piil, raabte den Fremmede: Du dræber dig selv, hvis du dræber mig. Jeg er ikke

mine Landsmænd utro; alt hvad jeg har gjort, er
stæet for at hælpe Eder.

Nu erfarede Odd, at Stein (saaledes hed den
fremmede) kun havde forladt ham, for at bringe
Biærmerne paa Bildspor. Han havde fortalt dem,
at han havde løkset Odd og hans Folge hen i en
Biergkloft, hvor de vare styrte ned i Afgrunden og
omkomme. Men — sagde Odd — ville de nu dog
ikke fatte Mistanke og udstille Nattevagter? Nei,
svarede Stein, de ere ligesaa døvne og letfindige, som
lettroende; nu ligge de alle og sove i deres Hytter.
Odd blev meget glad ved denne Efterretning; han
og hans Mænd styrte sig ned til Stranden med
deres Byster, — men der var intet Skib. — Nu
ere vi lige nær, sagde Odd, og saae mistænklig
paa Stein igien. — Jeg har sagt dine Folk, der
bleve tilbage paa Skibet, sagde Stein, at de maatte
lægge langt ud fra Land, for at Biærmerne skulde
troe, at de vare seilede bort. Men nu ville vi give
dem det aftalte Tegn. — Han tændte Ild i en Bumle
torre Øviste paa Stranden og Skibet vendte flux
tilbage.

Da Odd stod sikker ombord med alle sine Penges-
poser, faldt han Stein om Halsen og raabte: Det
kan ogsaa være Godt, hvad der er Smaat. Aldrig
var Kiolv Kæmpe saa fier. — Hvormed han meente,
at han havde brugt Stein som Kiolv i Skalen, for at
bane sig Bei mellem Biærmerne. Men — tilføjede
han, — havde du ikke selv fremdeles frivillig banet
mig Bei ved at bruge dit Hoved og slaae Biærmerne
tilsiden, saa var jeg bleven hælagt med samt Guldet
og Sølvet. —

Da de kom ud paa Dybet opstod der et Uveir.
Jeg har hørt, sagde Stein, at naar to Vinde mødes
i Luftten, lyder der et stort Knald; nu frøgter jeg

for, Biarmerne have opdaget vor Flugt og skade os med deres Fimmelunster. — Nei, svarede Odd, saavidt gaaer ikke disse Skrællingers Magt, at de kunne frembringe Torden og Lhnild, som blot kommer fra Alukathor, naar han ager giennem Luften paa sin Kerre. I Tordenveir er jeg aldrig bange; jeg har den Tro, at Thor kan lide mig og ikke vil skade mig. — Men, sagde Stein, Skade er gift med Niord, Stormguden, og Ran med Havguden Egir. Begge disse Qvinder ere af Jettestlaegt, og, skiondt optagne i Gudernes Kreds, hnde de dog deres gamle Et og holde med Biarmerne. — Nu blæser Niord os i Havn! sagde Odd. — Og saa var det; thi Skherne fordelestes, Luften blev blaau igien, Solen stod op og skinnede hen ad Havsfladen. Fra nu af finge de lykkelig Bor og landede snart med deres Kostbarheder ved Halogaland.

7.

Orvarodds og hans Faders Samtale.

Fader Grim blev saare glad, da Sonnen hiembragte ham alle disse Kostbarheder; og da Odd forærede Moderen et prægtigt Guldsmykke til sin Hue, vilde hun atter kysse ham, men han vendte Hovedet bort. Selv bar han fra den Tid af en kunstig udarbeidet Guldkrands om Haaret, der gif fra Nakken og var lidt aaben for Panden, saa den kunde udvides og klemme sig selv sammen igien. Denne brugte han, for at Løkkerne, som han ei nænte at skære af, ikke skulde falde ham ned i Ansigtet.

Nu blev der udrustet flere Skibe, og da de vare næsten færdige, sagde Faderen: Jeg haaber at du snart gaaer paa Vikingstog, min Son, som Skil og Brug er, og henter dig flere Rigdomme. — Odd svarede: Naar jeg er maet, spiser jeg for det første ikke meer; thi det er usundt. — Hvad vil du sige med det? spurgte Faderen. — At jeg nok vil gaae paa Vikingstog, men ikke som Skil og Brug er, svarede Sonnen. — Der er noget Sært ved dig, sagde Grim, du stræber i din Opforsel at skiller fra alle andre Mennesker. — Ellers kunde jeg jo ikke fiendes, sagde Odd; af de Sædvanslige er der nok. — Hvorledes vil du da gaae paa dine Vikingstog? — Mod Vinkinger! svarede Odd. Jeg vil ikke være Glente, der øder Maager; men Orn, der øder Glenter. — Grim stirrede paa ham og forstod ham ikke. Odd sagde: Maaskee du forstaer mig bedre naar jeg synger, end naar jeg taler. Han sang:

Den Kæmpe, som Høimoden fremmer,
Gior Odin og Thor sig til Ven;
Naar Vikingen plyndrer en Krammer,
Saa plyndrer jeg Viking igien.

Den Kostbarhed, Røveren røved,
Taer Drvarodd atter fra ham;
Ei Enker da gior ieg bedrøvet
Dg ikke mig selv nogen Skam.

Den Fiende, min Dre skal true,
Maa være min Tapperhed værd,
Hvor Drvar skal spænde sin Rue,
Der Kæmpen maa drage sit Sværd.

Derved gif han ud af Doren. — Det var fromt, sagde Grim. — Hans Fromhed ville vi ikke rose! sagde Lofthena. — Baldur er jo død forlengesiden! sagde Faderen, og talte de Guld- og Solvpenge, Drvarodd havde hiembragt.

Hialmar.

Medens Drvarodd udrustede sig til Toget, indtraf der en mærkelig Hændelse, der havde stor Indflydelse paa hele hans følgende Liv. — Han gik en Morgen tidlig ud paa Fuglejagt; denne Thysel var hans bedste Morskab, da han var en overordentlig god Bueskytte. Han havde forsynet sit Røgge vel med Pile, gik i sine egne Tanker, og stirrede ud over Havet; da saae han et Skib langt borte kaste Anker; en Baad sattes ud, og paa den opdagede han tydeligt, med sine Falkesine, en Mand bagbunden og otte bevæbnede Mænd, foruden twende Nørkarle. Odd skulde sig mysgierrig bag et fremragende Klippestykke i Nærheden af Strandbredden, hvor han formodede, de vilde lande. De gjorde saa, stege ud med den unge Mand, der var en stor, stion Helt, og ledte ham op paa Strandbredden, hvor der stod et vissent Træ med en thk udstrakt Green.

Her har Frigga selv tomret Galgen for dig, Hialmar, sagde den ene af Mændene; siung nu din Dodssang! — Jeg vilde siunge Dodssang, svarede den unge Kæmpe, hvis jeg havde fundet hæderlig Død for Kæmpehaand; men nu, da Ridinger myrde mig, farer jeg taus herfra. — Saa do da taus! sagde den Anden. Det er bedre at tie taalmodig som Haaret, end at krigs som Ornen, naar man ledes til Slagterbænken. — Slagter og ingen Helt! sagde Hialmar, lyd din Herres stendige Bud, men tie selv! Dine Ord stinke værre end din Daad.

Imidlertid havde en af de Andre kastet et thk Neb over Treæts Green, men idet de vilde lede Hial-

mar til Treæt, styrte en af Bodlerne til Jorden. Hvad er dette? raahte Formanden. Men han havde ikke Tid til at sige meer; han fulgte den Aanden, og de laae begge blodende paa Sandet. De Andre blevе forsærdede, slap Fangen og vilde flye, men susende Pile, der kom fra Klippeklosten, indhente dem snart.

Nu traadte Drvarodd frem i sin rode Koste; med Bue for Øie, Piil paa Stræng, løb han lige ned til Stranden, sightede paa een af Roerkarlene, — og neppe klang Buen to Gange, før begge Roerkarlene styrte, den ene forlænds i Baaden, den anden baglænds i Havet.

Der ligge de Alle! raahte Drvarodd; det var en heldig Fuglejagt. Kom nu, min Ven, og lad mig løse dine Baand! Følg mig! Jeg boer ikke langt herfra. Og naar du er vederqvæget, saa fortæl mig dit Eventyr, og hvorfor disse Nidinger vilde dræbe dig. — Jeg er alt vederqvæget, sagde den Fremmede; du har reddet mig fra en skammelig Dod, hvad kunde mere vederqvæge, end slig uventet Frelse? Hvor finder jeg Ord til min Taknemmelighed? Derpaa omfavnede han Odd og kyssede ham. — Odd kunde ellers ikke godt slide, at man kyssede ham; men denne rafte Fremmedes varme Kys modtog han vensigt, med en næsten undselig Beskedenhed og sagde: Jeg har gjort hvad du vist ved lignende Leilighed vilde giøre for mig. — Det lod jeg nok være, svarede den Fremmede, saa maatte jeg være ligesaa stor Bueskytte, som du. — Det er ingen Sag at træffe slige Fugle, sagde Odd, der ikke flyve høiere og ikke længer bort. Følg mig i Hallen! Den er ikke langt herfra. Der ville vi tomme et Bæger sammen til Alfader, til Tak for din Frelse, og saa ville vi giøre noiere Bekjentstak.

Da de havde spist og drukket sammen og Odd hørte, Hialmar var danskt, kunde han ikke lade være

at hakke lidt paa sin Gæstevens Fædreland, som ofte Brug er endnu i Norge, uagtet han aldeles intet fiendte dertil. Hialmar greb hans Haand og sagde: Bedrov mig ikke, du, som har reddet mit Liv, med at saare mit Herte eller min Ere. Jeg elsker mit Fædreland som mine Forældre; og du vilde vist ikke tale ilde om dem i min Nærværelse. Jeg skylder dig saa Meget; vær høimodig! og lad ikke ubetænksomme Ord strax bryde det Vensteb, som jeg saa gierne vilde skulde være til Doden.

Det være langt fra mig at tale ilde om dit Fædreland, sagde Odd; men det kan dog vist ikke sammenlignes med mit. For at sammenligne maa man først kiende begge, svarede Hialmar. Jeg kiender ikke blot vore Lande, men mange flere til. Jeg seer der hænger en Harpe her paa Væggen. Du er Skiald? — Saa en Smule, svarede Odd. — Det er jeg med, vedblev Hialmar. Lad mig shnge dig min Hu og Menning. Der er visse Ting, som man aldrig burde tale med hinanden om; thi man kommer ingen Bei dermed; men Sangen gaaer til Hiertet, og saaledes bliver man enig i en Haandevending. — Derpaa tog han Harpen ned, slog den og sang:

Danmark er kun et lidet Land,
Men flyder i Havet som Blomsten paa Vand.

Norkysten stor, men uden Blad,
Staaer gold med sin mægtige Klipperad.

Hver har sin egen herlige Stat,
Saa forskellig som Dag og Nat.

Natten viser sin Stiernestare,
Norge Fieldtinder i Nordlys klare.

Solen staaer op, naar Læren staaer,
Over Danmarks Urtegaard.

Norrig er rig paa Fos og Elv,
Danmark med Regn maa vande sig selv.

Mod Norges Flod er Danmarks Ra
Hvad imod Kæmpen hans lille Taa;

Men Norges Dal er mod danske Mark
Hvad imod Frugterne Træets Bark.

Paa Jorden findes ei fionnere Læ,
End under det danske Bogetræ.

Paa Jorden gives ei stoltre Syn,
End Norriges Hjeld i Storm og Lyn.

Saa stande de, høist forsticellig hver,
Og dog hinanden saa ganske nær.

Med Den deler Bierget sin Noes;
Af samme Hesteslægt de beboes.

Naar i Noræne Skaldene siunge,
Da lyder ogsaa den danske Tunge.

En er vor Bugge som een vor Grav,
Det følles, bolgende Hestehav.

Saa lader os sifte Benskab nu!
Sæt Graneqvisten i Hielmen du!

Jeg sætter, ikke slettere vist,
I Hielmekammen min Egeqvist.

Er nordiss Hjeldbo med Øbo Ben,
Da kommer Asernes Tid igjen!

Fra dette Vielbik af var Benskabet stiftet, og Drvar-
odd havde ingen Ro, før Gialmar fortalte ham sine
Haendelser.

9.

Hialmar fortæller.

Jeg er født i Danmark; min Fader er en Herre i Siceland ved Leire. Han eier fem Gaarde, hvilke, naar han doer, tilfalte mig, som hans eneste Son. Guderne forunde ham et langt Liv; men han er gammel, og det var Nytget om en Sygdom, han var falden i, som bragte mig til at reise fra Svithiod; hvorved jeg løkkedes i den Snare, hvoraf du har reddet mig. Jeg havde alt seet mig meget om i fremmede Lande; thi Keiser morede mig fra Barndommen af; nu sik jeg ogsaa engang Lyst til at bessge Sigtun og Uppsala, hvor de høie Guder have levet, medens de vandrede her paa Jorden. Jeg besogte Kong Yngve og saae hans Datter Ingeborg, der dengang endnu var et Barn. Han var i Krig med sine Underkonger; jeg tog Tjeneste hos ham, svang mig op til Hovedsmand, og snart var jeg hans Landeværnsmand. Saaledes gik fem Aar, i hvilke Ingeborg vorte op til den deiligste Tomfru. Jeg havde leget med hende, da hun var et Barn, og mærkede ikke, naar jeg siden i Fruerstuen saae hende lære Slyngende, at hun bandt mig med den samme thylde Silketraad, som hun shede Billederne med. Og saaledes var det dog; thi Freia er mægtig som Odin. Har du alt folt Prover paa hendes Styrke, Drvarodd? — Nei, svarede denne, og med en Silketraad vilde jeg desuden vel neppe lade mig binde af en Tomfru. Det maatte da være en Valkyrie, en Skoldmo, som indtog mig med Rasthed og Mod. — Nei, svarede Hialmar, her virker juft Forskielligheden; en Qvinde maa ikke være Mand, hvis hun skal vinde Mandens

Kærlighed. Det var just Ingeborgs blufærdige Frøgtagtsomhed, som vandt mig. Paa Mænd saae jeg altid uforfærdet; men for hendes store lysebrune Dine frøgtede jeg, især naar hun slog dem ned. — Det kan jeg ikke begribe, sagdt Orvarodd. — Naar din Tid kommer, vil du vel begribe det, vedblev Hialmar. Nok, jeg elskede Ingeborg, uden at hun eller jeg selv vidste det. — Hvordan sik I det da at vide, spurgte Odd. — Paa en underlig Maade! Vi vare engang sammen paa Jagt og kom ved en dyb Elv til et Vadested, som jeg vilde bære hende over. Jeg vakte med hende paa de smalle Stene, gled, faldt i Elven med hende, og vi vare udentvivl druknede, hvis ei vort Folge havde reddet os. — Saa fattede hun vel Nag til dig, sagde Orvarodd, fordi du var dig saa klodset ad; og — tag mig det ikke ilde op — mig thkkes ogsaa, det var en Smule svagt af dig. — Fra dette Dieblik af, svarede Hialmar, dulgte Ingeborg mig ikke meer sin Kærlighed. Thi hun begreb let, det kun var af Elskov til hende, at det var bleven mig umuligt, hvad ellers var Borneleg for en Mand. Hun havde seet Prsver nok paa mit Mod; nu glædte det hende, at Modet veeg for Elskov, thi deraf mærkede hun, at denne var stærkest. — Bor Noget være stærkere, end Mod? spurgte Orvarodd. — Ja Elskov! ellers Intet. — Det maa voere en lojerlig Ting den Elskov, sagde Odd, rystende paa Hovedet. Jeg har ogsaa hort andre tappre Kæmper yttere Sligt; men den faaer vist aldrig Bugt med mig. Jeg beiskede nu hos Kong Yngve til Ingeborg, vedblev Hialmar, og han havde vistnok ogsaa givet mig sit Ja, hvis ei en uheldig Omstændighed var indtruffen. — Paa Bolms hænde det sig sidste Juleqvæld, at man, efter Skif og Brug, gjorde Løster ved Bragibægeret. Da sovor Arngrims Son, Hiorvard, at han vilde egte Kong Yngves Datter. Aanganthr, Hiorvards

ældste Broder, givt med Svafa, en Datter af Biarts-mar Jarl i Aldeigeborg, lovede at følge Broderen; og hvad han gjorde, det gjorde de andre ti Brodre altid med. Anganths Datter Hervor, en Ungmøn af ualmindelig Skionhed, men af et mandigt Væsen, fulgte Faderen. Denne Skare besogte Kong Yngve just i de Dage, jeg havde beiset til Ingeborg. Kongen spurgte sin Datter: hvem hun bedst kunde lide; hun svarede: hun vilde heller have Den, som hun kjendte af gode Gierninger, end Den, der blot var hende bekjent af onde Mygter. Thi Alle vidste, at Arngrims Sonner vare vilde og grumme. Da Hiorvard hørte hendes Beslutning, udfordrede han mig til Holmgang, og jeg havde strax gjort ham Tyldest, hvis der ei just samme Dag var kommen et Sendebud fra min Fader i Siceland, at han laa for Doden, og endnu engang ønskede at see og tale med sin Son. Jeg indskibede mig da som snarest, og bod Hiorvard være hver Mands Niding, hvis han øgte Ingeborg, inden jeg kom tilbage, og før jeg i ærlig Holmgang havde kæmpet om hende. Jeg tog Afsked fra Ingeborg, som svor: aldrig at øgte Hiorvard, i hvad saa Udsaldet blev. Derpaa flyndte jeg mig afsted, for endnu engang at see min Fader og opfylde hans Ønske, hvilket du vel kan bescrire; thi kiender du ikke Elskov, saa kiender du dog Forældres Kærslighed til deres Born, og disses til dem? — Nei heller ikke, svarede Odd; men det sagde han saa sagte, at Gialmar neppe kunde høre det. Denne vedblev:

Skipperen var en Niding, og jeg formoder, han var underkistb af Hiorvard. Istedetfor at seile til Ifefjord, toge de Beien op ad Norge til, da de vare komne ud af Sundet. Jeg havde lagt mig tilshvile, træt af Mismod. Da jeg vaagnede, fandt jeg mig

bunden med Reb, og de bragte mig til denne Kyst; hvor jeg, uden din Hjælp, vilde have lidt den skændigste Død.

Teg haaber at kunne hielpe dig ydermere, sagde Odd; thi det er kun en ringe Dieneste, at frelse ørlig Mand fra Galgen, naar Thyvene ville hænge ham. Du kommer som kaldet; jeg har just i disse Dage udrustet tre Skibe og var raadvild med mig selv, hvilken Besdrift jeg vilde øve. Jeg vilde frelse Kjøbmænd, i Mangel af Andet, men Hælten hielper jeg heller. Jeg bringer dig til Danmark, til din Fader, og saa seile vi til Svithiod. Formodentlig kommer det til Kamp mellem dig og Arngrims Sonner. Tolv imod To ere rigtignok vel mange; men siden de ere grumme, ere de vel ogsaa feige; thi det følges gierne ad.

Hialmar betragtede ham forundret og sagde: Jeg kunde næsten være fristet til at holde dig for en af Aserne, Drvarodd! for Odins Svend, den rasse Hermod, der kom fra Skyen paa hans Bud, at hielpe mig. Du kneiser et Hoved høiere, end de fleste af dine Landsmænd, og dine fagre Haar ere ogsaa en stor Sieldenhed. — Derfor næmner jeg heller ikke at klippe dem af, sagde Odd; men sammenholder dem med denne Guldkrands; hvilket jeg beder dig ei at udlegrave mig til Forsængelighed. Den minder mig desuden om et lyftigt Tog til Biarmeland, hvor jeg henteude den i en Hoi. — Du er vist ørstør, sagde Hialmar. — Min Moder stammer fra de gamle Konger, svarede Odd; i det Udvortes ligner jeg hende, og saa ligner jeg vel ogsaa dem — paa Haarene. Men man skal ikke kiende Hund, og jeg tænker endnu mindre Mennesker, derpaa. Dine brune Haar ere lige saa smukke og thylke som mine, skisondt ikke slet saa lange. Du tager dig mandeligt ud i den slette blaa Koste; naar du kommer i Garnist, ligner du vist ogsaa en Gud.

Alsen.

Dagen derefter seilede de til Danmark. Hialmar fandt sin Fader endnu levende; han blev hos ham og pleiede ham paa det Bedste. — Imidlertid gik Odd tids omkring i Skoven og morede sig over de herlige Boge og Ege, og det frødige Græs med skionne Blomster. Han tænkte paa Hialmars Vise, og fandt selv, at det var en Taabelighed at ville sammenligne det aldeles Forstellige, hvor Naturen netop har søgt at undgaae Ligheden.

Disse Sammenligninger, sagde han ved sig selv, komme fra de smaa gierrige Sæle, der ikke have Maad til mere end een Henrykelse. I Grunden henrykkes de kun af deres egen Mening, medens de bilde sig ind at forstaae Naturen i dens friherlige Virkninger.

Som han sad i disse Tanker ved Kilden under et stort Bogetrae, og slog sine Vine op, saae han en deiligt Qvindestikkelse, som betragtede ham langt henne mellem Bustene. Hendes hvide Legem var halvt be-dækket af et gront Klædebond; de lange Haar, der næsten vare mere hvide end gule, flagrede i Winden; paa Hovedet havde hun en Krone af smaa blaalige Ehs. Hun gif ikke, men hun svævede langsomt, og idet hun svævede, kunde Drvarodd see Træer og Buske uthdeligt giennem hendes halvt giennemsigtige Legem. — Odd, som aldrig blev bange, mindst for en Qvinde, vendte sig til Kilden og sagde spøgende: Siig mig engang, du sladderagtige Væld! hvad er dette for en Qvinde? Thi hun er formodenlig i Slægt med dig.

Kilden lod sig ikke spørge to Gange, men svarede strax med tydelig Rislen, saa Odd kunde forstaae hvert Ord:

Klogt du her til mig dig vender.
Godt jeg denne Dvinde fiender.
Kjendt hun er fra første Tider,
Ei af Alderdom hun lider.
Da din Ætmo'er blev begravet,
Bar med Ungdom Hun begavet,
Naar begraves din Datterdatter,
Straaler Hun i Skionhed atter.
Hvergang Baaren nyt udspringer,
Faær som Sommerfugl hun Vinger.
Hvor Kierminderne sig boie,
Farven sprang i hendes Øie.
Naar fra Marken Hør bli'er baaret
Boxer hende Nakkehaaret.
Maanen, som min Bolge vander,
Med det gule Haar sig blander,
Flagrer hende langt fra Kinden,
Selsomt snoet i Astenwinden.
Lygtmænd den skionne Kone
Flætter til en Tindingkrone;
Græs, hvori sig Lærken hæver,
Sely hun til sin Kortel væver.
Hendes Legem, hyldt som Lilie,
Dandse kan for dig paa Tilie.
Men — hun er ei Dvinde rigtig,
Derfor er hun giennemsigtig.
Ei fra Asturs Æt hun stammer,
Født i Stovens Astenkammer,
Mellem Elletræer, Ege.
Hendes Læber ere blege,
Blege, som paa Mo, den døde;
Men dog lislige, dog sode.

Da Kilden havde endt sin Tale, holdt den pludselig op at risle. Alsen nærmede sig og sang:

Ingling fra de norste Fielde!
Dit Besøg jeg maa giengielde.

Jeg har hørt din Enetale
 I min grønne Sommersvale.
 Gi du deler Daarefagter,
 Gi min Bøgelund foragter,
 Gi paa Klippen ene tænker,
 Smeddet, som en Træl, i Lænker.
 Derfor vil jeg dig forære
 Hvad til Nytte dig kan være;
 Dersom du mig først beviser,
 At du frygter ei for Diser.
 Hvis du mig et Kys vil unde,
 Venter dig i mine Lunde
 Hertig Skatten, uden Mage,
 Held for dine Levedage.

Odd, som var Skiald, sikk nu ogsaa Lytt til at rime,
 og svarede strax:

Den, som ikke frygter Sværde,
 Lader ikke sig forfærde
 Ved et Kys, om end det klæber
 Sig til blege Pigelæber.
 Hid paa Fjeldets Kampedyssé
 Led jeg ikke Mand at kyssé.
 Albrig kyssed mig min Moder,
 Sielden jeg min Pleiebroder.
 Hialmars Kys til Nød jeg taalste,
 Da med Tak hans Die firaalste.
 Men at kyssé vene Pige,
 Det vil ganske Andet sige.
 Grandt jeg læser i dit Die:
 Du har Frændstab med det Hoie.
 Ormens Gift vil ei mig skade
 Fra de blege Rosenblade.
 Tag da Kysset! — Uden Anger,
 Intet dersor jeg forlanger.

Alsen nærmede sig nu og kyssede ham, men kun
 en eneste Gang, med største Beskedenhed; hvorved han
 dog, uagtet al sin Manddom, ikke kunde holde sig fra
 at ghse lidt; thi hendes Læber vare iiiskolde og Dinene

skinte med en uhyggelig Flamme, som Ildorme i Mørke.
Men Odd forjog Frygten og var snart munter igjen.
Alsen traadte atter nogle Skridt tilbage og sang:

Hil dig, du unge kække Svend!
Som ei for mig blev bange.
Sligt Hæstemod jeg traf ei end,
Skjondt jeg traf Hæste mange.

Jeg bod dem Kys, jeg bod dem ind
I Hulen til min Gammel;
De troede, jeg var falst i Sind,
Og frygte Maaneflammen.

Da frænked mig Mistanken lav,
Da lød min vrede Tale;
Kun reddet blev fra aabne Grav
Hvo hørte Hanen gale.

Da smitted jeg i Skovens Skul,
Svandt vred i Elmesyggen;
Indbildte dem, at jeg var huul,
Naar jeg dem vendte Ryggen.

Men gol ei Hanen, jeg dem tog,
Swang dem i Aftenroden,
Og mellem Hærderne dem slog
Indtil de sank i Doden.

Ung Oluf red til Bryllupsfærd,
Da saadan han var tegnet;
Men Doden blev Bedriften værd,
Da han hos Bruden blegned.

Du frænked ei, du nægted ei
Mig Kys, du Hæstemodige!
Thi skæntes dig paa Livets Bei
Et dyrebart Klenodie.

Gak nu med mig i Hulen ind,
Før Rattergalen tier!
Jeg viser dig i Maanestin
Der Væggens Malerier.

Saa mangen Fryd i Livets Baar
 Ungdommen har oplevet,
 I mange hundred, hundred Aar,
 Med Straaler malt er blevet.

De hænge paa min Hules Muur,
 Dem gronne Løv omfatter;
 Naar Maanen skinner i mit Buur,
 Dens Billed lever atter.

Erindringstilden flyder nær,
 Og mægtig af sit Fængsel
 Udsprudler høit i Stiernessærl
 Den kærlige Forlængsel.

Alt, Drvarodd! det sieldne Bærk
 Dig Alfestaren væver:
 En sneehvid Silkepandsersærk,
 Saa let, saa tynd og snever

Seer du det fine Spindevæv,
 Med Aftendug bestænket?
 Ei for min Pigefare bæv!
 Den Brynie dig er stienket.

Hør mine Tærners Dands! — Den løb,
 Som Myg i Lusten surre.
 De karte Spindevæven blød
 Høst paa den skarpe Burre.

I Lusten foer min travle Fløk,
 Og der den Freia finder.
 Gudinden paa sin egen Rok
 Mig Silketraaden twinter.

See! Hiulets Stierner funkle meer,
 Imens de sig omdreie.
 Der falder Brynien! Du det seer.
 Og nu skal du den eie.

Den falder som et Stiernestud.
 I Hielmen du den fange!
 Men hør nu mit og Freias Bud
 I disse Nattesange:

Den Brynie skærmer dig for Saar,
 Naar kiel du fienden møder;
 Naar du med den mod Baaben gaaer,
 For Baaben ei du bløder.

Men skulde du — jeg troer det ei, —
 Jeg kiender vel din Flamme, —
 Men viger du for Faren feig,
 Da vil dig Øsden ramme.

Togange kan du bruge den,
 Og etter af den trække;
 Men trediegang vil den dig, Ven!
 Din Levetid bedække.

En Anden aldrig stienk din Skat!
 Det vilde ham kun stade.
 Og — hvis du rober denne Nat,
 Vil Lykken dig forlade.

Da Alsen havde endt denne Sang, forsvandt hun.
 Kilden rislede igien; Odd stod alene i det thkke Krat,
 og Maanen, som skulste sig bag Tordenskyer, hvormed
 hele Himlen var overtrukken, sendte netop saamange
 Straaler giennem en liden Rift, at han funde finde
 Stien igien, hvorfra han ligesom i Dromme havde
 siernet sig. Store Draaber faldt og forknynde en sterk
 Pladskregn, og Drvarodd skyndte sig hjem til Gials-
 mars Huus, der ikke var langt deraf.

Hialmar og Orvarodd.

En Træl sagde Orvarodd ved Huusdøren, at Hialmars Fader nylig var død og at Sonnen sad inde ved Liget. Odd gik ind, og fandt to tause Blege, den ene affiolet liggende i Sengen, den Anderen siddende paa Bænk ved Siden af, stirrende paa Liget, uden at hilse Orvarodd. — Er din Fader død, Hialmar? spurgte denne. — Hialmar pegede paa den Dode. — Guderne glæde ham! han var gammel. Har han i Livet øvet hederlig Bedrift? — Hialmar pegede med en stolt Mine paa Faderens Skjold og Sværd, der hang paa Væggen ved Sengen. — Saa er han ogsaa hos Odin. Thi den Overtro at mærke sig med Geirsodd, for ei at doe Straadod, bryde vi os vel ikke mere om? — Hialmar viste Odd et lidet Saar i Tindingen paa den Dode. — Saa har han dog mørket sig? — Hialmar nikkede. — Kom nu! Forlad Liget! Lad os nyde Nadsveren sammen og drinke hans Gravol. — Hialmar ryhstede paa Hovedet. — Den Svend er mig dog for blod, tænkte Orvarodd, jeg troer, jeg forlader ham igien. — Idetsamme slog Lhnilden ned med et forsærdeligt Tordenskrald i Kammeret, løb omkring Hiserne paa Væggen og smuttede ned i Gulvet lige ved Hialmars Fodder, efter at den først havde smeltet Dupskoen paa hans Sværd. — Odd foer tilside, men Hialmar sad ubevægelig, han forandrede ikke en Mine, og mærkede slet ikke hvad der foregik. — Saa er der dog Styrke i Kierligheden? tænkte Odd. Han betragtede den Bedrovede med Hsiagtelse, trak sig tilbage og overlod Hialmar til sin stille Sorg. — Der er noget Helligt

i dette Væsen! sagde han ved sig selv, medens han gik; — det er ikke saa smukt som Ulsepigens, men det er varmere.

Drvarodd gik nu ind i sit eget Kammer, for at gaae i Seng. Da han tog Hielmen af, faldt der en lille blod Klump paa Gulvet. Han tog den op; den saae ud som noget sammenrullet Spindevev. — Hvor dan, tænkte han, skulde det virkelig være Pandser-
særken? Var det ingen Drom, ingen Indbildung? Han begyndte nu meget forsigtigt at pille Blyten fra hinanden, for ei at sonderrive Væven med sine stærke Fingre. Men den lod til at være saare stærk, thi ikke en Traad brast. Hvorledes, tænkte han, skulde denne lille Klump indeholde en heel Skorte til mig? — Alt som han pilledede, udbredte Klædebondet sig meer; han lagde det paa Bordet og det var virkelig en Skorte til et fuldvoxent Mandfolk. — Men hvorledes faaer jeg den paa? tænkte han; inden jeg har stukket Ho-
vedet og Armene deri, er der ikke heelt af den. — Han klædte sig nogen af og begyndte med stor Forsigtighed; men da han havde faaet den noget vrangt paa, og det ikke vilde gaae strax, blev han utsaalmodig og hidsig og gav sig til at trække stærkere og sterkere. — Nu bliver der ikke en Pialt af den! tænkte han. Men han mørkede snart at der maatte være Hereri med i Spis-
let; thi Spindevevstraadene holdt, som om de havde været Staaltraad, eller Ringene i en Jernbrynie. Da han havde faaet Skorten til at sidde ret, sluttede den saa tynd og let til Kroppen, at han slet ikke mørkede, han havde Noget paa. Han kunde godt tage den anden Skorte udenover; og da den første var dybt nedringet om Halsen og aaben for Brystet, kunde den slet ikke sees. Saaledes gik han iseng, da han var sovnig, og faldt strax i Sovn.

Næste Morgen troede han atter at have drømt; thi han kunde Intet see indenfor sin Lærredsskiorte. Men da det blev lysere, opdagede han Spindevæven, der var saa gienmensigtig, at han kunde se Legemets Farve derigennem.

Hm! tænkte Orvarodd, det er godt nok, men det er dog Hæreri alligevel. Hun har vel ikke slaet mig mellem Hærerne, saa jeg er død af Blodstyrting; men hun vil stille mig ved hvad der er meer end Livet: min Manddoms Ere. Thi hvad var min Tapperhed og mit Mod, hvis min Sikkerhed herefterdags blev saa stor, at jeg slet intet vovede? Nei! saaledes skal hun ikke fange mig i sit Spindevæv. — Han trak Pandser-særen af igien og glemte den i sin Hjelmekam, hvor der var et lidet Rum, som han kunde lukke for.

12.

Om Arngrims Sønner og Hervor.

Hjørvard, som uden at kiende Ingeborg, havde gjort det Lovte ved Bragibægeret at vinde hende, havde aldrig saasnart seet hende, før han blev antændt af heftig Elskov. Til Hjalmar fattede denne grumme vilde Kæmpe et dodeligt Had, og Hjørvard havde ganske rigtigt begaaet den Ildgierning, for hvilken Hjalmar mistænkte ham. Ikke just fordi han frygtede Hjalmar; thi Tapperhed kunde paa den Tid selv ikke den største Niding undvære, naar han ikke vilde være almindelig foragtet; men fordi han misundte Hjalmar en ørlig Død, og fordi hans Samvittighed Intet bebreidede ham, ved saaledes at komme

sikkert til Maalset og til Ingeborgs visse Besiddelse. Der var altid Kæmper nok, tænkte han, med hvilke han siden kunde stride og bevise sin Manddom. Klogeligt havde han ikke selv afgjort Sagen og betalt Skipperen for Mordet, men ved en Træl, og denne Træl havde han strax derpaa dræbt for en ringe Brode. — Saazledes druknede jo ogsaa Høfoderne Trolle i Søen, naar de havde vasket Herthas Billed! — sagde han sig selv til Beroligelse. Hemmeligheden var altsaa vel gimenti; med ingen af Brodrene havde han talst derom; thi saa vilde og haardhiertede de end vare, frygtede han dog, de skulde missbillige Daaden.

Anganthr, den ældste Broder, fulgte Hiorvard af en ganske anden Grund, end for blot at staae sin Broder bi paa et Elskovsevenytr. Han vidste, at der længe havde hersket et uvenskabeligt Sindelag mellem Kong Yngve og dennes Broder Alf. Yngve var Enkemand, Alf havde en deilig Hustru Bera; hende thiktes Yngve saare godt om og tilbragte hver Aften i hendes Selskab i Hallen, hvor de ofte sadde og talede sammen til over Midnat. Skiondt Forholdet var ulasteligt, blev Alf dog nidfliser, og Anganthr haabede at oppuste Bredes-glosden til Flamme, der skulde fortære begge Kongerne. Naar da den Ene havde dræbt den Anden, og der kom Oprør, vilde Anganthr giøre sit Slegtslab med Ynglingestammen gieldende og selv sætte sig paa Upsals Kongestol. Hertil havde især hans Datter Hervor opmuntrer ham.

Hervor, som fulgte sin Fader, var endnu neppe sytten Åar, grævoren og deilig. Af Ingeborgs hÿppige Qvindelighed havde hun Intet, dog saae hun ikke ud som en Ungersvend i Qvindedragt. Hun var en Liliebund; hendes Kinder havde kun et svagt rodligt Skær, hendes Bryst var høit hvælvet, men næsten uden Barm. Hendes Hænder vare stærke, men overordenlig velfastzte

og sneehvide. Hun var temmelig bredskuldret, dog stode Høster og Lænder i Forhold hertil. Næsen og Panden gik næsten i eet; Haaret var glat og kulsort; men Vinene store blaae, og betragtede alle Mennesker med en usigelig Stolthed og Foragt. Hun ærgrede sig selv tidt over, at hendes Fodder vare for smaa, men hun løb paa dem som Hjorten i Skoven, uden at blive stakaandet. Ingen Mo havde en skinnere Mund, og dog døde hun, inden Nogen sik et eneste Kys deraf, selv ei hendes Fader. Denne, der elskede hende høit, havde af en kunstig Smed ladet hende hamre det skinneste Harnisk og en Hielm, som klædte hende saare godt. Angantyr vilde ladet Baabnene forghylde; men Hervor foragtede det, og forlangte at de skulle være fortglindsende, som Skarnbassens Skalvinger. I Hielmen vaiede blaae og gule Før; i Skolet stode de tre Valkyrier i røde Kjortler, med forghylde Hielme og lange Sphd. Disse vare hendes Gudinder, til dem offrede hun, hendes hele Higen og Tragten gik ud paa at ligne dem. De havde ogsaa fra hendes Barndom af ofte besøgt hende; og ved sidste Julegilde, da Sne laa paa Jorden og Niimfrost hang paa Træernes Kviste som blinkende Stierner, havde de nærmet sig Vinduet paa hendes Tomfrubur, og alt medens Ulvene tudede i Skoven og Stormen hvinede, havde de siunget:

Hervor! Dig til Hædersdaad, til Heltesæder
Kalde vi; mens hvide Klæder
Vise Sneens Vinterglæder.

Vintren er saa sion, ja mere sion end Vaaren.
Bedre Frugt i den bli'er baaren;
Taagen svandt med Blodhedstaaren.

Marken ligger ikke brak, — der voxer Landser,
Vile med, og Helt i Vandser.
Bondens Straa ham ikke standser.

Arnens Ild Valkyrien tidi om Vintren tænder,
For at varme valne Hænder,
Overgang By og Borgen brænder.

Noset ogsaa purpurrodt hos os udspringe.
Blodet, vi af Barmeren tringe,
Tvætter os den hvide Binge.

Hervor Jarledatter hør vor Kampewise!
Du skal ogsaa vorde Duse.
Frygt ei Frugten at forlise!

Hoi dig lad, som Hildur kiel, af Blod bestænke!
Skion du hifst skal Mioden stænke,
Bringe Helte den paa Bænke.

Livet er en Drøm, som ei du her udgrunder;
Men jo ræstere du blunder,
Vækkes du til Balhals Under!

13.

Om Ingeborg og Freia.

Ingeborg, Yngves Datter, var af ganske andet Slags. Hun var frugtsom og undseelig som en Due, fyldig og blomstrende. Hendes tykke, astefarvede, lokkede Haar hang hende ned ad Nakken næsten til Hælene i sterke Flætninger. Hun havde lysebrune Øyne og var større end Hervor. For hun kiendte Hialmar, levede hun eensomt i Domfruburet, og det gjorde hun endnu. Hendes Omgang vare Born, fugle og Blomster. Af dem havde hun altid nogle i sin Nærhed; hun flettede Bure til Fuglene, dyrkede Blomster i Haugen og shede Klæder til fattige Born, naar hun ikke baldyrede.

Da Hialmar^{*} var bortreist, var hun ofte veemodig og havde mørke Anelser. Paa en deilig Baarmorgen sad hun i Lovhytten, hensiunklen i sine sædvanlige Drømme, da aabenbarede Freia sig for hende.

Freia fløi, som en stor Fugl, giennem den blaa Luft, i sin prægtige Fiæderham. I Luften vare hendes Vinger lange og brede, og hun slog dem stolt, som Ørnen over Fiældet; men neppe stod hun i Rosenlunden hos Ingeborg, saa foldede Vingerne sig ind og blev ikke større end to store Sommerfuglevinger, der prydde hendes runde Skuldre. Den brogede Fiæderham bedækkede kun halvt de svulmende Brystbuler og sluttede som et Livsthylle om den smælkre Midie. Om Lænderne flod et forunderligt Stof som Skoert: det glimtede og rislede som Kildevand og flod hende ned til Anklerne. De deilige Fodder, noget Menneske vilde see, vare nogne, og saa fine og skære, som om de aldrig havde betraadt Jordens Stov; og det havde de heller ikke; thi hun svævede, selv naar det lod som hun gik. Forunderligt var det ogsaa, at neppe standfede hun for Ingeborg, saa hylgede sig hendes lange Guldhaar, der for havde flagret i Luften ligesom Vingerne, til faste Flætninger og foldede sig om hendes Hoved til den hndigste Pryd. I Panden havde hun et Kle-nodie, der funklede meer end den klareste Diamant, og det var intet Under, thi det var Morgensternen. Da Freia kom nærmere, saae Ingeborg, at hun havde en Nose i hver Haand, hvis Lige i Skønhed hun endnu aldrig havde kiendt. Freia hilste hende venligt og sang:

See mine Roser gløde!
Morgenröde!
Salig Elstovs Morgenröde
Bar ei lang.

Lærkehang
For Dagen svinder;
Dagen har ei Rosenkinder.
Solen blinder.

See mine Roser gløde!
Aftenrøde!
Naar de unge Hierter bløde,
Sorgen er ei lang.
Bed Nattergalesang
Sorgen svinder;
Stiernen du i Mørket finder.
Haabet vinder!

Freia spinder
I lyse Stierneslot
Vaa sin Rok
En Traad, som binder
En Rosenkrands af alle hellige Minder.

Da Freia havde endt sin Sang, sloi hun bort som en Fugl igien. Ingeborg sad i dybe Tanker og gientog Visen ofte, for ei at glemme den.

14.

Om Trællen Faste.

Af alle de Mennesker, Hiorvard havde krænket og mishandlet, var der Ingen, det var gaaet værre ud over, end Gen, der var hans daglige Omgang, der aldrig havde giort ham mindste Fortred, men tvertimod var ham til Hielp fra Morgen til Aften. Dette var hans Træl Faste. Alrsagen hertil var Misundelse. Naar de stode ved Siden af hinanden, saae de ud,

som om de af en Feiltagelse havde taget hinandens Klæder paa; thi Hiorvard lignede en Træl i Herredragt og Faste en Herre i Trællelofte. Han havde et Par Gange med stor Tapperhed i Krigen reddet Hiorvards Liv; hvilket for en hugprud Helt vilde være Grund nok til at frigive Redningsmanden; men Hiorvard lod som han ikke havde market det, holdt Faste kun strengere derefter, og spottede hans høivise Sæder, som noget, der ikke vedkom hans Stand, hvorfra Intet kunde løse ham. I den senere Tid, kort efter Hialmars Bortreise, var Faste blevsen holdere, taurere mod sin Herre; ja denne troede undertiden at løse Foragt i Trællens Vine, hvilket forbittrede ham endnu meer. Han pryglede ham som en Hund og truede med at tage Livet af ham. Faste faldt paa Knæ, med usædvanlig Ydmighed, og trygleder med angstelige Ord om sin Frelse. Det morede Hiorvard at have ydmigt ham. — Af denne usle Træglen kiender man din Herkomst, sagde han; en fri Mand vilde heller lade sig slaae ihiel, end vancere sig med saa feige Bonner. — Al! Herre, sagde Faste, I har Ret! Jeg føler nu først Forskiellen mellem Fri og Ufri; men dersom I denne gang lader mig leve, saa lover jeg Eder helligt, at hvis jeg en anden Gang skulde være saa ulykkelig at mishage Eder, vil jeg taalmodig modtage min Straf, uden at the til Eders Barmhertighed. — Saa lev da idag! sagde Hiorvard med et stummet Blik, der talede værre, end hans Tunge.

Faste gik hjem til sin Hytte, hvor hansov om Natten med en anden Træl. De vare gode Venner, men det forekom Narfe, som om Faste i den senere Tid havde Noget paa Hiertet, hvilket han skulste ham. Narfe! sagde Faste, imorgen drager jeg til Thor i Thrudvanger; vil du have Bud med? — Hvad vil det sige? — Det vil sige, at Hiorvard imorgen prygler

mig ihiel. — Jeg kan ikke løse Gaader, sagde Narfe. — Jeg har i mange Aar tient Hiorvard tro, vedblev Faste, det var en Feil af mig, men det kom af at jeg ikke kände ham ret. Grum var han, det vidste jeg; hugprud var han ikke, det lærte jeg snart; men jeg vidste endnu ikke at han var en topmaalt Niding. — Det er haarde Ord! sagde Narfe. — Den, der skal slaaes ihiel imorgen, maa have lidt frit Sprog idag, svarede Faste. Men jeg vil ikke sætte din Taalmod og din Skarpsind paa Prøve. Husser du Nef, den sidste Træl Hiorvard dræbte? — Nef var en Niding, der fortiente Doden for flere Ildgierningers Skyld. — Neppe var det for at straffe Ildgierning, blev Faste ved, at Hiorvard dræbte ham. — Nu taler du atter i Gaader, sagde Narfe. Det er en styg Bane jeg har, svarede Faste. Jeg vil løse dig dem.

Det er Skade, at Trællehytternes Bægge tidt ere saa thnde, at man udenfor kan høre hvert Ord, der tales derinde. For nogle Ugers Sid siden havde jeg troet lagt mig til Hvile i Skoven i Krattet bagved Nefs Hytte. Hiorvard gif ind til ham. De talesde hemmeligt sammen. Nef sik en betydelig Sum Penge til Skipperen, for at hænge Hialmar paa Norges Kyf. Da Nef havde roget sin Herres Grinde, sik han den velfortiente Dod til Len, og Hiorvard troede Hemmelsigheden vel begravet med Trællen. Men imorgen vide Ingeborg og Kong Yngve den ogsaa, og Hiorvard præghler Faste ihiel. — Taabe! sagde Narfe, har du da Lyft til at præghles ihiel? Hævn dig og fly! saa nyder du din Hævn. — Den skal jeg nyde hos Thor, svarede Faste. Jeg hader Underfund, det er en Søster til Nidingsværk. Jeg maa nyde den Glæde, at staae rolig for en hoibaaren Skurk og vise ham min Foragt uden Frugt.

Faste gik til Kong Yngve og fortalte ham Alt. Yngve havde længe baaret hemmeligt Nag til Unganthy og hans Brodre. Den Maade, de opførte sig paa, var saa dumdriftig, at Yngve ikke kunde udstaae den, og han vidste nok at de satte Ondt for ham hos hans Broder. Hele Fastes Fortælling var Præget af Er-slighed og Oprigtighed, og da han nu, som han var færdig, vilde gaae hen og slide Doden af Hiorvards Haand, sagde Yngve: Det maa du ikke! Straf skal her finde Sted, men paa den Skyldige. Bliv hos mig! jeg skal ikke forraade dig. Derom lod Faste sig ikke bede togange.

Da Kongen ved Middagsbordet saae Hiorvard, bad han ham at sælge ham Faste; han havde faaet Lyft til denne Træl. Hiorvard saae forundret paa Kongen, men fattede sig strax og sagde: Herre! dersom I ei vil forsmaae en ringe Gave, I som viser mig og mine Brodre saa stor Giestfrihed, da er han Eders. — Nu var altsaa Faste Kongens Træl, og saaledes frelst for at blive mishandlet af Hiorvard.

Nogle Dage derefter lod Kong Yngve opreise en hoi Galge, og derpaa Krigsfolk sammenkalde, der skulde være tilstede ved en stor Forbryders Henrettelse. Ingen vidste, hvo denne var, men man formodede det maatte være en mægtig Mand, siden Kongen væbnede Krigsfolk iforveien. Yngve gjorde paa Henrettelsesdagen et Gilde, hvortil ogsaa Hiorvard og hans Brodre vare indbudne. Da man havde spist og drukket, satte Kongen sig i Hoisædet og sagde:

En Ildgierning har jeg erfaret, som kræver Straf. En Mand her i Hallen har underkiobt Vikingen, der skulde bringe Hialmar til Danmark, at gribe ham, bæste ham og bringe ham til Norge, for at hænge ham paa en øde Rygst. Hvad tykkes Eder slig Ridning for-tiener? — Ved disse Ord blegnede Hiorvard; thi de

kom ham aldeles uventet. — Hvi blegner du som et
Liig? raabte Yngve. — Herre! jeg vil dog ikke haabe,
at du mistænker mig? — stammede Hiorvard i saa
stor Landsforvirring, at selv hans Brodre fattede Mis-
tanke og saae paa ham med vrede Dine. — Nei,
svarede Yngve, nu mistænker jeg ikke meer, nu har jeg
Bished. Bringer ham til Galgen! — Neppe havde
Kongen talt disse Ord, før hundrede bevæbnede Mand
traadte frem fra Tæpperne, og dobbelt saamange ventede
derude. Anganthy og hans Brodre saae nu, at det
Intet kunde hielpe at forsvare Hiorvard. De vare
ogsaa fortørnede over denne Handling, der fastede en
Skogge paa dem Alle. Anganthy gav Kongen Ret og
sagde: hans Broder havde fortient at lide Doden, hvis
han virkelig havde begaaet Forbrydelsen; kun bad han
Kongen at sige ham: hvilke Beviser han havde? Kongen
kaldte Faste frem. Ingen kiendte ham; thi Kongen
havde skænket ham Frihed, han var klædt som Helt,
og som han stod der, var han den stouteste Mand i
Hallen. Faste saae paa Hiorvard med dyb Foragt og
sagde: Lovede jeg dig ikke, Hiorvard, at naar vi saaes
næste Gang, vilde jeg ikke mere the til din Barmhier-
tighed? — Og paa en Træls Vidnesbyrd vil du lade
en velbyrdig Mand skammeligt henrette? spurgte Hior-
vard. — Naar Trællen er ørligere end den Vel-
byrdige — ja! svarede Kongen rolig. Tie nu, Hior-
vard! din Bleghed og din Afsærd før vare ørligere,
end din Løgn nu. Hvis en Thy kunde snakke sig fra
Galgen, blev der ingen haengt. — Er jeg da en Thy?
raabte Hiorvard hovmodigt blussende. — Du har villet
sticke Livet af Gialmar, svarede Kongen, det var et
fælt Thyveri. Afsted med ham!

Saa ginge de da til Galgen med Hiorvard, og
hans Brodre fulgte med, for at see hans Hedenfart,
hvilket var en drovelig Gang, ved Pibers og Trommers

Lyd. — Kongen spurgte Faste, om han selv vilde hænge Hjorvard, saa tillod han det gierne; men Faste bad sig undskyldt, og meente, at siden Kongen havde giort ham til fri Mand, passede sig dette Arbeid ikke saa vel for ham; dog, hvis Kongen ønskede det, vilde han ikke undslaae sig dersor. Der blev da tre af Kongens stærkeste Troelle valgte dertil, for let at faae Bugt med Hjorvard, hvis han ikke godvillig vilde finde sig i Hængningen, hvorom man meget twivlede.

Da Hjorvard saae Galgen langt borte, raabte han: Er det den Tomfru, som strekker sine hvide Arme ud efter mig? Hun ligner ikke Ingeborg. Men gid Ingeborg snart ligne hende! og gid hendes tilkommende Brudgom finde Doden i hendes visne Arme, som jeg i dennes. — Da de kom til Galgen, lagde Bøddelen en Strikke om Halsen paa ham. Han vilde tage Afsked med sine Brodre, men de skammede sig og vilde ikke række ham Haand, fordi han havde Strikken om Halsen.

Allerede stod Hjorvard paa Stigen til den anden Verden, der gik ned til Hel, skiondt det lod, som den gik opad, da blev der en Skrigen og Raaben: Hænger ham ikke! Han er uskyldig! Der kommer Hialmar! — Og langt borte saae man ogsaa Hialmar komme tilhest med en anden hoi Kæmpe, vinkende med Haanden, for at hindre dem i at hænge Hjorvard.

Skændige Løgner! lod det trindt omkring; og trussen af den forbittrede Mængdes Spydstik, sank Faste død til Jorden.

Hænger ham ikke! raabte Hialmar, da han kom saa nær, at de kunde høre ham. Berover mig ikke min Hævn! Jeg vil selv dræbe ham i ærlig Kamp.

Yngve omfavnede Hialmar. Guderne være takket, sagde han, som bevarede dit Liv. Men jeg har giort Hjorvard Uret, og maa giore det Godt igien. — Nei,

Herre, svarede Hialmar, Uret har I ikke gjort ham; jeg skulde virkelig været hængt som han; men „saancer“ hjælper mangen Mand; et lykkeligt Tilfælde reddede os begge.

15.

Gefions Gudehuns.

Ingeborg havde hørt Efterretningen om Hialmars Drab, men det gjorde en ganske anden Virkning paa hende, end man havde formodet. Hun flagede ikke, hun græd ikke, men Roserne svant af hendes Kinder. Freia havde Net, sagde hun ved sig selv: Salig Elstovs Morgenrøde er ikke lang; men Stiernen Skinner i Mørket og Haabet vinder. Man kan ogsaa døe i Galgen som Helt; det har mangen Konge bevist. Nu vil jeg gaae en Gienvei, for at møde Hialmar. Jeg drager i Krig! Jeg folger Valkyrierne — og Hildur — og Hervor!

Med disse Ord drog hun et skjent Garnist paa af blinkende Staal, som hendes Fader havde givet hende, og satte en lignende Hjelm paa Hovedet, med røde Tær, som Hialmar pleiede at bære dem, med dansk Farve. Et let Skjold tog hun paa Armen, omkring Lænderne ringlede et Jernskjort. Hendes Tærne forundrede sig; thi siden Kongen forcerede hende Rustningen, havde hun aldrig prøvet den, den hang blot til Stads paa Bæggen. Tærnen spurgte, hvor hun vilde hen? Hun svarede: Op paa Klippen til Hervor! — Hun var alt i Døren, da hendes Nine faldt paa

Skiodset, der var blankt uden Mørke. — Bi lidt! sagde hun, jeg maa først have mig et Vaabenmærke. Hent mig et Kul fra Arnen. — Nei! raabte hun igien; ikke God, men Blod! — Hun saarede sig let i Armen, dypede Fingeren i Blodet og sagde: Mit Skoldemærke er to Biælker, en lang og en kort, der stode sammen i lige Kant. — Derpaa malede hun en Galge med Blodet i Skiodset og sagde: Galgen er adlet, siden man hængte Hialmar. — Hun ilste nu med rasse Skridt op ad Fieldet. Tærnen fulgte hende bedrovet, og frygtede for, at hun var blevet vanvittig.

Hervor havde under sit Besøg moret sig med, efter Angves Tilladelse at bygge et lidet Gudehuus eller Hof for Gefion, paa en Fieldekant. Gefions forrige Hof var brændt, men hendes Billed var lykkeligiis reddet. Dette Billed var, ligesom de andre Gudebilleder i Uppsala, meget skønt udskaaret af Træ, livagtigt malet, havde Haar paa Hovedet og var prægtigt klædt. Svo der havde skaaret disse Billeder, vidste man ikke; men der kunde Ingen nu giøre det nær saa godt. Mange troede, at de vare af Vaulundur, der var optagen i Gudernes Tal, og at han havde udskaaret dem efter deres Lignelse. Derfor betragtede man ogsaa disse Billeder som uskatterlige Helligdomme, og tilbad dem som Guderne selv.

Hervor havde, da Hoffet var færdigt, just sat Gefion paa Hialet igien, ligesom Ingeborg traadte ind ad Doren. Forundret og forbittret stirrede hun paa den fremmede Kæmpe, som vovede at vanhellige Gefions Hof, hvor ingen Mand turde træde. Hun drog sin Daggert, og med de Ord: Gudsbespotter! vilde hun dræbe Ingeborg, da hun lykkeligiis kiendte hende. Ingeborg omfavnede Hervor og sagde: Jeg gør nu følleds Tag med Dig! Min Beiler er dræbt, jeg vil æflægge Loftet i Gefions Haand, at forblive Tomfri,

som du og hun. — Det er vel gjort! svarede Hervor og betragtede Ingeborg med smilende Spot; thi hendes mandlige Dragt afstak stærkt til hendes thydeligt fremtrædende Kvindelighed, skjønt den klædte hende godt.

Men just som Ingeborg gik hen til Gudebilledet, raabte en bekjent Stemme fra den aabne Dør: Ingeborg, her er jeg! Kom ud til mig! jeg tor ikke komme til dig. — Ingeborg vendte sig om, og saae Hialmar i Døren med udstrakte Arme. Nu tenkte hun ikke meer paa Gesjon, og de sloi i hinandens Havn. — Lad os først lukke Døren! sagde Hervor med et foragtende Blik, at ikke Gesjon vanhelliges og vænmes ved dette Thn.

Hun gik selv ud af Høffet, da hun havde lukket Døren. Hialmar og Ingeborg vare alt langt henne i Kunden og talede med hinanden, Arm i Arm; men der stod en hoi, deilig Kæmpe i Skarlagenkortel, overordentlig bredskuldret, med Bue og Pikefogger paa Ryggen og stirrede paa Hervor. Idet han bejede Hovedet lidt forover, faldt ham de lange gule Løkker i Ansigtet ned over de røde Kinder; men han strøg dem tilbage og klente dem sammen under en Guldkrands, som han bar om det blottede Hoved. Hielmen havde han i Haanden. — Est du i Folge med Hialmar? spurgte hun. — Ja! — Hvem er du? — Hialmars Ven! — Hvor kommer I fra? — Fra Galgen til Galgen. — Hvo skulde hænges der? — Din Farbroder! — Hervor studsede. Hun havde i et Par Dage været fraværende og vidste slet ikke hvad der var forefaldet. Hvi skulde min Farbroder hænges? spurgte hun roligere end man kunde ventet. — Fordi han vilde lade Hialmar hænge. — Hvad er det for en Hængesnak? raabte Hervor fortornet. — Ja det hænger underligt sammen, sagde Drvarodd; hvis du ikke veed det, kan jeg sige dig det. — Nu fortalte han hende den hele Tildragelse.

— Nu har Hialmar, vedblev Ørvarodd, østet Hiorvard, Unganthy og alle de øvrige Brodre til Kamp paa Samso om otte Dage. — Vil han kæmpe med dem alle Tolv? — Nei, han har Gen til Hielp. — Hvem er det? — Mig!

Hervor betragtede ham fra Isse til Fodsaal; hun vilde legge Foragt i sit Blik og sin Stemme, men det var hende ikke muligt; Mage til Yingling havde hun endnu aldrig seet. — Du est en forvoven Unger-svend! sagde hun med et medlidende Smil. — Ja det er jeg ogsaa. — Og mener du, at dit Sværd vil staae sig imod min Faders og hans elleve Brodres? — Jeg kæmper ikke med Sværd. — Hvormed da? — Med Bue og Pike. Han ranglede med sit Røgger paa Ryggen, ligesom Klapperslangen med sin Hale. Kan jeg først faae Sigte paa dem, mens Hialmar strider — i tolv Skud ligge de Alle. — Est du saa stor en Bueskytte? — Ja! — Beviis det! Der flyver en Ord hosit over Fiieldet. — Nu daler den. — Du traf! — Det gør jeg altid. — Hvor blev Hialmar og Ingeborg af? — De lysses i Granshyggen. — Feige Elsfkov! — Det har jeg ogsaa for sagt; men nu bezghnder jeg at troe, den er stærkere, end den seer ud til. — Med disse Ord betragtede han hende med et Blik, der, for førstegang i hendes Liv, sik hende til at slaae Vinene ned.

Jeg gaaer ind igien til Gefion, sagde hun; gak du til dine Venner! Vi ere Fiender og have ikke meer med hinanden at tale. — Fiender kunne vorde Venner! sagde Ørvarodd; men hun hørte ham ikke; hun var alt inde i Gudehoffet og havde lukket Doren efter sig.

Fastes Jordesærd.

Da Hialmar og Ingeborg havde talt med hinanden og med kierlige Ord forsikkret hinanden deres Tro og Love, gif Hialmar i Hallen til Kong Yngve, som sad der med sine Kæmper, og iblandt dem Arngrims Sonner, der nu lode, som om intet Mærkeligt var forefaldet. Hialmar hilsté Kongen og sagde ørbodigt til ham: Med Eders Tilladelse, Herre Konge, vil jeg og min Staldbroder Orvarodd fra Norge om tre Dage gaae i Kamp mod Hiorvard og hans Brodre. Til Kamppladsen foreslaer jeg Samso; men først maa jeg rogte et Kald, som Taknemmeligheden krever. — Hvad er det? raabte Unganthy spøfst; du har dog ikke flere Fædre at begrave? — Nei, svarede Hialmar rolig; men en Ven, som satte Livet til for min Skyld; og jeg beder dig, o Konge! at han maa vorde høilagt med al den Verdighed, der tilkommer en tapper Helt. — Hvis det er en fri Mand, hvorom jeg ikke twivler, saa skal din Bon vorde opfyldt. — At han er fri, svarede Hialmar, veed ingen bedre end du, der selv har frigivet ham til Bon for ørlig Daad. Det er Faste, jeg mener, der vel fortienner denne Hæder, til Tak fordi han opdagede din Fiendes Ridingsverk og lod sit Liv for din Datters Fæstemand. Vi skyldte ham denne Opreisning, da han maatte døe som en Lægner, i det Dieblik, han havde Hierte nok til at tale Sandhed, hvor det var farligt.

Neppe hørte Arngrims Sonner dette, for de alle tolv sprang op fra Bænken, huiede og hvinede, og Unganhy raabte: Jeg haaber dog, Konge! du aldrig vil

vancere dig med sligt Lovste? — Kongen vinkte til Nøsighed, og da de havde sat sig, sagde han: som Hialmar ønskede det, skulde det være. Hvorpaa han gik ind i sit eget Kammer.

Kongens Kæmper istemte med ham, for at ørgre og hdmhyge Arngrims Sønner. Alle varer fortornede paa dem, fordi de holdt med Broderen, uagtet hans Ildgierning, og fordi der var Fare for, at Ildgierningsmanden skulde øgte Kongedatteren. Men da Hialmar og Drvarodd forlangte Holmgangen for deres egen Eres Skyld, maatte man lade Sagen gaae sin Gang.

Næste Dag droge Arngrims Sønner paa Jagt, for ei at være tilstede ved Fastes Jordfærd. — Han blev brændt paa et stort Baal, og der blev blæst over ham i de mægtige Malmurer, der hang i Freirs Hof, og som glemtes i Upsal fra Gudernes Tid. Hialmar og Drvarodd fastede Egelov paa hans Liig, og Offergoden berorte hans Tinding med den hellige Ning, hvorved Ederne holdtes paa Freirs Blodsteen. Alle Yngves Hirdmænd stode fornoede og saae derpaa; bag dem stode Trællene, og store Taarer listede sig ned ad deres Kinder. De vidste ikke selv hvorfor de græd, men Alsfader vidste det: det var en Anelse om, at deres Et engang i Tiden skulde komme til Menneskeværdighed.

17.

Om Arngrims Sønner.

Arngrims Sønner, der af Egennytte og Hovmod holdt sammen mod Fremmede, kunde dog ikke lide hverandre

indbrydes. Især var Anganthy nu opbragt paa Hiorvard over det sidste Nidingsværk; hvilket han vel, for at redde Broderen, maatte lade som han agtede for Smaating, men dog i Hiertet foragtede. Anganthy var bedre end Hiorvard; hvilket vel ikke vilde sige Meget, men dog Noget. Han havde en Læremesterinde, som, uden at han mærkede det, virkede paa ham; det var hans egen Datter Hervor. Allerede det, at han elskede hende, gørde ham bedre end Brodrene, der ikke elskede Nogen, ei engang sig selv; thi deres plumper Egennhætte og vilde Begiær kunde ikke kaldes Kærlighed. Anganthy elskede Hervor meget meer, end hun ham. Hendes Hu stod til det Overmenneskelige i Heltekraft og Heltedaad, uden al anden Nydelse og Hensigt. Anganthy kunde ikke følge hendes Land i dens hoie Flugt, og forstod hende ikke. Naar han og hans Brodre stundum sik Bersærkergang, skræge høit med skummende Nasseri, bede Tænderne sammen og anfaldt Stene og Træer, for ei at overfalde hinanden indbrydes, troede de ret siden at have været gjæstede af Thor og Tyr. Men Hervor sagde foragtende: Thor faaer aldrig Bersærkergang, og Tyr var rolig, da Fenrisulven bed Haanden af ham.

Om de andre ti Brodre er der intet at tale; de lignede hverandre som Draaber Vand; som den store Hob ligner hinanden, uden Præg og Særkiende. Alt hvad de solte eiendommeligt, var Hovmoden over deres Ætstorhed; de vilde stride og bløde, æde og drikke, vaage og sove sammen; og saaledes som Fuglene have en Ulfører, naar de flyve, og Hiortene, naar de løbe, saa havde de deres ældste Brodre Anganthy og Hiorvard, især den første. For Hervor havde de stor Erbodighed og betragtede hende næsten som et Slags Asynie, der baade fulgte dem og ikke fulgte dem; thi kliendt Hervor drog afsted med dem, levede hun dog

ikke med dem. Naar de droge i Krig, kæmpede hun ved deres Side; men i den forestaaende Holmgang, for en Moes Skyld, vilde hun ikke deeltage; tvertimod dadlede hun dem med haanlige Ord, fordi de vare saa mandstærke mod Hialmar og Drvarodd.

18.

Angantrys Eventyr.

Anganthyrs stilte sig paa Jagten i Skoven fra de andre Brødre og gif og tænkte paa, hvad Hervor havde fortalt ham om Drvarodd. — Min Datter dadler os, sagde han ved sig selv, fordi vi ere saa mange mod disse To; men vilde Hialmar og Drvarodd være saa frimodige og dristige, hvis de ikke vare i Besiddelse af store Tryllemidler? Har hun ikke selv fortalt mig, at Drvarodds Pike aldrig forseile Maaslet? Paa denne Maade vorder det ham en let Sag at vinde Seier. Hvis jeg eiede et jeongodt Sværd, som han en Bue, saa kunde vi trodse ham med Sikkerhed; et Sværd, der fældede sin Mand, hvergang det blev svunget.

Ser i denne Biergegn — vedblev hau — gaaer Rygtet, at Indgangen er til Dvergenes Hule. Man seer dem ofte syssle udenfor; men saasnart de blive Mennesker vaer, smutte de ind i Bierget igien, og det lukker sig efter dem. Mangen forvoven Mand har tilsat sit Liv, ved at forfolge dem, eller ved at lade sig lokke ind af dem. Saaledes gif det Upsals-drotten Svegdir, det bekom ham ilde; thi Døren slog

i efter ham, og skiondt det er flerc Menneskealdere siden, vil man dog endnu undertiden høre Svegdires Rosst, naar han falder paa de forbigaende Bonder, at de skulle lukke ham ud; hvilket de vel lade være.

Angantyr greb i Lommen og tog en siden Jernstang ud deraf. — Hvis den Fylgie, der stod ved min Moders Seng da jeg blev født, sagde han, ikke har lojet, saa kunde jeg vel overliste Dværgene. Hun gav hende dette Maalsjern med Binderuner, til Gave for mig. Med det kan jeg tvinge Dværgene, naar de vise sig, hvis det lykkes mig at træde mellem dem og Klippedøren. Den lukker sig da, og aabnes ei atter, for jeg med Maalsjernet banker paa Klippevæggen. For at komme ind igien, maae da Dværgene love at opfylde mit Lovste; og hvad Dværgene eengang love, det holde de altid. Men det vilde endnu aldrig lykkes mig, skiondt jeg oftere har prøvet det. Snarere end Fluer og Myg, naar man slaaer efter dem med Haanden, simitte disse Svartalfer ind igien, inden man kommer dem nær.

Med disse Tanker traadte han bagved en thk Bust, da det thktes ham, som om Klippen bevægede sig og der faldt nogle Småastene raslende ned fra Fjeldvæggen. Strax i Nærheden af Busten flød der en Kilde. — Hvor glad blev Angantyr, da virkelig twende smaa Mænd traadte ud og ginge hen til Kilden. De vare ikke større, end Drengesorn paa otte År, men havde Hoveder og rynkede Ansigtter, som firsindsthveaars Gubber. Giulbenede vraltede de hen til Kilden, indtilbeens paa smaa Fodder; men deres Hænder og Skuldre vare store, som paa en fuldvoren Mand, Armene vare særdeles sorte. Deres Haar, som var af Messingtraad, hang dem fort afstaaret omkring Nakken. De havde rode Huer paa, hvoraf der undertiden hvirvlede Flammer. Deres Hud

var blaa, og Dinene lysegule som paa store Hunde. De vare iforte graae Kofter; men omkring Livet havde hver et kosteligt Guldbelte. Benene med de thinde Legge vare nogene; men paa Fodderne bare de thif-saalede Skoe, med skionne store Solvspænder, hvori der funklede kostelige Edelstene.

Anganthyrvivlede ikke om at de vare Dverge; han skyndte sig hen til Nabningen, slog paa Manden, og Bierget lukkedes. Dvergene vendte hurtigt Hovederne derhen; da de saae Veien spærret, blev de ganske bange, men fattede sig dog strax, og den Enke gik hen til Anganthyrv, tog Huen af, saa Messinghaaret raslede, bukkede gientagne Gange og sagde med et tykt Mæle:

Gode Herre! luk ikke Døren for vor Esse. Vi have endnu meget at smedde iasten, inden hundred tusinde Favne Vand fra Biergelven styrte i Afgrunden. — Anganthyrv hilste dem venligt igien og spurgte, med hvem han havde den Fornielse at tale? — Vi ere Smedesvende, sagde den lille Mand, altid bukfende. Jeg hedder Durin, og min Staldbroder der Dvalin. Vi maae arbeide strengt fra Morgen til Aften, fra Aften til Morgen; saae aldrig Sovn i vores Dine; aldrig andet at drikke end Vand; aldrig andet at eде, end Steensmul og Jernslakker. Vor Husbond Modsgøner er en streng, urimelig Mand. Ved den mindste Forseelse dypper han os ned i Solen af Kislevandet. See engang hvordan vi see ud! Hvor grimede vi ere i Unsigtene! Nu vilde vi gaae ud til Kilden og vase og kiole os lidt; thi man bliver saa hed i Hovedet af at staae over Ilden og smedde den hele Dag. Tag ikke ilde op, at vi tale saa frit med Eder, Herre! Vi see nok, I maae være en fornem Mand; men Smaafolk ere heller ikke altid at foragte. Vi have dog bragt det temmelig vidt,

for Skabninger af saa ringe Herkomst. Thi det nhter ikke at dolge, hvad Alle vide, at vi have været Madiker i Kæmpen Ymers Riod, for vi blev til Noget. Men Kunst har dog ogsaa sit Værd! Og Fire af vor Sægt have svunget sig endnu høiere: de ere blevne fornemme Vindmagere, staae i alle Verdens fire Hjørner og gisre al den Blæst, Jorden behøver.

Unganthr svarede ligesaa høfligt: Jeg har hørt meget tale om Eders store Kunstsærlighed, og vilde derfor gierne bede Eder om at smedde mig et fortrinligt godt Sværd, med Guldhalte og Balgen beslæet med Guld. Dette Sværd maa aldrig brydes, aldrig ruste, bide Jern og Steen som Klæde, have Seier i hver Kamp, for den, som holder det i Haand. — Hvis I beviser mig denne ringe Dieneste; — jeg kalder den ringe for Eders Evner, — saa skal jeg lukke Eder ind i Bierget igien; thi den ene Billighed er den anden værd.

Da Dværgene saae, der ikke var Andet for, lovede de at opfylde hans Begiering, og Unganthr fulgte dem, vel ikke uden med nogen Betenkelskab, om han ogsaa kunde lukke sig ud igien med Maaljernet indenfra. For at være vis i sin Sag, maatte Dværgene først sverge ham ved Baulundur, at Intet skulde skade ham og at de vilde lukke ham ud igien paa samme Sted. Da det var skeet, fulgte han dem ind i Bierghævelvingen.

Unganthr saae her en stor Mængde Dværge beskæftigede med at hugge Malm, smelte det og hamre Guld, Sølv, Jern og Kobber, blandet med Tin, til allehaande Smykker, Baaben og myttige Ting. Andre hentede Edelstene, sleb dem og indsatte dem i Guldbraferne. Til hver af Bierghævelvingens Sider vare store Nabninger, hvorfra man kom ned i langt dybere

Huler. I den ene laae Fieldstykker imellem og ovenpaa hinanden, og lignede forstenede Mandslegemer. Den anden Hule kunde Anganthy ille nærme sig, fordi der fra den opsteg en afstaelig Stank. Men pludselig ophorte denne Stank; det duftede som Roser, og en Skikkelse steg op af Liighulen i hvide Klæder, med lange lyse Haar adskilt i Panden, og med en Huldsalighed i det blege Ansigt, der forjog al Skæk. Modsgøner, Dværgelønjen, maatte vække ham adskillige Hielme, Kroner, Brystpandere, Guldringe, Sølvbægere, i hvilke han satte sionne Edelstene. Saa sukkede han, stirrede op mod Hulens Hvelving med en ubeskrivelig Höihed i sit Kongeblik, og sank ned i Liighulen igien. Anganthy vilde se efter ham, men blev atter borttaget af Liigstanken. Da sang Modsgøner:

Nyggierigheden driver dig
Bel til om Alt at spørge mig
Hvad du i Bierget stuet har?
Hør, før dit Spørgsmaal, da mit Svar!

Den Hule, du tilhøire saae,
Hvor Klipperne som Kæmper saae,
Rødstyrted' af en Tordenhammer, —
See det er Jetternes Sovekammer.
Der slumrer hver en Rise stor,
Som fældet blev af Asathor,
Da han, som Freia pyntet ud,
Besogte dem, den grumme Brud,
Og slog med Mislnir ned hver Gen.
Der ligge døde de som Steen.

Den Hule, som ei duftet vel,
Er Dødningveien ned til Hel
Bel var det, bort du flyndte dig!
Der kommer ingen uden Liig.

Men hvo det var, hin sionne Mand,
Det jeg dig ogsaa sige kan.

Dog noget maa du høre først,
Som lædste kan din Vibetørst.

Du seer, vi lave Kroner, Ringe,
Pandseryplader og Sværdeklinge.
Men Dværgen, under Steen og Mulb,
En Drill er, tids lunefuld.
Naar vi til Drotten smedde Krandsen
Af røden Guld, med Demaniglandsen,
Saa snever tids vi hamre Ringen,
At hans Horsstand bli'er næsten ingen,
Hordi vi presse Hiernen ind
Ester vort eget Skalkesind. —
Naar vi til Helten smedde Pladen
Af blanken Staal, da kiosler Gladen
Tids Mandens stoltie Heltebryst,
Saa reent han glemmer Livets Lyft,
Og hærdet selv, saa haard som Staal,
Kun stunder til et blodigt Maal. —
Naar Bægeret af Solvet hamres,
Vi virke tids, at strax der klamres
I Giæstehal, saa Bredens Ruus
Til Balsplads gior et Bennehuus. —
Naar bort Guldringene vi stikente,
Der skulde være Trostabs Lænke,
I Guldet ind vi Svoovlet liste,
Saa Ringene maae stiore briste. —
Vort Spøg langt bedre vilde trives,
Og os meer Stof til Latter gives,
Hvis ei ved daglig Smedefærd
Os Afa Baldur var saa nær.
Det var den stionne Gud, du saae,
Med gule Haar, hvid Klædning paa. —
Fra den Tid Hodur ham slog ihiel,
Maa Afa Baldur gieste Hel;
Men stiondt ham blinde Hodur stiod,
Er Baldur ikke ganste død.
Som Giensærden kan han frit opstaae,
Rundt om i Biergets Huler gaae.
Da kommer ogsaa han til os,
Mangen Smed han sig sæter hos,
Og hiesper med, til Tidsfordriv.
Derved han redder mangt et Liv.

I mange Kroners lyse Kant
 Sætter Baldur sin Diamant;
 Da Drotten Sind og Snille faaer,
 Hrolf Krake lig, i Leiregaard. —
 I mangt et Vandser, blaa som reen,
 Sætter Baldur sin Edelsteen;
 Da Kæmpen farer gramt afsted,
 Men vennehuldt og blidt i Fred. —
 I Baegeret, for tørstig Mund,
 Sætter Baldur Rubin paa Bund;
 Da vækker Driften Lovdragt ei,
 Men Venstabs Blomst, som Regn i Mai. —
 Og Ringen, man af Baldur faaer,
 Stykker ingenfinde gaaer,
 Af Trostab Hiertet briste kan;
 Ei Baldurs Ring, den holder Stand.
 Af Astekrufkens mørke Ly
 Om tusind Aar den funker ny.

Saaledes lammer han vor Færd.
 Men, Angantyr! tag nu dit Sværd.
 Det færdigt er, som du det vil,
 Og dig det hører ganste til.
 Bi kræve for det ingen Son.
 Men viid, du Askurs stolte Son!
 Du maa med Sværdet fare varligt,
 Hvis ei for dig det bliver farligt
 Hvergang det ud af Skeden drages,
 Maa det forsiktig saadan mages,
 At du et Menneske kan dræbe.
 Thi Blod maa sig til Tyrfing klæbe.
 Hvis det skal Lustien staae imod,
 Det styrkes maa med Hierteblod.

Nu synd dig bort, for Hanen galter!
 Hvis ikke, du det dyrt betaler.
 Bi Andet har at tage vare,
 End front at vogte dig for Fare.
 Seer du de store Slagsværd hist,
 Hvis Blink alt brænder som en Gnisti?
 Seer du de lange Landser der,
 Med Skæster af unge Granetræer?
 Dem Odin selv har nys bestilt.
 De Mænd, som blev ved Livet skilt

I sidste Kampe, sidste Slag,
 Som sidde nu i Broderlag
 I Valhal, ved Sæhrimner-Skinke,
 Maae vi fra Legen ei forsinke.
 Man henter Vaabnene hos os.
 I Gaarden skal de hen og slaaes,
 Naar Velkomsthornet ud er stukket,
 Og Alle sig en Ruus har drukket.
 Saasnart af Bierget du kommer nu,
 Da vil den Illovogn skue du,
 Der fra vor Smedde til Valhal farer,
 Belæsset med de sieldne Varer;
 Saa fuld af al den Herlighed,
 At Sværd og Landser hænge ned
 Fra Bognens Rand; ret ligerviis,
 Som trued Jorden den med Ris. —
 Afted med dig! forlad vort Bierg,
 Og giæst ei tiere nogen Dværg!

Angantyr skyndte sig ud; thi ved Dværgedrottens vrede Befaling glemte han sin Tapperhed. Fieldoren lukkede sig med Brag. Da han var løbet et langt Stykke, saae han i Veiret og opdagede Ildvognen paa Himlen, med de nedhængende Sværd og Spyd, der kom gloende fra Dvægeessen. Han frygtede for, at Modsgnær havde giækket ham med Thyfing, og at det blot var et Blindværk; men da han saae det skinnende Sværd hænge ved sin Side i et prægtigt Bælte, trostede han sig, og glemte det i en affides Kloft, for at Ingen skulde undre sig deraf, eller stiele det fra ham.

Da han var kommen til Upsal igien og traadte ind til Yngve i Hallen, sandt han Kongen og hans Mænd siddende tankefulde og forstemte. De havde alle seet Stiernen med Riset i Luften, og spaade sig intet Godt deraf. Om en slig Stiernes Bethydning og Virkning havde man forstellige Meninger, nedarvede fra Fædrene.

Unganthyre smilede til alle disse Indbildninger og sagde tilsidst: Det er latterligt at høre al den Over-tro og Wildfarelse, Folk kan komme i. Jeg kan sige Eder den rene Sandhed: Denne Stierne er en Ildvogn, der gaaer mellem Dværgesmedden i Bierget og Valhalla, naar der behøves Baaben til de Helte, der ere faldne i Krigens og de skulle være Einheriar. — Da er det et Under, at man seer den Vogn saa sielden! sagde Kong Yngve smilende. Alle loe hoit over Unganhyrs formeente Taabelighed; men han sagde: Et Aar i Valhal er maaskee en Menneske-alder paa Jorden. Tid og Numi tages vel der i det Store, ligesom Maal og Vægt. — Dette fandt Kæmperne at være rimelig talt, og Mange syntes, der var Sandhed i Unganhyrs Ord.

19.

Hialmars og Drvarodds Elskov.

Kampdagen blev bestemt, og Hialmar hin Hug-prude og Drvarodd tilbøde sig ene to at kæmpe mod alle tolv Brodre. Kongen og hans Raad syntes, det var en ulige Kamp, der ikke behovedes; men Hial-mar sagde: Det er uhæderligt for Drvarodd og mig, at kæmpe Mand mod Mand mod Unganhyr og Hjor-vard; thi skoindt de ere berhgtede for Ondskab og Grumhed, veed man dog lidet at sige om deres Mand-dom. Jeg vilde skamme mig ved at kæmpe ene mod den Ildgierningsmand, som vilde sticke Livet af mig.

Lad ham tage sine Brodre med, saa vorder Kampen
anstaendig.

Ingeborg gav Hialmar Ret, da han besogte
hende i Tomfruburet til Afsked. Hvis du bestaaer
i denne Kamp, sagde hun, saa vil du indlægge dig
Berommelse og min Fader vil strax tillade vort
Wegtestab, naar du har stilt ham ved hans værste
Fiender. Falder du, saa folger jeg snart. — Det
har ingen Nød, sagde Hialmar; vi To ere begge
saa frødige, saa unge og stærke, at jeg slet ikke kan
faa i mit Hoved, at Doden saa tidligt skulle komme
og gieste os. Jeg haaber at leve mange Aar med
dig, Ingeborg! og at du med din Vennesalighed
skal glæde og qvæge mig, naar jeg kommer hjem fra
hæderlig Bedrift. Da smager Arnenes No, og den
vene Danneqvindes Kærtagn. Men da alt hvad der
forestaaer et Menneske er uvist, saa vil jeg dog idets
mindste en lidet Stund nyde den huuslige Lykke
med dig, som jeg haaber, vi skulle dele sammen
til en hoi Alderdom. Du maa vise mig dine Urte-
bed, dine Blomster, dine Fugle! Og lad ogsaa
nogle af de smaa Born komme, som du daglig under-
viser. Saaledes skal jeg sidde som din Husbond paa
Bænken, naar du underviser vore egne Born. — Inge-
borg rodmede og hentede Blomster, Born og Fugle i
Hobetal. Hialmar tilbragte en lykkelig Stund i hen-
des Selskab og drømte sig et langt herligt Fremtids
Liv. — Ved Afskeden sagde han: Jeg har endnu al-
drig bedet dig om et Kys, Ingeborg! og giv det
heller ikke nu; det er tidsnok, naar du er min Hustru.
Jeg kysser dig med Diets Blik og med Læbens Smil,
— det er Sielens Afskedskys. — Og jeg kysser dig,
som Soster kysser Broder, sagde Ingeborg; det er
et frontt Kys og det skal du eie. En Rose skulle
vi dog plukke her paa Jorden i Freias Hauge, som

hverken er Længselens eller Beemodens, men virkelig Glædes. Hun kyssede ham. Og hvis jeg falder, sagde Hialmar, vil du da mindes mig? — Nei, svarede Ingeborg og rystede venligt paa Hovedet, mindes dig vil jeg neppe, det behoves ikke; Døden skiller mig ikke fra dig. Du vil dog vel ikke dræbe dig, hvis jeg falder? spurgte Hialmar bekymret. Nei, det lover jeg dig ved Freia, svarede Ingeborg, jeg skal leve, saalænge hun forunder mig det. Saaledes trostet forlod Hialmar hende.

Nu rustede man sig til Samsstoget; men før Orvarodd gik ud paa Skibet, trak han hemmeligt sin Alfeksiorte paa og sagde ved sig selv: To Gange kan jeg mytte den, uden at være bunden til den for Livstid. Jeg bruger den førstegang til Hialmars Frelse, ikke til egen Fordeel. Tolv imod To er egentlig Ridingsværk; et saadant Tilbud burde Arngrims Sonner aldrig taget imod, hvis de var ærlige Kæmper. Jeg vilde ikke modsigte Hialmar. Nu troede at overvælde os, og Thor veed hvilke Nænker de endnu ville finde paa; men Hialmar skal eie Ingeborg, thi de fortiene hinanden. Deres eneste Heil er, at de ere forelskede; det er taabeligt. Hvilkens latterlig Ting er Elskov! Hvor umuligt vilde det vorde den at faae mig i sine Garn! Der er nu Hervor, som, ærlig talt, uden at Hialmar hører det, er tigange stionmere og hndigere end Ingeborg; — men elste hende? Nei, det var umuligt. Jeg troer heller, jeg kunde have hende, fordi hun med eller mod sin Billie har forheret mig. — Altid maa jeg tænke paa hende; hvor jeg gaaer og staarer seer jeg hende: — med de gnistersorte lange lokker, der flagre fra Hielmen, som hun næsten aldrig aflægger; med de store blaae Øine, saa kolde som den rene Luft i en klingende Vinterfrost; med den ikke blot stolte Pande, men med Næsen, der

løber i Get med den, og er ligesaa kæk; med en
 Spodskhed paa Læben, der stikker som Biens Braad,
 og som dog faaer Gen til at onste sig et Aks, saa
 godt som dens Honning. — Og dog vil jeg gierne
 tækkes hende! — Selv denne Holmgang huer mig ikke
 blot, fordi jeg hielper min Ven Hjalmar, men fordi
 jeg vil behage Hervor. — Bistnok er det en egen
 Maade at vinde en Moes Bisald paa, ved at slaae
 hendes Fader og elleve Farbrodre ihiel! Men Hervor
 er ikke som en anden Ms; hun vil vindes paa sin
 egen Biis. — Hvi kan jeg dog ikke lade være at
 tænke paa hende? Hun er vist en Hex. Jeg har det
 Uheld at være giæstet af Hexe min hele Levetid. Den
 første var gammel og haeslig; hende slog jeg, uden
 at betænke mig, Tænderne ind i Munden paa, skiondt
 hun var tandlos. Ellepigen lod jeg nok være at træfse;
 det var jo lutter Maanskin og Skygge, Spindevæv
 og Dug, Blade og Fuglesang. Hervor har Munden
 fuld af de deiligste Tænder; men det var mig ikke
 muligt at slaae en eneste ind, skiondt hun smiler der-
 med som en Ulv, der vil bide. Men hun ligner ikke
 Ulven! Hun ligner sig selv; der er Ingen der lig-
 ner hende. Selv ikke Freia! — Maaskee Valkyrien.
 Men jeg vil ikke mere tænke paa hende. Afsted til
 Samsø!

20.

Holmgangen.

Hjalmar og Drvarodd landede ved Samsø i Munar-
 viig. De troede at være komme først, og gik op i

Sloven, for at finde et passende Sted til Kampen. Men Arngrims Søner kom fort efter seilende med stort Mandskab. Da de langt borte saae Hialmars Skib ligge for Anker, satte de sig til at drikke, for de styrede til Land. Nu kom Berserkergangen over dem, og da der ingen Stene og Træer vare, de kunde hugge i, og frygtede for at dræbe hinanden indbyrdes, entredes de Hialmars Skib og sloge alle hans Folk ihiel. Efter denne Daad stege de paa Land og satte sig i Kreds om et stort Træ, matte af Berserkergangen, som nu var gaaet over; men dog glade i den Tanke, at de havde dræbt Hialmar og Drvarodd med de Andre. Hvor forundrede blev de dersor, da disse Helte traadte frem, kraftige og uskadte, og udæstede dem med stolte Ord.

I have, efter Sædvane, overfaldet og dræbt fredelige Folk, sagde Hialmar, der sadde i deres gode Klo og intet Ondt ventede. Nu er jeg og min Stalsbroder Drvarodd komme, for at straffe Eder for denne og flere Ildgierninger.

Anganthy og hans Brodre vase blege og trætte af Berserkergangen; Hialmar og Drvarodd blussede af Hævnlyst og lignede to Guder fra Valhal. Uagtet Anganthy stolede paa Thysing, bragte ham den gierige Natur, der var i ham, til at tenke paa Muligheden, at Hialmar, hvis han faldt, kunde komme til at eie hans Sværd. Det gik ham, som Hundten, der, naar den er maet, dog ikke under en Anden det Been, den ikke selv længer kan gnave, og han sagde: Vi ere rede til Kampen; men lader os giøre den Aftale, at den, som falder, skal af de Efterlevende jordes med alle sine Baaben. Drvarodd skilles vel ligesaa nodig ved sin Bue, som jeg ved mit Sværd.

Heri indvilgede Alle, og Kampen blev nu saaledes bestemt, at den skulde fornhes fire Gange, hver-

gang tre af Aengrims Sonner mod Hialmar og Drvarodd; og Dærningerne skulde bestemme, hvo af hine der skulde kæmpe først.

I Førstningen gik det heel ordenligt. Drvarodd kæmpede ogsaa med Sværd, ved Siden af Hialmar. Men neppe vare de første tre Brødre faldne, saa sprang de andre Otte hen imod de twende Venner, og det hialp ikke Anganthy, alt hvad han raabte dem tilbage.

Neppe saae Drvarodd sig omringet, saa raabte han til Hialmar: Hold dem fra Livet med Sværd og Skjold og overlad mig Nesten! Derpaa flygtede han ud af Brimlen, uagtet han vidste, at han i Flugten kunde saares, for at komme dem paa Skudvidde; og neppe brugte han Buen, saa pillede han den Ene bort efter den Ande, saa Hialmar havde endnu kun et Par Stykker at kæmpe mod, hvilke han lykkeligt nedlagde.

Nu sprang Anganthy rasende frem med Thysing og gav Hialmar Banesaar; men Hialmar, der havde mistet sit eget Sværd, havde endnu saamegen Styrke, at han vristede Thysing af Anganthys Haand og gienemborede ham dermed.

Der ligge de Alle! raabte Drvarodd med Skoggerlatter. Men du, Hialmar! vedblev han med dempet Rost, ligger der ogsaa, og det er det Bærste; thi dit Liv var mere værd, end tolv Gange tolv slige Fienders.

Led mig hen til Kilden, og giv mig en Drik Vand i min Hielm! sagde Hialmar med sagte Rost. Mig torster! — Drvarodd ledte ham derhen, satte ham paa en Steen og tog Hielmen af hans Hoved. De skionne brune Løkler hvirvlede sig vildt omkring det blege Ansigt: men hans Vine vare endnu klare og stærke. — Nu vilde Ingeborg græde, hvis hun

saae dig! sagde Drvarodd. — Da Hialmar havde drukket, følte han sig forfrisket. Han holdt med Haanden paa sit Saar, for at Blodet ikke skulde forløbe ham, og sang med kraftig Rost sin Dodssang:

Det skal ei spørge,
Derfor ei sørge
Skal Hialmars Mo;
At Kamp han flyede,
For Fienden flyede
Paa Egirs De.
Han driftig stevned
Mod Fienden, stærk.
Og Drvar hævned
Et Nidingsværk.

Tolv Fiender blegned,
Før Hialmar segned
I Dodens Havn;
Hans sidste Stræben,
Sidst Ord paa Læben
Bar Hendes Navn.
Før Dodens Slummer
Er kun min Sorg:
Det volder Kummer
Skion Ingeborg.

Hugprude Broder
Fra Berurjoder,
Min Drvarord!
Skion var din Rue,
Stærk var din Bue,
Bis var din Braad.
Sit Liv forsliste
Ung Hialmar fro,
Da du deviste,
Du var ham tro.

Nu Skild ei buldre!
Paa dine Skuldre

Bær Bennen hjem
 I Sveariget
 Bring Heltelighet
 I Hallen frem!
 I Morgenlue,
 Med Barmen trang,
 Sin Ven Hun stue
 For sidstegang.

Men ei hun græde!
 I Freias Sæde
 Vi samles vist.
 Hvo vilde klage
 For snelle Dage,
 For sorte Frist?
 For Dodens Slummer
 Er kun min Sorg:
 Det volder Kummer
 Skion Ingeborg!

Da Hialmar havde endt sin Sang, slap han Saaret med Haanden, og hans Blod sprang rastt og rislende som Kilden; men kun et Dieblik. Han sank død i Drvarodds Arme. Drvarodd stirrede paa det blege Ansigt, lysede Hialmar paa Panden og sagde: Kilden græder over dig, Hialmar! Drvarodd kan ikke græde. Med disse Ord trukte han sin Bens Dine til, lagde Liget sagte ned paa Jorden, og bedekkede det med Lov for den hede Middagssol.

21.

Begravelserne.

Nu tænkte Drvarodd paa at hoilægge Arngrims Sønner, som han havde lovet, med Harniss, Hielm og

Vaabben, uden at Noget blev berovet dem. Men han havde Ingen til Hielp; thi alle hans Folk vare i hielflagne. Nogle Fæhrer fandt han; disse sendte han til det fiendtlige Skib, at de skulde hente Anganths Mandskab, for at hielpe med at jorde deres Herrer.

Neppe horte disse Nederlaget, og at det var skeet ved To, hvorf af den Ene kun var tilbage endnu, før de skyndte sig op i Land, at dræbe Odd. Da de saae ham, skioede de deres Pile efter ham, af hvilke mange træf, men blev afsmægtigt hengende i hans silkestukne Brhnie, saa at Odd kom til at ligne et stort Vindsvin. Da Mændene kom nærmere, plukkede Odd Pile af Brhnen og fastede dem efter de Ankommne med Haanden, saa stærkt og vist, at han dræbte Tre paa Stedet. — Saaledes skyder man Trælle! sagde Drvarodd. Lader det være, Born! I have selv værst af det. Jeg vilde gierne dræbe fleer af Jer, men har ikke Raad dertil, da I maae hielpe mig med at begrave eders egne Herrer, at ikke Thyve skulle sticke deres Harnisk og Vaaben, eller Krager og Ravne fortære deres Liig. — Folkene fandt, at der var Mening i Odds Tale, og lode sig nu, uden Murren, besale af ham; hvilket han gjorde med saa stor Tillid og Rolighed, som om de havde tient ham ørligt og troe i mange Aar.

Drvarodd lod dem nu følde Treer i Skoven, og af Stammerne byggede han et Gravklammer, hvor Ligene blev lagte i fuld Rustning, med deres Sværde i Henderne, og Anganthy hederst med Thysing. Derpaa blev der lagt Sand og Jord over Gravklammeret. Det var vorden en mægtig Høi. Odd lod den beklæde med Græstørv, og en Steen valte for Indgangen.

Da de vare færdige hermed, sagde Odd: Nu har jeg jordet Eders Herrer hæderligt, efter Lovste; nu staar tilbage at begrave min Ven Hialmar, som ligger derhenne i Skyggen under de gronne Lov. Men

han skal ikke jordes her. Han har bedet mig om, at bringe ham til hans Fæstems Ingeborg i Uppsala. Det bliver altsaa nødvendigt at længe ham ud paa Angantyrhs Skib, da hans eget har mistet Anker og Seil ved Entringen. Derfor maa jeg ogsaa betjene mig af Eder til Hjemfarten, og lade Hialmars Skib blive her i Fiskernes Baretøgt, til videre. Mændene lode Odd uden Modsigelse og svore ham gierne Lydighed; thi deels havde han vundet deres Venstebud ved den hugprude Viis, hvorpaa han behandlede sine dræbte Fiender, deels mindtes de endnu Pilekastene og de forgives Forsøg der vare giorte paa at dræbe ham.

22.

Ingeborgs Endeligt.

Det var en aarle Morgen, da Orvarodd ankrede igien ved Sigtun. Folk vare endnu ikke opstandne, men Her vor var gaaet ud med sin Tærne Svanhvide til Stranden, for at speide efter Skibe langt ude; thi hun havde Fallesoine. Da hun opdagede Faderens Snekke, sagde hun: Nu have de Tolv dog faaet Bugt med de To; hvad vel var for dem. Man siger: Mange Hunde, Haren Død; men Orvarodd og Hialmar vare ingen Harer. — Og din Fader og hans Brodre ingen Hunde, sagde Svanhvide, som havde frit Sprog med hende. Nasse Blodhunde ere duelige til Jagten, vedblev Her vor. Men jeg haaber, Bildtet har stanget, for det faldt. Nejpe lever Hiorvard endnu for at øgte Inge-

borg, hvis Drvarodd ingen Praler var, da han roste sin Skyttesærdighed.

Nu ankrede Skibet, et Broet blev lagt fra Skibssranden til Kysten, og den Første, som gik derover, var Drvarodd, med Hialmars Liig paa Ryggen. — Hervor kiedte Liget og sagde: Nu vil Ingeborg græde. — Og Hervor! svarede Drvarodd, idet han nedlagde den døde Helt. — Hervor græder ikke. Hvor er min Fader? — Hialmar tog ham med, da han gik til Odin, svarede Drvarodd. Af hans Brodre sendte jeg de Fleste med mine Pile til Hel, da de hobevis vilde overfalte enkelt Mand; dog jordede jeg dem i den Heltehai, jeg fastede over din Fader. — Det var større Hæder, end de fortiente, svarede Hervor. — Drvarodd betragtede med Beundring den skionne modige Qvinde, der saa rolig kunde bære Fadertabet. — Hader Du Hialmar, som dæbte din Fader? spurgte han. — Naar man overfaldes, maa man værge sig, svarede Hervor.

Drvarodd tog nu Liget paa sine Skuldre, for at bære det til Ingeborgs Tomfrubuur. Hervor fulgte. Det vil blive morsomt, sagde hun, at see Maanskinnet slukkes i Negnster. Neppe har Hialmar blodt meer, end Ingeborg vil græde, naar hun seer ham.

Ingeborg sad just i Buret og stak en Pandserkjorte til Hialmar. Odd lagde Liget for Doren, gik ind til hende og sagde: Her er en Ring, som Hialmar sender dig med sin Hilsen. — Hun tog imod Ringen; uden at sige et Ord traadte hun ud i Doren, og da hun saae Hialmars Liig, segnede hun strax død ned ved hans Side.

Da skoggerlo Drvarodd og raabte: Vel maa man glæde sig over dette! Nu skulle I have hinanden i Doden, uagtet Skiebnen nægtede Eder det i Livet. — Derpaa tog han først Hialmars, saa Ingeborgs Liig, og bragte dem hen i Hallen for Kongens

Goisæde. — Kong Yngve blev meget bedrøvet over at han havde mistet sin Datter; men Drvarodd sagde: Mig synes, Herre! at slig Død maa troste Eder. Ingeborg har i sin Hedenfart vundet alle Helte, ja selv den stolte Hervor. Vi havde ventet Suk og Saarer; men hendes Herte brast, som et ødelt Kar, der oversyldtes af for megen Smerte. Deraf kiendes Kærlighedens Styrke. Jeg har i den senere Tid havt flere Bewiser paa den. Vel muligt, at den, i sin rette Skikelse, af alle Magter dog er den sterkeste. — Disse sidste Ord sagde han med et Blik paa Hervor; men hun mærkede det ikke; thi hun stirrede paa Ingeborgs Liig.

23.

Om Hervor.

Natten efter denne Begivenhed var sovnlos og sorgelig for Hervor. Men Drvarodd sov som en Steen; thi han havde haft stor Anstrængelse med at slæbe sin Vens Liig, hvilket han ikke vilde overlade til Andre; og skiondt han, uden at vide det, elskede Hervor, saa var dog hans Elskov sund, som hans Sorg, og forstyrrede ikke hans Mænner.

Hervor var, uagtet sin mandige Aand, en Dvinde, og maatte undertiden, saa nødig hun vilde, hde Naturen dens Net. Hun følte sig i denne Nat nedslaaet, modlos og bedrøvet. Ikke just over Faderens Død; thi for den, der altid stunder til Kamp, er Livets Tab ikke agtet høiere, end de Venge Spilleren taber; men hendes hele Fremtid var forstyrret.

Da Hervor blev født, døde hendes Moder; hun havde aldrig haft Sodskende, af hendes Fader var hun opdraget paa før Viis mellem ham og hans Brodre. Da hun blev ældre, beherskede hun Faderen. Det var, som sagt, efter hendes Raad, at han var fulgt med Hiorvard, i Haab om at vorde Svealunge, naar Ynglingeætten var udroddet. Nu stod Hervor alene uden Hjelp og Venner; selv hendes Faders ringe efterladte Mandskab adlod jo Drvarodd.

Det var en stormfuld Nat, og Negnen skyldede ned. I dette slette Veir tog Hervor en Kaabe paa, en Lygte i Haand, og uden at tage Svanhvide med (det eneste Menneske i Verden, hun endnu troede at kunne forlade sig paa), gik hun alene den lange Bei til Gefions Hof paa Klippen. Hos denne hendes kæreste Disa haabede hun endnu at kunne finde Trost og Raad.

I Negn og Slud kom Hervor til Hoffet. Hun aabnede Døren og traadte ind. Men Hallen havde i denne føle Nat aldeles intet Høitideligt og Oplostende. Gefion sad som et Spogelse paa Bænken og stirrede. Hervor gik rask hen imod hende, holdt hende Lygten i Ansigtet, og nu saa Billedet ud som en udphyntet Dukke. De blaae Glassoine stirrede uden Sial og Liv paa Hervor, og hun funde tydeligt see Stingene af den Traad, hvormed Haarene var shet paa Hovedblokken.

Uden Trost vendte Hervor sine Øine fra det udskaarne Træ, da faldt de paa Ingeborgs Skjold i Krogen, som hun havde glemt, da hun sidst var her og Hjalmar overraskede hende. Der stod Galgen i Skioldet, malet med Ingeborgs Blod, der nu ikke længere var skarlagtenrødt, men levret og mørkebrunt.

En beshnderlig Mathed overfaldt Hervor. Hele hendes Liv tyktes hende i dette Dieblik at være et uselt Gioglespil. Hun sik Lyst til at ende det, drog sin Daggert, lod den funkle i Lygtelyset og stirrede paa

Gefion igien, som for at vide, hvad hende thktes derom?
— Da faldt der en af de blaae Stene ud af Dies-
hullet paa Billedet, trillede hen ad Gulvet og blev lig-
gende for Hervors Fodder.

Et dødt Billed! raabte hun; en stor Dukke for
vorne Born, et latterligt Legetøj, et Spilleværk, som
det hele brogede, taagede Liv. Jeg vil ikke lade mig
længer giekke. Jeg er kied af at sidde i denne Dødens
Baagestue; jeg vil selv sove!

Da klarede det pludselig op derude. Himlen blev
reen, Maanen skinnede og kastede sit Lys ind ad Døren
paa Hervors Daggert. En liflig Lyd af Lurer og
Skiolde klang i Luftsen. Hervor traadte ud og saae
nu, at det ikke var Maanen, men sex deilige Moer paa
en lysende Sky, omgivne af Luurblæsere. Medens Lu-
urerne udbredte deres Toner over Fiield og Dal, sloge
de tre Moer lydeligt Skoldene mod hinanden. Da de
nærmede sig Jorden, standsede Skyen og Moerne svæ-
vede ned, tre og tre. Da de kom nærmere, kiendte
Hervor strax Valkyrierne. Med Sværd, Skiolde og
store Svanevinger paa deres Guldhjelme, tragde de
hen imod Hervor og sang til Lurerne Lyd:

Atter Valkyrier vilde
Hervor i Hallen gieste.
Diet tidligt og silde
Paa vor Mo vi fæste.
Borde Valkyriers Lige
Skal den stolte Pige;
Stige, med As og Alsen,
Hoit til Valastialsen.

Tyrfinng er smeddet i Bierget,
Tyrfinng Jorden stienket.
Kiender du Helteværget,
For til Bierget lønket?

Seid monne Jernet syde;
 Det vilde Stort betyde.
 Tyrfing, et Sværd uden Mage,
 Dværgen fræver tilbage.

Men det skal ei ham lykkes.
 Skoldmøen er ei bange.
 Hervor godt vil tykkes
 Om Valkyriesange.
 Hun skal Dødningen tvinge
 Sværdet igien at bringe.
 Gravhøiens mørke Hule
 Skatten os ei skal stiule.

Som Suurdeigen i Brodet,
 Tyrfing frydrer Livet;
 Og, som Blodet til Kiødet,
 Tyrfing blev Saga givet.
 Mennesket, feigt i Slummer,
 Vønnes til Trællekummer,
 Hvor ei Tyrfing strækker,
 Og til Bedrifterne vækker.

Bredens Ild maa flamme,
 Skal ei Rosen Jer qvæle;
 Kæmpernes Staal maa ramme,
 Skal ei Tyvene sticke.
 Skold i Marken maa brage,
 Skal ei Slægterne svage,
 Kolde, misundeligusle,
 Alter som Dværges pusle.

Hvad siger Mord og Bloden,
 Naar slig Skat blev givet?
 Og hvo frygter vel Doden,
 Som er værdig til Livet?
 Gak til din Haders Giemme!
 Kræv med lydelig Stemme
 Staalest, der gavner Muldet
 Meer, end Freden og Guldet!

Nornerne tale med Hervor, og Gefion
lyser hende hjem.

Da Valkyrierne havde endt deres Sang, ønskede Hervor at faae noget noiere Bested om Thysing. Rota, den ældste Valkyrie sagde: Tal med Nornerne, som følge os! De kunne sige dig, hvad du skal vide. — Nu traadte Nornerne frem, de faae rolige og alvorlige ud. Den ældste, Urd, i et mørkt, foldet Klædebond, hvori man neppe ret funde see hendes Skikkelse, fortalte hende Anganths Eventyr, hvorledes han havde faaet Sværdet; hvilket Faderen havde fortjet Hervor. Varandi, i den brogede Skældragt, bad hende være munter og ikke lade Modet synke. Urd sagde: De misundelige Dværge have kun nsdtvungne givet din Fader dette Sværd. Et større Sligt bragte Liv og Bevægelse i de ældste Slægter, da Guder strede mod Jetter. — Varandi sagde: Der er en Stump af Thys gamle Sværd i Thysings Klinge. — Skuld meldte! Hvis Du bringer Sværdet tilbage, vil Livet røre sig langt kraftigere herefter. Hele Folkeslag ville vel ødelægge hinanden, men hvad siger det, naar Modet og Tapperheden saaledes naaer sit høieste Maal? Det bliver som en Storm, der bortfærner alle Mosetaager. Det Ultsi, der udhækkes i al for lang Fred: Egenhytte, Misundelse, Bagtale, List, Bellyst, Drømmeri, Forsøngelighed og den grumme Feighed, — alle disse stinkende Paddehatte kunne ikke groe paa de store Balpladse, hvor Menneskelodet, Jordens bedste Nose, dufter med Heltebedrift for Evigheden. — Varandi sagde: Der er Gift i Sværdet; men det er Modgift. — Dog, vedblev Skuld, maa du fare

varlig med Tharfing, og ikke blotte dette Sværd, uden der er en Fiende i Nærheden, du kan dræbe; thi det kræver i det mindste eet Menneskets Dod, for hver Gang det drages.

Da Skuld havde sagt dette, forsvandt hun og alle de Andre. Skhen sortnede, Hervor stod igien i Bælmørke, og saae ikke andet, end Gefion, der sad inde i Hoffet, ved det matte Lygteskin, og stirrede ud paa hende, med sit ene Øje. — Du skal saae dit Øje igien! raabte Hervor, i det hun tog den blaa Edelsteen op fra Gulvet og puttede den i Lommen. Det skal blive fast indsat igien imorgen den Dag! — Derpaa sthndte hun sig hjem. Paa Veien, i Nærheden af en farlig Fieldphyt, hvor der var stærk Troel mellem Klipperne, gik hendes Lygte ud. Ved hvert Skridt hun nu gjorde i Mørket, stod hun Fare for at styrte ned i Afgrunden. Men Hervor blegnedede ikke. Gefion vil vist have et vaagent Øje med mig, sagde hun, idet hun tog Diestenen ud af Lommen og lagde den i sin hule Haand. — Og saa var det; thi den lyste med blaa Lue, som en Lygtemand, men uden at lede vild, og Hervor kom lykkeligt hjem til Svanhvide, der havde været bange og bedrovet over hendes lange Fra-værelse.

Næste Morgen var hendes første Tanke, at give Gefion sit Øje igien. Hun havde lagt Edelstenen paa Bordet, da hun gik iseng, og den havde oplyst Værelset som en svag Mattelampe, til hun slumrede ind. Men den var ingensteds at finde. Der havde Ingen været i Kammeret uden Svanhvide, og om hendes Trosskab var Hervor overtidet. — Har en Thy, tænkte hun, vovet at stjæle Gefions Øje, saa vil det snart opdages; thi hvordan vil han skuse den guddommelige Straale? Men ud til Gefion vil jeg gaae jo før jo heller og

bede hende om Tilgivelse for min Uagtgomhed. En Dise er alvidende, hun kiender alt min Usyld.

Hervor skyndte sig ud med Svanhvide til Gestions Høf. Men der sad Gudinden med begge sine Dine, som hun altid havde siddet. Ingeborgs Skjold stod vel endnu i Krogen, men det var blankt og reent, af Blodsgalgen var ikke mindste Plet. — Jeg maa have drømt, sagde Hervor. Men ligemeget; min Drøm var mærkelig og lærerig. Nu maa vi hidse Seil i hoien Raa, Svanhvide! til min Faders Gravhøi. Vil du være med? Svanhvide svarede: Jeg følger dig til Graven og i Graven!

25.

Hervors og Orvarodds Samtale.

Orvarodd havde vundet Skibet og Mandskabet fra hendes Fader, og Hervor indsaae, der var ikke andet for, end at sige ham alting reent ud, hvis hun vilde til Samso. Herpaa betænkte hun sig saa meget mindre, da hun vel havde mærket, at Orvarodd godt kunde lide hende. Vel berovede hun ham ved denne Fortrolighed Haabet om nogensinde at faae hende til Kone; men hun havde ogsaa mærket, at Orvarodds Sind og Hu var af et eget Slags, og betænkte sig ikke længe.

Da hun havde sagt ham alting, endte hun med disse Ord: Aldrig vil jeg ægte nogen Mand, og hvis jeg maa raade dig, Orvarodd, saa tag du heller aldrig nogen Hustru! Men lad os stifte et bedre Ægteskab!

Som Helt og Heltinde ville vi drage Verden om og
udføre Bedrifter, hvortil Saga endnu aldrig har hørt
Mage. Mig er sagt, at du med din Bue og dine
Pile udretter det samme, som jeg bliver i stand til at
udrette med Thyring. For sligt et Sverd og slige
Pile maa alle Mennesker vige eller blode. Saaledes
gjore vi os til Herrer over den hele Jord.

Orvarodd ry stede paa Hovedet og svarede: Jeg
tænker i denne Sag anderledes end du. Hvad min
Bue og mine Pile angaaer, saa takker jeg for deres
Fortrinlighed Ingen, uden min sterke Arm, mit skarpe
Die og mit kolde Blod. Jeg maa i hoi Grad fraraade
dig at soge Hjelp hos Valkrier og Norner. Hvad
vi Mennesker skulle forstaae og hvad vi skulle udrette,
dertil gave de rige Guder os Evnen fra Fodselen af;
denne Evne skulle vi dyrke, men at ville meer, er Al-
sind. Thi hvis ogsaa overnaturlige Baesner siden laante
os Noget af deres Magt, hvad Ere, sand Fordeel og
Glæde var der da af at være blotte Nedskaber i deres
Haand? Tapperhed maa, ligesom Retskaffenhed, komme
fra Mennesket selv.

Den ene Fortrolighed er den anden værd, —
vedblev han efter en kort Taushed. Jeg har ogsaa
faaet noget af en Als, som jeg snart agter at skille
mig ved igien. Thyring er Krigens Værktøi; den blev
smeddet i Biergets Dyb, mellem brændende Luer, ved
forsørdelige Alsgrunde af Klippens haardeste Malm, af
hæslige Dværge. Mig har en lille hvid Alsens i
Sjælland vævet Fredens beskyttende Klædebond, i Maan-
skin, Blomsterlugt og glindsende Dug, af det fineste
Spindevæv. Men uagtet hendes venlige Tale, indseer
jeg dog godt hendes onde Hensigt. Jeg gav mig hende
i Bold, ved et letsindigt Kys, istedet for at vende
hende Ryggen, for Hanen gol. Hun børsvede mig vel

ikke Livet, men, hvad der var værre, Livets Værd og
 Ære vil hun rove mig. Til en feig magelig Huns-
 bonde, der doer Straadsd, vil hun giore mig. Men
 det skal ikke lykkes! Togange har jeg faaet Lov til at
 bruge Skorten, og kan trække den af igien, uden for
 Livstid at være hyllet deri. Den førstegang brugte jeg
 den for min Ven Halmars Skyld, skiondt det lidet
 baadede ham; andengang vil jeg bruge den for din, paa
 dette Tog efter Thyring, hvis det ikke kan være andet.
 Men mit Raad til dig er, at du ikke forstyrre din
 Faders Ro i Graven. Lad Thyring være jordet med
 ham! Jeg vil ogsaa brønde Alfesærken. Bliv min
 Hustru og drag med mig! Der vil vorde Heltegierninger
 nok for mig at øve; og vil du folge mig i Strid?
 Desbedre. Saa adskiller os hverken Livet eller
 Døden.

Tænk aldrig paa det! svarede Hervor. Folger
 du mig ikke til Samso, saa gaaer jeg ene. Thyring
 have Nørner og Valkyrier lovet mig; det er en Gave,
 som kommer fra Guderne selv; i Fodselstimen eller
 siden, det gior Intet til Sagen.

Da Drvarodd saae, der var ikke andet for, og
 hans Kierlighed til Hervor vorte, besluttede han at
 folge hende. — Det gielder her et Tog imod Drauger
 og Svartalfer, tænkte han; jeg drager Alfesskorten
 andengang paa for Hervor, og saa aldrig meer.

Hervor henter Tyrking.

De landede efter en heldig Fart ved Samso og fastede hemimod Aften Ankter. Drvarodd vilde, at Hervor skulde bie til næste Morgen, da han troede, hun vilde lade grave efter Sværdet; men hun svarede: Man maner ikke Nander om Dagen. Vil du ikke følge med, saa bliv! Jeg gaaer ene med min Tærne. Men lige hen til Graven skal ingen folge; did gaaer jeg ene. — Drvarodd sagde: Jeg følger dig. Og gik Veien til Hel — jeg troer jeg fulgte; skiondt du ikke takker mig mere end en Herre sin trofaste Hund, der lober efter ham. — Hervor svarede: Jeg skionner paa dit Venstlab; men her er ikke Tid og Sted til lange Om- svob og prægtige Talemaader.

Skoven stod for dem; det var ved den modsatte Kyst Anganthy og hans Brødre laae begravede. Drvarodd havde med Flid ankret ved denne Strand, da det mørknede, for at faae Hervor til at opsette Bedriften til imorgen. De modte en Fæhrynde, og Hervor spurgte: Hvor gaaer Veien til Anganhyrs Grav? — Hyrdens svarede: Du gior ilde i ved Nattetide at besøge denne Gravhoi. Den har et slet Nytte. Det maa være slemt nok at komme den nær om Dagen, men om Natten seer man Ildsluer at hvirvle ud deraf. — Ligemeget, sagde Hervor, den Ild vil ikke brænde mig. — Fæhryden svarede: Jeg seer du er dristig, skiondt uforstandig. Gak lige til, tvers igjennem Skoven! Ikke langt fra Kysten paa hin Side seer du Hosien kneise paa Sletten, ikke langt fra Strandbredden.

Med den Besked gik Hervor, fulgt af Drvarodd og Svanhvide. Det trak op til et stærkt Uveir, Træ-

toppene vistede og Stammerne knagede. — Angantyr
indbyder os uvenligt til sin Hal! sagde Drvarodd. —
Man mister nodig det Bedste, svarede Hervor; men
tvinges maa man, naar man ikke gisr det godvilligt.
— Hvormed vil du tvinge den Dode? — Med Livs-
mod! Doden er feig; svarede Hervor.

Nu traadte de ud af Skoven og saae Gravhoien
langt henre paa Marken lyse i Mørket. Den hævede
sig paa fire Ildpiller, der snoede sig som Slanger, og
saa sank den igien. Derpaa hævede den sig atter; og
dette Spil fortsatte den en tidlang, medens Stormen
hylede, Ulvene tudede henre i Skoven og Treerne
knagede, som om de skulde styrte ned. En Pladstregn
faldt. Her er ikke hyggeligt, sagde Drvarodd. — Nei
den Kælne kan let faae Snue, svarede Hervor. Gak
hiem paa Skibet og drif varmit Ol, mens jeg og min
Tærne udsove Daaden.

Drvarodd rodmede af Brede og ryhdede paa Ho-
vedet. En Mand skulde ikke fornærme mig saaledes
ustraffet, tænkte han; men han nænte ikke at sige det
høit. Hun er dog plaget nok, sagde han ved sig selv,
af sit eget vilde Forsæt. En Qvinde kan ikke for-
nærme mig, om det saa var en Valkyrie. Den der
ikke bryder sig meer om sin Fader, skulde hun bryde
sig om mig? — Men i dette Dieblik syntes det ham
ogsaa, som om Elskoven var gaaet over. Hun stod
for ham som en Mattens Alf. Han besluttede, efter
hendes Ønske, i nogen Frastand at oppebie Udfaldet, men
dog strax ile hende tilhielp, hvis hun behovede det. —
Nu gik Hervor ene til Graven; Svanhyde sik kun Lov
at følge hende et Stykke. Ved Gravhoien logte hun
Seid, hvilket hun i Barndommen havde lært af en Wolve,
for at mane Manden. Det var en selsom Blanding
af Blod, Plantesaft og Steensyre. Hun slog Ild,
idet hun uttalede Nornernes Navne; og neppe havde

hum giort det, saa ophørte Negnen, men Stormen vedblev. Da Hervor havde faaet Ilden til at brønde i nogle Niisqviste, der strax blev torre, giord hun Seiden i sin Hielm, satte Hielmen over Ilden, og medens den fogte, rørte hun om i Blandingen med sin Daggert. Neppe begyndte Seiden at boble og vable, saa raabte Hervor:

Baagn op, Fader!
 I Brynieplader
 I Høien jordet.
 Helteordet
 Hør fra din Datter,
 Hilsed atten. —
 Et Nattebaalet
 Kan Hervor strække.
 Dyrgesætalet
 Af Graven du række!

Et dybt Dron lod i Gravhoien; Stenen for Indgangen rokledes, og Hervor hørte thdeligt sin Faders Stemme inde i Gravkammeret:

Affindigt sværmer
 Du, som dig nærmer
 Begravne Dode.
 Til frække Møde
 Du tør dig vorve,
 Til Haan for Etten,
 Og gieste Sletten,
 Hvor Helie sove?

Nu rørte Hervor Seiden saa stærk om i Hielmen med Dagerten, at alle Hanerne gole i de fierne Torper. Skherne klovedes pludselig af en Blæst, og i Skykloften fremdæmrede den Ildvogn, med nedhængende Sværd og Spyd i en lysende Taage, som Angantyr, da han

levede, havde seet, dengang han gif fra Dværgene.
Hervor sang:

Med Midnatshancer
Jeg op dig maner.
Hørte du Galet
I Torperne fierne?
Det har beslæt,
Bud Tryllesierne,
Fra Gravens Leie
Mia Liget at tvinge,
Sværdet at bringe,
Som jeg vil eie!

Nu hævede Stenen sig fra Gravhusen saa let som
Ethen i Lusten, og som en Iisstotte stod Anganhrs
Gienfærd i den kulsorte Dor, i staalgraat Harnist,
med Grydehielm paa Hovedet, hvorfra de sorte Haar
faldt ned over Skuldrene. Ansigtet var kridhvidt,
Øinene brustne og blodigrøde; det slukte Blik søgte
ængsteligt at undsløse det svage Lys fra Seidbalet og
Glimtet af Taagesternen. Med huul Rost raabte
Gienfærdet:

Daarlige Drinde!
Snart vil du finde,
Med røde Bunder
Paa Dødningvangen,
Hvor blind du stunder
Til Undergangen.
Krænk ei din Hader!
Den Døde hader
Med Læber lamme
Ord at stamme. —

Hervor.

Ei kan mig strække
Midnattens Flamme.
Du Tyrsing række

Til Aro Din Datter!
 Saa gaaer jeg atter,
 Og Tak for Gaven
 Du faaer i Graven.

Angantyrs Aand.

Du vel betenke
 Hvad her du vover!
 Hvad vil du, Hervor,
 Hvor Dødning sover?
 Ung er din Alder,
 Krist end dit Herte;
 Men det dig falder
 Til Saar og Smerte?
 I Fruerstue
 Ved Arnelue
 Du Dugene væve,
 Med Blomster balbyret;
 Men rød du hæve
 For Stridsuhyret.
 Skion paa din Lykke!
 Din Beiler du trykke
 Kælen til Barmen;
 Men ræk ei Armen,
 Med Rædselsordet,
 Ud efter Mordet!

Hervor.

Stor blier din Jammer,
 Gierrige Fader!
 Ei Gravens Kammer
 Du forlader
 Til Valhalsgilbet;
 Hvis ei formildet
 Du Ønsket hylder,
 Min Bon opfylder.
 Troer du, at Bulder
 Mit Mod kan rane?

Angantyrs Aand.

Under min Skulder
 Laa Hialmars Bane.
 Lad Liget ruge
 Vaar den som Drage!
 Faaes den tilbage,
 Vil Loke den bruge.

Hervor.

Dit Blik er brusient,
 Koldt er dig Blodet;
 Med Livet rustent
 Er ogsaa Modet;
 Du Angsten arver
 Fra Helheims Larver,
 Selv fun en Skygge;
 Men Hervor bygge
 Tor end paa Livet.
 Ei feig som Sivet
 Jeg haaren fattier.
 Ei Frygt for Staalelet
 Strækker din Datter
 Fra Heltemaalet.

Spogelset forsvandt et Sieblik, men stod snart igien
 i Gravdøren med Thysing i den blege Haand og quad:

Saa tag da Sværdet,
 Fræk, usorfærdet!
 Snart vil du høde,
 Mit Barsel sande.

Han rakte hende det, og Hervor sang med vild Glæde:

I Heltemøde
 Hørst mangen Vandte
 Skal Hervor flove.
 Døden skal tove
 Med mig at hente.

Hørst mangen Glente
 Skal jeg bespise,
 Og rundt Heimskringla
 Mit Mod bevise.
 Lad mig saa falde,
 Med stækket Binge!
 Lurerne stralde,
 Valkyrier bringe
 Hervor til Glæde,
 Hvor Odin trøster.

Angantyrs Aand.

Dit Blod vil væde
 Samsøs Kyster!

Disse sidste Ord sagde han saa sagte, at Hervor ikke kunde høre dem, hvorpaa han forsvandt og efterlod hende i Bælmørke. Ilden var gaaet ud under Hielen. Kun den forunderlige Stierne dæmrede paa Himlen og lod sine Spyd falde ned mod Jorden; men de sluktes paa Beien. Hervor havde ondt ved at finde sin Hielm igjen og endnu værre ved at finde Swanhyde, der i Stormhylet ikke kunde høre hende kalde. Lykkeligiis havde Tærnen ogsaa taget Fyrtoi og Lygte med; da Hervor blev saalænge borte, slog hun Ild og satte sig under et Træ, som stod midt paa Fælleden.

Hervors Død.

Neppe saae Hervor Svanhvide, for hun rakte Thysing med den prægtige Balg hen imod hende. — Har du faaet Sværdet? raabte den fortrolige kække Terne, — lad mig see! — Med disse Ord greb hun om Balgen; men Hervor, som, for at vogte hende, vilde trække Thysing tilbage, drog Sværdet ud, saa at Svanhvide beholdt Balgen i Haand, og hun selv den dragne Glasvind. Neppe funklede Thysing i Lygteskinnet, for Hervor sollte sig drevet til at begaae et Mord, og da der ingen Andre var tilstede, stodte hun, uden at betænkt sig, Sværdet i Svanhvides Bryst.

Da hun drog det ud igien, sprang Blodet af den Drebe, men Blodsdraaberne trillede af Sværdbladet saa tunge og faste som Dwægssolv, uden at væde Klingen. Hervor skyndte sig at stikke Thysing i Balgen igien og sagde, idet hun medlidende stirrede paa Svanhvides Liig: Her kunde jeg græde, hvis jeg havde Taarer.

Hun opdagede nu Drvarodd langt borte; thi Maanen var gaaet op, skinnede klart, og Stormen havde lagt sig. I den Skarlagens Rioriel, med Guldkrandsen om Løkkerne og med Buen og Koggeret paa Ryggen, nærmede han sig hende langsomt. — Bar det ikke ham, der var med at dræbe min Fader og hans Brodre? tenkte Hervor med hevngierrigt Sind. Er det ikke denne frække Normand, som vilde løkke mig fra Heltedaad til elendig Dwindesyssel? Han skal bode for sin Formastelse.

Drvarodd, som saae, hun var ifærd med atter at drage Thysing, raabte: Vogt dig, Hervor! Husk paa

min Pandserserk! Det gaaer ud over dig selv! — Men hun hørte ham ikke; ræsende styrtede hun mod ham med Sværdet. Drvarodd stod stille og lod hende rase. Med Hug og Stik anfaldt hun ham, men det tornede af, som Hagl fra Taget. Da hun saaledes flere Gange havde forsøgt at dræbe ham, raabte hun ræsende: Blod! Blod! hvor bliver du af? — og med dsse Ord stodte hun sig selv Thysing i Hiertet.

Da skoggerlo Drvarodd og raabte: Hvilket ussell Eventyr er Livet! Lutter Dromme, for den lange, dybe Sovn kommer, der først skenker Hiertet No. Her ligger nu Hervor! den deilige Ms, Sol har skinet paa, — og snart skulle Orme og Madiker fortære denne herlige Skikkelse, i Stank og Mørke. Saaledes dsde ogsaa Hialmar og Ingeborg i Livets Vaar. Kærighed og Had! begge lige grumme, begge dræbe deres Ærklere. Thor og Frei folge den eensiede Odin, den gamle Giest hin Blinde, hvis Gaader Ingen kan løse. — Saa vil jeg da heller ikke bryde mit Hoved med at løse dem; men dromme rast fort, og see at giøre mig Drommen saa broget og lystig som muligt.

Men først maa jeg begrave mine Døde! Drvarodd er blevsen Liiggraver paa Samso. — Stakkels Hervor! Mig thylles, min Kærighed til dig vaagner paanh, efter din Død. Der bliver noget Stort jordet med dig. — Du troede, du var en Valkyrie. Kan man jorde Valkyrier? Hvi komme de ikke at hente dig? I Skoven under den store Bog vil jeg begrave dig. Ingen af mine Folk skal hielpe mig; det morer mig at giøre det ene. Jeg var saa gierne i dit Selskab i Livet; men du kunde ikke lide mig. Jeg saae dig saa gierne i de skionne Dine. De ere skionne endnu, skiondt brustne; dine Kinder deilige endnu, skiondt blegere end for; din Mund yndig endnu, skiondt en blaak Kærminde. Mig thylles, du signer Alsfemoen i Hertha-

dal! Jeg er heller ikke bange for at kyssse Dig. — Han kyssede hende og sagde: Det er kun kolde Kys, Drvarodd faaer af Qwindemund.

Derpaa bar han hende og Svanhvide hen under Bogen og sagde: Her skal hun ligge med sin kiære Terne; de skiltes dog aldrig ad, mens de levede. Men ingen Hoi skal vise, hvor Graven er. Jeg vil legge Græstorb over den, at de unge Hørder kunne sætte sig hen med deres Fæstemser, spille paa Nørfleite og være lykkelige paa Hervors Grav, uden at skrækkes for hendes Liig. Jeg har mærket, at slige Mennesker nyde større Fryd i Livet i deres farvelige Noisomhed, end vi Andre, der ere saa stolte, der ville saa Meget og udrette saa Lidet. — Saal skal Nattergalen, Hervor! vaarlig være din Skiald. Og spøger du i de mørke, stormfulde Nætter, og besøger dit og din Faders Gienfærd hinanden paa Heden, saa gid Ingen erfare det!

28.

Om Thyrsing.

Da han havde jordet de twende unge Piger og lagt Græstorb over Graven, sagde han: Nu skal der kun En begraves endnu, saa vender jeg tilbage til mit Skib og mine Folk. Det er intet Liig, men Den, der gis r Liig. — Kom nu du deilige, falske Thyrsing, du skal ikke forføre nogen ærlig Helt til at bruge dig. Jeg vil begrave dig, hvor intet Menneske skal finde dig meer; i Krattets dybe, bundløse Sump vil jeg kaste dig.

Derpaa gik han hen med Thysing, efter at have stukket den i Balgen, til et dybt Rør i Underskoven, kastede Sværdet derned, og folte sig let om Hiertet, da han hørte det plumpe dybt i Vandet.

Drvarodd var kommen et dygtigt Stykke Bei fra Skoven henimod Skibet, da han folte en Haand klæppe sig sterkt paa Skulderen. Da han gik meget raskt afsted, begreb han ikke Hvo der saa hurtigt fulgte ham i Hælene. Han undrede sig endnu mere, da han, idet han vendte sig, saae en gammel udlevet Mand staae og hive ved en Stav, som om Veiret skulde gaae fra ham.

Tilgiv, min unge Herre! sagde Gubben pustende, at jeg opholder Eder et Dieblik. I gaaer saa sterkt, at det blev mig vanskeligt at følge Eder. — Det underer mig, at I kunde det, sagde Drvarodd; thi det lader ikke til at vore Skibe skyde samme Fart, mindre, at I kan seile mig forbi. — Man maa sætte alle Seil til, naar det kniber, sagde Gubben. — Hvad vil I mig da? spurgte Drvarodd. — Jeg vil kun sige Eder, gode Herre! at det glædte mig underligt at see, hvor memestekierligt I begrov det føle, skiebnesvangre Sværd i Niislioret, sagde Gubben. Ingen Moders Sicel veed det uden vi To, og jeg sværger Eder til, at det bliver en Hemmelighed mellem os. — Ha hvo est du, raabte Drvarodd, som kommer her for at spotte og forraade mig? — Det være langt fra, svarede Gubben smilende, at jeg skulde være saa dumdriftig. Jeg er en fæltig Falhyrde. Min hele Rigdom og Magt bestaaer i det prægtige og pralende Navn, min Fader gav mig, da han vatnede mig. Han kaldte mig Loke. Men Loke er en deiligt Gud, veed I nok, og jeg stakkels Olding er lutter Skind og Been. Vil I bare see!

Med disse Ord afskastede Gubben sin Kaabe, og Alsaloë stod for Drvarodd, deiligt og bleg, med de store, brune, falske Øyne, med det lange, sorte, flagrende

Gaar, med Thrsing i Haand. — Drvarodd vilde grieve efter Sværdet, men Shnet forsvandt, og tungsfndig og nedslaaet gik Drvarodd til Skibet. — Der voxer ingen Urt for Doden! tankte han, der gives ingen Hjelp for Ulykken. Menneskeslægten maa seile sin egen Sø, og Enhver maa bierge sig saa godt han kan.

29.

Drvarodd drager til Upsal igien.

Drvarodd havde lovet Kong Yngve at bringe ham Besked om Hervor, hvis han ikke bragte hende selv tilbage; thi Kongen lunde godt lide hende, uagtet han kiendte hendes fiendlige Sindelag imod ham. Det gik ham som alle Andre, han hndede Hervor, skjønt hun ikke selv holdt af Nogen. Drvarodd var ogsaa Venstak til Kongen, der havde været vennesøl imod ham; især havde Yngve vundet ham, ved at frigive Faste, og ved at tillade Hialmar at jorde den Frigivne som en ærlig Helt. Drvarodd seiledede da tilbage til Sverrig, skjønt han foresatte sig strax at drage paa Viking, for at forslaae Grillerne, naar han havde hentet sine Skibe og sine Penge, som Kongen havde taget i Forvaring. Men han havde Mod vind og Tilbagereisen varede længe.

Da Drvarodd endelig traadte ind i Hallen i Sigstun igien, troede han fast at have taget feil af Beien og at være kommen til en fremmed Kongsgaard; thi han kiendte ikke et Menneske. Den unge Konge, der sad i Hoisædet, havde han aldrig seet før, og ligesaa lidet hans Hirdmænd.

Drvarodd, der var bleven vant til forunderlige Ting, gjorde en Undskyldning og vilde gaae igien, da han standsede ved at høre sig tiltale paa Svensk; og da han ret saae sig om, kiendte han ogsaa Kongshallen fuldkommen vel.

Den unge Kong Hugleik hilsede ham venligt og sagde: *Velkommen, Drvarodd!* Det er naturligt, at du ikke kiender mig og mine Mænd, da vi vare paa Viking, medens du sidstegang giestede Kong Yngve, min Farbroder. Du søger forgives ham og min Fader Kong Alf. De have berøvet hinanden Livet; og alle de forrige Kæmper, du kiendte her, have deelt deres Skiebne. Min Fader var længe niddier paa Yngve; efter Anganthrs Bortreise lod det til at blive godt igien; men Ilden ulmede i Alsen og brod for nogle Dage siden ud til Flamme, næret af en besynderlig Hændelse.

En alderstegen Gubbe, klædt i ringe Hyrdekofte, men med et Væsen, der vidnede om en megtig Mand, som vilde være formummet, besøgte min Fader seent i Dweld for en Uges Tid siden. Han forsikrede Alf, at hans Mistanke til Yngve og Vera var grundet, og forærede ham ved sin Bortgang et kostbart Sværd med Guldhialte. — Neppe havde min Fader faaet dette Sværd i Haand, før han listede sig ind i Hosieloft igien til Yngve og Vera, min Moder, der som sædvanlig sadde og talede sammen i al Uskyldighed. Min Fader styrkede hen imod Yngve og gav ham Banesaar; men Yngve vristede ham Sværdet af Haanden og dræbte ham igien. Nu ilede Kæmperne til; og da traf det sig saa forunderligt, at de dræbte hinanden alle indbrydes med Sværdet, ligesom Alf og Yngve; indtil det faldt en af de Sidste ind at stikke Sværdet i Balgen igien, hvorved Blodbadet standsede.

Da jeg nu kiender dette Sværds Egenskab, har jeg ikke villet skille mig derved; thi, sandelig, det er et dyrebart Klenodie. Det skaffer den Seier, som besidder det; kun maa han ikke drage det uden Marsag og ikke lade sig det vriste af Haanden. Sværdet er uskyldigt. Hvad kan det for at det dræber? Det er dets Bestemmelse; dets Dyd bestaaer jo netop i, at det er skarpt og kan skille Fienden ved Liver. Manden maa have Forstand for Sværdet, ligesom for Skibet og for Hesten; de kunne ikke styre sig selv. — Nu vil jeg vise dig den herlige Glavind, Drvarodd! thi du er en Helt, som fortiner det, og vil ikke misbruge min Tillid.

Med disse Ord tog den unge Konge en Nøgle op af sin Lomme og aabnede selv et stærkt Jerstkiin, der var skruet fast i Gulvet ved Stosædet. Neppe kastede Drvarodd sit Die derhen, saa kiendte han Thysing.

Efter hvad Kongen havde talet, indsaae han vel, at det ikke hialp at giøre ham Forestillinger; Drvarodd havde ikke Lyst til at fortælle sit Eventyr, han var aldrig en Ven af mange Ord, og især var det ham imod at fortælle om Hervors Dod. Han sagde blot: Jeg vil ønske, o Konge! at det maa gaae dig godt med dette Sværd, og at det ikke maa bringe dig i Ulykke. At kaste det i Søen eller i Fielddybet vilde vel desuden kun lidet hielpe; den gamle Fæhryde vilde snart finde det igien og maaskee giøre dig en værre Foræring dermed paanh. Jeg finder det viseligt, at du gienmer Sværdet vel; du har dhreksigt den Erfaring, hvorledes man skal omgaaes dermed. Hvad mig angaaer, saa tager jeg nu strax Afsted med dig. Det er bedrovligt at være paa et Sted, hvor alle de gamle Venner ere dyde og hvor man seer Luther nye Ansigter. Jeg drager ud i den vide Verden, blandt Fremmede. Hvor man aldrig kiendte Nogen før, der savner man Ingen.

Mine Skibe ligge i en Havn her i Landet og dem vil du ikke forholde mig. Desuden har jeg givet Kong Yngve en Pung med Guldpenge i Forvaring, præget med mit Bomærke: en Piil og en Bue. Hvis du skulde være kommen i Besiddelse deraf, beder jeg dig derom; hvis ikke, saa kunne vel Pisen og Buen staffe mig saamange Penge igien som jeg bruger. Kongen sagde: En saadan Pung har jeg fundet i min Formands Giemme; jeg vidste ikke hvem den tilhørte; det er mig liert at kunne give dig din Giendom igien.

Orvarodd skyndte sig nu ned til den Viig i Skaane, hvor hans Skibe laae. Han tilbragte her nogle Dage med at tilstakle dem; da Budskabet kom om, at en anden Slægtning af Ynglingestammen, Kong Hale, pludselig havde overfaldet Hugleik, bemægtiget sig Ternskrinet, dræbt Kongen og hans Mænd med Thring, og ladet sig udraabe til Konge i Upsal. — Orvarodd vilde ikke længer blive i Sverrig, i dette rasende Blodbad, hvor intet ægte Heltemod kunde vise sig. Han besluttede at reise jo for jo heller.

30.

Alsen kommer igien.

Det lille Bondehuus, Orvarodd havde leiet ved Stranden, medens han rustede sig til Vikingstog, laa næsten omringet af en smuk Hauge. Skaane har megen Lighed med Sjælland, og Orvarodd fandt i de frodige Lovtræer, Frugtræer og Urter Herthadalen atter. Hvad der især fornøjede ham, vare de mange Blomster, der stode i Bedet lige udenfor hans Sov-

Kammervindue, der vendte til Haugen. Det var en Sieldenhed der i Landet.

Aftenen før hans Afreise, vilde han afdragte Erhleskiorten, som Alfen havde givet ham. Han lukkede sig inde; det var Maanskinn, men han havde dog giort Ild paa Urnestedet, for at brænde Skorten saasnart den var afdraget.

Men det var ikke Drvarodd muligt at befrie sig fra den, alt hvad han stræbte. Han drog i det tynde, næsten usynlige Spindevæv med saa stor Anstrengelse at Sveden dræppede ham ned ad Panden; men forgives. — Ha skændige Troldhex! raabte han, har du saaledes bedraget mig? Tillod du mig ikke at bruge Skorten togange, for jeg skulde være bundet til den for Livstid?

I dette Dieblik sang Drosselen i et Træ i Haugen; en sagte Wind bevægede Hyldebukken, den nedrystede en stor Deel af sine Blade og udbredte en sod Lugt, der trængte ind til Drvarodd af det Bindue han havde aabnet, for at faae frisk Luft i den varme Stue, efter Anstrengelsen. Pludselig stod der En i Binduet. Det var den deilige Alf fra Herthadal. Drvarodd kiendte hendes Ansigt igien, medens en sagte Wind bevægede de lange lysegule Lokker i Maanskinnet. Hun sang:

Uvelkommen
Jeg er kommen,
Afsted tager
I Bondens Have.
Slet du lønner,
Slet paafisionner,
Kun med Klager
Sieldne Have.

Ei dog kan du
Skorten miste.
Den ei briste!
Du den love!
Trendegange
Du Særken prøved.
Kørstegang monne du
Med den sove.

Den fra Fare
Bil bevare
Dig, i mangt et
Kæmpemøde.
Hvad jeg spaete,
Du forraadte;
Derfor din Hervor
Maatte bløde.

Karvel, Smukke!
Alfens Sukke
Hør i MaanSkin,
Hør mig qvæde!
Sog nu Kryden
Hiernt i Syden:
Her du spildte
Selv din Glæde.

Hun snakker godt for sig! sagde Drvarodd, da Ulfen var forsvundet. Nu skal jeg ovenikisbet være Skyld i Hervors Dod, fordi jeg varede hende fra at anfalde den, hun ikke kunde følde med Sværdet. Men Ordstrid er en umyttig Ting, sær med Qvindfolk, der ere vel skarne for Tungebaand. Forheret er jeg nu engang til at være lykkelig uden Fare, Tvivl, Unstrengelser og Mod. Saa maa man da see at bære den fordomme Lykke saa godt man kan.

Orvarodd redder sit Liv med en slet Vise.

Han udrustede nu en Flaade paa ti Skibe, med hvilken han stak i Soen og modte en Viking med fem og halvtredsindstyve. Denne angreb Odd; og da Forstienellen var saa stor, blev Udsaldet, at inden Aften vare alle Odds Skibe ryddede, saa han stod ganske alene tilbage af sine Mænd. Han sprang da over bord, da det næsten var mørkt, og svommede bort fra Skibene. Dette blev en Mand vaer, der kastede et Spyd efter ham, hvilket saarede ham i Læggen. Odd kom nu ihu, at det kun var paa Flugten han kunde saares, vendte derfor tilbage og gav sig Fienden i Bold. Der blev lagt Fiæder paa hans Fodder, og med en Buestræng bandt man hans Hænder. Sævid satte tre Thylter Mænd til at vaage over Odd, og besluttede at lade ham hænge næste Morgen, ved Solens Opgang.

Da de nu sadde der om Natten og vaagede over Odd, tænkte han: Jeg skulde ikke været saa rast til at forbande min Lykke, nu er den virkelig forbundet nok. Men dersom jeg denne gang redder mig ud af Fare, hvor der er Fare, ved egen Snildhed, saa skal jeg i Fremtiden aldrig skiende meer paa Alsen, eller vrage det Gode, som bydes mig. — Men hvordan slipper jeg fra disse sex og tredive Mænd? Hvis jeg kunde døsse dem i Sovn! Men hvor finder jeg saadan et Tryllemiddel?

Pludselig blev han glad, som han ikke længe havde været, og tænkte ved sig selv: Nu har jeg det! Jeg vil foreslaae dem, at synde dem en Vise, og saa vil jeg sammensætte det kiedsommeligste Løi der er

til. Jeg troer ikke, der gives nogen Sovedrik, som virker sterkere paa Folk, end lange slette Ruum. Det vil uidentvivl lykkes.

Da han saae dem gabe allerede, thi de vare sovnige af at holde Mattevagt efter Kampen, spurgte han: om han ikke maatte siunge dem et Øvad, for at opmuntre dem lidt? — Mændene tyktes godt om det Mod Ørvarodd viste, at han vilde opmuntre dem, der selv skulde hænges imorgen, og gave ham Lov til at quæde. Nu gjorde Odd sig al mulig Ulmag for at giøre Bisen saa kiedelig som muligt; hvilket endda ikke var ham saa let, da han af Naturen var en temmelig god Skiald; men hvad gior man ikke, for at frelse sit Liv? Det lykkedes. De gabede meer og meer; og opmuntret meget mere herved, end den ærgierrigste Skiald ved det største Bisald, sang han saalænge, til de alle snorkede.

Da skiod han sig hen, hvor der laa en Øre, hvorpaa han gned Ryggen, indtil han havde staaret Buestrængen sonder. Da Hænderne vare løste, skiod han Ficederen af sig, og fandt snart sin Bue og sit Kogger. Nu havde han let funnet dræbe dem alle; men han skammede sig for at dræbe sovende Folk; og skiondt han utsatte sig for at gribes paa Flugten igien, sprang han dog overbord og svommede til det nære Land. Og alt mens han svommede, gav den Tanke ham Kræfter, at han viste mere Mod ved at flye, end ved at stande qvar.

Odd kommer til et selsomt Gudehuus.

Dryvarodd udførte nu mange Bedrifter og tumlede sig, som tapper Hovding, baade tillands og vands, indtil han fuldestigt havde erstattet den Skade, han havde lidt paa sit første Vikingstog. Da han nu havde gjort sig berømt i Norden, siktede han, paa et af sine Tog, Lyft til at see sig mere om i Verden; sejlede derfor til Sicilei (Sicilien), og ankrede i Nærheden af et Kloster, hvor Abbeden Hugo indbød ham til at besøge sig.

Det var just en Helligdag, og Odd kom til et deiligt stort Huus, hvis Lige han endnu aldrig havde seet. De hoie, røde Mure strakte sig, med smalle, lange vinduer, højt mod Himlen, og Taarnet endnu højere, saa det lod, som det berorte Skyerne; og Fuglene, der ikke toge sig iagt, tornede i deres Flugt mod Spiret. Men hvad der var det Allerunderligste: Huset sang! Han hørte tydeligt en stærk Rost komme ud deraf, der ikke kunde frembringes af Menneskelunger, men behovede anderledes store Blæsebælge. Det var heller ikke Lurer, Flotter, Trommer eller Giger.

Odd traadte ind, med mange andre Folk, der lode til at være syge og daarlige; thi de stønnede og sukkede, Nogle græd, og alle bestænkede sig med koldt Vand af et Kar, der stod ved Indgangen, for ei at besvime. Odd syntes, at her just var fornærligt. Slight et Gudehof havde Andet at betyde, end de smaa Bielkehuse med Plankevaerker, der hiemme, hvor Guderne sadde udphyntede som Dukker paa Træbænke. Her hang de deilige Billeder. Han saae

Odin i Skerne, som en gammel, rørig, rødmusset Mand med graat Skæg. Baldur stod for Blodstenen, med en Guldkrands om Hovedet, ligesom Drvarodd; men den børste ikke Haaret, den svævede i Luften om hans Isse. Freia saae han ogsaa siddende med et lille Barn paa Skolet; samt mange deilige, vingede Lysalser. Kirken sang bestandig, og han kunde ikke opdage hvor Lyden kom fra. Winduerne var fulde af Blomster; men det var nogle forunderlige Blomster og forunderlige Winduer; thi uagtet det lod, som de vare aabne, vare de dog lukkede, og Blomsterne strakte sig thynt hen, som om de vare fastsmelte i en usynlig Plade, der indfattedes af Bly.

— Odd forundrede sig over, at alle Mennesker faldt paa Knæ, da det ringede med en lille Klokke, og truglede og tiggede med foldede Hænder og forbarmelige Mærker, som om Nogen havde villet børve dem Livet; hvorvel der Ingen var, som gjorde dem noget.

Den store Odd gad ikke staae der til Forundring opreist mellem alle de Knælende; thi han mærkede nok, de bleve vrede, fordi han ikke ogsaa kastede sig ned; men knælet havde Odd endnu aldrig for Nogen. Han gik derfor hen og satte sig i en afsides Krog, hvor den herlige Sang af sortklædte Mænd var saa oploftende, at der i hans Siel vaagnede Følelser, han endnu aldrig havde kiendt. Men da en anden sort Mand steg op i et Høiseæde og holdt en lang Tale, hvoraf Odd ikke forstod et Ord, gik det ham som Kamperne paa Skibet, da han sang Bisen for dem: han faldt i en dyb Sovn, og vaagnede først, da Albeden, der stod ganske alene i Hallen for ham, rusledede i ham.

33.

**Abbeden forklarer alting og Odd bliver
hos ham.**

Det var intet Under, at Odd var kommen efter Abbedens Indbydelse og at de strax blev saa gode Venner; thi Hugo var en Normand, der i sin Ungdom var kommen til Sicilei med en Krigerskare, var bleven Clerk og lidt efter lidt steget til Abbed for Klosteret. Odd maatte fortelle ham om Norge, og takkede ham ret, fordi han havde indbudt ham i dette skionne Gudehof, hvor Odin og Freia hang afmalede paa Bæggen og hvor Baldur stod for Blodstenen.

Hugo korsede sig over denne store Bildfarelse og sagde: Beed du endnu ikke, at du er i en christen Kirke? Hvor kan du formaestligt tage Gud Fader, Jesus Christus og Tomfru Maria for Afguder, og det hellige Alter for en Blodsteen? — Jeg veed intet Bedre at tage dem for, sagde Odd; veed Du noget Bedre, saa er det godt for dig, og hvis du vil lære mig det, for mig med. Jeg ønskede nok at vide Noget om den hvide Christ, hvis Navn alle sydlige Folk nævne med saa stor Verbodighed. Hvis dig tykkes, saa vil jeg blive et Par Maaneder hos dig; thi jeg traenger, eller rettere sagt, jeg ønsker Ro og Hvile, ovenpaa alle disse Vikingstog. — Du er velkommen! sagde Hugo, og tog ham med i Klosteret.

Abbeden spiste med tolv Munke i Refektoriet, og disse undrede sig hoiligen over den skionne store fremmede Hedning, der ikke forstod et Ord af hvad de sagde; men, medens han talede med Abbeden i den

danske Tunge, uden at mærke det, thi Samtalen var meget ivrig, næsten spiste al deres Mad.

Her er godt at være! sagde Odd; her er dejligt koldt i disse Haller, og Solen lægger for meget i Øvnen derude; det er i den fri Luft ved Middags-tide som i en Bagerovn. Har I det altid saa hædt? — Her i Italien er ingen Vinter; kun paa Biergene er Sne og Is. — Eders Bierge sphe jo ogsaa Ild, sagde Odd. Det maa jeg see engang, det maa være et lyftigt Syn. — Bliv hos mig i nogen Tid, sagde Abbeden, saa vil du nok saa det at see. — Man lever godt hos Jer, sagde Odd. Spiser og drikker I altid saa lækkert? — Kun ikke Fredag og Løverdag, da faste vi. — Nyde I da slet ingenting? spurgte Odd; det kan jeg ikke holde ud. — Jo, svarede Abbeden: Fisk, Egg, Brød, Viin, Salat, Meelspiser. — Det Halve er nok, sagde Odd. Fisk, Egg og hvidt Brød vilde for de fleste Normænd være et Dulegilde. Men Eders Olie og Salat kunne I beholde for Eder selv. Med Olien kunne Eders gamle Røerringer smore deres Nok, og jeg øder ikke Græs fra Hestene.

Abbeden loe og han maatte oversætte Odds Tale for Munkene. De forniede dem ogsaa derover og sik ham licer, som et stort Kæmpebarn med uhyre Kræf-ter, men som maatte opdrages fra først af, hvis der skulde blive andet af ham end en stor Slagsbroder.

Odd gaaer i Skole og bliver en Christen.

For at kumue lære Sproget, maatte Odd begynde med at kiende Bogstaver. En gammel Munk havde indrettet en Skole for Naboernes smaa Born, og lod Odd spørge, om han ogsaa vilde lære at læse hos ham? hvortil han strax var villig. Abbeden forærede ham en ABC-Bog, meget deiligt skrevet, med en Hane foran, hvilket skulde betyde, at Den maatte staae tidlig op ved Hanegal, som vilde lære noget retskaffent. — Det er Heimdals Hane, sagde Odd; han staaer paa Negnbuen og lægger Mærke til Alt, han skal ogsaa see Odd lære at læse.

Abbeden havde fortalt Odd at han sit Skolekammerater, men om deres Alder og Uldseende havde han endnu intet hørt. Odd modte allerførst paa Skolen næste Dag, Abbeden bragte ham selv dit. Der stod et langt Bord, med Bænke til begge Sider og for Enden sad Skolemesteren med et Niis liggende foran sig. — Odd spurgte, hvad den Urtekost skulde betyde? der var jo ingen Blomster paa den, og den lugtede vist ikke godt. Abbeden forklarede ham, at da hans Skolekammerater vare smaa Born, der begyndte med Læsningen itide, saa maatte de have Niis, naar de vare dovne og uartige, men med ham havde det ingen Nød, sagde Hugo smilende. Odd var saa alvorligt stemt for sit Hverv, at han slet intet Latterligt folte i dette Forhold; han fandt det meget rigtigt, at man tugtede Born, der vare forsommelige og høirostede, og ligesaa rigtigt, at man gjorde en Undtagelse med ham.

Odd var en stor Børneven. De smaa mydelige Drenges og Piger kunde han ikke blive kied af at klappe

og tage paa Skioddet. De blevé først bange for den høie færstaarne Mand, med det thylke, gule Skicg, men snart blevé de fortrolige sammen. Han sad sædvanlig med en lille Dreng og Pige paa hvert Kne. Saaledes gif Undervisningen rask frem, og naar han ikke vidste det ret, saa hialp hans Knæsætninger ham.

Saaledes læerte han snart Bogstaver, Ord og Sprog. De stionne Boger med de herlige Småbilleder paa Guldgrund, var han begiærlig efter at læse i. Abbeden vilde strax døbe ham, men Odd sagde: Du vil dog ikke at det skal gaae mig som Mange af vore Landsmænd, der blot lade sig døbe for at faae en smuk hvid Lærreds Tørk? Lad mig først vide ret, hvem Christus er, før jeg tilbeder ham. Dette fandt Abbeden at være fornuftigt talt. Dog læerte Odd Christendommen bedre af mundtlig Samtale end af Læsning. Den Legende, der huede ham bedst af alle, var den om den hellige Christoffer. Det er min Mand! sagde Odd; jeg tiener ogsaa den Størkeste, og det, mørker jeg nok, er den hvide Christ. Nu kunne I døbe mig! — Dette skete fort derpaa med stor Høitidelighed.

Odd stiftede endnu i Klosteret Venstlab med en anden gammel Munk, som han led endnu bedre end Skolemesteren. Gubben lignede meer en Kriger, end en Munk, og stak sterkt af med sit næsten mørkebrune Ansigt og thylke Skicg, der endnu var sort, til de blege, hvidhaarede Munke. Thi Abbeden holdt strengt over, at ingen unge Mennester kom i hans Kloster.

Den gamle Sortskicg kaldte sig Ossantrix, og spillede tidt Skak med Odd, som maatte vogte sig for ikke at blive vred, naar Ossantrix satte ham mat; hvilket næsten altid skete, da han var en stor Meester i Spillet. Naar de nu saaledes sadde sammen, kom Tælen ogsaa tidt paa Krig og Orlog. Odd fortalte Os-

fantrix sine Bedrifter og sagde: han var næsten kied af sit Haandværk; det var jo ingen Sag for en tapper Mand at slaae Folk ihiel og at overvinde de Fleste.

Der gik just under denne Samtale Sommerfolk ude i Klostergaarden og arbeidede paa at opføre en Sidebygning. En rast, stærk Sommersvend stod lige udenfor Binduet og huggede en Bielke til med sin Øre. — Man rykker op fra den ene Værdighed til den anden i Alting, sagde Ossantrix. See den Sommersvend derude! Troer du, at han altid har været Svend? Nei, først var han Dreng, og med Tiden kan han blive Sommermester. Og hvis han har Gaver dertil, kan han blive meer, han kan svinge sig op til Bygmester. — Det kan vel saa hænde sig, sagde Odd. — Men det undrer mig, sagde den gamle Munk, hvorfor Drvarodd da ikke vil drive det videre i sit Haandværk, end til Svend. — Har jeg ikke sagt dig, svarede Odd stolt, at jeg fra Ungdommen af var Høvding for tappre Biskinger? — Det bliver dog ikke meer end Mestersvend, sagde den gamle Munk. — Hvad vil du sige dermed? — Jeg vil sige dermed, at du er en tapper Kriger, men forstaer dig endnu ikke paa at føre Krig. Du er kied af at slaaes som slet og ret Kempe, men at lede de store Skarer, for at de med Stilling og Bevægelse kunne vinde dobbelt Styrke, ligesom Brikkerne paa Skakbrettet, det forstaer du ikke. Og Slight har dog, saalænge Verden staaer, giort Udslaget i alle store Begivenheder; thi den blotte Tvekamp, ja selv den Besdrift, at enkelt Mand modstaer og overvinder Flere, er Børneleg.

Det er haarde Ord! sagde Odd og rhynkede Panden. — Det er ikke sagt dig til Forsmædelse, sagde Munkens venligt; kun en Daare ringeagter sunde rafte Born. Der ligger i dem Spiren til alt Stort, hvad hos de fleste Eldre aldrig kommer til Modenhed. Den,

der ikke kan lege kraftigt som Barn, bringer det fiel-
den til udmærket Manddomsideret. Men du er jo selv
kied af dine forrige Bedrifter, og det beviser, at du
føler Kald til at blive noget Mere. Livet er en mors-
som Bog; du har læst et godt Stykke ind i Bogen;
men hvad du ofte har læst, gider du ikke læse om igien.
Velan, saa maa du læse videre, at ikke Doden over-
rasker dig, inden du har læst Bogen ud; hvilket hæn-
des de Fleste.

Efter denne Indledning begyndte den gamle Munk
at lære Drvarodd Krigskunsten, hvori han selv havde
været en stor Mester, som Hovding under den østgothiske
Konge. Der gik et Lys op for Odd; han mørkede nu,
at en stor Tumleplads aabnede sig for ham, hvori han
frit og kraftigt kunde bevæge sig, uden at takke Al-
fens Trælestorte for Seieren eller Eren. — Men siig
mig engang, sagde han en Dag til sin gamle Lærer,
hvor var det dig muligt at forlade denne flionne Krigs-
kunst? Thi nu mærker jeg nof, Kriegen kan være an-
det, end et blot Haandværk.

See der, min Søn! sagde Ossantrix, atter pegende
ud af vinduet til Arbeidsfolkene i Gaarden; — der er
Bhgmesteren idag selv og undersøger Arbeidet, hvordan
det gaaer frem. Men seer du den Gubbe ved Staven,
som følger ham? Det er hans Fader; han har ogsaa
engang været Bhgmester; men nu lader han Sonnen
raade, sidder i Lænestolen og morer sig undertiden med
at see de Unges Ferd og Fremgang. Han har læst de
Kapitler i Livets Bog, som jeg ogsaa har læst, men
som hans Son og du endnu kunne have Fornsielse af
at læse.

Den gamle Ossantrix maatte love Odd, at for-
tælle ham sit Levnetslob; men da han idag ikke befandt
sig ganste vel, blev det opsat til næste Dag. — Da
Odd næste Morgen traadte ind i Cellen til sin gamle

Ven, hvor der ellers var saa stille, hørte han en ffion førstemlig Sang. Han aabnede sagte Døren, og saae nu Munkene staae omkring Gubbens Liig og synge Sæleemesse. Han var pludselig død, uden Smertor var han sovet hen.

Du har gielket mig, Ossantrix! tænkte Odd. Du vilde, at jeg selv skulde læse Livets Bog? Lad saa være! Her er et af Kapitlerne endt. Naar jeg har været med at jorde dig, forlader jeg Klosteret. Hvor forstellig er dog din Dod og din Jordeserd fra de vilde Berserkers paa Samss! Man oplever dog Meget i denne Verden.

35.

Om Kong Herrsd og hans Raadgiver Siolf.

Odd drog nu til Torsal, for at see de Steder, hvor Frelseren har vandret og lidt. I Tempelet i Jerusalem blev han forstyrret i sin Andagt af en knælende Mo, der i Skionshed og Sindets Blodhed udmerkede sig fra Mængden. Han havde aldrig seet et Menneske græde saameget som hun, og dog fordærvede det ikke hendes Vine, der vare brunere end Ingeborgs fordum, og endnu blidere. Odd fik at vide, at hun var en Datter af Kong Herrsd fra Hunaland, der ogsaa var her, med sin Raadgiver Siolf. Denne havde et saa listigt og lumstigt Ansigt, at Odd, fra første Bickast af, ikke kunde udstaae ham.

Odd gjorde Beklendtslab med Kongen; de forstode ikke hinandens Sprog, men brugte den latinske Tunge,

som Odd ret godt havde lært hos Munkene i Sikilei. Odd gav sig ikke videre tilkiende, men kaldte sig Bidførle. Da Kongen spurgte, om han vilde reise med til Hunaland? svarede han: Hvorfor ikke? Det svarer til mit Haandværk og til mit Navn, at see mig om i Verden.

En Dag gif Kongen, Siolf og Odd ud sammen til Jordan, for at bade dem og svømme i Floden, hvor Jesus var dobt. Men da Odd kom derud, betænkte han sig. Han ville ikke lade Kongen og Siolf se Spindevæbstorten, som han ikke kunde afdrage, og, — hvad der var vigtigst, — han frygtede for at forsynde sig, ved at svømme i den hellige Flod med en Tryllesstorte, han havde faaet af en hedenst Alf, hvilken han — efter sin nuværende Overbeviisning, — maatte anse for en Dævel.

Kongen spurgte: Hvi han ikke vilde følge med? Siolf sagde: Det var et underligt Indfald, at reise til Torsal, uden at bade sig i Jordan, især naar man var gaaet ud til Floden for det Samme. Odd svarede, at Narre skulde have Noget at forundre sig over. Han undskyldte sig høfligt hos Kongen, og bad ham, ikke at spørge videre. — Du frygter maaßke for at forkole dig? spurgte Siolf. — Det kunde være! svarede Odd. — Vogt dig for alt for megen Hede! den kunde brænde dig.

Paa Hjemveien til Hunaland kunde Siolf ikke ophøre med at drille og spotte Odd, fordi han ikke vilde bade sig i Jordan. Du kan vel ikke svømme? spurgte han. — De være just i et Herberg, forbi hvilket der floss en stor Flod. — Med din Tilladelse, Herr Konge! sagde Odd, vil jeg dog vise Siolf her, at jeg kan svømme.

Uagtet Siolf var listig, forstod han sig slet ikke paa Bidførle. Han troede, det var et plumpt Dyr, saa-

ledes som Sydlænderne endnu ofte betragte Nordlænderne; det ærgrede ham, at Herrod funde lide Odd, og han habede paa denne Maade at giøre ham foragtelig i Kongens Dine. Men han vidste ikke, hvor aldeles modsat det var; og at Odd, ved en lykkelig Hændelse, af en nordisk Vandringemand, der just kom fra Hunaland, havde faaet Efterretning om Siolfs Forræderi og hemmelige Forstaaelse med Kongens Tiender.

Der blev nu indgaaet et Væddemaal, om hvo der funde svømme bedst, og Kongen fulgte dem Begge ud til Floden. Siolf klædte sig nogen af, men Odd blev staaende i alle sine Klæder. Siolf, der fros i Blæsten, sagde, at Odd skulde skynde sig med at blive færdig. Jeg er færdig, sagde Odd. Ved du endnu ikke, at Jisbiornen svømmer i Pels?

Derved sprang han ud med Siolf. De svømmede til et Klippestykke, der stod i Floden, og Kongen stod ved Stranden, for at være Bidne til hvo der kom først. Men før Siolf kom Halveien, var Bidforle svømmet omkring Klippen, kom tilbage til Kongen igien og raabte: Siolf bad mig sige dig, Herr Konge: at nu kommer han strax til Malet. Men jeg er, som du seer, langt deraf. — Siden skulde de prove, hvo der funde holde længst ud under Vandet. Forst prøvede de hver for sig, og Bidforle holdt tregange saa længe ud, som Siolf. — Nu engang paa eengang! raabte Bidforle, tog Siolf i Nakken og dukkede med ham tilbunds saalænge, indtil Siolf med krampeagtige Bevægelser og næsten i Dödskamp gjorde sig fri; hvilket var paa høie Tid, thi Blodet brast ham ud af Næsen, da han kom op.

Seer du vel! nu har du lært mig at svømme, sagde Odd, og i Aften maa du lære mig at drinke; thi du har jo bestyldt mig for, at jeg kun nipper til Brøgeret. Migtignok forstaaer jeg bedre at drinke Öl

og Miod, end Viin; thi hos os derhiemme drinker kun Odin denne kostelige Drik; men hos Munkene i Sili-
lei har jeg giort ganske gode Fremskridt, baade i det
Ene og det Andre, og jeg haaber at kunne giøre dig
Fyldest.

Siolef kunde heller ikke undslaae sig for dette
Bæddemaal, i hvilket han dog, som en gammel erfaren
Hofmand, haabede at gaae af med Seferen. — Da de
hver havde tompt tre temmelig store Horn, troede Siolef,
at de vare færdige; men Odd sagde: Vi have endnu
hver et Horn i Siden til hinanden, det ville vi sætte
for Munden; thi Munden er ørlig. — Dermed lod
han det Største fynde. Siolef vilde ikke drinke meer
med ham; men Odd tompte Hornet, og sagde: Nu en
lille Bise ovenpaa, med din Tilladelse, Herr Konge!
Vi kalde slige Biser Midviser i mit Fædreland; de
misbruges ofte, men kunne dog, til Tid og Sted, giøre
deres Nytte. Undskyld Sprogfeilene! Jeg har digtet
den i mit Modersmaal, og siden oversat den, for at
du og Siolef skulle forstaae den. — Derpaa sang han,
uden at oppebie Tilladelsen, Bisen, som her meddeles i
Modersmaalet.

Den svage Siolef ei duer
Til Kamp mod Helten giev;
Han kan kun fange Fluer
I sine Spindevæv.
Men at bevise Kraften,
Mon det hans List formaaer?
I Vand og Druesaften
Han ligeslet bestaaer.

Bidforle Lasten ynker
Og synger den til Spot.
Lad dig af disse Rynker
Ei daare, gode Drot!

Troer du, han fromt vil raade?
 Saa hør en Tidend stærk:
 Til Undergang, ei Baade,
 Dig lokker Ridingsværk.

Mens du til Jorsal farer
 Og til den hellige Strand,
 Evang alt, med sine Skarer,
 Din Broder Hunaland.
 Naar du i Hallen træder,
 Med tillidsfulde Mod,
 Udgryder en Horræder
 Dit kongelige Blod.

Dog er endnu i Riget
 En Skare Kongen tro.
 Naar Ondstab er befriget,
 Da faaer du atter No.
 Mig lokker meer ei Åren
 At slæae, som Kæmpe blot;
 Men selv at føre Hæren —
 Derom mig tykkes godt.

Det store Skattavl lærte
 En ødel Mester mig.
 Giv mig, hvad jeg begierte!
 Saa kæmper jeg for dig.
 Ræk mig din Bannerstage!
 Jeg støffer dig dit Land
 Og Seieren tilbage,
 Som ærlig Mærkismand.

Uagtet Oversættelsen var fuld af Sprogfejl, hvilke
 SiOLF vist ved en anden Lejlighed vilde revset med stor
 Bitterhed og Foragt, da han selv var en lerd Mand,
 der skrev Romersproget reent, fandt han dog dennegang
 Indholdet saa betænkligt, at han ikke fandt det raade-
 ligt at oppebie Enden. Under Sangen sneg han sig
 bort, gik op paa Loftet og hængte sig selv; hvorved
 han gjorde Sagen kort og klar; thi han beviste med

fit Selvmord Orvarodds Sanddrudhed, og sparedé Kongen den Uleilighed at straffe ham.

36.

Orvarodds Givtermaal.

Der skeer undertiden Ting i Verden af saa egen Art, at en eneste Dag giver Stof nok til lang morsom Fortælling; men ofte oplever en Mand igien vigtige Ting i mange Aar, der intet Sligt indeholde. Af dette Slags vare de Krigs, som Orvarodd førte mod Oprørerne i Hunaland, og de vise Foranstaltninger han, som Kongens Raad, gjorde til Landets Opkomst. Alt Dette er Ting, der ligge udenfor Skaldens Enemærker; kun maa Odds Givtermaal med Silkesif, Kongens Datter, undtages herfra.

Silkesif elskede Odd hemmeligt med en stærk Bidskab; men da han slet ikke mærkede det, tabte sig hendes blomstrende Skønhed, hun blev bleg og mager, og Kongen frygtede for at miste sit eneste Barn. — Min Ven! sagde han en Dag til Orvarodd, du bliver min Alderdoms Støtte, jeg har dig at takke for Nige, Bestand og Fred, mine Undersaatters Kiærlighed og Lykke; men jeg har ingen Sonner, og naar jeg doer engang, falder Altet til min bortflugtede, oprørste Broder, eller hans Born; det vilde jeg nødigt. Men jeg vil kaare Dig til min Son. Egt min Datter! Eders Børn vorde da mine, og min Stamme visner ei. Hvad siger du dertil? Hvad synes dig om Silkesif? — Mig synes, hun svarer aldeles til sit Navn, sagde Odd, og

er saa fin og stier som den blodeste Silke. Kun paa den seneste Tid, tykkes mig, seer hun ikke saa godt ud som hun pleier. — Kongen sagde: Hvis du ikke veed det, saa kan jeg sige dig det: Det er af Laengsel, Silkesif lider. Hun elsker dig! Kan det undre dig, at det uskyldige Barn gis, hvad hele Landet gior? Hvad hendes Fader gior? Hun veed det maastee ikke ret selv; men jeg veed det, og holder det for min Pligt at giore dig opmærksom paa en Fare, som truer hendes unge Liv. — Og jeg holder det for min Pligt strax at øgte hende, naar J onster det, Herre! sagde Drvarodd. Gal til Silkesif og beed hende ikke at bedrøve sig meer! Hun skal finde en god Husbond i mig. — Kongen blev saare glad, og gif til sin Datter.

Drvarodd sadene tilbage, grundede og smilte; dog blandte der sig i dette Smil noget Beemodigt og Bittert. — Altsaa — Alt hvad jeg tilforn var stolt af og glad over, tænkte han ved sig selv, var blotte Ungdomsdromme. Tapperhed, Eventyr, Kærlighed, Had — Alt kun Dromme! Nu er jeg da vaagen. Den hedenske Bildmand er vorden christelig tam. Lad saa være! Jeg er vaagnet! Hvis kun ikke denne ene Narvaaghenhed faaer altfor stor Lighed med en dyb, rolig, drømmelos Middagssøvn. — Jeg kan ikke handle anderesledes. Jeg elsker ikke Silkesif; men Elskov er kun et barnagtigt Sværmeri, siger Abbeden i Sikilei. Jeg skylder hendes Fader dette Offer. Hun er desuden saa god, saa from, saa blid; bespiser de Fattige, læger og husvaler de Gamle og Syge fra Morgen til Aften. — Det gior hende væmmelig i Grunden. — Hervor var ingen Shgevogterste. Hendes blaae Dine vare som Sydlandets Himmel; hos Silkesif regner det hver Dag. — Men Hervor var en vild og grum Morderste, en rasende Hedning. Silkesif gaaer i Kirke flere Gange om Dagen og beder til alle Helgener. — Hervor bad

til Gefion. Hun sover nu under Greestorven paa Samso. — Jeg vil glemme hine Dage! Jeg er et andet Menneske, en Christen. Jeg vil giøre Mennesker lykkelige, selv ulykkelig; for var jeg lykkelig paa Andrees Bekostning. Frisk Mod, Drvarodd! Jeg maa forstille mig, — bilde hende ind, at jeg elsker hende igien. — Forstillelse! Bedrag! — der for vare saa langt fra min Siel; — nu skal jeg dyrke Eder som Øyder. Min Land mangler Viisdom til at løse denne Knude. Tilsidst gaaer det her som i forrige Dage: Jeg handler efter min Følelse og lader Gud raade.

Paa Bryllupsdagen var Odd for førstegang i sit Liv ret ulykkelig. Det kom ham for, som han for Livstid blev smeddet i tunge Trællesænker; men han holdt sig tappert og Ingen kunde mærke det. Silkesif følte sig højest lykkelig; hun var af Naturen saa lidet skarpsindig og opmærksom paa det Virkelige, at hun troede sig i Himmel. Hun var vant til at tage sine egne Ønsker og Føleller for Sandheds Erkiendelse, nu ønskede hun, at Drvarodd skulde elske hende underligt, altsaa bilda hun sig det ogsaa ind, og undgik Alt hvad der kunde vække hende af Drommen.

Under Bielsen faldt det Odd allervanskligst at tvinge sig. Han og Silkesif knælede i Kirken for et Mariabilled; men dette stod livagtigt for ham, under hele den hellige Handling, som Hervør. — Hun holdt Thurfing i Haand, der var bleven ganske rusten og saae ud som en guul Økerstrime. Da Presten velsignede dem, blæste Hervør paa den af Rust oploste Klinge, saa at Rusten foer Drvarodd som Stov i Vinene. Da opslag han en hoi Skoggerlatter, der gienlod i Kirkens Hvælvinger, som naar den ødle Singst hvrinster ved et usædvanligt Sjn, der gjør den sky. Men hverken Presten, Kongen, Bruden, eller nogen af de Tilstedes værende undrede sig derover; thi Alle vidste, det var

en Egenhed hos Drvarodd at stoggerlee ved overordentlige Leiligheder, naar han var hiertegreben.

Men med dette Udbrud havde ogsaa Drvarodds Fortvivelse naact sit Maal; han fattede sig, blev rolig, fulgte venligt hjem med sin Brud og tog med god Lyft Deel i det store Gilde, Kongen havde ladet anrette. Fra den Dag af levede han godt med sin Hustru Silkesif, der snart blomstrede igien, og var saa smaksom, at Drvarodd, der desuden var smaattalende, næsten aldrig i hendes Selskab funde komme til Orde. Men det var ham i Grunden liert, at hun sparedes ham Uleiligheden. Hvad hun sagde, hørte han sielden efter, og det behovedes ikke heller; thi Silkesif svarede sig selv. Han betragtede hende som en smuk stor Fugl, der hoppede omkring paa Gulvet og havde lært at snakke. Han klappede hende, undertiden tog han føde Rager, brød dem istykker og stak hende i Munden; og det kunde hun saa godt lide; thi hun var kælen, og hvergang han gjorde det, kyssede hun hans Haand. Forresten indhostede hun, ved sin Hjelpsomhed og Gavmildhed, Folkets Belsignelse, medens Drvarodd lykkeligt tilendebragte flere Krigs, gjorde flere oprørslige Nabover statskyldige og sthrede Landet med Mildhed og Viisdom.

32.

Drvarodd bliver hundrede Aar og faaer Hjemvee.

Den gamle Konge var for længe siden død. Silkesif fødte sin Mand en Son hvert Aar, og saaledes gif det i tolv Aar, indtil han havde tolv Sonner, ligesom

Jacob. Odd havde gierne ønsket sig en lille Datter, til Afverling, men der blev ikke noget af. De smaa Drenges læerte han alle den danske Tunge, men de glemte den igien, naar de blev store, og tilsidst glemte Drvarodd næsten selv sit Modersmaal, og — hvad der bedrovede ham meest — alle de gamle Minder traadte saa langt tilbage i hans Grindring, at han næsten ikke kunde huske dem meer. Han gjorde sig al Umag for at mindes, hvorledes Hervor, Hialmar og Ingeborg havde seet ud, — med det vilde aldrig lykkes ham. Tiden havde udvistet deres Træk af hans Sukommelse.

Saaledes gif det ene Nar efter det Undet. Sonnerne blev store og fik Hustruer. Sillesif var ikke længer smuk, men endnu mere snalsom end før; endelig taug hun; thi hun døde i en temmelig hoi Alder. Men Drvarodd overlevede hende og de fleste af sine Sonner længe; han var snart hundrede Nar, og saae endnu ud som en kraftig syvtaars Gubbe.

Natten før hans hundrede Nars Fødselsdag havde han en skion Drom. Han var igien i Norge, i Danmark, i Sverrigé, og alle de gamle Minder traadte tydeligt frem igien, som skionne Billeder, der længe havde staet i et mørkt Pulterkammer, men som nu vare bragte for Lyset, viskede Stovet af, og ophængte paa Væggen i Hallen. Nærst kunde han ogsaa tale flydende igien. Men — hvad der var ham allerkierest — Hervor besøgte ham. Hun boiede sig venligt over hans Hovedgierde og sagde: Thyfing er rusten, — men gammel Kierlighed ruster ikke. Jeg elskede dig dog paa min Maade; thi du var den eneste Mand jeg agtede. Du har udført store Bedrifter! Odin længes efter dig, kom op til mig i Valhalla. Valkyrierne skulle skienke for dig. — Drvarodd ryhstede i Sovne veemodigt smilende paa Hovedet, og pegede

paa Crucifixet, der stod paa Bordet i hans Sovelammer. Da forsvandt Hervor.

38.

Orvarodd drager til sit Fædreland og dør.

Næste Morgen, da hele Slægten ilede ind i Sovelammeret, for at lykønske den liære Stamfader, funde de Fleste ikke forstaae ham, thi han talede Norsk. Kun hans to yngste Sonnesønner forstode noget deraf; thi de havde endnu ikke glemt det Sprog han i deres Barndom havde lært dem. Orvarodd blev ved at tale den danske Tunge, men — forunderligt nok! — nu havde han reent glemt Landets Sprog, i det mindste havde han den Særhed, ikke at ville tale det meer.

Han overlod den ældste af sine Sønner Land og Rige, og besluttede, saa gammel han var, endnu engang at see sit Fædreland. Man betragtede ham som en Olding, der gik i Barndom; de Fleste vare glade ved at blive af med ham; men Hialmar og Asmund, — saaledes havde han opkaldt de to yngste Sonnesønner, efter sine bedste Ungdomsvenner, — vilde følge Bedstefaderen til Norge, se hans Fædreeland med ham, og bringe ham tilbage til Hunaland igien, hvis Doden ikke overrumpledé ham. De reiste da med ham til en sydlig Havn, indskibede sig og Toget gif lykkeligt uden Hinder.

Paa Beien til Norge lagde Orvarodd først ind under Samss, ankrede i Munarviig og gik op i Land

med sine Sonnesønner. Han visste dem Unganthrs Gravhsit, der stod næsten ligesom han havde forladt den, kun var der voret store Buste for Stenen til Indgangen. Derpaa gik de igennem Skoven til den anden Side af Den, hvor Drvarodd vilde vise dem det store Bogetræ, hvorunder han havde begravet Hervor.

Da de nærmede sig Stedet, hørte de Vibers og Trommers Lyd. Der var Lystighed; en ung Hyrde paa Den havde Bryllup, og Aftendandsen holdtes just under det Træ, hvor Hervor laa begravet, hvilket Ingen vidste uden Drvarodd. — Det træffer sig heldigt, sagde han; der gaaer jo min Spaadom i Opfyldelse. Lader os tage Deel i Festen!

Hyrderne troede, det var Vikinger, der vilde giøre Strandhug, maastke dreebe dem, eller bortslæbe dem som Trælle, og vilde flygte, da de saae den store Kæmpe med Bue og Pikefogger. Thi Drvarodd kom til Norden, som han var bortreist. Ogsaa sin Skarlagenskiortel, hvilken han omhyggeligt havde giemt al den Tid han var Konge i Humaland, havde han paa; og Ringen var om Løkkerne, der blot havde stiftet Farve, og vare hvide istedetfor gule; men næsten lige saa lange og fyldige som før.

Drvarodd raabte til dem, at de ikke maatte være bange, han kom som Ven; de skulde fortsætte deres Dands og lade ham smage deres Øl. — Al Herre! sagde Brudgommen, det er Thyndtol; men dog Mundgodt for os, som blot ere vante til daglig at drikke Vand. — Jeg er gammel, svarede Drvarodd, og taaler heller ingen sterke Drikke meer. Noek mig Drehornet! Jeg vil drikke Eders Skaal og gamle Venners Minde.

Han fil Hornet, drak, og lagde en Guldpenge deri, til Gammnen for de unge Ægtefolk. Derpaa

sagde han: Fortsætter Eders Dands! Denne store Bog staaer godt; den vender med sine brede Grene ud til den aabne Grønning, hvor I have Svingerum nok; men den anden Side vender indad, til de andre Treer i Skhyggen. Der staaer en stor Plet Kiær-minder, seer jeg, i det friske Græs, der vil jeg hvile mig lidt. — Tillader I, Herre! svarede Hyrden, saa ville vi udbrede nogle Skind først paa Jorden, at ikke Urternes Fugtighed skal skade Eder. — Nei, sagde Drvarodd, den skader mig ikke. Freia har selv udbredt sin blaa Kaabe her; den vil jeg sidde paa, og tenke paa gamle Dage, medens mine Børneborn dandse med Eder.

Med disse Ord lagde han sig i Kiærminderne, med Ryggen stottet op imod Treet, just paa det Sted, hvor han for saa mauge Åar siden havde begravet Hervor.

Til Berurjoder i Norge kom de et Par Dage derefter med god Bør. Drvarodd steeg i Land. Strand og Omgivning vare ham velbeklente; men hvor hans Fosterfaders Gaard havde staaet, fandt han kun et lidet Bolsted. Ejendommen var kommen i fremmede Hænder, og den nuværende Bonde havde bygget sig en Gaard paa et bekvemmere Sted.

See her, Born! sagde Drvarodd til sine Sonnesønner, paa disse Tomter legede jeg. Derhenne i den Krog, hvor der er en lille Jordvold, stod min Bugge og min Seng. Jeg haaber, min Grav skal heller ikke staae langt derfra. — Det haabe vi ikke, Bedstefader! raabte Hialmar; vi ville bringe dig frisk og sund tilbage fra dette fattige Land. — Af mine kiere Born! svarede Drvarodd, den sande Rigdom bestaaer ikke i Guld og Sølv, ei heller i en fed Jordbund og rigelig Grøde, eller i lange Somre, men i Menneskets egen Kraft og Hu; og — sandelig jeg

siger Eder, det er Korn, det er Blomster, der trives bedre paa disse Klipper, end i mange sydlige Marker og Lysthæuger.

Han satte sig nu paa en stor Steen og sagde, idet hans Die forgieves sogte omkring efter gamle Mindesmærker: Jeg har foretaget mig en lang Reise, for at see mine egne Grindringer; dem funde jeg rigtignok ligesaa godt saet hjemme; dog glæder det mig endnu engang at skue det fiere Fædreland, inden Diet brister. — Siig mig, min Ven! spurgte han en forbigaende Bonde, veed du nogen Besked om Folk, der have boet her for hundrede Aar siden?

Skulde jeg ikke det? sagde den unge Bonde; jeg kan fortælle Jer om hvad her er saet siden Asernes Tid. Det er vor bedste Morskab i Vinter-qveld, at fortælle hverandre Forfædrenes Bedrifter. — Drvarodd sit nu at vide alt hvad han ønskede. Ingialds Slægt var uddøet, og Ragnista beboedes og eiedes nu af en Slægt, der stammede fra en yngre Broder af Odd, som han aldrig havde saet eller kiendt.

Da den unge Bonde hørte Drvarodds Navn, traadte han ørbødigtilbage, lagde sine Hænder paa Brystet og boiede sig næsten for ham, som for en Gud. — Herre! sagde han, Eders Røes er stor i Norges Land; men vi troede, at I forlængst havde fundet Hæltedoden. Vi have vel hørt om Eders Even-thr og Ophsielse udenlands. — Drvarodd betragtede den unge Mand med stor Mildhed. Hvorfor stirrer du saa stift paa min Bue og mit Pilefogger? spurgte han. Jeg har hørt, Herre, sagde Normanden, at I skal have været en drabelig Bueskytte. Jeg har efter ringe Evne ogsaa udmarket mig noget paa den Biis, skjondt ei i Sammenligning med Jer. Vil I vel vise mig en Godhed? Vil I forære mig en

Piil af Eders Kogger? Den skal hænge i min Stor-stue og gaae i Aar fra Son til Son. — Jeg vil forcere dig Buen med alle Pilene, svarede Drvarodd smilende, thi jeg kan ikke bruge dem meer; mine Dine ere dumme, men Hiertet slaaer friskt og varmt endnu. Han rakte ham Buen og Koggeret. Den unge Bonde kyssede hans Haand og kunde ikke tale for Taknemlighedens Graad.

Her er slet intet, jeg kan fornhe Bekjendtskabet med, sagde Drvarodd, uden med mine gamle Klipper. De have ikke forandret Ansigtstrekkene; deres brede Skuldre ere ligesaa stærke som da jeg var Barn, de holde Ryggene ligesaa rankt, men de have faaet nye Granbuske i deres Hielme. Jo, det er sandt, raabte han pludselig. Min gamle Egg i Skoven! Egtræer her i Landet ere en Sieldenhed og de blive ældre end jeg. Den staarer der endnu. Afsted ud at besøge min lille Hostbroder Asmunds Grav under Egen!

Vil du ikke heller bie til imorgen, Farfader, sagde Asmund, med at vise mig min Maunes Grav? Matten falder paa. — Men Maanen skinner klart, svarede Drvarodd, og det er en god Veiviser til Graven. — Afsted!

Gubben gik, veiviist af den unge Bonde, saa raskt at Ungersvendene næsten ikke kunde folge ham. Han kom snart derud. Asmunds Grav kunde han ikke finde; Egen derimod fandt han snart. Men ligesom han vilde gaae hen imod Treæt, aabnede Barken sig, og Bolven Heid, der havde spaet ham i hans Ungdom, stod for ham i Treæt, med opstrakt skrumpen Finger, truende, idet Blodet flod hende ud af Munden, saaledes, som da Drvarodd slog hende, fordi hun havde spaet ham.

Bed dette Shn ghste Drvarodd, opslog en stor Skoggerlatter og flygtede nogle Skridt tilbage. Her-

ved kom han til at støde Foden mod noget Haardt,
der stak frem af Jorden, saa han snublede og slog sig
i Siden.

Da raabte Hæren ud af Træet:

Hundred Aar du skulde blive;
Hiernt af Landet dig begive,
Men til sidst du skulde drage
Til dit Fædreland tilbage.
Nu du hurnig Doden fanger
Fra din Fare, fra din Ganger,
Den du daglig gav sit Foder,
Som et Barn, paa Berurjoder.
Nu den dig, til Tak for Foden,
Drvarodd! har voldet Doden.

Da hun havde sagt disse Ord, lukkede Egen sig
med hende igien. Man grov paa det Sted, hvor
Drvarodd var faldet, og fandt en Hestebreenrad. Det
var imod Pandeskallen, han var tørnet og styrtet.
Man bragte ham uden Bevidsthed ud af Skoven.
Da han kom til sig selv igien, hviskede han: Hvor
min Bugge stod! — og man bar ham hen til Tom-
ten af det nedrevne Huus.

Længe laa han her stille og maallos, saa de
troede, han var alt dod. Endelig begyndte han at
rave omkring med Hænderne. — Hvad vil du, Far-
fader? spurgte Hialmar. — Mine Pile! — Hvad
vil du med dem? — Mærke mig med Geirsodd!
Doden kommer. — Men Farfader, sagde Alsmund,
du er jo en Christen! — Af det er sandt! sulkede
Drvarodd. Himlen være lovet! — Han foldede sine
Hænder og døde. — Hermed ender Drvarodds Saga.

meningar og ófærdum sem eru með sínar
áttum og til ófærdum sem eru með sínar
áttum. — Þessi er ófærdur sem er með
sínar áttum og til ófærdum sem eru með
sínar áttum.

Íslensk oldnir nái yfir ófærdum
sem eru með sínar áttum. — Þessi
er ófærdur sem eru með sínar áttum.

In d h o l d .

Hrolf Krake Pag. 5.

Dravarodds Saga — 155.

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପାତ୍ରି

ବାହୁଦାମ ମନ୍ଦିରମାଲା

ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପାତ୍ରି

ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା

ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା
ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା
ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା
ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପାତ୍ରି

ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା ଏହାର ମନ୍ଦିରମାଲା
ମୁଦ୍ରଣ କରିଥିଲା ଏହାର ମନ୍ଦିରମାଲା

୧୯୫୧

Oehlenschlägers samlede Værker.

Trettende Bind.

Digterværker.

Fjerde Bind:

Greyas Alter.
Baulundurs Saga.
Aly og Gulhyndy.
St. Hans Aften-Spil.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Hösts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

Øehlenschlägers Digterværker.

Fjerde Bind.

Freyas Alter.
Baulundurs Saga.
Aly og Gulhyndy.
St. Hans Asten-Spil.

København.

Universitetsboghandler Andr. Fred. Høsts Forlag.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1845.

శ్రీ గోదావరి కొత్త

ప్రాథమిక ప్రాంగణ

ప్రాథమిక ప్రాంగణ

శ్రీ గోదావరి
ప్రాథమిక ప్రాంగణ
ప్రాథమిక ప్రాంగణ

ప్రాథమిక ప్రాంగణ

శ్రీ గోదావరి ప్రాథమిక ప్రాంగణ
ప్రాథమిక ప్రాంగణ

1681

Trehas Alter.

Et Syngespil.

Personerne.

Oberst Hielm.

Clausine, hans Datter.

Beate, hendes Kammerpige.

Herr von Bilbo, en gammel Adelsmand.

Guilielmo, Improvisor og Guitarspiller.

Skoleholderen.

Jakob, en Bondelarl.

En Gartner.

Henrik,

Lars, og

To andre

} Liener hos Bilbo.

Kaspar, Oberstens Liener.

Chor af Skolebørn og Bønderfolk.

Første Act.

En Lund; i Midten et stort firkantet Alster af
mosbegroede Kampestene.

Guilielmo

(Kommer ind med Tornister paa Ryggen og Guitarre i Haanden).

Her er kiosigt og godt! Her kan jeg hvile mig lidt.
En deilige Bøgelund. Den nordiske Genius hvisler i
Bladene og fortæller gamle Eventyr. Hvad seer jeg!
Et ærverdig Doffersted. Har Skiebnen samlet saa
mange liere Ting paa eet Sted, for at faae mig til
at glemme Italien? Jeg vil sætte mig lidt paa denne
gamle Steen. — Hvor godt den gronne Hævding slutter
sig heromkring, hvor fortroelig! Net et Alster for
Kierligheden. (Tager sin Tornister af og sætter den ved sin Fod.)
Hvad er det som rangler? Min Meisel! Et Minde
om min Billedhugger-Duelsighed. Ja, var det ikke
lykkedes Hyperboræeren bedre at blive Improvisor,
end Billedhugger, saa havde jeg kun slet været i
Italien. (Tager Meiselen frem og betrakter den.) Kan jeg
imidlertid ikke blive Billedhugger, saa kan jeg blive
Steenhugger, det er dog altid noget, og foder sin Mand
bedre. Freha! Jeg vil udhugge dit Navn i denne

gamle Steen, som sikkert skylder din Guddom sin Til-værelse, og naar jeg har giort det, saa vil jeg bort-kaste min Meisel.

(Synger og hugger.)

I Kierligheds Lund
Hugger jeg her, o du Elsttes Gudinde!
I trofaste Grund
Dit hellige Navn; det skal Blomster omvinde. —
Guldlokede Freya, salig og stion!
Her hilser dig atten din Son.

En grusom Moe
Saareb hans Hierte,
Foragted hans kierlige Smerte,
Da stormed han vild over Hav, over Soe,
For at glemme sin Moe
Eller soe.

Ah, Guitarren stemmes og bliver forstent,
Men Pigen, man elster, blier aldrig glemt. —
Et Europas Riger,
Selv ei Italiens blussende Piger
Bragte den Længsel til at soe,
Der var tændt af en nordisk smægtende Moe.

O Elstvos Gudinde!
Besyt din Son, lad ham atten finde
Sit Hiertes Veninde.
Boi hendes Barm til Elstvos Lyft,
Boi hendes Dre til Guitarrens Tone;
Da skal han her med sin Moe ved sit Bryft
Oit Altar med Roser bekrone.

Der staer det: FREYA. Nu lidt Jord i Ud-hugningen, at det kan see brav gammelt ud. — Dette Muld, mine gode Bogstaver! skal sætte Eder en atten, nitten hundrede Aar tilbage i Tiden. See saa! hvor ærverdigt det staer der. Og nu Meiselen bort. (Gaster den.) Dette Navn var dit skønneste Værk, og

det er en herlig Ting, naar en Kunstner forstaer den Kunst, at holde op i Tide.

Beate

(Kommer med en stor Papirbæste under Armen).

Guilielmo.

Hvad er det? En Pige? En smuk Pige!

Beate.

Hvilken underlig Fyr er ikke det! Hvor besynderlig han seer ud.

Guilielmo.

Gog Middag, mit smukke Barn!

Beate.

Tienerinde!

(Vil gaae.)

Guilielmo.

Aa — tillad at jeg opholder Dem et Dieblik. Da jeg nyelig er kommen i Erfarenhed om at dette er Kierlighedens Lund, og da jeg seer Dem gaae her igennem saa ganske huusvant, saa risikerer jeg intet ved at antage Dem for hendes Sendebud, hendes lille Nymphé.

Beate (sigt siodi).

De tager feil, min Herre! Jeg er ingen Nymphé.

Guilielmo.

Freha selv altsaa? Desbedre. Gil være dig, skionne Freha!

(Vil omfavne hende.)

Beate.

Jeg er heller ikke Freha.

(Bifler sig los.)

Guilielmo.

Heller ikke Freya? Ih, men hvem er du da? Ah! nu kommer jeg paa Spor. Disse sorte Haar og brune Dine vidne heller ikke om nogen nordisk Gud-dom. Udentvivl er du Venus selv, eller en Charite, eller Najade, som har forvildet sig i disse nordlige Enemærker.

Beate.

Forvildet mig? Nei, jeg har saamæn slet ikke forvildet mig. Denne Skov tilhører Hr. Oberst Hielm, min Frøkens Fader, og jeg kommer fra næste Klostested, med Stads, som han vil forcere hende paa hendes Fodsels-dig i Morgen.

Guilielmo.

Ih, det træffer sig jo excellent; det er jo der jeg skal op og spille og synge.

Beate (neier).

Guitarrespilleren Herr Guilielmo, altsaa!

Guilielmo.

Der tre Aar har opholdt sig i Italien, for at lære at spille og synge for smukke Piger, og som til den Ende nu drager hele det musicalske Sielland igien-nem, for at enflammere det ved sit Talent.

Beate.

Enflammere Sielland? Gud bevares!

Guilielmo.

Nu, nu! Jeg mener det ikke saa slemt, du lille Eucharis hos den mig endnu ubeklendte Kalypso.

Beate.

Min Herre! jeg forstaaer ikke Italienst.

Guilielmo.

Mit Barn, du forstaaer et Sprog, som man har
lagt sig efter allevegne, og meest i Italien.

Beate.

Er det Kragemalet?

Guilielmo.

Ta, mit Barn. Kragemalet med Dinene.

Beate.

Nu maa jeg riktig gaae.

Guilielmo.

Vi dog og viis først en stakkels forvildet Italiener
paa rette Bei. Gaaer jeg den Bei op til Baron Rosen-
stiolds?

Beate.

Skal De derop og synge?

Guilielmo.

Nei, jeg skal op og spise til Middag hos ham,
fordi jeg gjorde hans Beklendtslab sidst ved at synge
lidt for hans smukke Kone.

Beate.

Tor hans smukke Kone?

Guilielmo.

Ta. Jeg synger aldrig uden for smukke Folk, og
saa maa det endda være Fruentimmer til. Et Par

Nynder og et gustent Ansigt faaer mig strax til at hyle
som en Porthund. Det er en Naturfeil jeg har, kiere
Barn!

Beate.

Jeg har ikke længer Tid at bie. Vil De følge
mig hen til Bakken, saa skal jeg vise Dem hvad Bei
De i Morgen gaaer til Oberstens.

Guilielmo.

Jeg følger dig lige hjem.

Beate.

Nei, kun til Bakken.

Guilielmo.

Nu vel, da. Men — førend vi kommer ud af
denne svale Gensomhed — Kiere Pige! du har et
Par Rosenlæber, som besidde en forsærdelig Attractions-
kraft. Hvad hedder du?

Beate.

Beate!

Guilielmo.

Beate! Et meget lykkeligt Navn.

Smukke Beate, et Kys mig giv.

Beate.

Hvor kan De dog sligt begiere.

Guilielmo (sænker hende).

O, hvor du har et smekkert Liv.

Beate.

Herr Spillemand, lad mig være.

Guilielmo.

Hvilken Arm!

Beate.

Gaae Deres Bei!

Guilielmo.

Hvilken Barm!

Beate.

Slip, siger jeg!

Guilielmo (knyser hende).

Hærligt smager i Elstovs Lund
Et Kys paa en blussende Rosenmund,

Beate (correr Munden).

Hærligt smager paa Alfarvei
Et Kys, som kun tages, men gives ei.

Guilielmo.

O, det vilde ikke smagt halv saa godt, om du havde givet mig det ganske frivillig. See saa, nu gaaer vi da, og i Aften kommer jeg og synger en smuk Serenade udenfor dine vinduer.

Beate.

Det skal De smukt lade være. Det er ikke Brug her til Lands.

Guilielmo.

Svad der ikke er, kan blive. Det er Brug i Italien, og i Musikkens maa I Siellandsfarere smult lade Eder sige af os Italienere. (De gaae.)

Skoleholderen (kommer med) en Flok Skolebørn
(og med et Virkeriis i haanden).

Skoleholderen.

Forstyrre mig ikke i mine Betragtninger ved Eders Sniksnak, forstyrre Eder ikke selv, Børn! Bærer Eder ad som gamle Folk, der have staaet til Confirmation, og rygter Børnene ud af Vermerne. Choret, som har mig til Forfatter, og som skylder den naadige Frøkens Geburtsdags Celebration sin Tilsverrelse, er endnu ikke rigtig indstuderet. I have Gehørets Mangel, og rober ikke de musicaliske Indsigters Forraad. Imidlertid skal det dog nok gaae, haaber jeg; thi den gode Billie er dog i alle sionne Kunster det Fornemste. — Men hvad seer jeg! Her er jo en Plads i Lunden, hvis Bequemmelighed er endnu større til Festens Holdelse, end den vi nylig vare paa. Besynderligt! Nemarcabelt! Her har jeg aldrig været før i dette Liv. Hvad seer jeg? En Steen. En stor Steen med et Navn paa. (Sætter Briller paa Næsen og læser snoevende:) FREYA. Heureka, Børn! Ved I hvad, Børn? Dette er et gammelt Ulter, som jeg har opdaget. I seer selv allesammen, at jeg har opdaget det.

Børnene (raabe).

Ta, det see vi allesammen.

Skoleholderen.

Derved vil Hosernes Gronhed opnaaes hos den naadige Herre. Han er en stor Ven af gamle antiquis-

tetiske Oldsager, og søger næsten altid forgives. — Holder nu Eders Hænder smukt, Born! saa skal Eders Kundskabers Formerelse udvides, ved Forkyndelsen om denne Steen og dens Hensigt. (Bornene folde hænderne.) Seer I nu vel, Bornlille! I gamle Dage — hm — I Christian den Siettes Tid — hm! — og før, Born, før! — For den Oldenborgiske Stammes Tid — var her — i Norden — efter den Tids brugelig Maade — og Overtro — en Gudinde, som — hm! — Ja! — He — Det sommer sig nok ikke, at jeg siger Eder det, Born. Thi, I er Born, Born! — Og — æ — med Born maa man ikke tale om saadanne Ting Altsaa, Born — hm! — vil vi bie, til I blive Store, Born! Forstaer I mig, Born?

Bornene (i Munden paa hinanden).

Jo o!

Skoleholderen.

Nu, saa veed I da min Mening, Born. Og paa den Maade kom vi ud af det. Saal vil vi da nu gaae videre, Born. — Men — jeg faaer et Indfald! Inden vi gaae videre, saa lader os engang først probere hvorledes Geburtsdagscarmenet klinger her. Beghynder, Born, saa over I Eder ogsaa med det samme. Jeg skal føre Eder an.

Bornene synge, Skoleholderen fører dem an og slaaer Takt med Riset.)

Den Naadige,
Den Graadige,
Paa hele Sognets Hyldest,
Med Flittighed
Og Bittighed
Gør hver en Fordring fyldest.

Hun takker saa
 Og snakker saa
 Med hver en Mand paa Gaden;
 Og gid i Aar
 Alt Godt hun faaer
 Af Drikken og af Maden.

Hun smidder ei
 Og hvidder ei,
 Men glæder sine Giester,
 Hun er os kier.
 Det onstes her
 Af Byens Skolemester.

Skoleholderen.

Bravum! Born. Visen tager sig godt ud i det
 Gronne. Barestens I kunde holde Takt. Og saa er
 der ogsaa Nogle iblandt Eder, som er saa uformuftig,
 og synger: „Af Bhens Skoleholder“. I maa synge:
 „Af Bhens Skolemester“, Born; ellers rimer det sig
 jo ikke paa „men glæder sine Giester“, Born. Har
 I ikke mere Dre for Prosadien i Poesien? Naa, nu
 kan I da gaae hjem for idag; men lives ikke paa
 Beien.

(De gaae.)

En Bondestue.

Herr von Bilbo

Gi gammeldags Dragt med Allongeparykk.

Det er ingen Under! Jeg bander ellers aldrig,
 men det er, Fanden bygge Neder i min syndige Siel,
 ingen Under. Hvor man dog kan være dum, enfoldig,
 et Bæst, om jeg maa tale saa grovt. Piger er Piger,
 og ungerske Stovler er ungerske Stovler. Kierlighed
 er Kierlighed, og Parykker à la Caracalla, og à la
 Brutus staar ligefrem over Allongeparykker, ligesaa

høit som Borgermesterne i Rom stode over Borgermesterne i Raadstuen. Jeg har aldrig vidst, hvori det egentlig stak: Jeg er en riig Mand, jeg er en moralst rigtig Mand, jeg er en Adelsmand, jeg er en Mand i mine bedste Aar. Men som sagt: Stovler er Stovler, og Drenhaar er Drenhaar. Kort Vest, lange Buxer. Nu omstunder har Cavalererne i Venene hvad de for havde i Brystet; man maa have Hjertet i Buxerne, naar man nu vil være Damerne tilpas. Hei, Henrik! Henrik! Kan den Karl ikke høre? mig synes, jeg broder høit nok. Henrik! Det er for Gud tungt for en gammel Cavaleer at have en Domestique, som er dov paa Øretten. Henrik da!

Henrik (Commer ind med en Vyld Klæder)

Bilbo.

Jeg trækker dig Femtedelen af din Lon, Esel! for den defekte Sands. Lad mig see, 5 i 30, det kan jeg ikke, saa laaner jeg een, som er 10. Hm — det er forbundet med Negnekunsten, at man altid skal huske, hvad man har in mente. Hvad har du der?

Henrik.

Klæder, Herre, som nylig ere komme fra Skrädderen.

Bilbo.

Fra Skrädderen?

Henrik.

Jeg lod ham ingen Noe have, Herre! førend han skyndte sig.

Bilbo.

Henrik! du er dog en Fandens Karl, en Dievels Karl, ret hvad man saadan falder en Allerhelvedes

Karl i god Bemærkelse, Henrik. Er de der alt? Og det har du saadan faaet Skrodderen til at flynde sig med; den langsomste af alle Insekter paa Guds broslagte Jord. Henrik, du er min Ven! Min Alderdoms Støttestav. Seer du, nu er jeg god igien, Henrik.

Henrik.

Herren er lidt opfarende, men forresten den bedste Mand, Siel kan ligge i. Herren er en Engel i Dievle-stikkelse, om jeg ellers maa betiene mig af denne noget dristige Metaphor.

Bilbo.

Matador, vil du sige, Matador. Havde du lært noget, som du har Hoved til. Var du ikke saa gammel som du er, saa skulde jeg sende dig til Pistolotiss Institut i Snebbendal, før da du ikke godt kan høre, Henrik!

Henrik.

Det maatte da være paa et af de Steder, hvor man ingen Prygl faaer, men bliver straffet med For-nuftsgrunde. — Men skal vi nu ikke klæde Herren paa?

Bilbo.

Jo, min Ven.

Henrik.

Her er alting; Buxer har jeg ingen nye bestilt af; thi mig syntes, Herrrens gamle vare vide nok.

Bilbo.

Velgiort. Du est en Dannemand, Henrik! Du est en Dannemand.

Henrik.

Nu først Støvlerne paa.

Bilbo.

Gierne, Henrik! gierne.

Henrik.

Aa! hvor nu Herren strax sik Lægge.

Bilbo.

Det næste Par Støvler maa du lade Skoemageren
sætte nogle forlorne Smalbeen i, thi du veed, at jeg
er noget thk af Naturen over Anklerne.

Henrik.

Skal ikke mankere. — Manschettskorten er ogsaa
god nok. Nu Parhytten.

Bilbo.

Ta, det er Hovedsagen. Er den à la Caracalla
eller à la Brutus?

Henrik.

À la Brutus, Herre.

Bilbo.

Godt, jeg har aldrig funnet lide Caracalla, siden
han gjorde mig det Oprør mod Giessene paa Capitu-
latum i Rom.

Henrik.

Ta, det maa have svedet forbandet til Mortens-
og Mikkelsaften. Var ellers ikke hans Døbenavn Cati-
lina, Herre?

Bilbo.

Nok mueligt. At han ikke sik sit Forsæt udført,
derfor maa vi da takke den Guds Mand Cicero.

Henrik.

Herren vil nok sige Cicero.

Bilbo.

Nei, jeg vil sige Cicero, Henrik, med Tilnavn
de Officiis. Hjælp mig nu Parykken paa.

Henrik (hjælper ham).

Saadan er det at have haft en god Opdragelse.
Hvad man i Ungdommen nemmer, man ei i Alder-
dommen glemmer. Jeg Stakkel sik ei engang Tid
til at løbe Latinssolen heelt igienem.

Bilbo.

Hvordan klæder Parykken mig, Henrik?

Henrik.

Nimabelt! Herren seer saa brutal ud, som om
han strax vilde hen og stikke Cæsar ihiel.

Bilbo.

Nu, det er mig hiertelig kiert.

Nu jeg haaber at den Skionne
Dog engang vil stryge Seil,
Disse Klæder er saa kionne,
At det aldrig kan slaae feil.
Hendes pene Tomfrunykker
Nu vil komme smukt tilkort;
Bed at see den Slags Parykker
Flygter hver en Nykke bort.

Naa det Aдре man behovler,
Stiger Venus venligt ned.
Støvlerne som sagt er Støvler,
Kierlighed er Kierlighed.

Henrik.

Jeg veed ikke, hvem Herren ligner meest, enten den atticanske Bapol, eller den vedicæiske Menus.

Bilbo.

Den atticanske Bapol? Ham husker jeg ikke længere, hvad det var for en Karl.

Henrik.

Han kaldtes ogsaa Bapol fra Bellevue, og var saa smuk, at der kom to Slanger op af Havet og qvalte ham af Misundelse.

Bilbo.

Du har Net, Bellevue ligger tæt ved Havet. Du est en Dannemand, Henrik; det er mig kiert at have en Tiener, som dog intet reent Kisdhoved er. Farvel, nu iler jeg paa Kierlighedens Binger; jeg tager Lars med mig. Farvel! (Gaaer.)

Henrik.

Lars er en undersætlig Karl, han maa ikke være god at føre tilveirs paa Kierlighedens Binger. — Naa — nu skulde vi da til at revidere de gamle Klæder, med hvad derudi befindes, thi dem tænker han da ikke mere paa. (Mager i Sommerne.) Fire Rigsdaaler og nogle Smaapenge? Hm! Krummer et Brod. Mange Bække smaae gior en stor Alae. Min Herre husker ikke godt, hvad han har in mente, dersor laaner han tidt

En af mig, som er Ti. Du est en Dannemand,
Henrik, du est en Dannemand.

(Putter Pengene i Lommen, og gaaer.)

Bærelse hos Oberstens.

Obersten. Clausine (kommer ind).

Obersten.

Ei, mit Barn, min egen Clausine, der har du
faaet dig en smuk Krands af Violer. Den klæder dig
wahrhaftig godt om dine brune Løkker.

Clausine.

Jeg sikkert den ude i Haven, af en Gartnerpige.

Obersten.

Nu, er Haven ikke ret kommen i Orden? Er
den ikke blevet ret net?

Clausine.

Overmaade net, liere Fader!

Obersten.

Alt dette har jeg ladet gifre, for at den kan see
en Smule maneerlig ud paa din Geburtsdag i Morgen.

Clausine.

Fader er saa god.

Obersten (venlig).

Hør, Clausine! Bør du nu ogsaa god! Ikke
sandt? Du tager Bilbo, du gifter dig med ham for
min Skyld, du gjør mig den Gefall? Ikke sandt?

Clausine.

Men hvor kan dog nu min gode Fader tale videre om den Ting. Have vi ikke vidtloftig nok afhandlet den hele Sag, og har De ikke givet mig Ret?

Øbersten.

To, mit Barn! Fuldkommen Ret. Du — handler efter Grunde! du er consequent! Og det kan jeg lide. Der er ingen Ting i Verden, som jeg har mere Absigt for end Karakter og Fasthed. Men — jeg tænkte kun saa — Om du maaстee ikke skulde have faaet andre Tanke siden i Gaar? God gammel Ven! — Lidt gammeldags! — Rørig Mand — stærk af sin Alder — Eh bien! Du vil ikke, du handler consequent; men jeg vil kun giøre dig opmærksom paa, at man finder ikke slige Mænd paa Gaden, Clausine! de vores ikke paa Træer.

Clausine.

Paa Træer vores de rigtignok ikke, men paa Gaden kunde man dog vel finde dem, om man sogte lidt. Jeg beder, kiere Fader! Tal ikke mere derom. Herr von Bilbo er gammel og sær, jeg er ung og munter, og lige Børn lege bedst.

Øbersten.

Bravo, Barn! Du taler som en Cicero. Kong Salomons Ordsprog er ikke klogere, end det du der sagde. Lad den gamle Nar løbe. Det skader ham ikke. Hvad vilde min Son paa den Galiei? Jeg admirerer din Absigt. Men — jeg tænkte kun saa — brav Mand — gammel Ven! — Man vilde gjerne giøre Alle det tilspas — Det kommer altsammen an paa dig. Det er dig, som skal have ham, og ikke mig. Bar

det mig, jeg siger dig det reent ud, Clausine, jeg tog ham med hyschaand.

Clausine.

Men, da det nu er mig —

Obersten.

Saa taer jeg ham ikke. Ikke meer om den Ting. Han kommer ellers herhen i Eftermiddag. Han er her snart, maaske strax. — Jeg vil gaae bort, thi jeg skammer mig som en Hund over at jeg skal sige ham Nei. Jeg lader Eder være alene. Du gior hvad du vil! Punktum.

Clausine.

Vel, min Fader!

Obersten

(Gaaer, men kommer tilbage igien).

Du gior, hvad du vil!

Clausine.

Ja, min Fader!

Obersten (venligt overtalende).

Og hvad jeg vil?

Clausine.

Efter hvad der er talet, stemme vi jo overeens.

Obersten (hurtig).

Du tager ham altsaa —

Clausine (halder bestemt ind).

Ikke.

Obersten (Langsom).

Du tager ham altsaa ikke! Nigtig, saadan var det, saadan bør det være. Consequent! Consequent! (Assides, i det han gaaer.) Maar hun seer ham selv, saa bliver hun nok bevoeget. — Godt Hierte! Men lidt egenfindig! paastaaende! — Hun tager ham nok, tænker jeg.

(Gaaer.)

Clausine.

Maar Hiertet hoit for en Ingling slaaer,
Med funklende Dine og sortbrune Haar,
Da er der kun lidet tilovers for den,
Som gammel og graae
Kan neppe gaae,
Om end han var Faderens kiereste Ven!
Af, skal jeg da evig sukke!
Evig kun græde og klage?
Kan du dit Dre tillukke!
Kommer du da aldrig tilbage!
O, hvis med Dig mig Skiebnen foreente!
Havde jeg, Vilhelm, dig i min Favn —

Bilbo

(Som er kommen ind og har hørt de to sidste Linier, stieler af Glæde, smiger sig bag paa hende og omfavner hende.)

Her er jeg! Var det ei mig du meente?

Clausine

(Forvirret, idet hun gør sig løs.)

Nei!

Bilbo.

Og Vilhelm er dog mit Navn!

Clausine.

Herr Bilbo, min Gud!
Hvordan seer De ud?

Bilbo.

See hvad Kierlighed formaer!
 Nye Klæder, nye Haar!
 Solen smelter Biergeis Sne,
 Blomsten er igien at see.
 Gode Claufine! Vær nu mild.
 Elstov gør Jis til Jid!
 Elstov gør ung af gammel!

Claufine.

Elstov gør Elstov vammel!

Bilbo.

Haabets Blomst af Elstov verer.

Claufine.

Og paa hver en alfar Vei.

Bilbo.

Kom dog ei med Paradoxer.

Claufine.

Kom med Elstov heller ei!

Bilbo.

Lad min brændende Bon Dem røre,
 Rynk dog ikke de sionne Bryn.

Claufine.

Hav Medlidenhed med mit Dre,
 Hav Medlidenhed med mit Syn.

(afslades)

Jeg seer nok, at jeg paa ingen anden Maade
 Skiller mig ved den gamle Nar, end ved at sætte i
 Værk hvad jeg har besluttet.

Bilbo.

Tænk paa mine tre Herregårde, kiereste Sine-moer! paa mine gode Egenstaber, og min Partyk à la Brutus; paa at jeg som en troe Hyrde har opholot mig fioften Dage her ude paa Landet, for at have Dem i Nærheden, for Comoditetens Skyld. Jeg handler ellers aldrig, før om Øverdagen, men Fanden rafle Effen eller Ueffen med mig om en Flaske sydende Beg, om jeg ikke er saa forløbt —

Clausine (undseelig).

Herr von Bilbo, siden De da trænger ind paa mig med saa megen ungdommelig Hestighed, saa nodes jeg til at giøre Dem en Tilstaelse.

Bilbo.

Net saa, kiereste Clausine! Net saa.

Clausine.

Men da min Undseelse —

Bilbo.

Na hvad! lad Undseelsen ryge ad Helvede til. Det er en Fordom, en Levning af den barbariske Middelalder.

Clausine.

De ønsker en endelig Erklæring, Herr von Bilbo, og jeg har længe været betænkt paa at give Dem den; men — da Læben nægter mig sin Tjeneste, saa maa et Tegn erstatte, hvad Ordret ikke formaaer.

Bilbo (afsides).

Hun vil give mig et Tegn? Det er et godt Tegn.
(Høit) Kom med Tegnet, Barn; kom med Tegnet.

Clausine.

De erindrer, at vi en Aften, i snuft Maanestin,
gik igennem Skoven sammen.

Bilbo.

Ak ja! Det var en deilig Aften. Dengang var jeg endnu gammeldags kledt. Maanen blandte sit hvide Skin med Pudderet paa min Parryk og straalede saa svermerisk ned, giennem de thkke Lov, paa mine vel-borstede Solv-Skoespender.

Clausine.

Vi kom til en Plads i Skoven, hvor der laae nogle store Kampestene oven paa hinanden.

Bilbo.

Der sank jeg paa mine Knae, og gjorde Dem en formelig Kierligheds-Erklaering.

Clausine.

Men blev forhindret midt i Talen —

Bilbo.

Da mine sorte Emes Buxer i det samme brast for Kneerne, saa at Uldstrompen foer ud, som den blege Maane giennem Skvens Rist paa Himlen. O jeg erindrer det altsammen.

Clausine.

Nu vel, Herr von Bilbo! Ved dette gamle Ms-
ter, som de selv kaldte Kierlighedens, er der en stor,
thk Bust. Dersom De vil umage Dem derhen, saa
vil De bag denne Bust finde en Gave, som vil sige

Dem mit Hiertes endelige Mening. Min barbariske
Undseelse tillader mig, som sagt, ikke at sige Dem den
selv. Lev vel saalænge, liere Herr von Bilbo!

(Neier og gaaer.)

Bilbo (suld af Glæde).

Søde Clausine! Først et Ord. — Hun er alt
fløten. (Begejstren) Hun forsvandt, som Jægerens Hund,
paa Maanens Horn, i Nattens Blæst — som Klop-
stok siger i sin Oschade. Lyksalige Bilbo! Hvad kan
det være? Et brændende Hierte! Et Par Duer, som
nebbes. En Vergifshmeinnicht! Vore Navne i Dræk,
i Dræk, vilde jeg sige. Amor ridende skrævs over en
Tonde! Nei, det er sandt, det er Bacchus, Gud for
Biiinhandelen. Jeg iler, trods min Podagra, trods mit
Sting i Siden, trods mine Ligtorne. Kierlighed over-
vinder Alt! Den udretter Alt! Den har gjort Mar-
kerne flade og Steilerne bakkede, hvad vilde jeg sige,
Ballerne steiledede. Den brosler giennem Mattergalens
Stemme og piber igiennem Ukrudtet paa Marken. Jeg
iler efter Tegnet. Jeg iler.

Obersten. En Tiener.

(De komme hurtig ind af den anden Dor.)

Obersten.

Saae den fremmede Gartner mig?

Tieneren.

Nei, Herr Oberst!

Obersten.

Du lader dem ogsaa altid rende lige ind, kan du
ikke passe paa? Havde han seet mig, saa havde han

ikke sluppet mig, for jeg havde taget ham i Dieneste; det er jeg vis paa. Lad ham gaae, siig, jeg er ikke hemme. Jeg har arvet nogle Penge, det er sandt, men Rigdom kan faae Ende, og om det saa var den hovedrige Mand Utapaliba, saa kunde han dog ikke fylde Salen med Guld, stiendt det gieldte hans Liv.

Tieneren.

Han bad mig flye Obersten sit Skudsmaal.

Obersten.

Naar jeg ingen Gartner bruger, saa bruger jeg heller ikke hans Skudsmaal. Kan du ikke begribe det, Karl? (Tieneren vil gaae.) Hvor skal du hen?

Tieneren.

Jeg vilde bringe ham det tilbage.

Obersten.

Bie lidt — Jeg kan dog sagtens lige deri, for Loiers Skyld. Flye mig det. (Væser) Hm! Gode Skudsmaal. (Tilfreds) Et Genie! Gør nye Unlæg. Der Teufel! — (I en anden Tone) Hm! Projektmaier; Nar! Tydft Vindbeutel! Lad ham rende. (Tieneren vil gaae.) Hei, Kaspar! Du er ogsaa forbandet gesvindt. Lad ham komme ind. — See paa ham kan jeg dog uden Penge. (Tieneren gaaer.) Nei, nei, nei! Kaspar!

Tieneren.

Herre!

Obersten.

Lad ham komme ind, Kaspar! (Tieneren gaaer.) Et dog kurios for at see den Karl.

Gartneren

(Kommer ind med en stor Havesax under Armen og gier mange Komplimenter).

Unterthänigster Diener, min Herr Obrist!

Obersten.

Servitor! Han søger Dienste hos mig?

Gartneren.

Getroffen, gnädiger Herr! getroffen.

Obersten.

Wad duer han egentlig til?

Gartneren.

Til alting, Herr Obrist.

Af min Skudsmaal De kiender mich schon.

Gartner bin ich von Profession,

Hækker jeg planter i krumme Gange,

Graber Kanalen ut som en Schlange,

Krandsrer den rundt mit Blümelein;

Lächeln so lieblich in Sonnenschein!

Wrinder kan jeg til Byen gaae;

Tiden med Indfald Dem forschlaa;

Um zu stessen mein Hunger und Durst,

Spiller jeg Dem en god Hans Wurst,

Klipper med Saren, singer med Mundem,

Drikker paa Oberstens Sundhed und Liv

Gierne Pokalen ud til Bunden.

Alles zu Nutzen und Tidsfordriv!

Obersten.

Ta, det er altsammen ganske godt, min liære Ven!

Men jeg har ikke Raad til at holde saa mange Folk.

Gartneren.

Paa Lønnen ansees ille, Herr Oberst, men fun
paa en honnet Omgang.

Obersten.

Kan han klippe Historier ud i Hækker, Gartner?

Gartneren.

Ta, grausam, Herr Oberst. Jeg har en Sted
faaet en Bræmie, hvor jeg udklippede Jerikos Belei-
ring, mit Maurernes Indstiftelse und Basunernes Lid.

Obersten.

Der Tausend. Det var store Ting. Thi sæt
ogsaa, at det er en Helvedes Logn, hvorom jeg ikke
tvivler, saa er alene Lognen Pengene værd. — Nu,
det er mig liert. Jeg trænger just til en Karl, som
kunde klippe mig godt Gestalter ud i Hækker. Jeg har
mange af dem i min Have, og ønskede gjerne at gaae
noget en gros i denne Kunst.

Gartneren.

Darin thuen Sie sehr wohl, hochzuverehrender
Herr! At handle en gros er for nærværende Did den
Kunst af alle Kunster, som feder sin Mand bedst.

Obersten.

Disse Kanaler og Dievelskaber kan jeg ikke lide,
derimod en smuk Buxbomfugl i en net, tæt, og vel-
reven Hæklegang — det giver en Hauge et vist ær-
værdigt Udsænde.

Gartneren.

Richtig, Herr Oberst; om en saadan Hauge kan
man sige, dat det er en Hauge, som baade har Neb
und Kleer.

Obersten.

Hør nu, Gartner! Jeg har en stor Hække henne ved Parken, der har jeg tænkt paa at faa Historien udskippet om Laban og Jakob, og Faarene, og Bandet med Kieppene. Jeg har en Kakkelovnsplade derinde, som han gierne kan tage til Monster, da det er Sommer, og vi ingen Stuevarme behøve i denne Tid.

Gartneren.

Herr Obersten vilde also have den Stikke in Bass-relief?

Obersten.

Ja!

Gartneren.

Ha! ha! ha! Nu veed jeg hvad Obersten vil prove.

Obersten.

Nu da?

Gartneren.

Obersten vil prove om jeg er en Windbeutel.

Obersten.

Er han dog saa klog?

Gartneren.

Men i saadan en Snare kunde jeg ikke falde, uden jeg hafde en Haarbeutel. Nein, Herr Oberst! Egyp-tische Obelisker, Pyramider, und andre solche Kleinig-keiten, Damer mit Poscher paa, Fugle und andre firs-benede Diir, so vidt strækker sig min Kunst, Herr Oberst! Aber weiter nicht!

Freyas Alter.

Zum dritten mal

Obersten.

Der har han da Fæstepenge; og gaae saa ned i Kikkonet og faae sig Noget at bide paa. Har jeg saa mange Folk, kan jeg sagtens have ham med.

Gartneren.

Ergebenster Knecht, Herr Oberst! Ergebenster Knecht. Will ihnen ein sehr nützlicher und uneigenmütziger Diener sein. Aber, um nicht das eine ins andre zu reden. — Hvor er Veien til Kikkonet?

Obersten.

Der!

Gartneren.

Allerunterthänichster Diener, Thro Gnaden! Will sogleich meinen Dienst anfangen. (Gaaer.)

Obersten.

Det er en Uglspil! Rittig Canaille! — Du gode Gud! Bare det nu ikke er en Spitsbube. — Det var en dum Streg af mig. Jeg lader altid mit gode Hierte trække af med mig. Nu! — Det faaer at komme derpaa an.

Skoleholderen og Jacob;

(Den Sidste med en stor Sak paa Nakken.)

Skoleholderen.

Tilgiv, bevaagne Herr Oberst, at jeg kommer uden at lade mig anmeldte. Tieneren var ikke tilstæde. — Oliv tilbage, Jakob, siger jeg!

Jakob.

Oliv selv tilbage, siger jeg; og lad mig komme frem med min Pose.

Skoleholderen.

Teg har Ting af Vigtighed at forebringe.

Jakob.

Ta, jeg ikke destomindre. Dersom han kunde see
igienem Sækkelærred, saa vilde han forundre sig.

Obersten.

Jakob, er du gal? Har du ikke mere Respekt?

Skoleholderen.

Skylder du mig ikke din intellectuelle og moralske
Dannelse, Knægt?

Jakob.

Har I ikke faae fir Skilling ugentlig, i rette
Tid? Saa veed jeg, baade den intægtuelle og borealske
Dannelse er betalt. Al, naadige Herre! Lad Skole-
mesteren gaae, at jeg kan faae Audients.

Obersten.

Jakob! Du veed, at du er et Fæ.

Jakob.

Ta, naadige Herre, det veed jeg.

Obersten.

Teg kan ikke bruge dig til nogenting, og sender
dig dersor af Medslidenhed ud, at opgrave mig Urner
og Steenknive og saadan noget Skrabsammen, til mit
Naturaliekabinet.

Jakob.

Ta, naadige Herre! Der er ikke et Ord Løgn i
hvad han endnu har sagt.

Obersten.

Og har du ikke selv tilstaaet mig, at du ikke
duede til at opdage det Bitterste.

Jakob.

Jo, men nu tager jeg mine Ord i mig igien, thi
det er Løgn i min Hals.

Obersten.

Hvad har du da der i din Pose?

Jakob.

En Kiempe, Husbond.

Obersten.

Hvad for noget?

Jakob.

En Kiempe, siger jeg. Heel og holden, som han
er kommen af Moders Liv. Af Veien, Skolemester!
at jeg kan læsse ham af. Han er tung som en Ulhylle,
efter sin Død.

Obersten.

En Kiempe?

Jakob.

Ta, ja! en Kiempe, en Tette, en Nise, som her
vrimlede af i gamle Dage, indtil Shndfloden kom og
druknede de Hunde allesammen.

Obersten.

Jeg kan ikke blive klog paa den Snak.

Jakob.

Ja, saadan er det at see sig om i Verden. Havde jeg nu aldrig været i Husbonds Neutraliekabinet, og seet alt det Dievelsstab, saa havde jeg ikke forstaet mig paa'et. Det er Magen til den døde Karl, der har kostet Husbond saa mange Penge, og som er faldet ned fra Maanen; hvorfor han ogsaa hedder Maaneden, eller hvad det er.

Obersten.

Mumien?

Jakob.

Ja, rigtig. Den, Husbond han har givet tusind Daler for. Men min foster ingenting, og dersom det nu er en Han og en Hun — men det er da endelig sandt, de ere døde!

Obersten.

En Mumie! Men saa siig dog —

Jakob.

Jeg grov, som Husbond befalede mig, nede i Hsien ved Ellemosen. Der er forstærkkelig megen Jord i saadanne gamle hedeniske Gravhoie. Endelig fandt jeg denne Karl, som jeg nok troer skal være øgte, saa at Husbond kan have Øre af ham i sit Neutraliekabinet.

Skoleholderen.

O, lad os see, Jakob.

Jakob.

Ja, det troer jeg nok, nu vil han see, for var han saa stor paa det, og lod mig høre jeg havde Dannelse.

Obersten.

Naa, ingen Sliddersladder! Luk op.

Jakob

(aabner Sækken og tager en gammel trostet Portstolpe ud, med en Knap for Enden).

Sikken en Karl! Det var anderledes Folk end nu omstunder.

Obersten.

Dit Bæst! Det er jo Enden af en gammel Portstolpe.

Jakob.

Af en Portstolpe? Ja, saa vil jeg alle mine livsalige Dage gielde for en Porthund. Lad sig sige, Husbond, af Folk, der har bedre Forstand. Det er en Mumie! Kan han ikke see, der sidder Hovedet jo endnu.

Skoleholderen.

Ha, ha, ha, ha!

Jakob.

Grin af Satan, Skoleholder! og ikke af den salig Siel. Han har kanske været en bedre Christen, end J.

Obersten.

Det er en Portstolpe, siger jeg dig, Karl!

Jakob.

Jo, nu skal man nok see, at man gisør Portstolperne den Ære og begraver dem i gamle hedenste Gravhøje. See, naadig Herre! Karlen har været sine fulde tre Aflen lang.

Obersten.

Gaae, Dosmer! Jeg kan ikke bruge dig til nogen Ting.

Jakob (grædende).

Kan Husbond heller ikke bruge Mumien i Neutraliekammeret?

Obersten.

Gaae, siger jeg. Paa Dieblikket ud af Værelset med det Snavs.

Jakob

(I det han stopper Stolpen i Posen og kommer den paa Ryggen, ved sig selv).

Det kan gierne være, at det er Kong Pharaao i Egypten, som druknede i det røde Hav. Men saadan gaaer det: „Naar Doren er lukt og Lyset er slukt, da er den glemt, somude er lukt.“ Det er ikke værd at node Godt i Ondt. Lad os gaae, Deres keiserlige Majestæt.

(Jakob gaaer. Obersten gaaer fortrædelig frem og tilbage).

Skoleholderen.

Jeg beder Herr Obersten ikke at tænke længer paa den Daare; men at række et naadigt Øre til mine Ord. Begge Hændernes Fuldstab, i Anledning af den kiere Frøkens Geburtsdags Celebretion, ere noksom bekjendte, og trænger ikke til nogen noiere Analyse. Jeg har slæbt som et Bæst.

Obersten.

Jeg veed, min gode Mand, at han gisør sig megen Umage for min Skhld. Den unge Spillemand kommer dog?

Skoleholderen.

Løftets Givelse fremavlede et sikkert Haab. Men Caracterens Besynderlighed hos den unge Apollo er fielden. Han spiller ikke for Penges, men Eres Erhvervelse. Ikke for Mandfolks Fornsielse, men Fruentimmers; ikke for stygge Fruentimmers Fornsielse, men Smukkes.

Obersten.

Kiere Mand, baresten han vilde vænne sig af med den forunderlige Stiil.

Skoleholderen.

Hielpeordenes Fyldekalk, i de levende Sprog, søger jeg saa meget som muligt at dække, naadige Herre. Ordenes Ciceronianste Kraftcompakthed —

Obersten.

Nu godt! Han vil slaae Sproget ihiel. — Saa altsaa Spillemanden er saa Isierlig?

Skoleholderen.

Men komme gior han; thi han sagde — jeg taler hans Ord og ikke mine! Om end Frøkenen var saa hæsslig som den sovende Venus i et Vorkabinet, sagde han, saa skulde han dog komme, da Kammerjomfren, Beates, Skionhed var befunden tilfredsstillende.

Obersten.

Sagde han det?

Skoleholderen.

Ord til andet; undtagen at jeg sætter det i noget bedre Stiil; thi ved Italiens Giennemreise har Modersmaalets Forglemmelse haft en bestandig Formerelse.

Obersten.

Gid Fanden havde ham med alle hans Elser.

Skoleholderen (corr).

Band ikke Elsenavnet, naadige Herre! Det var min salig Hustrues Nomen Proprium.

Obersten.

Det er altsaa en ægteskabelig Kierlighed, han bær til alle Sprogets hyppige Elser?

Skoleholderen.

Det er jo en uskyldig Fornsielse.

Obersten.

Fornsi han Else uskyldigt længe nok.

Skoleholderen.

Men nu kommer Forkyndelsens Bedsthed: Som jeg gaaer igennem Skoven i Dag, med mine Skoleborn, som havde indstuderet det af mig forfattede Carmen, i Anledning af den høie Fodfelsdag, og som jeg kommer paa en Plads, falder mine Dines Direktion pludselig paa nogle Kampesteene, hvis Størrelse ere af en usædvanlig Storhed; og ved den end ydermere noiere Bestuelse, finder jeg Navnet Freyas Udhuggelse derpaa, med store latinske Bogstaver; hvorfaf jeg gior den Slutning, at man i gamle Dage har benyttet sig af dette Alters Brug, til den gamle Forelskelsesgudindes Tilbedelse.

Obersten.

Hvad siger han, Skoleholder! Et Alter med Freyas Navn paa?

Skoleholderen.

Som efter Uldseendet at domme i det mindste er
hugget et Par tusind Aar for Verdens Skabelse.

Obersten.

Den skal i Naturaliekabinetet.

Skoleholderen.

Jeg er forvissset om, at Menighedens ikke ubetydende
Antal Heste vilde giøre et frugtesløst Forsøg paa
dens Borttrækelse. Men jeg har en anden Plan, naadige Herre! Hvad om Høitiden i Morgen blev bestemt
til at holdes der?

Obersten.

Fortræffeligt! Byen skal jeg samle;
Unge Folk og Gamle.
Der er Rum til et Springom,
Deideridom! og Deideridom!
Der med Lyst og Sang og Brag
I hædre hendes Fødselsdag.

Skoleholderen.

Og hun skal staae
Med Blomsterkranzser og Bielder paa,
Udklædt som Hørlebellsens Gudinde,
Og alle de Karle og Piger forbinde,
Som Obersten har bestemt til Forening
Paa denne Dag, efter min Formening.

Obersten.

Er han gal?

Skoleholderen.

Gud bevare!

Obersten.

Er han fuld?

Skoleholderen.

Ikke heller.

Obersten.

Min Datter med Bieler?

Skoleholderen.

Naa dem kan man jo spare.
Naadigste Herre, bliv ikke vred,
Hvis jeg har talt i Enfoldighed.
Jeg vil ei fornærme Respekten,
Men ikun formere Effekten,
Til Høitidens bedre Dynnaelse.
See det er min Sandheds Tilstaaelse!

Obersten.

Alt godt, min Ven.

Skoleholderen.

Saa maa vi da tænke om igien,
Vaa noget, som Frøkenen mere kan hædre —
Dg som klær' er hende bedre!

Obersten.

Gør det, saa skal jeg hans Viisdom statte.

Skoleholderen (spytulerende).

Havde vi bare to dygtige Katte.
Dog de maa vel findes i hele vort Sogn.

Obersten.

Hvad skal de?

Skoleholderen.

De skal trække Frøkenens Vogn.

Øbersten.

Min ærlige Mand!
Tilsidst han det mager,
At jeg maa troe hans Vid og Forstand
Maa findes blandt bortkomne Sager.

Skoleholderen.

Eia! liere Herr Øberst, Eia!
Krokenen skal jo agere Freya.
Og Mythologien figer forsand:
Hun havde af Katte et kosteligt Spand.

Øbersten.

Min Datter skal ei være Gudinde!

Skoleholderen.

Ikke det? Ja pyt!
Saa faaer vi at tænke paa noget Nyt. —
Hvad figer Herr Øberst om: Freyas Præstinde!

Øbersten.

Præstinde? det er mere devot.
Det Indsald er kosteligt, Shwerenoth!

Skoleholderen.

Af hvad der er skeet
Herr Øberst har feet,
Herr Øberst maa mærke:
Opdagelse
Opdragelse
Og Pligtens Jagtagelse
Hos mig er lige stærke.

Øbersten.

Nu er jeg ham bevaagen,
Det Indsald var ei slet.

Skoleholderen.

Men kommer der ei nogen?

Obersten.

Følg i mit Kabinet.

Skoleholderen.

Nu er mit Hierte let.

(De gaae.)

Lunden om Freyas Ulter.

Herr von Bilbo, en Tiener.

Bilbo (ved Indganger).

Du bliver staaende der, Lars!

Lars.

Ta, Herre!

Bilbo (kommer længer frem).

Dine Fodder ere ikke værdige til at betræde dette hellige Sted. — Ha, det banker i mit Hierte som i en Smeddeesse. — Det er Vulkanus, som banker mit Hierte, fordi jeg er forløbt i hans Kone. Jeg har altid før holdet Kierlighedens sode Besvimerter for Indbildung, og noget som kun fandt Sted i den justinianske Corpus juris, og den Altonær Merkur og andre saadanne Rester af en glødende og overspændt Phantasie; men nu mærker jeg det er noget ganske andet. — Salig Giertrud tog jeg for Pengenes Skuld; derfor kom ogsaa Himmelens Straf over mig med den forbandede Dreng, der løb bort. — Her er Stenen. Af den vil velte en tungere Steen fra mit Hierte, end den er selv. — Hvad er det? Der staaer noget

skrevet derpaa, med latiniske Bogstaver? For første Gang i mit Liv fortrylder jeg, at jeg ikke har lært Latin. Lad mig see: En, To, Tre, Fire, Fem. B, T, L, B, — Bo! Det er mit Navn, det bænder jeg paa. Men det ene B er ikke ganske som det andet. Og jeg har jo to B'er i mit Navn. Lad see: B, det er strax eet B; T, det er en Vokal, L, det er ogsaa en Vokal, og B er nok et B, og O er en Consonant. — Af! det er sandt, jeg har jo en Tiener med. Det Dosmerbæst kan sige mig hvad der staaer. Hei, Lars! Kom hid og læs hvad her staaer. Jeg kan ikke see uden Briller.

Lars.

Der staaer Freya, Herre!

Bilbo.

Freya! Hvad er det? Er det noget man kan spise?

Lars.

Det var en Afgud for Kierligheden i Mexico eller Algier, jeg kan ikke huske det. Det er længe siden jeg læste Hübners bibelske Historie.

Bilbo.

Ha, ha! Nu husker jeg det. Det var ham, som blev brændt af Capitain Røf, da han opdagede Amerika. Det har jeg læst i Campes Robinson, forend du blev født. Gaae du kun hen paa din Plads igien. (Tieneren gaar). Freya! Kierlighedsafguden i Algier! O du lykkelige Bilbo. Det har hun selv udhugget, den lille Stakkel, for at overraske mig. Hurtig nu til Busten. Der skimter noget gavlt. Det er Gaven. Den er i

en stor Kurv. Hei Lars! kom og hælp mig denne Kurv ud af Busten. (Lars kommer og hjælper). Der er den. Victoria. (Liger begierlig deri). Hvad nu! Der er jo ingenting deri.

Lars.

Ikke andet end et lille Brev.

Bilbo.

Et lille Brev? Et lille Brev? Fly mig det, om det er nok saa lille. (Lars flyver ham det.) Salvo Titulo Herr von Bilbo! Salvo Titulo! Det er mig. (Brækker og læser).

Den torre Green indsletter sine Arme
Tæst om sin Naboes Liv, forbrændt af heden Sol;
Vaa Elskov uden Kraft og uden Varme
Et passeligt Symbol.
Tag denne Kurv, og lad dig Kurven sige
At Eige favner Eige!

(Bilbo vender sig om og slaaer Lars paa Snuden).

Lars.

Au! hvorfor slaaer Herren mig?

Bilbo.

Kister! Spørger du om hvorfor jeg slaaer dig?
Er det Foræringer at býde Folk?

Lars.

Jeg har jo aldrig forærret Herren det Bitterste.

Bilbo.

Hvem siger at du har forærret mig Noget, dit
Bæst? Frøkenen har forærret mig Noget, det er

værre. Ha for Satan! Efter lang troe Opvartering
og nye Klæder! Mig! Men Fanden gjøre mig til en
Springgaas, om du ikke skal faae det betalt, Mam-
sel. At give mig Kurven! Kurven! (Griber Lars i Bry-
stet). Hør Karl! Hvad vil det sige at give en ørlig
Mand Kurven?

Lars.

Serren er altid saa urimelig naar han er hidsig.

Bilbo.

Har jeg ikke Marsag til at blive urimelig over
saadanne Ruum? Men det er et dumt, tosset, miserabelt
Indfald. En Klædekurv! som fornuftige Folk bringer
Døi ud paa Bleddammen i — at gjøre den til et
Symbol! — Du havde fortient, din Wsel! at jeg
skulde hugge Hovedet istykker paa dig.

Henrik (kommer løbende).

Af Herre! Jeg har gjort en stor Opdagelse.

Bilbo.

Jeg ogsaa.

Henrik.

Jeg har set Herrens Herr Son! Den unge
Junker Vilhelm.

Bilbo.

Den Landstrehger, som jeg i tre Mar ikke har
hørt det Mindste til?

Henrik.

Han gaaer herude omkring, og agerer Guitarspiller.

Bilbo.

Nei det har jeg endnu ei oplevet!
Jeg er næsten qvælt.
Det gaaer over Skævet!
Nei det er for galt.

(Synder fortvivlet ned i Kurven).

Tienerne.

Kiere Herre, reis sig dog.

Bilbo.

Lad mig ligge, dumme Drog.

Tienerne.

Af vi høre nogen gaae.

Bilbo.

Bær mig hen da i en Bræ.

Tienerne.

Vil ei Herren gaae den Bei?

Bilbo.

Nei! Nei! Nei! Nei!

Tienerne.

Du min Gud, hvad vil det sige?
Han har faaet et Fandens Stød.

Bilbo.

Nedrig Son og utro Vigé!
Ha, det bli'er min visse Død.

(Tienerne bære ham ud af Skuepladsen i Glædefurven).

Anden Act.

Værelse.

Clausine (spiller paa sin Harpe og synger). **Beate** (sybler omkring).

Clausine.

Af Elstov! du fryder det unge Bryst.
Hvo kan vel legge paa Hiertet Skul?
Hvad Lyft er salig som Elstovs Lyft?
Men Elstov, du ligner en Sommerfugl.

Du sidder saa nær, paa de Lillier nær,
Men sidder der kun saa fort, saa fort.
Din Vinge blaaner i Purpurfliser;
Men gribet jeg til — o da flyer du bort.

Af, smut kun igennem de spæde Lov;
De purpurne flagrende Vinger hæv;
Ebi fanger jeg dig — da gaaer af dit Stov,
Og du blier graae som en Spindelvæv.

Beate.

Det er dog riktig Skade, liere Frøken, at man
ikke kan fange Elstov, førend Farven strax skal gaae
af ham.

Clausine.

Ja vist er det Skade.

Beate.

Det kan dog aldrig være den sande Elskov. Det maa være saadanne Elskover, som de unge Herrer altid have nok af. Som nu, for Exempel, denne Herr Guilielmo.

Clausine.

Ja, der har du jo giort en Grobring.

Beate (ængstelig).

Ah, kiere Frøken! Han sagde at han vilde komme og synge en Iliade, eller en Henriade, uden for mine vinduer i Nat, som det er Brug i Italien. Hvad skal der blive af, kiere Frøken?

Clausine.

Jh nu! Intet videre end at du hører paa ham, talter ham, og gaaer til Sengs.

Beate.

Ja, men det kan jo give Opsigt. Og hvad vil Folk tænke?

Clausine.

De vil tænke, at Guitarspilleren er lidt forelsket i dig, og at du ikke græmmer dig tildsøde derover.

Beate.

Nei, kiere Frøken! Det maa Folk for Guds Skyld ikke tænke.

Clausine.

— Ih men hvad Ondt er der da i det? Du har jo ingen Elster, hvis Jalouzie du kan opvække. —

Beate.

Nej, liere Froken — Men de maa for Himmelens Skyld ikke sladdre af Skole.

Clausine.

Nei, det lover jeg dig.

Beate (med nedslagne Øyne).

Al jo! Jeg har en Elster.

Clausine.

Og det er?

Beate.

Det er den nye tydiske Gartner, med den store Sax!

Clausine.

Beate! Er du fra Forstanden? Den Daarelistelem!

Beate.

Daarelistelem? Ja gid Daarelisten var fuld af saadanne Medlemmer. Seer De, liere Froken, jeg maa fortælle Dem den hele Sag. Det er en ung smuk Gartner, fra Nabogodset, som længe har haft et godt Øje til mig. Da han nu vidste at Deres Herr Fader var en munter og spøgefuld Mand, saa kloste han sig den store Sax, for sine Sparebøssepenge, og gav sig til at agere saadan en Karl, for at komme i

Oberstens Dieneste; ihi almindelige Gartnere havde han nok af, og vilde ikke have fleer.

Clausine.

Er det sandt hvad du siger?

Beate.

Kiere Frøken, hvert Ord er desværre altfor sandt.
Thi hvad vil Folgen blive? Deres Herr Fader bliver fortørnet og jager ham bort, og jeg tager min Død derover; saa har han det saa godt.

Clausine.

Nei, du kiere gode Pige! Det skal aldrig skee.
Han spiller altsaa denne Rolle af Kierlighed til dig?

Beate.

Ta det maa jeg rigtig nok sige til hans Undslydning. Det er af den rene pure Kierlighed til mig.

Han elsker varmt og uden Skrømt,
Han er saa smuk og rast tillige.
Han favner mig saa ømt, saa ømt,
Og falder mig sin føde Pige.

Først var jeg lidt mut,
Først var jeg lidt but,
Man maatte sig vel til lidt kusde tvinge.
Da, tænk! Da trued den raske Gut,
At ud i Kieret han vilde springe.

Han elsker varmt og uden Skrømt,
Han er saa smuk og rast tillige.
Han favner mig saa ømt, saa ømt,
Og falder mig sin føde Pige.

Nu vidste vel jeg,
At Kieret just ei
Saa dybt var, at rigtig han drukne kunde;
Men at han for min Styld blev vaad? O nei!
Nei det tillod jeg ham ingenlunde.

Han elster varmt og uden Skromt,
Han er saa smuk og ræst tillige.
Han favner mig saa ømt, saa ømt,
Og falder mig sin syde Pige.

Clausine.

Min gode Beate! Siden det hænger saaledes sammen, saa lover jeg dig, at du skal blive lykkelig. Du skal saae din Gartner, og han et Levebrod paa min Faders Gods. Det er en Bon, som han ikke vil nægte mig, paa min Fødselsdag, i Morgen.

Beate.

Kiere, kiere Frøken! Hvor De gør mig lykkelig!
Hvor de gør mig usigelig lykkelig.

Clausine.

Din Lykke glæder mig, som det var min egen.

Beate (betymret.)

O kiere Frøken! Gid jeg ogsaa kunde glæde mig over Deres Lykke.

Clausine.

Slaae ikke paa den Streng. Da du nu elster, saa veed du hvad det vil sige at have mistet sin Elsede, især naar man selv har bortstødt ham.

Beate.

Arme Frøken!

Clausine.

Beklag mig ikke! og tael ikke mere derom. — See saa! Maar jeg saaledes et Dieblik har været tungfndig, saa bliver jeg let om Hiertet igien. Jeg gør mig al Umage for at neddysse min daarlige Kierlighed. Thi han har dog aldrig funnet else mig oprigtig, ellers kunde han ikke blive borte for bestandig. Maaskee han er død. Dog nei, det er han ikke. Saa havde det sikkert alnet mig. Dertil var han ogsaa altfor sund, og ung, og stærk. Kom Beate! Mændene ere haarde imod os, vi bør være det samme imod dem. Jeg folger med dig paa dit Kammer, for at høre den fremmede Guitarspiller. Maar han har sjungen dig noget forelsket Toierie for, saa skal du svare ham igien, og jeg skal selv accompagnere dig ved min Harpe.

Beate.

Nei, liere Frøken! svare ham kan jeg nu slet ikke!

Clausine.

Saa skal jeg giøre det for dig.

Beate.

Men min Gartner? liere Frøken.

Clausine.

Han sover. Og kommer han og lurer, og hører det, saa er det lige godt. Viin ham kun lidt. Det siger slet intet.

Beate.

Men... liere Frøken...

Clausine.

Kom. — Forst til vore Smaashslerier.

(De gaar.)

En Ende af Skoven, hvortil Sidebygningen af Herre-gaarden, paa den ene Side, vender ud. Nat, men maanelyst.

Guilielmo (Kommer med sin Guitarre). **En gammel Bonde** (viser ham Bei).

Guilielmo.

Ja her maa det være! Tager jeg ikke feil saa er det ganste rigtig her. Eller — skulde det være omme paa den anden Fløj? Jeg vil conferere efter den Beskrivelse, som den lille, nydelige Beate har givet mig. Bie lidt, Landsmand! saa skal du faae Driftspenge naar jeg kommer tilbage. (Gaaer om hiornet.)

Bilbo,

(Som er den forskædte Bonde, bryder ud:)

Naa jeg bander aldrig! Men Fanden forvandle mig til salig Keiser Gale Frederik, høilovlig Hukommelse, om nogen Fader er løben saaledes gal efter sin Son, siden Methusalem's Tider. Forbandede Satans Dreng! Er det ikke nok at jeg i tre Aar har maattet sende dig Penge, uden at du har takket mig derfor een eneste Gang? Og da han nu endelig er kommen fra Italien, hvor han har tilbragt tre Aar af sin bedste Ungdom, for at lære at digte og spille paa Lire, for at blive Kunstner, som han kalder det, det Afslum! O du Øgleunge! Havde jeg kunnet seet paa dig, mens du var lille, at du vilde blevet Kunstner, jeg skulde vredet Halsen om paa dig, med koldt Blod, som en god Fader, der forudsaae han havde sat en Bansstabning i Verden. — Men da han nu kommer hjem, og da jeg tænker: Nu gaaer han i sig selv, som den rige Mand, som den forlorne Son, vilde jeg sige, og æder med Svinene, og beder om Naade —

saa maa jeg midt i min ulykkelige Kierlighed høre, at han løber herude som en Landstrøger, og synger for Folk. Og da jeg nu endelig klæder mig ud som en gemeen Bonde, og støver efter ham for at komme efter hans skulste Veie, saa træffer det sig saadan af den Satans Skiebne, at han møder mig, og beder mig vise sig Vej til sin Kiselinke. Og jeg maa giøre det, da jeg endnu ikke vil være bekjendt, og da jeg vil vide hvordan det spønder af, og da jeg let kunde blive opdaget af min gamle Ven, Oberst Hielm, for hvem jeg dog ikke kan være bekjendt at rende omkring i Bondelofte, som en Nar. Han har lovet at besøge mig i mit Skovhuus. Naar jeg har ham der, saa vil jeg give mig tilkende, saa er Knægten i Busret. — Jeg har, for dog at hævne mig lidt, fort den Esel gennem de dybeste Moser og skarpeste Hækler af Skoven; men det hialp ikke mere, end man slaær Vand paa en Gaas, og jeg har selv værst af det, (Gader). Vaad er jeg, og kold er Natten, og sovnig er jeg — Jeg troer jeg gaaer hen og lægger mig.

Guilielmo (kommer tilbage.)

Jo her er det rigtig nok. I dette vindue er det. Nu min gode ærlige Landsmand! Nu skal du saamænd ogsaa have dig en god Drilkeskilling for din Uleilighed.

Bilbo.

Jeg siger tusind Tak, gunstige Herre!

Guilielmo.

Du seer mig saa betænkelig ud. Du anseer det vel for en stor Shnd, at jeg synger og spiller lidt uden for denne smukke Piges vinduer.

Bilbo.

Hm — hvorfor det? Naar der dog skal spilles og synges, saa synes mig, det er bedre at giøre det udenfor Binduerne, end indenfor. Men — med Forlov, gode Herre! Han er jo en Spillemand af sin Profession?

Guilielmo.

Ta, min Ven!

Bilbo.

Det maa bringe en god Skilling ind, mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Ikke synderlig, imidlertid dog nok til at betale dig anständigt med, for din Umage. See her har du en Krone. Den sit jeg sidst ved et Bonderbhylup.

Bilbo

(med neppe undertyvungen Harme).

Bed et Bonderbhylup? (Seer paa Kronen, afsides) Det er Kronedod Vogn. Jeg kiender Kronen. Den var i den Pung hele Penge, som jeg sendte ham i Aar efter sin salig Grantante. (Hoit) Det maa være et Herrelævnet, at fortiene faadanne rare Penge. Men gode Herre seer mig saa velholden ud. Tager jeg ikke feil, saa har han nok gode Forældre, der spæde lidt til mellem Aar og Dag.

Guilielmo.

Det kunde nok hænde sig.

Bilbo (sulter).

Af ja, naar man har Born, som stikker sig vel, saa maa det være en Hiertens Glæde at hielpe dem frem.

Guilielmo.

Det troer jeg. Min Fader glæder sig ogsaa ret af Hiertet over mig.

Bilbo (sulter dybi).

Ta, det er vel ingen Under.

Guilielmo.

Hvorfor søker du, Landsmand?

Bilbo.

Ak, gode Herre! Fordi jeg tænker paa min Son. Det er en Æsel, en Dagdriver, et Bæst! som sætter mig graae Haar i Hovedet. Han støver omkring og fortærer mine Penge, og figer mig knap saameget som Tak engang.

Guilielmo.

Fy, den Knægt burde straffes.

Bilbo.

Ak, jeg arme Mand, jeg arme Mand! Ja vist burde han straffes. Ak! Ak! (Han vrider sine Hænder, og kommer ved Armbevægelsen til at slæe Guilielmo paa Øret.) Ak, gunstige Herre! Tilgiv mig min Forseelse. Det stete af Banvare.

Guilielmo.

Allt tilgivet. Men veed du hvad, gamle Faer? Nu skal du gaae hjem og lægge dig; thi min Tid er knap.

Bilbo.

Glem da ikke at komme til mig i Morgen, som han har lovet.

Guilielmo.

Jeg kommer vist.

Bilbo.

God Nat da, gode Herre! God Nat.

Guilielmo.

God Nat, sov vel!

Bilbo (idet han gaaer).

Af! Af! Din vanartige lidertlige Skielm.

Guilielmo.

Ta, det maa du sige to Gange. (Den Gamle gaaer.)
 Det maa virkelig ogsaa voere tungt for en stakkels gammel Mand, at have saadan en snavs Dreng til Son.
 Men nu er her ikke Tid til Medslidenhed. Mon hun ikke skulde voere kommen paa sit Kammer endnu? Jeg seer rigtig nok intet Lys. Midlertid vil jeg dog stemme min Guitarre og synge lidt, for at lade mig høre.
 Søde Vaarnat! I din Favn maa jeg sagtens funne improvisere. (Synger.)

Saa dugbesprengte staae de Roser her.
 De lukte Urner huldt i Skyggen smile,
 Mens Sølvermaanens folde Straaler ile
 Og blande sig med deres Purpurstier.

De dusker under skyggefulde Træer,
 I dem forgifter Eros sine Vile.
 De nyde blussende en venlig Hvile,
 I Sovne selv fortrylle de enhver.

Og dog i Lundens lykkelige Bolig,
 Her under disse stille, svale Tage
 En Rose blusser endnu mere ssion.

Sov, sode Rosenknop! Sov godt og rolig!
Dø maatte mit Sovvel et Kys ledsgage,
Da var jeg Nattens lykkeligste Son.

Dys! Der rører sig noget mellem Buskene. Det
nærmer sig hid. Skulde det være hende?

Jakob

(Kommer med sin Sæk paa Nyggen).

Ha, ha! Saavidt kom vi, om ikke længer. Frist
Mod, Jakob, er halv Fortæring. Den kommer ogsaa
frem, som kører med Stude. Vil ikke de Syge, saa
vil de Sunde. Hvad der falder fra Næsen og til
Munden, er ikke spildt.

Guilielmo.

Hvad Dievlen er det? Jeg troer, Sancho Pansa
gaaer heromkring i Skoven og spøger efter sin Dod.

Jakob.

Dys! Det raslede! Her skulde dog vel aldrig
være Røvere i denne Skov.

Guilielmo.

Hvad vil den Karl? Han lader til at være mægtig
dum, og taler om Røvere. Ham skal jeg snart
kyse bort. (Med hei og huu! Ros!) Hvem der?

Jakob.

Af, du milde Fader! jeg er om en Hals. Hvad
skal jeg sige? Na, gid nu Kiempen var levende, saa
kunde han forsøre mig.

Guilielmo.

Hvem der?

Jakob.

Jømmeni! Jømmeni! Jeg fattige Karl! Jeg fattige Karl! Hvad skal jeg hitte paa?

Guilielmo (med tordnende Ros).

Hvem der —?

Jakob (fortvilet).

Nun...d!

Guilielmo.

Nund forbi!

Jakob.

Ta gierne. (Vil rende bort, men gior i Forstrækkelsen et Svingom, hvorved han kommer til at rende med Hovedet lige imod Guilielmo). Af, om Forladelse, allerunderdanigste Herr Røver!

Guilielmo (som ser).

Teg er ingen Røver!

Jakob.

Af, hvem er han da?

Guilielmo.

Cartouche!

Jakob.

Af!

(Holdes sine Hænder).

Guilielmo.

Mandrin!

Jakob.

Teg er om en Hals! Det er en chinesisk Mandarin.

Guilielmo.

Rinaldo Rinaldini!

Jakob.

Ne, der lettede det igien.

Guilielmo (stærkere)

Peer Mikkelson.

Jakob (paa knæ).

Ne, jeg er alt død. Han behøver ikke at slæg
mig ihjel.

Guilielmo

(paa eengang med en mild Stemme).

Du tager feil, min Ven. (Tager Jakob under Hagen.)
Jeg er Robert, oder der Mann wie er sein sollte!

Jakob.

Ne, Herr Mand hvil er sein sollte! Spar mit Liv.

Guilielmo.

Stat op, min Søn! Der skal dig intet Ondt
vederfares.

Jakob.

Ne, Herr Livendreier! Er det ham?

Guilielmo.

Kiender du mig?

Jakob.

Ja ja vist. Jeg var jo sidst oppe med Kantsler
til Baron Rosenkiolds, da han spillede der; kan han

ikke husse det? Jeg giorde endda saadan et Spektakel,
at han ikke kunde synge.

Guilielmo.

Jo, det er sandt! Nu husker jeg det. Men
hvad er det, du har i din Sæk? Det er vel atter
Kartofler?

Jakob

(Ganske ligegyldig, idet han letter Posen høiere op paa Ryggen).

Nei, det er en Kiempe, gode Herre!

Guilielmo.

En Kiempe?

Jakob.

Ja! ja! En Kiempe. Er det saa forunderligt?
Har han aldrig seet Folk med Kiemper paa Ryggen,
forend i Dag, og har dog nu været saa vidt omkring?
Det er mit Levebrød, skal jeg sige ham. Jeg lever af
at grave Kiemper op, til den naadige Herre, i gamle
Gravhøie, til hans Neutraliekabinet. I Dag fandt
jeg denne Mumie, og jeg tor svære paa, den er øgte.
Men saa vrager den naadige Herre Mumien, og siger,
det er en gammel Portstolpe, hvorvel jeg tor svørge
paa, at den er ligesaa god, som dem, der komme ude
fra Egypten. — Men hvad der er indenlandst, det duer
nu aldrig. Ligesom vi ikke kunde have Mumier, lige-
saa godt som andre Potentater.

Guilielmo.

Men hvad vil du da nu med den her?

Jakob.

Ta see, det vil jeg nok sige ham, dersom han
kan tie.

Guilielmo.

O ja.

Jakob.

Jeg vil forære den til Beate.

Guilielmo.

Hvilken Beate?

Jakob.

Ih, den naadige Frøkens Pige! Et grumme deisligt Møebarn, der, unter uns gesagt, som Svensken siger, har et godt Horn i Siden til mig. Og riktig nok er jeg kun en fattig Bondekarl, men saa gaaer jeg hver Sondag i Kirken, og hører Præsten præke om at Fodselen adler Fortienester, og at Hytten paa Marken er akkurat Iligesaa god, som Hyrden ved Tronens Hod — og saa har jeg faaet Hierte i Livet! Og da nu den naadige Herre ikke vilde have Mumien, saa tænkte jeg: Hvad der falder fra Næsen til Munden, er ikke spildt; og saa sik jeg isinde at forære Tomfrue Beaten i Festensgave, inden hun lægger sig.

Guilielmo (med en comisk Ironi.)

Hør, min gode Jakob! Du lader til at være et smukt stikkelsigt Menneste, ret hvad man saadan falder en haabefuld Yngling! Men, tillad at jeg siger dig det, du har ingen Menneskelundstab.

Jakob.

See!

Guilielmo.

Menneskelundstab mangler dig, troe mit Ord; hvilket er Aarsag i, at du overlader dig lidt for meget

Freyas Alter.

til din brændende Phantasie, som bringer dig til at
søge Idealer i den virkelige Verden.

Jakob (hurtig).

En Daler?

Guilielmo.

See! Atter Phantasiespil! Idealer siger jeg.
Trode du mine Ord, jeg kiender Menneskene, og iblandt
dem især Pigerne, og veed med Vished, at af altting
i Verden hadde de intet mere under Solen, end Mumier!

Jakob.

Er det ogsaa sandt?

Guilielmo.

Der har du en Tomark. For den kan du kose
din Siels Elskede en bedre Fæstensgave. Men gaae
nu hen og læg dig ned samt din Kiempe; thi, som
sagt, den gør ingen Lykke.

Jakob (glad).

Tusind Tak, velbaarne Herr Lirendreier! Nu,
saa vil jeg da ogsaa heller det. God Nat saalænge.

Guilielmo.

God Nat!

Jacob (gaaer, men kommer tilbage).

God Nat! Herr Lirendreier.

Guilielmo.

God Nat! God Nat! (Jacob gaaer). Saa! Væk
med dig. I Seng med dig, du varme Elster. Der
er ikke Lys endnu! Hun skulde dog vel aldrig klæde sig

af i Maanestkin? Jeg maa lade mig høre lidt igien.
(Klimper paa Guitarren, men standser strax). Atter Nogen?
Jeg troer Fanden har sit Spil i Nat.

Skoleholderen

(Kommer snigende ind, med en Sækkespibe under Armen).

Taussheden hersker! Folkemengden er, paa mig
nær, ubetydelig. Maanen mankerer ikke at straale
Hypokondrie ned, igienmem Buskernes Thykelse, og Bæk-
lens Rislen kilder det lyttende Øre. Et saadant
Dieblik risikerer man vel intet ved at falde Kierligheds-
dens! — O Beate! Beatissime! Dine Dines Salas-
mander-Element har foraarsaget saadant et Toveir i
mit Enkemandshiertes Nordkap, at det nu ligner en
Conditoriis, der har staet saalænge i Koppen, at den
har mere Forvandtskab med Belling end Iis. — Ders-
for har jeg ogsaa expectoreret mig, for at tale poetice,
og digtet dig en Ode, hvis Sodhed ligner din Sodhed,
kiereste Beate! I en Colloquium med den unge Herr
Guilielmo, i Middagslavet, betroede han mig, at man i
Italien, forhen Nom falset, pleier at ampligere Seren-
naders Sang, med Akkompagnementets Ledsgagelse. Da
nu min Nemhed er dievels stor, (Gud forlade mig jeg
burde ikke tale saa) saa har jeg, da jeg gierne prover
en Ting, faaet ifinde at probere, om vel en saadan Se-
renade kunde slae an, i vort nordlige Clima. Har
dersfor medtaget nærværende Sækkespibe, for at alkomm-
pagnere mig selv.

(Synger).

Beate Beatissime!
Jeg elster dig til Døden.

(Blæser i Sækkespiben).

Det skal du snart tilvisse see.
Hør mine Sul i Noden!

(Blæser stærkt i Sækkespiben).

Hør mine Gul,
Hør mine Kluf,
Lig Nattergalens Klukke.

(Blæser).

See mine Gul,
Du smukke Dukk'!
Dit Hjerte ei du lukke.

(Bulker, og blæser en lang sorgelig Tone
i Sælleviben).

Det er forbandedet med de blæsende Instrumenter, at man skal bruge Munden til dem, og saa har man i det Dieblik intet tilovers at synge med. Man kan ikke være mere end eet Sted ad Gangen. Et Menneske har kun to Hænder, og halv saa mange Munde. Det er et indskrænket Væsen! Imidlertid er det saamænd gaaet ret smukt. Hendes Gienelstov drages ikke i Tivvl; men Skielmsmestersten stiuler Tilkiedegivelsen. I Morgen vil jegaabne mig for hende, og jeg haaber at Nabningen skal have de fordeelagtigste Folger; thi som sagt: Hendes rosenlæbed Munds Smil har forvandlet mit Enkemandshiertes Nordkap, til Kapo de bone Experience! (Gaaer bort; blæsende lidet paa Beien ubi Sælleviben).

Guilielmo (kommer frem).

Hele Gaardens Besætning troer jeg, Gud forlade mig min Shyd, er forliebt i Kammerpigen. Jeg vilde ønske de øvrige Stude og Heste vilde skynde sig at komme, inden hun kommer. — Hvad nu? Jeg hører nogen gaae! Saa gid da ogsaa Fanden havde dig! Hvem er det da? Ah det er jo den naragtige thdske Gartner, jeg talede med i Dag. Hvad vil den Windbeutel her? Dog, ham behøver jeg da ikke at frygte for, fra den Kant. Han elsker kun Projekter og ingen Kammer-

piger! Men seer han mig, saa slipper jeg ham ikke i den første Time. Jeg vil skule mig i denne Bust, til han er gaaet bort. (Kryber ind i Busten).

Gartneren

(Kommer med sin store Sax og synger).

Endelig sik jeg min Lykke fat,
Jeg er i Nærheden af min Pige,
Diet er mildt og Panden er glat,
Rynkerne vige.
Luun og fiolig er denne Nat,
Skion uden Lige!
Sagte med mig giennem Bust og Kraai
Skal hun sig snige.
Siig mig, hvo eier saa stor en Skat,
Jeg er den Rigeste blandt de Rige.
Endelig sik jeg min Lykke fat,
Havde jeg nu kun sat min Pige.

Ta Gud give jeg havde! Ulykken er at hun venter mig ikke i Aften, thi jeg skulde først komme i Morgen Aften. Men den Elske, som funde bie til i Morgen Aften, fortiente at hænge i Morgen tidlig inden Solens Opgang. Hvad hielper det nu at jeg gior det aftalte Tegn, med at klippe med Saxon i een af Buslene? Hun hører det ikke, thi hun er der ikke; eller ogsaa hun sover. Men prove det kan jeg dog sagtens. Jeg vil af al Magt klippe i denne Hæk. Gud give det maatte giøre sin forønskte Virkning. (Gaaer hen og klipper af alle Kraæter i Hækken hvor Guilielmo staar.)

Guilielmo (raaber og springer frem).

Au, for Satan! Gartner! Er han gal? Rides Fanden ham?

Gartneren (bestyrket.)

Ach — hoch — hochedelgeborner Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad Fanden skal det bethyde? (Gnider sin Arm).

Gartneren.

Hab ich der Herr blesirt?

Guilielmo.

Hvorfor klipper han i Hækken?

Gartneren.

Hvorfor — staer Herr Guilielmo i Hækken?

Guilielmo.

Jeg gaaer omkring og — botaniserer.

Gartneren.

I Morke?

Guilielmo.

Jeg leder efter St. Hans Orme, og dem kan man ikke see ved Lys. Men hvad gør han her?

Gartneren.

Ach jeg gaaer ohsaa sodan omkring paa Konstens Begne, und ever mig i at klippe lidt, efter das bloße Handelav.

Guilielmo.

Formodentlig engageret her, siden jeg seer ham saa silde i disse Enemærker?

Gartneren.

Ja! Und Herr Guilielmo ogsaa?

Guilielmo.

Nei, min Ven! Jeg drager fra det ene Sted til det andet, og kan for min Død ikke lide, at man holder sig længe op paa een Plet.

Gartneren.

Nun das ist mir sehr lieb. Ungenehmer Reise, Herr Guilielmo!

Guilielmo.

Hvad vil han sige med det?

Gartneren.

Der Herr sagte, dat han ikke holdt sig længe op paa een Blæt, und so dachte jeg dat han ohsaa vilde denne Blæt snart forlade.

Guilielmo.

Hvorfor det? Er det ham om at giøre?

Gartneren.

O behüte Gott! Ich dachte nur so.

Guilielmo.

Hør min Ven! Dersom det ikke er ubeskeden at spørge, saa siig mig: Hvad er egentlig hans Grinde her?

Gartneren.

Min Grinde?... Ich habt ja der Herr gesagt.

Guilielmo (sæd).

Nu min Ven! Dersom det ikke er andet, saa giør han mig den Dieneste at gaae hen og klippe et

andet Sted, thi sandt at sige: Han generer mig her.

Gartneren.

Ich geniere Sie? Suchen Sie St. Hans Bürmer in Gottes Nahmen; lassen Sie sich nicht genieren.

Guilielmo.

De St. Hans Orme, jeg søger, taale ligesaa lidet tredie Mand som Dagen. Keent ud sagt, min gode Ven, jeg har en lille Amourette for, en Rendezvous!

Gartneren (ængstelig).

En Rendezvous!

Guilielmo.

Nu ja! Er det saa forfærdeligt? Seer han, det er Frøkenens Kammerpige, den lille Beate. Hun holder af mig, mellem os sagt. Det kys har jeg allerede faaet, men det er kun en Mundsmag, jeg venter mere. Jeg har lovet at komme og spille lidt uden for hendes Binduer i Nat; for intet kan hun naturligvis ikke forlange saadanne Urtigheder; jeg venter en passende Douceur; og altsaa seer han selv, min liere Gartner, at hans Nærværelse maa genere.

Gartneren (paa dans).

Ta det seer jeg.

Guilielmo.

Nu ja, er det da saa besynderligt? Som sagt, hvis han kiendte Pigen, vilde han ikke forundre sig.

Gartneren (opbragt).

Just fordi jeg kiender Pigen, undrer det mig,
min Herre!

Guilielmo.

Hvad Dievlen! Nu taler han jo reent dans!

Gartneren.

Herre! Det er min Brud!
Væk sig derfor af Lundens ud.

Guilielmo.

Er det saaledes fat? Ha ha!
Men seer han — jeg gaaer ei endda.

Gartneren.

Ei?

Guilielmo.

Nei!

Gartneren.

Herre! Det kostet hans Hierteblood.
Pigen er min, det kostet ham Livet.

Guilielmo.

Til at spille hun Lov mig har givet,
Altsaa flytter jeg ikke en God.

Gartneren.

Snart jeg hans Mod skal knække,
Hører jeg endnu et Muf.

Guilielmo.

Fugle fra Kirsebær kan du strække,
Men ei mig fra en Moe som er smut.

Gartneren.

Slaa han sin Streng og pak han sig.

Guilielmo.

Praler du meer, slaaer jeg dig.

Gartneren (laster Saxon).

Kom an!

Guilielmo.

Velan!

Men først et Ord:
Den som slaaer den anden til Jord,
Ham skal Pladsen tilhøre.
Den som saldt ned,
Gaaer bort i Fred,
Og kloer sig bag sit Dre.

Gartneren.

Det la'er jeg gielde.

Guilielmo.

Din Haand! See der,
Der er min.

Gartneren.

Og min er her!)

(Musikken bliver ved. Under Musikken bares de saalænge til Gartneren falder, som reiser sig, stirrer op til Binduet og gaaer bort i Forbittrelse).

Guilielmo.

Saadan slap jeg den Bindbeutel. Hvad Dieven er dog alt dette for Optoier? Skulde Beate virkelig — dog den Star! Hvem kan troe ham. Stille! Der er Lys! Der er Lys! (Lægger Haanden på

Hiertet). Brand! Brand! Maa staae mig nu bi,
 Grato! Euterpe! Terpsichore! Og alle I Muser,
 hvad I hedder, for Musik og Sang. Og du Skiebne!
 Skal jeg ikke tage de gode Tanker, jeg har om din
 Godlidenhed, saa lad mig nu være i Noe for flere
 Optoier! (Han præluderer, Binduet bliver oplukket. Guis-
 lielmo synger).

O bæver født, I Toner!
 Igennem Nattens Lunde;
 O bæver født, og smelter i min Stemme.
 Hen igennem Slovens Kroner
 I strømme fra den Bunde,
 Et Smil mig gav, som aldrig jeg kan glemme.
 Lad ingen Larm dig hemme,
 Forelæste Sang! som stiger;
 Ton født den sode Smerte,
 Der igennemvoer mit Herte,
 Ved Synet af den fløneste blandt Piger.
 Det Saar hun mig har givet,
 Skiondt dødesligt, er mere kert end Livet.

Et Sværd kan ikke saare,
 Og ei en hærdet Vandse,
 Og ingen Gift saa stult og langsomt dræber,
 Som en Hyrdindes Taare
 Og Smil i Glædens Dandse,
 Og som et Kys af hendes Nosenslæber.
 Min Sang forgives stræber
 At tolke dig den Rue,
 Der født mig igennembæved,
 Da mig forbi du svæved,
 Ved dig saa huld at skue.
 Dit Kys, den sode Gave,
 Gør Friheds Indling til en evig Slave.

Clausine

(spiller paa Harpe og synger fra Binduet).

Gak bort, du kielne Hyrde!
 Som ikun arme Pigers Noe vil myrde.
 Som taler født om Rieder,
 Og er dog vist en toileslos Forræder.

En Bie, som Honning kræver
 Af hver en Blomst, og bort med Byttet føæver.
 Jeg lukker kold mit Dre.
 Din sidste Smiger kan mig ikke røre.

Guilielmo.

Hun spiller? Digter? Synger? Uforligneligt!

O Improvisatrice!
 Hvi kan jeg kun med Sang min Hyldest vise?
 Din Bid nu syder Pike,
 Som for dit føde Kys og dine Smile.
 O lad mig her dig stue!
 Foreen din Bælde i en samlet Rue.
 Lad Bid og Sang og Kysse
 I salig Ruum den glade Sanger bøsse!

Clausine.

Kys er en farlig Gave;
 En Kundskabsfrugt i Edens sionne Have.
 Min Sang du der kan høre;
 Min Bid vil ikke kildre i dit Dre.
 Min Bid mig sindrigt figer:
 Dit Hierta er en Samlingsplads for Piger.
 Stort Selstab jeg forsager,
 Og derfor sligt et Hjem mig ei behager.

Guilielmo.

Af! Jeg tilstaaer med Smerte,
 At jeg er uforsiglig med mit Hierte;
 Jeg kan det ei forsvare,
 Hør Smil og Suk og Kys det staaer i Fare.
 Dog siden sidst i Lunden,
 Er alle der, fun ikke du forsvunden.
 Hør mine fielne Sukke!
 Og fun for dig det skal sig aldrig lufte.

Clausine.

Jeg leer ad dine Sukke,
 Vil gaae tilsengs, og vil mit Bindue lufte.
 (Binduet bliver lukt).

Guilielmo

(staer et Dieblit maallos).

Forbandede Gartner! Jeg gior min Ged paa,
at det dog er hans Skyl. (Gaaer).

Lunden om Freyas Alster.

Jakob

(med sin Pøse paa Ryggen, famlende).

Hvor blev Maanen af? Jeg troer den er ikke
rigtig i Hovedet. Er det at lyse? Mig synes naar
man ikke har andet at giøre, end at skimme fra Mor-
gen til Aften, saa kunde man gierne passe sit Em-
bede. Her er saa mørkt som i en Snuustobaksdaase,
naar Laaget er lukket. Disse storstuude De Treer lo-
ber Gen paa Armen i et Væk. Hvad ogsaa disse
Skher skal til? De duer nu ikke til andet, end til at
giøre Natten sort, og Folk vaade med! Jo det er en
Regierung vi har! — Tømmeni! Tømmeni! Jeg fat-
tige Karl! Jeg er faret vild. Jeg kommer aldrig
mere hjem i dette Liv, jeg kommer ikke i Seng hele
Natten. Ths! Hvad er det som brummer? Nu skal
vi have Tak! — At det er Klokken oppe i Kirke-
taarnet. (Klokken staer tolv; Jakob taller Slagene). At!
det er ude med mig, Klokken slaer tolv. Hu! hu!
hu! Jeg er saa bange, for at Mumien skal begynde
at spøge paa min Ryg. (Toler frygtsom med Haanden til-
bage paa Posen). Nei, han ligger ganske stille; han
er nok falden i Sovn. Gud være lovet, det er endda
en Trost.

Skoleholderen

(kommer med sin Sællevibe).

Elskov pleier at giøre blind, siger Ordssproget!
 Det er sandt! Mit Syn har slaet mig feil hele
 Natten. Siden jeg forlod min Hærsterindes Vindue
 er det gaaet mig ligesom Ulysses von Don Quixote!
 Eller hvad han heed den gamle Mand, som foer vild,
 og blev forvandlet til et Sviin paa sine gamle Dage.
 Jeg er ofte for gaaet denne Bei, uden Banskelighed,
 men i Nat — Jeg veed ikke hvad det kan være. —
 Jeg vil ellers kalde alle mine Skolebørn til Bidne
 paa, om de nogentid har seet mig være bange paa
 Skolen, men i denne mørke, sorte Skov faaer man en
 Ahnelse, en Beklemmelse! Det er en Fordom, man
 har inddrukket med Modermelken, at man altid har
 Respekt for disse gamle, alvorlige Bogetraer, der dog
 i Grunden er lutter usornuftige Bæsner. Gid jeg
 havde mig et Compas, at jeg kunde lede mig ud, at
 jeg ved et Bestik lykkeligen kunde faae at vide disse
 Egnes sydlige eller nordlige Bredde.

Jakob.

Thys! Mig shntes jeg hørte en menneskelig Stemme.
 — Her vræmler af Rovere i denne Skov, som af
 Fluer i Juleaftens Grød. Det er en Rover, det gi'er
 jeg min Hals paa, — det kan jeg marke paa min
 Forstækkelse — Af hvorfor hænger man dog ikke slige
 Karle op. Jeg vil lade ligesom jeg brod mig om in-
 genting; jeg vil synge, for at sætte Mod i mig selv.
 (Synger ganste sagte).

Munken gaaer i Enge
 Den lange Sommerdag.
 Hvad gjor han der saa længe?
 O ja! O ja! O ja!

Han plukker af de Nøser,
Han plukker af de Bær,
Dertil de Krysemynter —

(Bryder af; men continuerer dog i en syngende
angstelig Tone.)
Jeg tor ikke blive her!

Skoleholderen.

Silentium! Hvad er det? Mit Blod lager i
mit Liv. Jeg hørte noget grynte! Som et Wild-
svin, som et Marsvin, som en Bjørn! Hvis det
var et glubende Dyr, som agtede at fortære mig. Af
hvad hjælper nu alle mine Capaciteter! Gid jeg havde
mig en Lygte! — Stille! jeg faaer et Indfald! Jeg
har hørt at slige Dyr skal imponeres ved stærke In-
strumenters Lyd. (Blæser i Sækketiben).

Jakob.

O vee! O vee! Det hvæser! Det hvæser! Det er
ikke engang en Nøver. Det er sikkert en Giengan-
ger! Eller en Kat! Eller en Bussetrolde! Hvad skal
jeg nu gøre? Skal jeg flygte bort eller blive her?
Skal jeg gaae? (Stoder sig mod Freyas Alter). Nei
jeg skal staae.

Skoleholderen.

Buskens Nasslen bliver ved! Af jeg staarer paa
Gravens Bredde. Skal noget redde mit Liv, saa er
det en hurtig Retirade. (Han tager Flugten hen mod
Alteret, og omsværner Jakob). Nu er det ude med mig!

Jakob.

Ta med mig ogsaa!

Skoleholderen.

Jakob! Jakob! Er det dig?

Jakob.

Skolemester! Er det ikke andre end ham? Jeg
meente det var en Nøver, eller i det mindste en Gien-
ganger.

Skoleholderen.

Siiig mig, Jakobus, hvad vil du her?

Jakob.

Her? Her vil jeg stu ingenting! Kunde jeg
bare slippe bort.

Skoleholderen.

Gaaer du da omkring i Taaget?

Jakob.

Næstendeels. Men hvad vil Magisteren her? —
Af der rasler det jo igien.

Skoleholderen.

Mit Hjerte isner i mit Liv.

Jacob.

Af Magister!

Skoleholderen.

Af min Ven!

(De staar forstenede i hinandens Arme).

Gartneren (kommer).

Fordomte Nat! Som saa lumselig har berovet
mig al min Glæde, giort mig til en Nar, til et
ulykkeligt Menneske! Leder du mig nu ogsaa vild?
Ha! Leed mig kun vild, langt bort herfra, fra den

troløse, falske Slange! — O men hvis hun dog elskede mig alligevel? Hvis denne Knægt kun vilde narre mig, fordi jeg forstyrrede ham i hans Lirum-larum? Men — tager jeg ikke feil, saa hører jeg noget røre sig henne mellem Stenene. Det er et gammelt Offersted, hvor man maa ske for nogle hundrede Aar siden har berøvet mange Mennesker Livet. Hu! — Jeg gysler! Det rører sig igjen? Det er Mennesker. Frist Mod! Jeg maa vide hvem det er. Frist Mod! (Han stoder mod Stenene og omfavner Jakob og Skoleholderen). Ha for Dievlen! Hvem er der?

Skoleholderen.

Ak naadige Herr Røver, spar mit Liv! Jeg sidder med Kone og mange smaae u forsørgede Born, som ikke engang have Raad til at frabede sig al Condolence i Aviserne, hvis jeg ved Doden afgaaer.

Jakob.

Ak naadige Herr Røver, spar mit Liv, jeg sidder ogsaa med smaa Born, ligesom Skolemesteren.

Gartneren (afsides).

Det er Skolemesteren og Jakob. Hvis de nu skulde kiende mig? Jeg gider ikke talt tydsl, og er slet ikke stemt til at spille min Rolle.

Jakob (pegende paa Skoleholderen).

Jeg skulde ikke rose min Prosepter i hans Dine, men han har flere Penge i sin lille Finger, end jeg i min hele Krop.

Skoleholderen.

Ak kiere Herr Røver! Mærker han ikke nok, at Knægten er bange for den Pose, han har paa Nakken?

Gartneren.

Kiere Born! Jeg er ingen Thy eller Rover.
Lad de Griller fare.

Skoleholderen.

At saa ræd os da fra Thyve og Rovere; thi der
er flere endnu! See der. (De staar stille).

Guilielmo

(kommer med en lille Seddel i Haanden).

Sode, nydelige Pige!
Altfaa er jeg dog dig kier.
Denne lille Seddel her
Lærer godt mit Hierte stige.
Jeg af Glæde neppe veed
Hvor jeg Foden hen har flyttet.
Til min Sang hun godt har lyttet,
Hun har hørt min Kierlighed.
Men hvis jeg kan troe mit Blik,
Er jeg i den samme Lund,
Hvor af rosenrøde Mund
Forste sode Aks jeg sit.
Her hvor jeg i Morgens sukked,
Medens Kreyas sionne Navn
I min elstte Hodestavn
Jeg paa disse Stene hugged.
Endnu, Elste! ei for dig
Mine glade Dine tindre,
O men for min Sorg at lindre
Troste skal Beate mig.
Siunken for dit Alter hen,
Kreya, i din sionne Have,
Tak da for den første Gave,
Som du sienkte huld din Ben!

(Han gaaer hen for Alteret, breder sine Arme ud, og
omfavner alle de andre Tre. En Slye gaaer fra
Maanen og han bliver dem vaer).

Skoleholderen.

Er det ham, Herr Spillemand?

Jakob.

Er det ham, Herr Lirendreier?

Gartneren.

Er det ham, Herr Lurendreier?

Guilielmo.

Ha! ha! ha! Kun lee jeg kan. — —

Om Freyas Alter I alle staae,
I arme Krabater!

Dg anklager Skiebnen, som stabte saa faae
Beater.

Hvi var hun dog ogsaa saa sær?

Hvi gav hun ei Een til hver?

Jakob.

Den Mær!

Guilielmo.

Ret stield! Saa kommer hun straxen,
Men synk ei paa Kneerne hen,
I værdige Ribbersmænd
Af Kiempen, af Sællepiben, og Saxon!

Skoleholderen.

Vi taaler ei at vor Ere læderes.

Guilielmo.

Læderes den, maar I nobliseres?

Jakob.

Vi vil ikke blesseres!

Guilielmo.

Belan da, jeg gaaer,
Dg medens I staer
Om Kierligheds Alter
Dg suker og doe!
Jeg synger min Psalter
Dg favner min Moe.

(Gaaer).

Skoleholderen og Jakob.

At vi arme forelskede Mænd.

Gartneren.

Gaae du er hende værd.

Skoleholderen og Jakob.

Hvad skal vi giøre? Hvor flyer vi hen?

Gartneren.

Bie kun! Hævnen er nær!

Alle Tre.

Hævnen er nær.

Gartneren.

Ha! Den fordomte Knægt! Herr Magister! Jeg
staer strax et Indfald om hvordan vi for det første
kan hævne os. Vil De række Haand dertil?

Skoleholderen.

Med Fornsielle! Jeg gør gierne mine Uvenner
al den optenkelige Skade der staer i min Magt.

Jakob.

Jeg ogsag. Det var jo Shynd andet!

Gartneren.

Han kommer i Morgen til den naadige Herre,
for at forskjonne Festen med sit Syngerads, som det
hedder. Men istedet for at blive den Musikanter-
svend han er, saa har han altid for Skik at regne
sig med, som et Lem af den herskabelige Familie.
Denne Impertinence maa gisres indlysende hos den
naadige Herre, at han modtager ham koldt og til-
bagestodende. Jeg er vis paa at Knægten, ved den
Leilighed, selv render sig en Kniv i Livet.

Skoleholderen.

Bene, min bedste Ven. Og jeg tager mig selv
paa, at stemme den naadige Herr Oberst mod Guitar-
spilleren.

Gartneren.

Saa vil alting gaae godt.

Skoleholderen.

Men siig mig hvordan De paa eengang er bleven
det danske Sprog saa maegtig, min Ven! Thi Van-
skelighedens Superlativitet, for en Fremmed, er bes-
kiendt nok.

Gartneren.

En anden Gang, Herr Magister! En anden
Gang. Nu ville vi kun tænke paa vor fælles Hævn.
(Han ræller dem hver sin Haand, dervaa synge de)

Alle Tre.

Haand i Haand
Bed Hævnens Baand
Korenede vi staae.
Hævn vi vil,
Den maa der til,
Hvordan det end vil gaae.

Enten hævne

Eller revne

Bille vi af Harm.

Alle Tre,

I Bel og Bee,

Trofast Arm i Arm.

(De gaae bort).

med god venskab til den ene og den anden
således at de ikke kan komme i konflikt med hinanden
men dog ved at de ikke kan komme i konflikt med hinanden
med i øjeblikket at de ikke kan komme i konflikt med hinanden

med god venskab til den ene og den anden
med god venskab til den ene og den anden

dog med venskab til den

med god venskab til den ene og den anden
med god venskab til den ene og den anden
med god venskab til den ene og den anden

med god venskab til den ene og den anden
med god venskab til den ene og den anden
med god venskab til den ene og den anden

med god venskab til den

Det dog skal se hvilke dage der er nu i dag
og hvilken vinter det er. — Sædnuet 2000 gør
været voldsomt varmt og højt ved næsten 100
grader med højde over havet, men man kan ikke
høre det. — Målet nu er at få det til at
— man skal se at få det til at få det til —
— Det er en af de voldsomme vinterer, der har været
i denne by.

Tredie Act.

Værelse.

Obersten. Skoleholderen. Kaspar.

Obersten.

Alt nok, min gode Skolemester!
Bør han forsikret at jeg veed
Paa hvilken Maade, med hvad Besteed
Man skal modtage slige Giester;
Forst et Par Ord, en buldrende Stemme,
Dernæst et Blik, hvoraf han seer
At man er en Mand med en fast Charakteer.
Tro kun mig, jeg skal intet glemme.

(Til Tieneren) Lad Monsieur Giuliano vente lidt endnu.
Det er mig ikke beleiligts. (Tieneren gaaer.)

Skoleholderen.

Jeg haaber, Herr Oberst, at denne Advarsel tils
gives mig, som stete af Frygt for Impertinencens
Yttrelse.

Obersten.

Smal Sag! Smal Sag, Skoleholder. Gaae kun
ind i Kabinetten saalænge. (Skoleholderen gaaer.) Nu

gelder det at holde Drene stive! Jeg er saa god, jeg lader mig strax formilde. — Hvilke forbandede Øps-toier hører jeg ikke han har havt med Beate! Hvem skulde sagt det om den Pige? Nu staer han derude og ærgrer sig over at han maa vente. — Lad ham kun vente. — Er dog mysgierrig for at see ham. — Men han maa vente lidt endnu. (Sætter sig ned). Han kan gierne taale at vente. (Springer op). Men Ulykken er, jeg kan ikke taale det! Hei Kaspar! (Tieneren kommer). Lad ham komme ind. (Tieneren gaaer. Obersten sætter sig).

Guilielmo (kommer).

Erbødige Tiener, Herr Oberst!

Obersten.

Servitor! Hvad vil han?

Guilielmo (vender sig om).

Hvem? Tieneren? Han er allerede gaaet, Herr Oberst.

Obersten (hidsig).

Troer han ikke jeg har Mine i Hovedet at see med?

Guilielmo.

Det er altsaa mig de mener?

Obersten.

Hvem skulde jeg ellers mene?

Guilielmo.

Min Herre! — Dog, jeg erindrede ikke at det er Brug hos enkelte gamle Folk at betiene sig af den tredie Person.

Obersten.

Person mig hid og Person mig did. Jeg veed nok, hvad Person jeg skal bruge. Jeg kiender nok Personen. Altsaa, hvem er han?

Guilielmo.

Jeg er den Sanger, som nylig er kommen fra Italien, som De har sendt Bud efter, og som nu kommer for at more Deres smukke Datter lidt, med sin Sang, paa hendes Fødselsdag.

Obersten.

Min smukke Datter? Han betiener sig af nogle egne Udtryk, min Kiere!

Guilielmo.

Er hun ikke smuk, beder jeg om Forladelse. Mig er sagt, at hun var smuk, ellers var jeg ikke kommen.

Obersten (hurrig).

To gu er hun smuk, jo! — Men man tiltaler i Allmindelighed ikke fornemme Folk saaledes à la bon compagnon, min kiere Spillemand!

Guilielmo.

Er jeg Dem virkelig kier, Herr Oberst, saa gior mig den Tieneste at tiltale mig lidt blidere. Jeg er vant til at omgaaes Folk du bon ton, og det støder mit musikalske Øre at høre uharmoniske Akkorder.

Obersten.

Folk du bon ton? Folk du bon ton? Er jeg ikke Mand du bon ton?

Guilielmo.

Den ton, De betiener Dem af imod mig, er i det
mindste ikke bon, Herr Oberst!

Obersten.

Kort og godt: Han er Spillemanden?

Guilielmo.

Jeg forstaer at spille paa Guitarre.

Obersten.

Altcaa: Han spiller! Han synger! Han vraaler
af fuld Hals! Han gisr saamange Trimulanter og
Nullader som han vil; han faaer sin Betaling! Men
ingen Impertinencer! Det siger jeg ham. Og ingen
Passiar eller Raisonnering. Han spiser med de andre
Tienestefolk. Og ingen Familiarisering. Hører han?
Jeg veed nok, at Baron Rosenkiold har været saadan
en Nar, men hos mig gaaer det anderledes til. Maar
man er Hund, maa man tage tiltakke med at gnave
Been!

Guilielmo.

Hvad Satan er det for Snak? Ved De vel,
min Herre, at hvis De endnu et Dieblik bliver ved,
som De har begyndt, saa knækker jeg Deres Hals!

Obersten.

Dreng! Spillemand! Cujon!

Guilielmo (forbittret).

Dreng? Cujon? ... (Springer hen i en Krog, hvor
der hænger en Sabel, griber den og kommer tilbage). Det vil

komme an derpaa, hvem af os to der fortienner Gijons-
navnet!

Obersten.

Du vil slæs med mig?

Guilielmo.

Hvis Deres Ære tillader Dem at slæs med en
slet og ret Kunstner; hvis ikke, binder jeg Dem et
Tørklæde for Munden, da jeg ikke vil høre flere Grov-
heder, og fortæller hele Verden, hvad De er for en Karl.

Obersten (træffer).

Du modløse Praler,
Min Sabel er hyas.

Guilielmo (træffer).

Herr Oberst, nu taler
De først mig tilpas.

Obersten (sæller sig en garde).

Bist Ingen meer henter
Med Liren dig hen.

Guilielmo (gør det samme).

Paa fleer Instrumenter
Jeg spiller, end dem.

Obersten.

Saa kom nu da.
Ha!

(Halber ud).

Guilielmo.

Ha!

Obersten.

Ha!

Guilielmo.

Ha!

Obersten.

Du skal føle min Harm!

Guilielmo.

Jeg har saaret Der' Arm!

Obersten.

Det er Løgn!

Guilielmo.

(Slæer ham Sablen af Haanden).

Det er sandt.

Obersten.

Jeg tabte.

Guilielmo.

Jeg vandt!

(Sætter Saarden hen.)

Jeg haaber, Herr Oberst! at de ikke oftere kalder mig Gujon, hvis jeg flere Gange skulde have den Fornoielse at træffe Dem i mit Liv. For nærværende Tid rekommenderer jeg mig i Deres Bevaagenhed.

(Bukter og gaaer.)

Obersten.

Ha, for Satan! Den Knægt hugger godt. (Holder sig om Armen og kalder:) Hm! Hm! Er der da Ingen?
— Skolemester!

Skoleholderen (kommer).

Herr O—! Al, forbarmende Gud, Herr Oberst!
Hvordan er De tilredet?

Obersten.

Hold sin Mund, og skaf mig et Bind.

Skoleholderen.

Ak, det har Spillemanden giort. Hei, Gevalt!
Hjelp!

Obersten (saaer ham paa Dret).

Hold Kieft, Präceptor! Prostituer mig ikke med
sin Dumhed. Skaf mig noget at binde om Armen.

Skoleholderen.

Ak, Herr Oberst! Var det ikke bedst, at Armen
blev sat af, inden der gaaer Koldfyr i hele Kroppen?

Obersten.

Er han da reent ravruskende gal? Sog mig
Noget op, siger jeg! Følg mig. (Gaaer.)

Skoleholderen (ude af sig selv).

Sog mig noget op! Følg mig! Hvordan kan
jeg følge ham, naar jeg skal soge ham Noget op? Ak,
Stuen dreier sig rundt for mine Øine. Saa fuld har
jeg endnu aldrig været, uden i Forveien at have druk-
ket Brændeuijn. Der ligger en Stovlemanschet! Nei,
den er for god! — Ak, den forbandede Gartner! Det
er en Slange, Obersten har facet i sin Have, som bez-
rover hans troe Dienere Uskyldighedens dyrebare Kle-
nodie. — Der ligger et skidt Biskeklaede! Nei, det
er ikke godt nok. (Standser midt paa Gulvet.) Her ligger
Blod! (Saaer Hænderne sammen.) Maa, nu har jeg Diev-
len forlade mig min slemme Shnd, aldrig seet Mage.
Det maa have været her, Slaget stod! — Jo, det var
en net smal Sag! — Der ligger en Bomuldsstrømpe,

som Frøkenen har begyndt at strikke paa. Den er god. (River vindene ud.) Nei, den duer dog nok ikke! — Den hidser! Jo, det var en net Kniv, Spillemanden rendte sig selv i Livet. — Al, du ulyksfælge Kierlighed! Du fordærvelige Profession! Passion vilde jeg sige. (Obersten raaber indenfor: „Stolemester!”) Jeg vil haade tage Stovlemanschetten, — og Biskellædet, — og Bomuldsstrømpen med, saa kan den naadige Herr Oberst selv vælge. (Gaaer.)

Lunden om Freyas Alster.

Clausine

(i Beates Klæder, med en Rosenkrans og et Slør om Hatten, kommer urolig ind).

Det frugtsomme Dyr
Af Jægeren jages;
Til Skoven det flyer,
For ei at opdages.
Nu staaer det i Læe,
Bag stiulende Træe,
Hvor Grenene hvælver,
Og ryster og stielver
Med vakkende Knæ!

Hvor mit Herte slaaer! Jeg saae et Glint af ham henne i Skoven. — Jeg tvivler ikke længer. Det er ham! Det er Vilhelm — som min barnagtige Stolthed forskod — som nu er kommen tilbage. O, gud han aldrig var kommen. Den Letsindige! Hans Nærverelse har oprevet det halvslægte Saar, og finder jeg ham troelos, saa er jeg ulykkelig for evig. O, Beate! Beate! (Hun sætter sig paa Alterstenen, slaaer Storet over Vinene og stotter Hovedet til sin Haand.)

Guilielmo (kommer).

Der sidder hun alt! Paa sit Alster! Freha paa
sit Alster! O, du kiere, soede Pige! Lad mig nu sige
dig et omst Farvel.

Clausine.

Et omst Farvel?

Guilielmo.

Ta! Jeg reiser i dette Dieblik bort, Tilsfældet
forbyder mig at blive her længer, som jeg først havde
besluttet. Du faaer mig altsaa formodentlig aldrig
mere at see. Jeg er reisefærdig, og trenger ikke til
nogen anden Hiertestyrkning paa Beien, end et Kys af
en smuk Pige. Det gør mig munter og oprømt, i
den meest taagede Slud, hvormeget mere i dette smukke
Forsaarsveir.

Clausine.

Herr Guilielmo, jeg har stevnet Dem hid, for at
bede Dem holde inde med Deres Opmærksomhed for
 mig. Jeg maa sige Dem, at jeg har en Kiereste, og
at jeg elsker ham for høit, til at blive ham utroe.

Guilielmo.

Altsaa har du dog en Kiereste? Men er du ham
da utro, fordi du giver mig det lille Kys? Kiere
Beate! Den ene Fortrolighed er den anden værd, jeg
vil tilstaae dig, at der lever en Pige etsvds i Verden,
som jeg kanske elsker ligesaa høit, som du elsker din
Kiereste, og dog betænker jeg mig ikke et Dieblik paa
at kysse dig.

Clausine.

Deres Opmærksomhed for mig rober just ikke me-

gen Varme for den anden stakkels Pige. Hvad mener De, hun vilde sige, hvis hun var her?

Guilielmo.

Hun vilde tilgive mig. Kiere Beate! Tag mit Sler fra Ansigtet.

Clausine.

Nei!

Guilielmo.

Teg vil endogsaa tilstaae dig, Marsagen hvorfor jeg holder saameget af dig, er, at du i alting virkelig er hende meget liig. Teg drager hele Landet om, for at finde hende. Teg elsker hende hoit, kan du troe. Undertiden, naar jeg gaaer igennem Skoven om Natten, lober jeg hen og favner et Træ, i den Tanke, at det er hende. Hvor meget fierere maa det nu altsaa være mig, at favne dig? Vil du da nægte mig det eneste Kys, inden vi skilles ad?

Clausine.

Fortæl mig deres Kierligheds Historie.

Guilielmo.

Vil du saa kysse mig?

Clausine.

Hvis De fortienner det.

Guilielmo.

Al, den Historie er snart fortalt. Et Menneske kan lenge være om at opleve det, som lader sig sige i to Ord. Seer du, det var en deiligt Pige i Kiel, som

jeg lærte at kende, medens jeg saaer der ved Universitetet. Jeg elskede hende, saasnart jeg saaer hende, troede ogsaa, at hun elskede mig, men tog feil.

Clausine.

Det var tungt!

Guilielmo.

At jeg fortvivlede, kan du sagtens begribe. Jeg besluttede at reise udenlands, for at glemme hende, reiste ogsaa i tre Aar, kom tilbage, og har endnu ikke glemt hende. Du leer mig vist ud, kiere Beate!

Clausine.

Skulde jeg lee ad det?

Guilielmo.

At hun nu var i København, seer du, det ahnede mig; thi Tanten, hun havde været hos i Kiel, var død. Ingen kiedte hende, thi hun levede meget afsondret. Hos sin Fader, som boede i København, maatte hun være. Men jeg vidste knap hans Navn. Hvad han var, vidste jeg ikke. Det var aldrig faldet mig ind at tænke paa Faderen; thi jeg tænkte kun paa Datteren. Du anseer mig vist for en stor Phantast, kiere Beate!

Clausine.

Ih, men hvad for tanker har De da ogsaa om mig, Herr Guilielmo?

Guilielmo.

Da jeg nu hele Vinteren har opholdt mig incognito i Øyen, for ikke at falde min Fader i Hængreyas Alter.

derne, der vilde koble mig sammen med en riig Enke, og endnu ikke fandt hende, saa begyndte jeg at blive bedrovet. Men du veed nok, hvordan det gaaer, naar Foraaret kommer, naar Blomsterne titte frem, og Tuglene synge, saa faaer man Mod, enten man vil eller ei. En Ahnelse sagde mig, at jeg skulde træffe hende herude paa Landet et Sted, og derfor spiller jeg egentlig denne Sanger-Rolle, som slaffer mig Adgang i et hvert Huis.

Clausine.

Og Deres Letsindighed?

Guilielmo.

Vedligeholder mit Liv. I Forstningen smægtede jeg hen, lod Glæden gaae mig forbi, og svandt ind som en Skygge. Nu er jeg munter, nyder den, og trives. Hvad mener du, hun bisfalder mest?

Clausine.

Og Deres Elskovshandler?

Guilielmo.

O, du med dine Elskovshandler! Enhver smuk Pige er mig det samme som en Blomst. Jeg elsker Eder alle! Husvaler mig i Eders Duft, væger mig i Eders Skier! Enhver smuk Pige opfrisker meer eller mindre Billedet i min Phantasie om min Clausine. Hende troer jeg at favne og kyssse, naar jeg favner og kysser jer andre. — See saa, min lille Skriftemoer. Troer du nu at du, uden at være din Kiereste utroe, kan give mig et Kyss?

Clausine.

Ja! Nu troer jeg det. (Hun slaaer Storet tilbage, og fastrer sig i hans Arme.)

Guilielmo.

Gode Gud i Himlen! Clausine! Clausine! Er det — er det dig! Er det dig selv?

Clausine.

Ja, det er mig! Og jeg har i tre Aar begrædt min Letsindighed, min daarlige Stolthed, thi jeg elster dig. Jeg elster dig!

Guilielmo

(stirrer paa hende i høieste Henrykelse).

Ja, det er hende! Ja, det er hende!

Clausine.

Det er mig.

Guilielmo.

Maar — hvordan — paa hvad Maade. — Svar mig — O nei, svar mig ikke. — Lad mig synke til dit Bryst; lad mit Hjerte, som saalænge har stormet ene og forladt, hvile ved dit skionne Bryst. Men ikke her! — For Freyas Ulter! Hvor jeg i Morges huggede dit Navn! Hendes Navn! Og besvoer hende — og hun har hørt min Bon — tre Skridt derfra — O, kom, Clausine! Giv mig din Rosenkrands. (Han tager Kransen af hendes Hat og lægger den paa Ulteret. De synke begge ned dertil).

Begge.

Freya i det Hoie!
Lad dit lyse Die
Smile til os ned.
For dit Ulter vi os hoie,
Kierlighed!

Clausine.

Niv ham aldrig fra min Varm!

Guilielmo.

Hegn om Elskov, huld og varm!

Begge.

O, da skal vi hver en Baar,
Naar Mark og Skov i Blomster staer,
Af Lilier og af Epheu gron,
Af Narcis og Tusindstion,
Neglitter, Violer blaae,
Roser og Aurikler smaae,
Slynge her dit elste Navn!
Synke begge Favn mod Favn!
Takke dig, Bryst imod Bryst,
For din syde, sode Lyst.

Guilielmo.

Elsste, velsignede Pige! Men siig mig nu —
forklar mig nu —

Clausine (vildseig angst).

Af, Gud! Det falder paa mit Herte som Bly!
Ulyksalige O vergivenhed. Vilhelm! Vilhelm! Du bli-
ver aldrig min. Din Fader giver aldrig sit Samthke.

Guilielmo.

Hvorfor? Hvi bliver du saa angst, liere Pige!

Clausine.

Han er her! Han har friet til mig, og jeg har
givet ham Kurven, paa en Maade, som har opbragt
ham til Raserie.

Guilielmo.

Min Fader her? Og friet til dig? Besynderlighed paa Besynderlighed! O, men hvad brøder jeg mig om hans Samlykke, naar du kun elster mig.

Clausine.

Kiereste Vilhelm!

Guilielmo.

Men stig mig dog, hvordan kommer du her? Hvor er din Fader? Er han her i Besøg hos Oberst Gielm?

Clausine.

Oberst Gielm er jo min Fader!

Guilielmo.

Gielm? Din Fader hedder jo Ningborg.

Clausine.

Veed du ikke endnu, at han maatte forandres sit Navn, efter den rige Onkel, han arvede.

Guilielmo (Corførde).

Af, nu falder det paa mit Hjerte som Blæ.

Clausine.

Hvorfor?

Guilielmo.

Jeg har nylig duelleret med din Fader, og stukket ham i Armen.

Clausine.

Jesus!

Guilielmo.

Saaret er ligesaa ubetydeligt for ham, som farligt for mig.

Clausine.

Gode Gud! hvordan —

Guilielmo.

Teg kiendte ham ikke, og han fornærmede mig.

Clausine (sætter hænderne sammen).

Svad skal vi giøre!

Guilielmo.

Vil du atter skilles fra mig paanh, og for stedse?

Clausine.

O nei, nei! Det har jeg svoret ved Frehas Alter.

Guilielmo.

Saa maae vi flye.

Clausine.

Hvorhen?

Guilielmo.

Før det første til en gammel Bonde her i Nærheden, paa hin Side Skoven; han skal skule os.

Clausine.

Men min arme Fader! Hans Engstelse! Og paa min Fødselsdag.

Guilielmo.

Din Fødselsdag! Sode Pige, hvor forunderligt
dog alting træffer sammen. (Omfavner hende). Vær rolig.
Pas paa at der ingen kommer og overrumpler os.
(Clausine passer paa, Guilielmo tager et Stykke Pergament ud af sin
Tegnebog, skriver nogle Linier derpaa, spalter en Green, stiller Perga-
mentet i Spalten, og planter Grenen ved Freyas Alter.) See saa!
Denne Budstikke skal betage ham al Angstelse.

Clausine.

Gud, der kommer min Fader!

Guilielmo

(Svanger sin Arm om hendes Hov).

Afsted! Afsted! Vi have offret til Freha. Hun
ledsager os! (De syr.)

Obersten. Skoleholderen.

Skoleholderen.

Af, Herre Gud!
Du milde Fader!

Obersten.

Til Pladsen ud!
Mig intet stader.
Ston ei som en Pest.

Skoleholderen.

Dueller jeg hader
Som Webber og Pest.

Obersten.

En gammel Soldat,
En frysghoin Krabat,
Kun lidt Sympathie.

Skoleholderen.

Naar Baabnene stralder,
Da strax jeg forfalder,
Til Melancholie.

Obersten.

Den Mand jeg ei kan have fier,
Som ei er dristig og forvoven.

Skoleholderen.

Omgaaes forsiktig med Gevær,
Fornuftien byder os, og Loven.

Begge.

Hver folger sin Natur,
I Modgang og i Fare.

Obersten.

Jeg stander som en Muur.

Skoleholderen.

Jeg render som en Hare.

Obersten.

Hør nu, Skoleholder! Ikke et Ord meer om den Ting.
Og snak mig ikke et Ord meer om den unge
Guitarspiller. Nast Fyr! Forbandet Brushoved. Ambition!
Ikke et Ord. Hører han?

Skoleholderen.

Oberstens Billies Tilkendegivelse er min Mund
et uafprivilegit Begplaster.

Obersten.

Det gior mig ondt, han er løbet sin Wei. Jeg
var i stand til at lade ham opsoe.

Skoleholderen.

Formodentlig er Flugtens Iværksættelse begyndt,
af Frygt for Straffens Udvørelse.

Obersten.

Ikke et Ord, siger jeg. Hører han?

Skoleholderen.

Med Drernes Begghed, naadige Herre!

Obersten.

Herlig Karl!

Skoleholderen.

Bene!

Obersten.

Smuk Karl!

Skoleholderen.

Ita!

Obersten.

Karl med Hiertet paa det rette Sted.

Skoleholderen.

Recte!

Obersten.

Karl med Talenter.

Skoleholderen.

Intet er vissere, naadige Herre!

Obersten.

Ser er altsaa Lunden? Smuk! Net smuk!

Skoleholderen.

Og der staaer Ulteret.

Obersten.

Skal det være et Ulter? Det er jo en gammel
Kampesteen! Den har jeg tidt seet for.

Skoleholderen.

Saa var Moden i den Tid, naadige Herre! Nu
bygge vi dem af Thyrrebræder.

Obersten.

Rigtig! Der staaer Frehas Navn. Det kan jeg
selv læse. Det har jeg ikke lagt Mærke til for. Hvad
er det for en Rosenkands?

Skoleholderen.

Den er formodentlig lagt der, for at pynt paa
Geburtsdagen.

Obersten.

Hvad er det? Her staaer en gammel, vissen Pind,
med et Stykke Pergament i. Har den ogsaa staaet
der, siden Stenen blev lagt?

Skoleholderen.

Jeg lagde ikke Mærke dertil, i min Glædes Be-
sippelse igaar. Formodentlig, naadige Herre!

Obersten.

Er dog curios for at faae noget at vide! Gam-
melt Manuscript — Jeg vil sende det til Kongens Bi-
bliothek. Nye Opdagelser maastee — om Longobardes-
nes og Teutonernes Udvandringer af Riget.

Skoleholderen.

Nyssgierigheden hos mig er steget til et betydeligt Maximum.

Obersten.

Sikkert en Folkevandring! Sikkert en Folkevandring!
Det staer meget uhydeligt, og halv udslættet.

Skoleholderen.

Af ja! Tidens Land er edax rerum, siger gamle Hader Homer i sin Peder Paars, eller hvad den hedder.

Obersten (Cæser).

„Jeg Underskrevne er i dette Døeblik flygtet bort med Oberst Hielms Datter, til et Sted, hvor han ikke vil finde os. Vi elste hinanden. Naar vi komme tilbage, ere vi Mand og Kone. Han vil aldeles intet have imod vor Forbindelse, naar hans første Vrede er forsvunden, og han faaer den nødvendige Oplysning.

Guilielmo.“

Skoleholderen.

Af, Gud forbarme sig, naadige Herr Oberst! Det var en bedrovelig Folkevandring.

Obersten.

Den Slyngel!

Skoleholderen (origtig).

Bene!

Obersten.

Den Wæsel!

Skoleholderen.

Ita!

Obersten.

Den nederdrægtige Spidsbube!

Skoleholderen.

Recte!

Obersten.

Den Landstryger!

Skoleholderen.

Intet er vissere, naadige Herre!

Obersten.

Følg mig! Følg mig! Der skal ledes, der skal
søges, der skal findes.

Skoleholderen.

Jeg løber paa Hænder og Fodder!

Obersten.

Gør Anstrig!

Skoleholderen.

Jeg striger!

(De gaae.)

Bondehuset i Skoven.

Herr von Bilbo (endnu i Bonderklæder, kommer ind med et Brev i haanden). **Henrik** (kommer slæbende ind med den store Klædefuru).

Bilbo.

Stil den op der! At jeg bestandig kan have den
for Dine, som et Billedet paa den menneskelige Elendighed.

Henrik.

Serren har skrevet! Han er blækket om Fingrene.

Bilbo.

Ja! Det er et sværmerisk rørende Brev til min forlorne Son.

Henrik.

Aa, maa jeg høre?

Bilbo.

Ja! Jeg skal saa have det giennemlæst, for at estersee, om det ikke indeholder nogle dramatiske Feil.
 (Cæser:) „Jeg er kommen i Erfaring om, at din Hundsvot stover omkring herude, som en Mar og en Landstryger. Kommer du ikke hjem, og gaaer i dig selv, og givter dig med den rige Enke, saa gør jeg dig, Fanden malstraktere mig! arveloss.“

Henrik.

Aa, Herre, læs ikke meer. Jeg kan mærke paa mine Taarer, at de have isinde at sige op inden Flyttetid.

Bilbo.

See om der ikke sidder en Taare i mit venstre Øie. Jeg kan ikke godt selv see uden Briller.

Henrik.

Det er desuden en vanskelig æqvilibrist Øvelse, at see sig selv i Dinene. Lad mig see. Jo, det seer rigtig nok ud som om Herrens ene Øie var forfaldet til Melancholie.

Bilbo.

Al ja! Jeg er en tungfndig, en tungfndig, mes-
lancholisk Mand. (Det banker.) Hvad er det? Det han-
ker paa Doren. Ha, det er vist min Son. Han
lovede at besøge mig her i Dag. Det ahner mig, at
det er ham. Hielm kan det ikke være, han veed ikke,
at jeg boer her, thi han gior altid Mar af min ind-
strænklede Økonomie. Gaae din Bei, at dit Liberie ikke
forraader mig. (Henrik gaaer). Der staaer en gammel
Rive. Jeg vil lade, som jeg arbeidede paa den, og
synge noget — noget — Idyllisk! Hvad det nu kan
være. (Arbeider og synger.)

Vi Bonder vi ere saa glade i Hu,
Og Hosten den er vor Ven.
Naar vore River de gaaer itu,
Saa — gior vi dem hele igien!

Guilielmo og Claufine

(Træde ind, den Sidste med Storet over Ansigtet).

Guilielmo.

Guds Fred, Fader!

Bilbo

(Lader som ingenting, og vedbliver):

En Tand nu saa let af en Rive gaaer,
Der kiores med den i Ning. —
Dikt er det herligt, naar man forstaaer
At sætte vind for en Ting!

Guilielmo.

God Morgen, Landsmand!

Bilbo.

Ih see, god Morgen! god Morgen, Herr Spille-
mand. Naa, Tak skal han have, fordi han smukt holdt

sit Ord, og gjorde mit ringe Huus den Ære. — Men hvad er det for en rar Dame, han har med sig der?

Guilielmo.

Det er min Kæreste. Seer han nu, kære Ven! Her er ikke Tid til mange Omstøb. Han tilbød mig igaard sin Dieneste, i Dag kan han bevise mig en meget stor Dieneste.

Bilbo.

Ih, med Hiertens Glæde.

Guilielmo.

Han maa skule os her paa nogle Dage, til vi have havt Bryllup. Vi ere flygtede herhåd sammen; — nogle Smaating noder os —

Bilbo.

Smaating? Jeg kan tænke det. Som per Erem-pel: Forældrene, kan jeg troe.

Guilielmo.

Rigtig, min Fader er gammel, urolig —

Clausine

(Som imidlertid opmærksom gennem Storet har betragtet Bilbo og Guilielmo, trækker Guilielmo angst til en Side).

Bilhelm! Vi ere forraadte, vi ere forraadte! Det er din Fader! Det er din Fader!

Guilielmo (smilende).

Min Fader? Det er jo en god gammel, ørlig Bonde.

Bilbo (udtrydende).

Ta, men du skal ikke skue Gund paa Haarene,
din Ravneunge! For det kunde være, Tosen havde
Net alligevel.

Guilielmo (bestyrket).

Min Fader!

Bilbo.

Ta, din Fader! I det mindste er jeg din Mo-
ders Mand, du Hedning! Du Renegat! Du Mahome-
daner! Du ... du ... du!

Guilielmo.

Min Fader! Ivre Dem ikke. Hvordan har De
levet saalænge?

Bilbo.

Levet? Som et Bæst! Som en ulykkelig Mand.
Ivre mig ikke? Jo, Fanden opsig mig Huldstab og
Troststab, om jeg ikke vil; jeg vil ivre mig en Galde-
feber paa Halsen, du Landstryger! Du Dogenicht.
Du — du — du — du — du — Kunstner!

Guilielmo.

Hør os.

Bilbo.

Oh, jeg behøver intet at høre. Jeg kender me-
get godt den Kammerkisten, der staaer, med hvem jeg
agter at indtræde i den hellige Ægtesstand, efter at du
først har lagt og suunget for hende om Natten.

Guilielmo.

Min Fader! De tager feil.

Bilbo.

Nei Fanden imfam cassere mig, om jeg gør.
Har jeg ikke selv ledet dig hen til hendes vinduer i
Nat? Hæ?

Guilielmo.

Uheldige Skiebne!

Bilbo.

Jo jeg kiender dine Streger. Jeg har en lille
Fugl, som figer mig alt. Jeg har en Finger paa
hvert Øje. — O jeg seer ret godt hvor besippet hun
er, Mamse! Jeg mærkede strax, at kurven gjorde
hende betuttet. Hun har sikkert haft en Haand med i
Spillet. Tag hun kun Storet fra Dinene. Vær ikke
undseelig. (River hende Storet fra Dinene). Hvad, hvad,
hvad seer jeg? (Gør halv ærbodig og halv ironisk en dyb
Reverenz). Min naadige Frøken!

Guilielmo.

De seer, at De har taget feil?

Bilbo

(fatter sig; med stødesro Glæde:)

Det er altsaa Ier to, der ere flygtede hen til
mig, af Forsigtighed, indtil Brylluppet var forbi.

Guilielmo.

Misbrug ikke den Magt, som Skiebnen giver
Dem over os.

Bilbo (ude af sig selv).

Neppe jeg formaarer at tale,
I min Harmes vilde Huus.
Intet kan min Glæde male,
Nu jeg har jer i mit Huus.

Der staaer Kurven, som jeg tænkte
Skuldeaabnet Lykkens Bei!
Der staaer Damen, som den stienchte,
Der staaer Knægten! Her staaer jeg!

Clausine og Guilielmo.
Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.

Aldrig, aldrig i mit Liv!

Clausine.

Han var revet fra mit Herte,
O! min Kummer var for svar.
Tilgiv Pigen, i sin Smerte,
At hun Dem fornærmet har.

Bilbo.

Nu de henrykt er i Aalanden,
Taaren rinder kryds og quer.
Jagen Tagsteen er ved Haanden —
Tor den af paa Kurven der!

Clausine og Guilielmo.
Kiere Fader, o tilgiv!

Bilbo.

Aldrig, aldrig i mit Liv.

Guilielmo.

Før min evig elste Pige
Har jeg tumlet Verden om,
Skal Farvel jeg atter sige?
Nu velan, du Elste kom!
Let var Beien mig at træde,
Da dit Minde fulgte mig,
Den vil være riig paa Glæde,
Naar du følger virkelig.

Begge.

Lykken svigter, til en Bedre,
Vinker dristig Kierlighed.
Bort fra twende haarde Fædre,
Elstov syre vore Fied.

Bilbo.

Bort fra Eders rige Fædre,
I beslutte fast og fuldt ?
Af Gud bedre det, Gud bevre !
Kierlighed vil doe af Sult !

Guilielmo.

Endnu engang, min Fader ! Inden vi forlade
Dem, lad Dem bevæge !

Bilbo.

Inden I forlade mig ? I forlade mig ikke.
De fire Dagdrivere, som du i din oplyste Ungdom
kaldte mine fire Domestiquer, har jeg endnu, og de ere
mig hørige og lydige paa første Vink, at udrette alle
mine Besalinger, jeg haaber altsaa, min Herr Son !
at du bruger Conduite.

Clausine (gruber hans Haand).

Herr von Bilbo ! Har De nogensinde elsket
mig, som De saa ofte, med de allerforunderligste
Geder, har forsikret, saa lad Dem bevæge, ved min
Bon om Tilgivelse, og lad denne Ydmhgelse være
Dem Hævn nok.

Bilbo.

Hævn nok ? Hvad for noget ? Først give ørlige
Folk en Kurv, saa stor at den knap kan faae Rum
i denne Stue -- en Kurv, som jeg maae indrette mit

Logie ester, som jeg maa leie Værelser til — og saa
tale om Hœvn nok? Nei Tanden —

Henrik

(kommer ind med et Brev).

Bilbo.

Henrik! Har du hørt eller seet Magen!

Henrik.

Jo jeg har hørt og seet det altsammen giennem
Nøglehullet. — Her er et Brev fra Bhen.

Bilbo (hurtig).

Fra Enken? (seer paa Brevet). Ja det er hendes
egen Haand. (Vender det om). Brevet er forseglet
med sort Lak? Gud bevares! Konen skulde dog vel
aldrig være død? Jeg brænder af Begierlighed! Jeg
staaer paa Naale. — Min naadige Frøken, min Herr
Son! Tør jeg umage dem et Dieblit ind i Side-
værelset? Der vil min Tiener opvarme dem med hvad
Huset formaaer. (Til henrik). Pas paa dem, siger
jeg dig! Du skal svare mig til dem levende eller
døde. (De gaae). Nu kan jeg læse i Noe. — Mine
Briller. — (Brækker Brevet og læser). „Min bedste
Ven!“ — Alæ nei, Gud stee Lov! Hun lever endnu.
„Da jeg hører at Deres Herr Son just ikke skal
være af de satteste unge Mennesker, og da jeg gjerne
vilde have en Mand, som er sat, da jeg selv er sat, —
(Bilbo torrer Sveden af Vandten). Ha! Det tager paa
Kræfterne at læse slige Breve staaende. — (Tager en
Stol og sætter sig paa). „Da jeg selv er sat, — saa
giv jeg dem den Preposition, da De ogsaa er sat,
om det ikke var bedst, vi to Gamle satte os ned sam-

men? Hav den Godhed, jo før jo hellere, at sætte
 Men til Papiret, at jeg kan blive sat ud af den Uro-
 lighed, hvori Forventningen sætter mig. P. S.! Da
 jeg er en sat og sædelig Kone, saa har De vel in-
 tet imod at jeg bliver ved at gaae med Sæt; thi
 til disse nymodens Solhatte kan jeg ikke vende mig.
 Sidse Birgitte sal. Geldschlingels." Et deiligt Brev!
 Det har bevæget mig til Taarer! Du vil gaae med
 Sæt? O du Engel! det var Synd at nægte dig den
 Glede. Hvad kan Folk vel sige andet end: See der
 gaaer en Engel med Sæt paa! — Det er en hoved-
 riig Kone. Hun eier meget meer end Hjelm; — oh
 Kaars! Frokenen vil med al Magt have min Slyngel?
 Eh bien! Jeg tager Enken, vælger den bedre Deel og
 giver mit faderlige Samtykke. Men saadan at lade
 Sagen gaae hen, uden Hævn, det vil jeg Fanden
 spønde mig ud imellem runde og blaae Taarn dog
 heller ikke. (Betrugter Kurven). Tuntus! Nu har jeg
 det. Med denne Kurv har hun gjort mig til Nar
 — med denne Kurv vil jeg giøre hende til det samme.
 (Kælder). Min naadige Froken! min Herr Son! (De
 komme). Min Brede har lagt sig. Mit Temperament
 ligner en Flaske Öl, som er godt proppet. I Forst-
 ningens bruser det, men siden bliver det dovent. Jeg
 vil ingen Optoier giøre. For mig kan I tage hver-
 andre saameget I vil. Paa een Condition!

Guilielmo.

Og den er?

Bilbo.

I sætter Jer smukt i Kurven. Mine Dienere
 bære Jer hen i Lundten, hvor Stadsen skal være; til-
 delket, det forstaar sig. Saalader I mig sørge for
 Resten.

Guilielmo.

O hiertelig gierne!

Clausine.

Kiere Herr von Bilbo!

Bilbo.

Ellers bliver der, Fanden gisre mig til en gammel Mathue, intet af, min naadige Frøken!

Guilielmo

Char taget Kurven ned, og sat sig deri).

Kom Clausine! Vær ikke bange. Jeg sidder allerede.

Clausine.

Lad Dem bevæge af mine Taarer!

Bilbo.

Maa jeg hyde Frøkenen min Alem? (Han leder hende hen i Kurven, gaaer derpaa hen til en Kuffert og tager svende Lagen ud, hvori han indvæber dem, hvet for sig; raaber derpaa). Henrik! Lars! Peiter! Claus!

Tienerne (komme).

Bilbo.

I folger mig, og bærer mig denne Kurv hen i Skoven, hvor Frøken Clausines Geburtsdag skal celebres. Det er en lille Present til hende.

Tienerne (lofte).

Den lille Present er forbandet tung.

Bilbo.

Marsch, Karle. Det er Gibbs-Figurer. Gaaer
forsiktig med dem.

(De gaae).

Lunden om Freyas Ulter.

Beate og Gartneren (somme Arm i Arm).

Beate.

Saa gaaer du da ikke din Bet,
Men bliver smukt hos mig herhiemme?

Gartneren.

Jeg gaae, o du Elskete? Nei!
Men kan du min Harme forglemme?

Beate.

Bær altid nu kierlig dig ad,
Og hold kun din Bildstab i Ave!

Gartneren.

Da blier jeg først Gartner og glad,
Raar du er min deilige Have.

Begge.

Bort Liv skal henvinde med Fryd,
Thi Kierligheds Timer er sode.
Hest tone Fiolernes Lyd.
Kom lad os gaae Maengden imode.

(De gaae til den modsatte Side, af hvilken de kom ind.
Man hører Muusl noget borte. Bonderfolkene komme
derpaa, i et Slags Optog. Pigerne med Blomster-
kurve og Kransse. Ungkarlene med Instrumenter.)

Obersten og Skoleholderen
 (komme ind. De holde sig i Forgrunden).

Obersten (halv fortvivlet).

Jeg veed, Gud fordømme mig! ikke hvad jeg skal grieve til. Jeg har aldrig været i piinligere Forfatning i mit hele Liv. Alle Mennesker komme hid, for at celebtere Frøkenens Fødselsdag, og Frøkenen er Fanden i Bold. Jeg arme Mand, jeg arme Fader! Duel! Domfruov —

Skoleholderen.

Frokenrov, vilde Obersten sige!

Obersten.

Prostitution! Den fasteste Charakteer maatte vel bukke under for saa megen Ulykke.

Skoleholderen.

Jeg veed ikke bedre at troste Obersten, end med følgende smukke didaktiske Vers:

Taalmodighed, din store Værd —

Obersten.

Na hold sin didaktiske Kiest!

Skoleholderen.

Slaa Dem til Taals, bedste Herr Oberst. De udsendte Betienteres Flid vil uden Twivl blive belønnet med Finding. Her gielder det at have Maadens Nær-værelse. Tillader De mig at holde en Tale til Folket, saa skal jeg — uden at forglemme Maadens Fiins-hed — faae Sværmen til at stille sig ad, og gaae hem.

Obersten.

All ja, gior det da. Men bør sig formuftig ad.

Skoleholderen.

Laad mig kun raade. (Til Stoledrenge:) I synge
det første Vers af Geburtsdagsearmenet, medens jeg bes-
tiger Talerstolen. (Han tryber op paa Alteret.)

Bornene.

Den Raadige,
Den Graadige,
Paa hele Sognets —

Obersten.

Hold Mund, Drenge! Hvad skal de dumme Stre-
ger til?

Skoleholderen

(Oberst oppe paa Alteret til Forsamlingen:)

Mine Venner! — Kiere Bondermænd, og —
Bondekoner, og — Bonderkarle, og — Bonderpiger,
og — Bonderdrenge! — Hm! — Agtværdige Bonde-
stand! — Da det har behaget Forsynet, ved en rolig
og sagte Dod — hvad siger jeg — da det har til-
draget sig — hændet sig — at en dumdriftig Thy
har giort Indbrud og bortstaalet Oberstens — Da en
forunderlig Casus er indtruffen, kiere Menighed! som
jeg ikke veed, om den bør henføres til ulykkelige Hændelser,
Udpasserede, Seilfærdige Skippere, Bopælsforan-
dringer, Undvigte eller bortkomne Sager — saa — saa
— da man ikke kan quæde en god Rise for tidi —
vil vi begynde forfra igien.

Obersten (stammer).

Skoleholderen.

Dannemænd og Damnekvinder! I ere her forsamlede for, i den Hensigt at — celeberere — evavava — høitideligholde — evavava — hellige — Herr Oberstens Frue Datters — hvad siger jeg, Herr Kroken Hielms Datter — hvad siger jeg — Herr Datter Hielms Oberst — hendes Hødselsdag! (Torer Sveden af Vandet.) Men — da — hun — formedelst Elskovs Heftighed — (Obersten stammer.) Af overilet Beslutnings Tagelse, ikke er her. (Seer paa Obersten, han nitter). Saa skulde jeg ikke undlade at bekjendtgøre Eder, at — at hun er her ikke!

Obersten (utaalmodig).

Na, saa gør det kort og godt.

Skoleholderen.

Men løbet bort med Lirendreieren, kiere Menighed!

Obersten.

Plager da Satan ham skinbarlig, Karl?

Bilbo.

(Commer med sine Dienere. De bære kurven ind for Alteret.)

Bilbo.

Tilgiv mig, kiere Broder Hielm! at jeg for et Sieblik forstyrre din Glæde.

Obersten.

Min Glæde? Jo, jeg har nok Aarsag til at glæde mig. Men hvordan seer du ud?

Bilbo.

Naa, bryd dig ikke om disse Klæder. (Til Bonder-folkene:) Det er af Nederdrægtighed, Born! Jeg kommer her med en lille Foræring til dig, paa din Datters Geburtsdag.

Obersten.

Bring mig min Datter selv, saa skal jeg takke dig.

Bilbo.

Ja, det er mig en let Sag. (Til Tinnerne:) Tag ham hans Datter ud af Kurven, men slaae hende ikke i Stykker!

Clausine

(læser sig i Faderens Arme).

O, min gode Fader! Tilgiv mig.

Obersten.

Clausine! Du er her! Det var altsammen Spøg altsaa? — Du bedrover ikke din Fader paa din Geburtsdag? — Du lægger ham ikke i Graven?

Clausine.

O nei! nei!

Obersten.

Saa er jeg ligesaa fornøjet nu, som jeg før var bedrovet.

Bilbo.

Det kan du takke mig for.

Obersten.

Dig? Naa, du er og bliver dog altid min gamle, sande Ven. Seer du, Clausine! hvad det er for en

Mand? Han slaffer Forældrene deres Born igien.
O, Clausine, der mangler nu kun een Ting, saa gør
du mig til det gladeste Menneske paa Jorden.

Clausine.

Og det er?

Obersten (bonlig).

At du tager Bilbo, mit Barn!

Bilbo (smilende).

Ta, ja! Hun tager Bilbo! Det har hun lovet mig.

Obersten.

Du tager ham?

Bilbo (vittig).

Men Bilbo junior tager hun!

Obersten.

Din Son?

Bilbo.

Ta!

Obersten.

Han er jo borte?

Bilbo.

Ta, men jeg har fundet ham igien; og jeg maa
sige dig, at jeg har taget feil af ham. Det er saa-
mænd et vakkert, ung Menneske. Hør Hielm! Dren-
gen faaer en god Skilling efter mig, for — jeg tager
selv den rige Enke. Seer du, Blodet er nu aldrig
saa tykt, det er dog thndere end Vand. Giv altsaa
dit Samthkke.

Obersten.

Ih, det gør jeg med Glæde. Kan jeg give min Datter til dig, saa kan jeg ogsaa give hende til din Son, hvis han er et stikkeligt Menneske, som du selv siger.

Bilbo.

Det er baade et stikkeligt Menneske og et stikkeligt Mands Barn! (Til Tienerne:) Tag min Dreng ud af Kurven.

Obersten.

Ih, men jeg troer, du har Kurven fuld af Men- nester?

Bilbo.

Ha, ha, ha, ha! Nei, nu er der ingen Flere.

Guilielmo (stiger ud).**Obersten.**

Kreuz tausend Battaillon! Er det din Son?

Guilielmo (criber hans Haand).

Som, af Frygt for den rige Enke, skulste sig, og som spillede denne Sanger-Nolle, for ubehindret at sege sin Clausine, som han har elsket i tre Aar.

Obersten.

Hænger det saaledes sammen? Ha, ha! Nu kan jeg forklare mig Alting. (Blinker med Vinene.) Ikke et Ord om det Undet, Kammerat! Du er min gamle Vens Son, og skal nu ogsaa være min. Kommer hen med, for Frehas Ulter, Børn. (De gaae derhen. Stole-

holderen staer endnu oppe paa Alteret og gaber.) Ned med sig, Proceptor, for Fanden!

Skoleholderen.

Til Lykke og Belsignelse, kiere Ægtefolk.

(Han falder ned af Alteret, man hælper ham op.)

Obersten.

Kom nu, Bilbo! og lad os to Gamle bede Gud om vore Børns Belsignelse.

Bilbo (pludselig forfærdet.)

Kiere Broder Hielm! Der overfalder mig en pa-
nisk Skæk.

Obersten.

Hvorfor?

Bilbo.

Farvel, Broder! Farvel, Born! For mig kan
Gud velsigne Jer saameget han vil. Jeg skal Intet
have derimod, fra min Side. Men jeg maa asted.
Min elskede Sidse Birgitte er halvfierdsindsthyve Åar,
syv Maaneder og nogle Dage, hvis Aantal jeg ikke ganske
noie erindrer. Jeg faaer en Beklemmelse. Jeg maa
asted. Hun er af svagelig Helsbred! Når jeg syns-
der mig noget, kan hun maastee blive berettet og givt
paa eengang. Ellers er jeg, Fanden stiele mig Pen-
gene ud af Lommen, ilde synyd. Farvel!

(Han gaaer bort med Tienerne.)

(Obersten lægger Guilielmos og Claysines Hænder i hinanden;
derpaa syng Bonderfolkene.)

Chor.

Du himmelblaa Luft!

Du venlige Skygge!

Du lislige Dust!

Hvor fuglene bygge,

Bag hvælvede Grene,
 Saa muntre, saa ene,
 Saa jublende, trygge;
 Du Lund! med de lyraglede Lag,
 Du smiler med haabefuld Mine.
 Vi hædre din stionnestre Blomst idag:
 Din Clausine!

(Pigerne omviske det unge Par med Blomster; dervaa danses der
 lidt, medens man synger følgende Fragment af en gammel
 Folkesang :)

Ind treen Offere,
 Og ind treen Edle,
 Og ind treen Syvmands-Edle,
 Og ind treen Kongens Bonder alle.

Og hvad vil Offere?
 Og hvad vil Edle?
 Og hvad vil Syvmands-Edle?
 Og hvad vil Kongens Bonder alle?

Beile vil Offere!
 Og beile vil Edle!
 Og beile vil Syvmands-Edle!
 Og beile vil Kongens Bonder alle?

Guilie lmo.

Lyksalige Dag!
 Hver Elster omfavne sin Pige!

Alle Ungkarlene.
 Hver Elster omfavne sin Pige.

Pigerne.
 Sodt er Kierligheds Favnetag.

Alle de Unge.
 Ingen svigel

De Gamle

(Sligededes til en gammel Folkelmelodie).

Bakker Karl og deilige Brud!
 Hør det, som vi bede!
 Giv dem Lykke, kiere Gud!
 Vær os alle naadig med din Glæde!

Chor.

Du himmelblaa Luft!
 Du venlige Skygge!
 Du lislige Dufst!
 Hvor Fuglene bygge,
 Bag hvælvede Grenne,
 Saa muntre, saa ene,
 Saa jublende trygge;
 Du Lund! med de spraglede Lag,
 Da smiler med haabefuld Mine.
 Vi hædre din skønneste Blomst idag:
 Din Clausine!

Baulundurs Saga.

...nige S. eingetragen.

105 til 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 999. 1000.

Gimmarken er et Land, som ligger saare høit oppe mod Nord. Der er meget koldt; thi Solen hæver sig kun om Sommeren lavt over Synskredsen paa Gimlen. Aften- og Morgenrode løber i Et; og hvad der behynder og ender den lange, varme Dag, længer Syd paa, og ligesom indfatter den i rede Guldbremmer, det glimter her heel mat og sorgeligt, paa det at Livet skal ikke plat forgaae. Deraf er ogsaa al Overflodighed af Værter og Urter flygtet fra disse Enemærker; kun de magre Maaltræer, som nærme sig til Forsteningerne, vore omkring paa de nogene Fielde, der den meste Tid ere bedækkede med Jis og Sne. Folkene her ere ogsaa heel smaae og sammenknæpede, og Mensdhyret er, af Fæ, næsten det eneste, hvad der opliver den dode Natur. Den halve Deel af Naret er Solen ganske ikke tilsyne, og da er det kun nogle sære Strimer i Nord, der lyse med et mat Skin, ret ligerviis som Metalaarerne i de hule Fielde. Thi hvad Landet mangler over Jordskorpen, det erstattes igien fuldeligt ved hvad der udi Biergene befindes. Og er det ligesom den udvortes Natur vilde hentyde paa den Rigdom, der er udi Biergene, da de have Uldseende og Fremdstab dermed, som de steenagtige Træer og metalstrimede Nordlys. Selv Menneskene have en besynderlig Overensstemmelse i saa Skiel, da de at see til ere unseelige, men deres Lemmer ere stærke og fast sammentrykte, og da de i Almindelighed

have en højperlig Forstand og stor Klogt, saa at det Indvortes besidder i Rigdom, hvad det Udvortes slet hen mangler, ret saasom Fieldene. Deres eneste Hjælpen og Tragten gaaer derfor ud paa at bringe for Lystet, hvad den haarde Natur indeslutter, til Forundring for de Folk, som boe længer Syd paa; de ere gode Biergfolk og højperlige Smedde. Og da de nu, al deres Tid, lever i en følsom og uforstyrret Forening og Fortrolighed med den skulste og dybe Natur, saa aabenbares der ogsaa for deres Siel heel underlige og følsomme Ting, der ere Andre ubekendte, hvilket er Altsag i, at de besidde Spaadomskraft og sær Biisdom.

Slagfidur, Gigil og Vaulundur var Brodre af Finnernes Et, deres Fader var Konge; hans Navn er i den lange Tid forkommet, og findes ikke udi de gamle Sager. Disse Brodre var vise, sterke og højperlige. Og som det nu gemeenlig hænder sig, at de Mennester, som opvore i Overflodighed, og Intet mangler, og Intet maa undvære formedelst Nodtørsts Skyld, gierne trives bedre end Andre, saa varer ogsaa disse Brodre heel store og skionne, og havde Intet tilfælles med de øvrige Finner, uden Snildhed og Klogt, og ugemeen Forskønnethed udi at smedde Malm, samt hvad der hører til at finde, opgrave og rendse det.

Nu hændte det sig engang, da disse Brodre varer i Biergene og udhugge Jern, at de pludselig funde en Guldmine. De blev herover heel glade og arbeidede saare, for at faae det pure Malm lost. I blandt Ansatdet funde de en Guldklump, som udmaerkede sig, fremfor de Øvrige, i Finhed og Højperlighed. I denne Guldklump sad der trende store Wedelstene af forstellig Farve, en rød, en grøn, og en blaa, som tilsammen udgjorde et følsomt Tegn. Denne bare de hæmte og viste deres Moder Dronningen, som var en Spaaqvinde og saare klog.

Aldrig saasnart havde Dronningen seet og betragtet denne Guldklump, førend hun gav sig bitterlig til at græde, og kunde ikke længe tale for Sorg og Drovelse. Da hun nu endelig kom til sig selv igien, og Sommerne spurgte hende om: hvad da dette Tegn havde at betyde, og om der var nogen Ulykke at befrygte, for dem eller deres Et? saa sagde Moderen: Al, mine liere Sommer! Eder er en stor Lykke beskyret. Da nu Sommerne trængte ind paa hende, og spurgte hende, hvilken da gred og tlykede, naar der intet Ondt var dem ivente, men twertimod alt Godt? saa sagde hun: Al, mine liere Born! Tilgiver mig min Bedrovelse og Graad! Det gior mig saa bitterlig ondt, at I skulle skilles fra mig, da jeg dog havde troet at intet uden Doden kunde adskille os. Derpaa sang hun, uden at oppebie Sommers Svar, saaledes, efterat hun først endnu engang heel agtsom havde betragtet Guldklumpen, med den rode, grønne og blaae Edelsteen:

Grøn figer: Græs,	Blaa: klar Himmel,
Rødsteen: Roser,	Guld: Bæn Mø.
Længer ned	
Der Nornen vinker,	
Hvor lysblaau Himmel	
Om spraglet Baargræs	
Vensigt hvælver.	
Lilievante,	
Med guldgule Lokker,	
Skal der Eder kryste	
Til hvide Bryste.	

Da Slagfidur, Eigil og Baulundur det hørte, blev de betagne af en stor Glæde; thi de havde ofte gaaet og talt med hinanden, om hvorlunde de skulde faae sig Hustruer efter deres Sind; thi Landets Dvinder vare smaae og uanseelige, og deres Hierter vare

blevne hart betagne af Længsel efter de sionne Dvin-
der, som boede længer mod Syden, om hvilke deres
Moder, som var en svært Koningsdotter, ofte havde
talet. De havde tidt besluttet at drage dit, men deres
Førelsdres Bonner havde holdt dem nem tilbage. Det
var derfor den høie Tid at dette lykkelige Varsel ind-
traf; thi de trenende unge kæmper længtes saae, og det
var heel ynkligt at see dem gaae sovnloose om Natten
over de kolde Sneebierge, med Alm i Løllerne og Graad
paa Kinderne, hvorudi de blege Nordlys speilte sig.

Da nu altsaa Moderen, ved før Biisdom, havde
gabenbaret denne deres tilstundende Lykke, og Førelsdrene
saae at det var en Styrelse af Nornerne, som sidde un-
der den Alst Ygdrasil i Asgard, og bestemme Menneskes-
nes Skiebne, saa sloge de sig tilstaals, hvorvel de begge,
før Moderen, faldte bitre Taare. Derpaa klædte de
trenende Brodre sig i lyse Brønner, bunde tunge Slag-
sværd ved deres Lænder, og satte Guldhielme paa deres
Hoveder, hvilke de havde smeddet sig af den store Gulds-
klump. De trenende Edelstene, som derudi befandtes,
havde de deelt, og paa en konstig og sindrig Maade sat
udi Hielmene, hvilket gav dem en før Anseelse, og
forhoiede deres naturlige Dannished. Slagfidur havde
valgt den Gronne, Eigil den Blaa, men Vaulundur
den Rode. Derpaa spændte de sterke Rener for deres
Slæder og jøge afsted. Og var det da heel underligt
at stue de trenende Ungersvende, blussende af Ungdoms
Fyrighed og Forlængsel, i de straalende Vandserplader,
sunninge, som en Wind at jage over den kolde, stille
Snee, mellem Granerne, der ligesom af Misundelse ry-
stede den hvide Niim ned paa deres Hielmbusle, i det
de fore dem forbi.

De korte længe indtil den klare Midnat, da
Stiernerne komme frem paa Himlen, ligesom af Ny-
figenhed, for at see hvorhen de vilde styre deres Fart.

Som de nu fore over Sletten, forbi det Bierg, hvori
de tilforn vare vant at opgrave Malm, saae de i det
lyse Maanskin en Hob smaae Mand komme vrimlende
ud af Bierget, og lobe henimod dem, over Sneen, saa
let, at der slet intet Spor kiendtes. De havde graa
Troier paa, som sadde dem knapt om Livet, rode Huer,
rode Dine, og lange, sorte Tunger, med hvilke de sal-
lede ud af Munden, i det de blinkte med Dinene. Det
var Svart-Alfer, som, da de kom lige hen til
Sleden, gave sig til at dandse rundtomkring den og
siunge:

Slagfid, Eigil,
Dertil Baulund,
Kongesønner!
Hvi vil I svigte?
Hodte Finner!
Hodte Biergmænd!
Den gronne Karfunkel
Bedr' end Græs er;
Rosenstenen
Bedr' end Rosen er;
Blaaglimmerten
Bedr' end Luft er.
Hvi vil I fornægte
Finnevæsen?

Egil slog paa sin Neen, saa at den foer frem og
stykede een af Svart-Alferne til Jorden; da standsede
de Andre den udi sin Fart, og siunge atter:

Under Jordstorp'en
Er Finneverdnen,
Er Finneglæden.
Sog ey Uden,
Hjad Inden I eie,
Korsmaage ei de spøgende
Smæge Svart-Alfer.
Vi vise Jer Vei
Til Jern og Guldb,
Til smukke Stene.

Det Bedste er Inderst,
Og ei Yderst.
Under Jordstørpen
Er Finneverdnen,
Er Finneglæden.

Slagfidur slog til sin Sneen, saa at den foer frem
og styrte endnu en af Svart-Alferne til Jorden; da
standede de Andre den attor udi sin Fart og sunge
atter:

Hordi Eigil
Ad Renen hoded,
Hordi Slagfidur
Ad Renen hoded,
Vort Had dem følge!
God Tid! Ond Tid!
Graadstid! Dodstid!
Hordi Baulund
Svart-Alfer svigted:
God Tid! Ond Tid!
Graadstid! Frydstid!
Thi ei han hoded,
Harvel I Finner!
Kongesonner.

Derpaas saae man dem ved det klare Maanstin lobe
over den hvide Slette, hen i Bierget igien. Deres
Stemme havde en underlig Klang, den lod, som naar
svag Mattevind hvidsler giennem Sneen i Smaakrat;
og som de torre Lov der rives af, naar saa skeer, og
modes i Lusten, var deres Dands.

De trende Brodre bleve heel underlig tilmode over
dette Blindværk; dog troede de Guldklumpen og deres
Moders Spaadom bedre, end Svart-Alfernes forvirrede
Sang, som de desuden ingen Rede kunde finde udi; thi
droge de hurtigen Syd paa. Deres Moder havde givet
dem allehaande Spise og Drinke med paa Reisen. De
sov, naar de bleve altfor trætte, i deres Slæder,
og bedækkede sig med Renshuder. Paa denne Maade

kom de, efter adskillige Dagreiser, til Sverrigé, til et Sted, som kaldes Ulfstdalen, formedelst de mange Ulve, som der besfindes. Der byggede de sig en Gaard ved en Sø, hvor der var mange og flisonne Fiske; og levede saaledes, medens Vinteren varede, af Fiskerie, samt af at gaae paa Jagt, efter Ulve og Bjørne, af hvis Skind de gjorde sig Kleder og Sengedækker.

Da nu Baaren frembrød, blev de heel forfærdede ved at see Solen komme saa høit paa Himlen, og da nu de fine Smaablomster myldrede frem af den flisre, lune Jord, da blev de saare glade og mærkede vel at Spaadommen snart vilde gaae i Opsyldelse; før da Himlen blev saa giennemsigtig og blaa som Edelstenen i Guldet havde været, ja vel mere.

Da de nu fra Barnsbeen vare van at arbeide i Biergene efter Metal, og ikke kunde modstaae den gamle Drift, saa ginge de en Dag hen i eet af de Fielde, som omringede Ulfstdalen, for at grave og søge. Som de nu vare vel forfarne, funde de snart Aarer, dreve altsaa deres Arbeide med stor Glæde, da der ikke var saa koldt her, som i Finnmarken, hvorvel de tillige erfaredede at Metalaarerne ikke vare saa rige, før paa Jern, som der.

Da de nu efter velforrettet Sag og heel belæsede vilde gaae hjem og kom ned i Dalen, da modte dem pludseligt et saare mærkværdigt og lysteligt Syn. Thi de skuede trende Moer, siddende ved det spejllklare Vand paa Marken; de spunde Hor, og deres Svanehamme laae ved Siden af dem. Deres Haar, som var finere og gulere end Hørren de spandt, vare bundne med Silkebaand høit oppe i Nakken og flagrede derfra i bolgende Lokker ned over deres syldige, hvide Skuldre og Bryster. Forresten vare de ranke og smekre, med store blaue Øyne, hvilke de meget milde fæstede paa de trende Brodre. Slagfidur, Eigil og Baulundur blev

herover betagne af stor Elstov, men tillige af overvættet Forundring; thi de trende Mører, af hvilke den ene havde et gront, den anden et blaat og den tredie et rodt Kledebon, vare for deres Nasyn at skue, som de trende Edelstene, og da nu Marken overalt var fuld af gule Blomster, saa forekom det dem, som den hele Egn, med hvad derudi befandtes, viste sig for deres Øine, som den mysbenevnte Guldklump, kun meget større og skinnere.

Da de altsaa ikke twivlede længer om, at deres Moders Spaadom skulde gaae i Opfyldelse, saa ginge de hen til de trende Mører, for at kundgiøre deres Hændelser, og for at veile til dem. — Men da de nu komme hen, og stode midt for deres Nasyn, og blev bestraalede af deres store Skionhed, da kunde de ganske intet tale. Da sang Mørerne:

Edle Kongesonner!
Slagfid! Egil! Baulund!
Hil Jer, ædle Kemper!
Svanhvid, Alrun, Alvild
Nornerne hidsendte,
For at bringe Glæde
Finnelingers Aftom.

Da Brodrene det hørte, toge de dem i deres Arme og forte dem ind i deres Gaard, hvor fort derpaa deres Bryllup stod, og levede de siden lang Tid usforstyrret lykkeligen og vel tilfreds. Slagfidur fil Svanhvide, Egil Alrune, Baulundur Alvilde.

Men nu hændte det sig en Dag, da de saaledes havde levet tilsammen i ni Æar, at deres Kvinder heel blege og nedslagne kom ind til demmem og sagde: Kies rester Husbonder! Vi kunne nu ikke, hvor gierne vi end ville, blive længer hos Eder. Vi ere Valkyrier, og ere bestemte til i ni Æar at folge Stridsmændene i Kamp, naar vi andre ni Æar have husvalet os ved

vore Husbonders Omfavnelser. Vi formaae ikke at sætte os op imod vor Skiebne, for hvilken raader en hoiere Magt, mage derfor med Taalmod føie os i den; hvilket vi ogsaa raade Eder at gisre, hvis I ville vel fare. Om ni Mar komme vi tilbage, og skal I da finde os rede til i Alting at rette os efter Eders Vilolie, som det summer sig gode Egtehusstruer at giore. — De trende Brødre blev ganske meget forbausede og bedrovede over denne Tale. De sagde: Om ni Mar er vor bedste Ungdom forbi, da ville vi ikke have megen Husvælelse af Eders Omgang, saa lidt som I af vor. Valkyrierne svarede: Vi blive aldrig gamle, og sterke, haardføre Mænd, som I, ældes ikke saasnart. Paa det at I ikke skulle forlænges, eller græmme Eder plat, mens vi ere borte, saa er her trende Nøgler, med dem kunne Iaabne Biergene og tage de kosteligste Metaller ud; saa mangler I aldrig Malm at smedde af, I kunne altsaa blive rige, ja hoit anseete og berømmelige Mænd. — Da de havde sagt disse Ord, lagde de Nøglerne paa Bordet, kyssede deres Husbonder, og forsvunde heel pludseligen.

De trende Brødre blev saare bedrovede over denne Hændelse. Fra den Tid af var der tyist og skummelt i Ulfsdalen. De ginge kun ud for at søge Foden; i Øvel naagr det mørknedes satte de sig tause hen, hver i sin Krog, og stirrede paa hverandre indtil Midnat, da de lagde sig i de kolde Senge, og tænkte paa den Glæde de der havde mydt, ved deres kiere Hustruers Omfavnelser. Tilsidst besluttede Slagfidur og Egil at drage vide ud i Verden, for at opsoe deres Uvinder igien. Baulunder, den Yngste, raadte dem med kloge og fornuftige Ord derfra, i det han sagde: Hvad hiel per det at flakke omkring? I hvilken Rant af Verden ville I uddrage for at opsoe demm? Udentvivl flyve de usynligen giennem Lufsten. I ville fare vild

og vansmægte, og times da aldrig den Lykke at omsfavne
Eders Kvinder igien; hvilket vel kunde skee, hvis I
med Taalmod vilde oppebie de ni Aars Udløb. Bro-
drene agtede kun lidet paa hans Tale, thi Elskov og
Forlængsel havde ganske betaget dem.

Da de nu altsaa havde fyldt deres Braage* med
Fode, samt taget tvende store Guldhorn med sig, fyldte
med gammel Miod, saa toge de Afsteed med deres Bro-
der og ginge bort. Baulunder var saare mod i Hu,
og Daarerne runde stride ned ad hans Kinder; thi det
bares ham for, som om han aldrig skulde see dem of-
tere. Han bad dem endnu engang have Taalmodighed,
men Brodrene svarede ham: Vi formaae ikke at sætte
os imod den store Forlængsel, som hverken lader os
have No Nat eller Dag. Bade ham derfor passe Hu-
set vel og stalte over deres Ejendom efter eget kluge
Tylke, indtil de komme tilbage.

Da nu Baulundur saae at det nyttede slet intet
at bringe dem fra deres Forsæt, saa ønskede han dem,
som en god Broder, en lykkelig Reise; bad dem ogsaa,
hvis de skulde træffe hans liere Hustru Alvilde, at
bevæge hende til at drage hjem igien, da han længtes
inderligen efter hende, hvorvel hans Længsel ikke var
saa daarlig, at den skulde forlede ham til at modsætte
sig hendes Bud; ledsgagede dem derpaa til paa den an-
den Side af Skoven, hvor de fulde hannem om Hal-
sen. Hvorpaa Slagfidur, den Eldste, sagde: Hvorvel
jeg har et godt Haab, min liere Broder! og fuldvel
troer at jeg skal see dig igien, saa vil jeg dog her
sætte et Mærke, som jeg vil bede Guderne forunde den
Kraft, at det kan vise dig, hvad enten jeg er levende
eller død. Traadte derpaa et dybt Fodspor i Jorden
og sagde: Saalænge dette Fodspor staar tydeligt og

* Badfække.

uforlænket, da times jeg i ingen Fare; finder du det derimod syldt med Vand, da er jeg død udi Kampen; finder du det tildækket med Muld, da bethyder det at jeg er sortdød, og hviler neder i Jorden. Gigil, som tyktes vel om sin Broders Daad, gjorde nogle Skridt derfra det samme; hvorpaas de vandrede bort, efterat de først havde staaret sig tvende Vandringstave udi den tykke Skov. Baulundur stirrede efter dem, saa langt hans Øine kunde række. Da de vare svundne bag Bakken, gik han hjem, grundende med langsomme Skridt.

Brodrene begav sig paa Veien. Henimod Aften satte de sig ved Indgangen til en Lund, ved en Elv, som slyngede sig giennem Egnen. Her holdt de deres Maaltid, og drukke hinanden til af de store Guldhorn. Det var midt om Sommeren, Astenen var lislig og sval, det grønne Lov i Skoven, som talte sig over deres Hoveder, gav en lislig og vederqvægende Lugt, og Fuglene, som sprunge omkring paa de smaae Øviste, quiddrede af al Magt. Brodrene asspændte, for yders mere Mageligheds Skyld, deres Guldhjelme med de flisomme Ædelstene og lagde dem ved deres Side. Slags fidur syntes, at den grønne Karfunkel aldrig havde givet saa underligt et Skær fra sig, som nu; dens Straa-ler flode paa det besynderligste sammen med Glandsen af det friske Gras og de unge Lov, og det var ham fast umuligt at skielne, om det var Stenen eller det Grønne, som meddelelte hinanden denne Glands. Gigils Hjelm laa ved Bredden af Elven, og Blaaglimmerten, som sad derudi, forenede ligesaa forunderligt sin Farve med de bløga Bolger, der rullede i Floden, og med den lyse Himmel, som hvælvede sig over den.

Da de nu havde nydt det gode Maaltid, satte de Hornene ved Siden af sig, med Spidserne i tvende Muldvarpestud, og gave sig til at sige allehaande lyste-

lig Skient og Gammens tale; thi Miseden og den smukke Aften havde giort dem oprochte. Imidlertid blev det mørkt, og Maanen, som stod op i Shnskredsen lige over for dem, blandte paa en sør Maade sit Skin med Glandsen, der straalede fra de store Guldhorn.

Som de sadde allerbedst, blev Eigil pludselig ganske alvorlig og forfærdet, og da Slagfidur spurgte hvad der fattedes ham, sagde han: Det kommer mig saa underligt for, at Maanen, ligesom en blodig Boddel, griner mig lige i Ansigtet. — Slagfidur bad ham lade slige Tanker fare; men Eigil sagde: Hvor er Blaaglimmerten i min Hielm? Slagfidur svarede: Den sidder der endnu, men Nattens Mørke og Grenenes Skygge har udslukket dens Farve. Eigil sagde betenklig: Ikke alene dens, men ogsaa Havets og Himlens Farve. Og ligesaa er det gaaet Stenen i din Hielm; det grønne Skær i den forsvandt med Farven paa Græsset og Treerne. Men Maanen hisset er Baulundurs rode Edelsteen; og den har overvundet vore, og overlevet dem begge.

Slagfidur vidste ikke hvad han skulde svare; han sagde: Jeg har et godt Haab! Det blomstrer saa gront som Stenen i min Hielm, endogcaa om Natten. Eigil svarede: Jeg haver intet Haab, og drives kun af en aengstlig Forlængsel, langt, langt hen i den vide Verden, efter noget Bedre. Derfor har jeg begivet mig paa Neisen, og dersor stirrer mit Blik i hele Timer ud i den tomme, blaa Himmel, og dersor er Stenen i min Hielm blaa, og dersor var Alrunes Klædebon blaat; og den matte, dunkle, tærende Forlængsel er min Valskryie! Slagfidur ryhstede paa Hovedet og rakte ham Miodhornet, hvilket Eigil strax tog; og da han havde drukket, fil han igien sin forrige Munterhed. Slagfidur drak nu ogsaa, og finge de dem begge en halv Kuus, hvorover de glemte alle overstandne Gienvordig-

heder, og besluttede ikke at hvile, førend de havde fundet deres Hustruer. Slagfidur sagde: Finder jeg ikke min Svanhvide, da er jeg en Mand disverre! Det er den skiomneste Svane, der nogentid er svommet gennem den klare Luft. Ingen Svane bryster sig saasom hun, med saamegen Ungdomsfylde og Tugtighed. Det er den skiomneste Dvinde Sol har skimret paa, og som nogen Mand har favnet.

Egil sagde: Du liuger! En Dvinde veed jeg, som hedder Alrun; ikke favner Odin Frigga med saa megen Bellyst, som Egil hende. Slagfidur sagde: Aldrig har jeg endnu loiet, og skal Den times stor Jammer og Meen, som siger mig det paa. Egil svarede: Ille skielver Egil meer end en dybtplantet Bannerstage, skiondt han dog sagde at du logst. Da Brodrene havde verlet disse Ord, droge de ud deres store Slagsværd, og hug paa baade Hoender. Hvorpaas Slagfidur til sidst spalstede Egils Hjelm, saa at Stenen brast; herover blev Egil ganske fortumlet i Hovedet og skyttede bagslæns ud i Elven. I det samme forandrede Maanen sin Ildfarve og blev bleg, som en Dødning. Slagfidur stod længe i Tanker og støttede sig til sit Sværd, i det han stirrede ned i Elven, hvor hans Broder var druknet. Da mærkede han som en Raslen bag sig i Skoven, og det kom ham for, som om han hørte disse Ord synde med svage og høje Roster:

God Tid! Ond Tid!
Graads Tid! Dødstid!

Han tænkte strax paa Svart-Alferne, og vendte sig hurtig — men da var Alting forsvundet. Slagfidur var saare mod i Hu. Han var nu ganske kommet til sig selv igien og overveiede: hvordan hans Broder nyelig havde siddet ved hans Side, fuldkommen karst og sund, og hvad han havde talet, og hvordan han nu

havde saaret ham, styrket ham ned i Floden, og paa den Maade voeret Marsag i hans Dod. Sandelig, sagde han, der var Noget i hvad Eigil sagde, om den uthedlige, uvisse, veilose Leengsel, som ikke vidste selv hvor den vilde hen, og som ingen Rist eller No havde, Dag eller Nat; men var bestandig Bevægelse og Forandring underkastet, ret som Bandet, og uden Ende eller Maal, som det vide Luftrum. Og begge Dele ere blaae! Og Stenen i Eigils Hielm var blaae! Og nu ligger han selv midt i Elven! Sandelig! der er et hoistforunderligt Frændskab mellem Alting i Naturen, og hvorfor skulde Menniskens Hu, Sindelag og Skiebne være undtaget derfra? Det var ogsaa Eigils ubændige Sind, der bragte ham til at nedstyrte een af Svart-Alferne; han forsøgte mig til det samme, og det er ikke godt at have dem til Fiender.

Af, tænkte han saa igien, efter en siden Stund, jeg haver nu med egen Haand dræbt min Broder! Min Hustru er borte, og jeg vandrer ganske alene omkring i et fremmed, ubekjendt Land. Skal jeg vende tilbage igien til Baulundur? Eller skal jeg styrte mig i Elven, og paa den Maade i en Hast giore Ende paa min store Bekymring og Bedrovelse? Nei, tænkte han saa igien. Nornerne have ikke bestemt mig til Ulykke. Jorden er gron; og den er sikkere at forlade sig paa, end Havet og Lusten. Jeg har et godt Haab om at finde min Hustru, og lader mig ikke afskrække. — Som han det sagde, løftede han sine Dine mod Himlen. Natten var bælmark, kun en eneste Stierne glimtede med et usædvanligt, skinnende Lys. Det kom Slagfidur for, som om den nærmede sig mere og mere. Med Armene stottet til sit Sværd, ventede han med stirrende Blik Udfaldet paa dette Særsyn. Stiernen nærmede sig, og alt som den kom nærmere, tabte den mere og mere sin runde Straaleskikkelse. Omridsene toge sig

efterhaanden thdligere ud. En menneskelig Skabning begyndte at udville sig; og endelig saae Slagfidur at det var hans liere Hustru Svanhvide, der svævede skinende og næsten gienmænsigtig, i et grønligt Klædebond, over hans Hoved. Han rakte sine Arme i Veiret, og kunde ikke tale for Glæde. Da sang Synet med vilde Toner:

Sky Elvens Bølge!

Mit Vink du følge!

Forsaq fun ei.

Til Fieldet bundet,

Har du dog fundet

En bedre Bei.

Du raff dig væbne.

Belan! Belan!

Kæmp mod din Skæbne,

Alt som en Mand.

Alsader satte

Blandt Biergets Skatte

Dig hen, saa viis;

Men Nosens Bæger,

Hvor Lovet leger,

Kun naaer din Pris.

Du opad stræber,

Fra gamle Sloegt,

Og modig dræber

Din Tyngdevægt.

Med Jernets Binger

Du raff dig svinger

I Føraarsduft,

Til Fieldet baaret,

Har du dog faaret

Den lune Luft.

Lad Bølgen vige

Og fyrt dig ei.

Hust du skal stige!

Hoi er din Bei.

See hisset oppe,
 Paa Biergets Toppe,
 I Morgengry,
 Der vil vi hvile,
 Mod Himmelens smile,
 Paa Purpursty;
 Og drifte Skaaler
 Af Lusten der,
 Og gaae paa Straaler
 Af Maanens Skær!

Slagfidur følte sig besielet af det veldigste Mod og det fasteste Haab, der ligesom strømmede ind i hans Herte, med Tonerne af denne Sang. Den lyse, gienmæsigtige Skikkelse vinkede ham, han kastede Braagen og Sverdet paa Jorden, for deslettere at folge sin Elskede, hvis Besiddelse han nu ikke længer twivlede om; vandrede derpaa, af al Magt, i Blinde, op ad Fieldet. Adskillige Gange blev han mod i Hu, det var for ham, som om Noget drev ham ned i Dalen igien. Gengang vendte han sig, da kom det ham for, som om hans Moders Gienfærd stod for ham, i hvide Klæder, og sang:

Nyd det Liv,
 Dig Nornen skenkte,
 Med noisom Glæde.
 Kæmp ei mod Nornen,
 Ei mod Mimer,
 Ei mod Odin.
 Lad ei Vanvid
 Dig bedaare,
 Ei det Onde
 Dig bedrage,
 Vend tilbage!

Slagfidur betænkte sig. Da dandsede den lustige Qvindestikkelse i Lusten, og sang atter med stinkrende Røst og feberagtige Bevægelser:

Kiek du dig vægne,
 Mit Vink du lyde!
 Ond er din Skiebne,
 Dens Baand du bryde!
 Mon Jordens Hele
 Jik Ro og Rist,
 Hvis alle Dele
 Bar sig bevidst?
 Da blev Coraller
 Til Diamanter;
 Da stod Chrystaller
 I andre Kanter;
 Da står ei Sværdet
 I Kamp og Krige;
 Sig Rosen hærded,
 Rubinen Lige;
 Da Ravn og Drn
 Sig Huler graved,
 Og Ulv og Bjørn
 Fløi over Havet;
 Og uden Hinder
 Rev bort den Traab,
 Som nu dem binder
 Til Trælledaad.

Da Svanhvide havde siunget dette, flog hun afsted, og Slagfidur fulgte hende med stirrende Blit. Somme Steder maatte han svomme over Bierg-Elve, for at folge hende, og krybe over store Fieldklipper; item springe over brede Ridser, der ligesom Drager aabnede deres Svælg, for at sluge ham. Slagfidur mærkede, at alt som han kom høiere, tabte den lyse Skikkelse mere og mere sin Glands. Hendes Ansigtstræk fordrejede sig. Han blev bange og vilde vende om igien, men det var for filde. En uimodstaaelig Magt drev ham bestandig høiere; og endelig, da han kom op paa den overste Fieldspidse, saae han ved Daggrhet at det var en Svart-Ulf! Slagfidur svimlede paa den høie Tinde. En unaadelig stor, grøn Slette laa for hans Nine. Duggen, som blinkte i den matte

Morgenrsde, vinkede ham. Slagfidur fandt sig betaget af den vellystigste Higen efter at styrte sig ned i dens grønne, bløde Favn. Alsen vendte sig og sagde: Dødss-tid! Og i det samme styrtede Slagfidur ned fra Biergtoppen i Alsgrundens, hvor hans Legeme jammer-ligen sonderknustes.

Baulundur stod den næste Dag tidlig op og betragede de trende Nøgler, som Valkyrierne havde givet ham og hans Brodre. Den ene var af Kobber, den anden af Jern, den tredie af Guld. Han tog den første der faldt ham i Haanden, hvilket var Kobber-nøglen, gik saa med mange underlige Tanker op i Fieldene. Da han nu længe var gaaet, langs en Klippe-elv, fandt han endelig et Sted, hvor Fieldet ganste brat vendte en nogen, straa Beeg ud imod Elven. Dette Sted thikes Baulundur at være passeligt, thi tog han Kobbernøglen frem, og satte den mod Væggen. Neppe havde han giort det, forend Fieldet revnede, og dannede paa den forunderligste Maade en grøn Hule. Thi det skionne Kobbermalm gav et besynderligt gront Skin fra sig i Klippevæggen, og rundtomkring fandt han den indsprængt med Edelstene af forskellig Størrelse, og af samme Natur, som den der sad i hans Broders, Slagfidurs Hjelm. Ovenover hang store Chrystaller af samme Farve, men af tusind forskellige Skikkeler, ligesom Tistapper, og udgiorde hele Stotter somme Steder; og alleroverst, hvor Fieldet var revnet, snoede sig det thilke Krat saa tæt i hinanden, at der aldeles intet var at see af Hjelmen. Baulundur udhug nu saa stort et Malm, som han kunde bære, og bar det ud. — Neppe var han kommen udenfor, forend Fieldet lukkede sig til, og han kunde ikke noksom forundre sig over den Hurtighed, hvormed det skete. Det var ham ikke muligt at see hvor Indgangen havde været, og han vilde holdt det altsammen for en Drem

eller et Blindværk, hvis han ikke endnu havde havt den tunge Byrde paa Ryggen.

Nu gik Baulundur hjem, og rendsede og luttrede Malmet fra alt umyttigt Gruus og anden Tilsætning; smeddede derpaa en stor Kobberhielm, udi hvilken han satte trende af de største gronne Edelstene. Dette Arbeide varede i adskillige Dage, men da de varer forløbne tog han den Nogle, som var af Jern, og gik saa med den hen i Bierget, og satte den mod Klippevæggen, der strax revnede ligesom sidst. Men lun paa en anden Maade forlystede dette Syn nu hans Blif. Thi Væggen, hvorvel de varer fulde af Jernmalm, gave et ganske blaaligt Skær fra sig af Staal, der saae ud som det var anlobet i Ilden. Midt i disse Staalsfliser sadde Luther blaae Edelstene, liig den, Gigil havde i sin Hielm. Midt i Kloften styrkede sig en Bierg-Elv, der fil sin Farve af den klare, milde Himmel, der ligesom et stramt Klæde spandte sig over den revnede Kleft, paa hvis Kanter vorte Kicerminder og Bioler. Baulundur kunde ikke noksom forundre sig over dette Syn. Da han længenok havde mættet sit Øie, hug han et stort Sthkke Malm ud af Klippen, i hvilket der sad de største Edelstene. Derpaa loftede han det paa sine Skuldre, og gik ud. Hvorpaar Klippen ogsaa strax lukte sig for ham, som den sidst havde giort.

Af dette Jernmalm smeddede Baulundur et Sværd, hvis Hialte han besatte med Luther blaae Edelstene; og var dette Sværd saa smidigt, at han kunde vinde det omkring sit Liv, og saa skarpt, at det klovede Fieldstykker som Leer. Da han var færdig dermed, tog han Guldnsglen, og gik atter hen i Fieldet, og gjorde hvad allerede to Gange før er meldt. Men hvad han havde seet de tvende første Gange, var plat ud intet imod hvad han nu saae. Fieldet var ikke revnet fra oven ned ad, som hidindtil; men en hvælvet Buegang, gien-

nem hvilken han kunde seer Himlen og Havet paa den anden Side, laa for hans Dine. Indgangen til denne Buehælving var bevoret med unge Roser. Fra Væggene glimtede det rødeste Guld, og mellem det allehaande andre Metaller. De purpurrosdeste Rubinier besprængte Væggene, og deriblandt allehaande Coraller og Chrystaller, af blegere og sterkere Farve. Men hvad der var det Forunderligste: Giennem Røderne paa Klippen snoede sig, paa en fast utrolig Maade, Viinranker med modne Druer, der i Rødme og Storhed kappedes med Rubinerne i Fieldet. Endelig, hvad der fuldkommen forherligede og fuldendte dette skionne Shn, var Morgen-solen lige over for paa Himlen, som i det samme steeg op af Havet, for den anden Indgang af Hulen, og oplyste det alt med sin luende, lisflige Glands. Baulundur udhuggede en stor Guldklump, men det varede lange inden han kunde forlade Bierget; thi han blev ikke møt af at betragte den skionne Hule og af at spise de sode Druer. Endelig gik han dog, og Klippen lukkede sig hurtig efter ham.

Nu smeddede han et saare skiont og fagert Bryst-pandser, hvilket han prydde med et Smykke af rode Edelstene. Dermed forgik en Tid. Da nu Baulundur var færdig, tænkte han en Morgen: Hvordan mon det gaaer mine Brodre? Grindrede sig ved den Leilighed det Tegn, de havde sat ved Udgangen af Skoven, paa hin Side; gik altsaa derhen, hvor de havde traadt Sporene. Da han nu kom dit, hvor Eigil havde sat sit Spor, da fandt han hele Pladsen oversvømmet med Vand, i hvilket Himlen speilte sig. Stedet derimod, hvor Slagsidur havde sat sit Merke, var ikke alene tildækket med Muld, men ud af Muldet var allerede fremsprunget en Hoben unge, bløde Grøsstræe. I et Birkestræe, ved Siden af dette Sted, sad der en Drossel, og hvergang der rørte sig en sagte Wind, saa at

Bandplasen og det unge Græs bølgede, hævede den sin
Næst og sang heel sælsomt og sorgeligt. Heraf saae
da nu Baulundur thodeligt, at begge hans Brødre paa
en hinkelig Maade være omkomne; gif altsaa med et
tungt Hjerte tilbage til sin Hytte, og tænkte paa Veien
ved sig selv: Jeg sagde dem det nok! Hvorved Taaz-
rene trillede ham ned ad Kinderne, og han kunde den
ganske Dag hverken æde eller drikke for Sorg og
Drovelse.

Dagen derpaa gif han i Bierget igjen, og hentede
mere Guld, og gav sig derpaa til at indrette sig et
godt værksted, for paa denne Maade at oppebie de ni
Aars Udløb. Han smeddede allehaande kostelige Kle-
nodier og Baaben, og blev inden kort Tid berømt over
det hele Land, for sin Kunst og sin Rigdom. Naar
han var fied af at giøre andet Arbeide, smeddede han
Guldringe, som han trak paa et Bastbaand, og spændte
hen under Loftet. Hvergang han havde faaet en Ring
færdig og trak den paa Baendet, tænkte han paa sin
Hustru Alvilde, hvor fagert disse Ringe vilde klæde
hendes spede Fingre, og trinde hvide Arme, hvis hun
endnu var hos ham. Disse Guldringes Antal beløb
sig til sidst til syvhundrede.

Paa den Tid regierede udi Sverrig Konning
Midudr; han var en lidet og mager Mand, bleg i
Ansigtet, og med Dinene dybt inde i Hovedet. Han
var berhgtet over det ganske Land, for sit misundelige
og awindshyge Sind. Der gif ham intet mere til Hjerte,
end naar han hørte at En af hans Naboer havde ud-
mærket sig ved svare Bedrifter eller Giefmildhed. Han
havde dræbt trende herlige Skialde med egen Haand,
fordi de frimodigen havde sagt ham, at han digtede
slette Viser; thi da Midudr var berovet al Mandighed
og Kraft, og slet intet besad af fortræffelige Egen-
skaber, saa var ogsaa hans Hjerte qvindligt og for-

fængeligt, saa at han, skjondt han paa Stiel og Krop var heel afmøgtig, dog vilde gielde for en drabelig og forstandig Herre.

Denne Konning havde aldrig saasnart faaet Nys om Baulundurs store Rigdom og Liggendefæ, førend Blodet steeg ham op i Ansigtet, hvorpaa han blev ganske bleg og skielvede over alle sine Lemmer. Thi han satte strax det Forsæt at skille ham ved alt sit Gods; men da han tillige var en stor Niding, saa indjog Frygten for at sætte det i Baerk ham denne Mædsel og Bævelse. Efterat altsaa den første Rystelse havde lagt sig, kaldte han paa een af sine fornemste Hirdmænd og sagde: Jeg er kommen i Erfaring om, at der skal opholde sig en Mand, Baulundur kaldet, i mit Rige, som er bleven vide berømt for sin store Rigdom paa Guld og Sølv. Eigeledes har jeg hørt, at han skal overgaae alle Andre i at smedde det til Baaben og kostelige Klenodier. Da jeg nu fuldvel veed, at han er kommen til mit Land som en fattig Biergsin, saa er jeg fast vis paa, at han har faaet denne Skat ved Røverie, eller ved Trolddom og Fimmelunster; er dersor min Billie, at du tilsiger de stærkeste af mine Drabanter og gode Mænd, at de klæde sig i deres Jernbrynner, paa det at vi, i Nattens Stilhed, kunne ride til Baulundurs Gaard, og bemægtige os hans Gods, samt grieve hamnen. Hirdmanden svarede hertil: At du, Konning Nidudr! vil grieve en Troldmand eller Røver, finder jeg intet at udsette paa; kun tykkes det mig følsomt, at du opbyder en heel Skare mod en eneste Mand. Thi har han ingen overnaturlige Kræfter, da kan vel een af dine Mænd twinge ham, men er han ved Seid, eller anden Kunst, jettestærk, da kunne vi Intet udrette mod ham, om vi end vare nok saa mange. Konning Nidudr vidste Intet at svare hertil, blev dersor saare vred, greb sit Sværd med baade Hænder, og hug det imod

Hirdmandens Pande; men da Kongens Arm var svag og Hirdmandens Pande haard, faldt Sværdet uden synnerlig Virkning tilbage igien. Da Konning Nidudr saae at det Intet vilde helspe, greb han i Hast til sit Spiud, og gennemborede den forvovne Bersærks Indvolde; hvorpaa han strax faldt død til Jorden. Da det var skeet, kaldte Kongen paa sine Mænd, og fortalte dem hvad han havde ifinde, i det han tillige pegede paa den døde Hovmand, for at lade dem vide, hvad den havde at vente, som satte sig imod hans Villie. Dette gjorde et stærkt Indtryk paa alle Kongens Mænd, hvoriblandt de Fleste vare feige og frygtsomme, ligesom han selv, hvorfor de ogsaa samtligen lovede at staae ham bi til den sidste Blodsdraabe.

Da nu altsaa Solen var gaaet ned, klædte de sig i Jern og gjordede deres Gangere, paa hvilke de satte sig, med blanke Spiud i Hænderne, og rede deraa langsomt hen til Baulundurs Gaard i Ufsdalens. Konning Nidudr var meget urosig paa Beien; thi det var Maanstin, og hvergang de blanke Spiud glimtede i det blege Lys, bævede hans Hjerte af Frugt for at blive forraadt. Komme de da saaledes til Baulundurs Gaard, som stod aaben; hvorpaa de listede sig sageligen ind i Huset, som var tomt og øde, og funde de Ingen. — Da der nu Ingen var, og Kongens Dine strax forblindedes af det misgle Guld, befoel han en af sine Mænd at tage Bastbaandet ned fra Loftet, hvorpaa de syv hundrede Ringe vare trukne. Disse betragtede han med før Glæde, stat den skinneste paa sin Finger, og bod dem derpaa hænge Baandet op igien, og skulle sig omkring i Krogene, hvor de skulde oppebie Baulundurs Hjemkomst.

De havde ikke ventet meget længe, for de hørte en Mand komme gaaende med tunge Skridt gennem Gaarden. Konning Nidudr sagde: Nu hører jeg Baulun-

dur komme! Der skal Førlighed og Styrke til at træde slige Skridt. Tager Eder derfor vel iagt, at Ingen af Eder geraader i Fare, ved at overise sig; og hyder og befaler jeg her ved min Kongelige Magt, at Ingen maa røre sig, førend jeg giver Tegn dertil, eller det skal koste hans Liv.

Baulundur kom nu ind ad Doren med en Bjørn paa Ryggen og et Spiud i Haanden, hvorfaf Blodet endnu randt. Han havde jaget den hele Dag, og kom nu hjem ved Midnatstide, hungrig og træt for at holde sin Madvere. Thi han havde den ganske Dag intet Wildt truffet, hvilket kom deraf, at alt som han var kommen ind i Skoven, hvor den var tykkest, havde han begyndt at tænke paa sin liere Hustru Alvild, og paa sine Brodre. Træt havde han sat sig paa et Klippe-stykke, med Haand under Kind, for at overgive sig til sine Betragtninger, i uforstyrret Mag; en Bjørn, som sprang frem af Krattet, valte ham, den havde han dræbt, og kom nu saaledes tungsindig og belæsset hient. Da han altsaa havde flaet Hudens af Bjørnen, pustede han Gloderne op paa Urnestedet, og lagde torre Riis og Kviste dertil, saa at der inden lort Ild stod en hei Lue. Derpaa tog han et Guldhorn syldt med Bjørnens Blod, og fastede det paa Ilden for Thor; da han det havde giort, tog han en Birkelrands af sin Hjelm, som var indflettet med blodrode Granbær, den lagde han ogsaa paa Ilden og offrede Freha den; gav sig derpaa til at hugge Skinkerne fra Bjørnen, hvilke han satte paa sit Spiud og stegte dem, til de havde nok. Da det var giort, hentede han en Skaal med Miod; hvorpaa han holdt sit Maaltid, og drak sine Brodres, Gigils og Slagfidurs, Minni, som han altid pleiede. Derpaa spiledes han Bjørnehuden ud med Træpinde, at den skulde torres for Binden. Da det var skeet, steeg han op, tog Bastbaendet ned fra Loftet,

og talte Ningene. Da nu een af disse manglede, og fast den bedste, blev Baulundur heel forundret; thi han boede affides mellem Fieldene, og havde der været Nøvere, meinte han, saa havde de vel taget dem alle. Er maaskee min Hustrue Alvilde konnen tilbage, og giver sig først tilkiende ved dette Tegn, tænkte han, paa det at Glæden skal ikke pludseligen dræbe mig? Med disse tanker strakte han sig paa sit Leie, for at vente. Men da intet rørte sig, sagde han: Indtil Freya igien sender mig sin glædebringende Mo Hnos til Husvalemse, overgiver jeg mig i din Vold, blodarme Siofn! Hvorpaa han strakte sig hen ad Løbænken ogsov roligt ind.

Da nu Konning Nidudr mærkede at Baulundur sov hart nok, sneg han sig frem med sine Mænd, og besoel dem at spænde ham i Jern og tunge Fodboiler; hvilket de ogsaa strax efterkom, saa at han ikke kunde røre sig, da han vaagnede. Baulundur blev overvættet forundret, da han mærkede, hvorledes man havde medhandlet ham, samt saae sig omringet af saamange bevæbnede Mænd. Han troede det var Nøvere og raabte deraf: Kommer I for at hente mine kostelige Guldsmykker, da tager dem frit, og lader mig los igien; thi jeg lover Eder, at jeg aldeles ikke skal modsette mig Eders Daad; hvilket vel desuden kun lidet vilde hielpe mig, da I ere saa mange, og jeg kun een. Konning Nidudr svarede: Store Lovster og sledsle Ord gav Loke i Joithunheim; men Jetterne sveeg han dog tilsidst. Ikke er jeg nogen Nøver eller Stimand, som du maaskee formasteligen holder mig for at være, men Nidudr, din Konning og Herre. Baulundur svarede: Stor Øre og Bærdighed beviser I min Hytte, med saa ædelig en Giest, Herre min! Men hvi slutter I mig udi Volt og Jern, som en Idgierningsmænd? Nidudr svarede: Jeg kiender dig fuldvel, Baulundur! Fattig komst du herned fra Fin-

marken til mit Land, og nu eier du bedre Driftekvar og Klenodier end Nidudr i sin Sal. Hure gaaer det til? Baulundur sagde: Er jeg paa Thinge koret for noget Roveti eller Hærværk, da gør I vel i at føre mig bunden til Taarnet; men er jeg ikke det, hvil mishandler I mig da? Nidudr svarede: Rigdom kommer ikke af sig selv; haver du ikke rovet dit Gods, da est du en arg Troldmand, som Snildhed byder mig at have et vaagent Die med. Baulundur sagde: Var jeg en Troldmand, da var det mig en let Sag, hurtigen at sonderbryde disse Lænker. Jeg veed ikke at jeg forsættigen haver berovet Nogen noget, er det saa, da er jeg villig til at give det tifold igien. Hvad forresten Gudernes milde og besynderlige Gaver ans gaaer, da gør intet Menniske vel i at misunde dem; thi ligesaalidt lade de sig meddele, som de lade sig berove. Er dersor min Begiering, o Konge! at du lader mig los, og vil jeg kisbe min Frihed saa dhrt, du slatter den. Nidudr vendte sig til sine Mænd og sagde: Jeg vil ikke længer høre paa hans argelstige og forvorpne Ord. Fører hannem bort! Da Kongen havde sagt dette, bortforte Drabanterne Baulundur, som rolig fandt sig i sin Skiebne, da han saae, det intet nyttede at sætte sig derimod. Guldet og de kostbare Stene førte de ligeledes bort, og Konning Nidudr befoel at disse skulde bringes hjem til hans Hustru, Dronningen. Men Baulundur lod han kaste ned i et Taarn, vel femten Favne under Jord.

Dronningens Nine blev fast som forblindede, ved at see den store Rigdom, og den skionne Glands af de mangfoldige Wedilstene Kongen skienkte hende mange Smykker og dyrebare Klenodier; sin Dotter Baudvilde gav han den første Ring, han havde draget af Bastbaendet. Selv glædeder han sig meget ved at eie Baulundurs herlige Sværd, hvis Fæste, der var hamret i

Skikkelse som Uss-Thors Stridshammer hiin Misner,
 var besat med de kosteligste blaae Edilstene, hvilket
 før er sagt. Da nu Kongen spurgte Dronningen en
 Dag i Øvel, som hun sad og slog Harpen i sin
 Fruerstue, hvad hende tykkedes bedst at giøre ved Baus-
 lundur, da han ikke holdt det for raadeligt at dræbe,
 men heller at bruge ham til at forfærdige allehaande
 kostelige Sager; saa quod hun sit Svar ved Harpen
 saaledes:

Hans Tænder sikkert vædes
 Naar Sværdet sit han stuer,
 Og naar han paa Baudvild
 Ringen kender.
 Da stule vist hans Mine,
 Som paa den værste Slange.
 Skærer sonder
 Hans skærke Sener,
 Og sætter ham siden
 Paa Sævarsted!

Dette Raad fandt Kongen viseligt. Sævarsted
 var en Holm, som laa nær inde ved Landet, i en
 Bugt, hvorpaa der stod et gammelt rodt Taarn fra
 utenkelige Tider, bevoret med Svampe og Mos. Til
 dette Taarn forte Kongens Trælle Baulundur, efterat
 de først havde overstaaret hans Ankelsener, efter Dron-
 ningens Befaling. Her gave de ham hans Smeddes-
 værktøi, og indsatte til ham de Rister med Guld, som
 vare fundne i hans Giemmer. Og maatte han nu saa-
 ledes fra Morgen til Aften smedde kostelige Driftekær,
 Hielme og deslige for Kongen. Ingen, uden Kongen
 selv, turde seile over til ham paa Den, da Nidudr
 frugtede for at Andre skulde forlomme noget af Skat-
 ten, hvis han sendte dem did.

Her sad Baulundur henved et Mars Tid og ar-
 beidede ufortroden; thi kun ved at arbeide glemte han

den Mismod og Kummer, som indvortes fortærede ham. Komming Nidudr havde beslægt ham, inden en vis Tid at smedde en fuldstændig Rustning af pure Guld. En Dag sad han og arbeidede paa Skoldet, i hvilket han havde udarbeidet adskillige af Asernes Bedrifter: paa eet Sted sad nemlig Odin høit i Hlidstials og saae ud over al Verden; paa et andet Sted traadte Frigga ind med sine Diser i Valhalla, blandt Einheriarne, der sadde rundt omkring paa Egebænkene og drukke af store Guldhorn; paa et andet Sted havde han meget kunstigen udgravet Thors Fisterie paa Havet, hvorlunde han forførdeede Ymer Kæmpe med at trække den store Orm Jormungarder op med sin Krogs. — Men da han nu vilde forestille Freha, sidende i Folkvangur mellem de Elskende, og i Frehas Ansigt grandgiveligen havde udtrhælt sin kiere Hustru Alwildes Aslyn og Skikkelse, da brast pludselig Taarerne ud af hans Dine, saa at han ikke længer kunde see at arbeide, men maatte nedlægge sin Gravstik. Da han derpaa nogenlunde var kommen til sig selv igjen, saa at Graaden ikke længer qvalte hans Stemme, da raabte han med hoi Røst:

Al min skionne og inderlig elskede Hustru! skal jeg, om ikke for, saa dog efter Doden, favne dig i mine Arme, hos Freha i Folkvangur? Hvor est du nu, min Valkyrie? Al! hvis du saae mig i denne hñkelige Tilstand, vilde du da vel elskke mig endnu? Nei, nei, det vilde du sikkert ikke. Thi fra en sterk og velbaaren Kæmpe er jeg bleven forvandlet til en ussel, lemlestet Dræl. Her sidder jeg, sort af Kul og Stov; med Dinene rode af Rog, med Armene udmattede af Arbeidet, lønket til en Steen, med overskaarne Ankelsener. Mine Brodre ere paa en hñkelig Maade omkomne. Med Harme maa jeg see paa at den Niding Konning Nidudr brammer med mine Rig-

donne og høster Frugten af min sure Sveed. Intet uden Haab om Hevn har hidindtil opholdt mit Liv; men lidt efter lidt betages mig ogsaa dette Haab; thi vil jeg derfor ogsaa som snarest giøre en Ende derpaa.

Som han havde sagt disse Ord, greb han til et Sværd, han selv nylig havde smeddet, og vendte Odden deraf imod sit brede og lodne Bryst. Da hørte han en Fugl synde meget lifligt og veklingende, uden for hans Bindues Jernstænger. Sommeraftenen var rolig klar, og Solen som daledede, kastede, som til et Farvel, sit røde Skin gennem Alabningen paa den tykke Muur, ind i Fængselet til Baulundur. Han sik Lyst til endnu engang at betragte Naturen, for sin Dod; reiste sig derfor og steeg op paa Stenen, hvortil han var lønket; paa den Maade næede han Binduet, fra hvilket han havde en fri Udsigt. Havet gik lige op til hans Tange-taarn. En Jordtunge af Landet funde han see, hvor paa der stod et Bondehus, hvor Husbonden sad med sin Dvine og sine Born, uden for Doren. Ligeovers for gik Solen ned i Havet, og i dens røde liflige Skjær tumlede og varmede sig de kolde Bolger. Imidlets tid sang Fuglen bestandig paa Taarnet over Binduet.

Baulundur var saare underlig i Hu. Det var denne fagre og milde Egn, der ligesom havde lokket ham ned fra det farveløse, folde Finmarken, og paa denne Maade været Marsag i hans Brødres og hans egen Undergang, fordi de havde fulgt denne Drift. Med Hovedet nedslunken paa sin Arm laa han længe maaltes og tankefuld saadan i Binduet og stirrede hen ad Havsladen. Han havde mange forvirrede Tanker. Da han kom til sig selv igien, var det, som om hans Siel havde gjort en lang og besynderlig Reise, hvoraf den havde glemt det Meeste. Han stirrede atter ud paa Havet. Dets Bolger vare ikke længer røde, men

forsølvede; thi Maanen stod heit paa Gimlen. Langt borte, hvor Havet var lyfest, saae han noget tumle sig. Det svommede nærmere og nærmere. Da det kom heel nær, opdagede han en Havfrue, der til Beltestedet var at see til som en deiligt ung nogen Qvinde. Hendes lange sorte Haar vare indflettede med grønne Siv, hendes Øine vare blaae som Havet og hendes fulde Løkker og Bryster bolgede blidt som det. I sine hvide Hænder havde hun en Strengeleeg, hvorpaa hun spilledede. Det klang heel synderligt, og blandte sig med Bolgernes Rislen, med Maanskinnet og Fuglens Sang. Naulundur stod ubevægelig. Da hun kom lige ind under hans vindue, holdt hun stille, hævede sin Rost og sang:

Hvi frygter den Kæmpe,
Hvem Nornen er god?
Kan Modgang nedkæmpe
Hans glødende Mod?
Den røde Karfunkel,
Er den da saa svag,
At taaget og dunkel
Ham synes hver Dag?

Af! herlige, skionne
Er Farverne hver;
Sodi qvæger det grønne,
Husvalende Skær;
Og Valhallas Dyse
Selv Blikket laer staae
Saa fro paa det lyse,
Høithvælvede Blaa.

Men Skyen fremkommer —
Da flyer det i Løn!
I venlige Sommer
Kun Skoven er grøn.
Saa gierne de blaane,
Lufibuen og Elv,
Men Glandsen de laane,
De har den ei selv.

Hvad aldrig hørdsbe,
 Hvad aldrig forgaaer,
 Er Luen hin røde,
 I sig den bestaaer.
 I alt den sig mænger,
 Fra Solen nedkaldt.
 Til Intet den trænger,
 Nødvendig for Alt.

Af Skiebne! du isner.
 I Livet er Frs,
 Som spirer og visner,
 Som Blomster og Hø,
 Som torres, forvildes
 Af stadeligt Krat,
 Og knækkes og hildes
 I bælsmørke Nat.

Den salige Kierne,
 Som Odin har lagt,
 Som Nørnerne vørne
 Med Omhu og Bagt,
 Som Stormen ei twinger,
 Som rolig fremgroer,
 Til kief den udspringer —
 Er sielden og stor.

Med Diger og Pæle
 De standse dens Bei;
 Men reent den at qvæle
 Det nægte de ei.
 Snart etter den skuer
 Med straalende Top
 Og skinnere Luer
 Mod Himmelens op.

Og bryder sin Larve,
 Sin skulende Braa,
 Og byder hver Farve
 Af Mølmet fremstaae.

Dg Kierlighed iler
Fra Himmelens Skyer,
Dg Sommeren smiler
Dg Vinteren flyer.

Da Havfruen havde siunget denne Sang, saae hun op til Baulundurs Bindue og smilte blideligt til ham, hvorpaa hun svommede hen ad Havfladen, som en Svane, endnu bestandig gribende i Strengelen. Da hun var kommen et temmelig langt Stykke ud paa Dybet, dulkede hun ned; hvorpaa Fuglen sloi bort fra Binduet og Maanen daledes bag Skoven. Baulundur lagde sig derpaa til Hvile med et roligt Sierte, heel styrket ved Havfruen Sang.

En Dag kom Konning Midudr i Fængselet, og fandt, blandt andet, de trende Mogler. Da nu Kongen forlangte at vide, hvortil de vare, og Baulundur ikke vilde ud dermed, blev Kongen tilsidst saa forbittret, at han tog en Øre, og truede med at flove Baulundurs Hoved, hvis han ikke sagde ham det. Nu maatte han da gaae til Bekiendelse og sige deres besynderlige og høistfortræffelige Egenstaader. — Herover blev Kongen heel glad og tog Moglerne med sig, i den Hensigt med det første at undersøge, om det virkeligen forholdt sig saa. Da han altsaa var kommen hjem, gjorde han strax Anstalter til Reisen op i Biergene, og begav sig saa Dage derefter paa Veien.

Da han var kommen til det Sted, som Baulundur havde betegnet ham, deelte han sine Folk i trende Hob, sendte derpaa de twende af disse et affides Sted hen, og besluttede saa, med den ene Hob at gaae ind i Bierget, dersom Kobbernoglen ellers vilde giøre sin Virkning. Til den Ende gav han den til een af sine dristigste og fortroligste Mænd, hvilken han befalede at

sætte den imod Biergbæggen. Da nu denne havde gjort dette, revnede til deres store Forundring Fieldet sonder fra oven til neden. Men da Kongen befalede sine Mænd at gange dit ind, da var det nær gaaet dem alle galt. Thi Jorden, som lod til at være bevoret med grønne Urter, var ikke andet end et bundløst Kær, hvorudi strax adskillige af hans Mænd styrte, og først den, som havde Noglen ihænde. Af dem som ei qualtes i Kæret, omkomme nogle paa en endnu mere yndelig Maade. Thi grønne Edderlanger, som hang under Loftet i Skikkelsen af Chrystaller, dræppede deres Gift ned paa dem; hvilket oplöste deres Ternbrynier og trængte ind i deres Legemer, saa at de pludseligen maatte opgive Alanden. Kun med Nød og Neppel slap Kongen og nogle faa af hans Mænd med Livet; thi de havde holdt sig længst tilbage. Da de vare komme ud, lukkede Bierget sig pludselig.

Konning Nidudr var over denne selsomme Besværgivenhed bleven saa svag af Skræk, at hans Mænd maatte bære ham hen paa Mossen under et stort Træ, hvor han endelig kom til sig selv igjen. Derpaa sagde han: Det er vel at ingen i de andre to Hobe har været med, eller veed noget af Udfaldet; thi skiondt jeg for al Verdsens Guld ikke selv end een Gang vilde sætte mit kongelige Liv i Fare for disse Gisglerier og Trolddomskunster, saa er dog Begierligheden hos mig efter at vide hvordan det vil gaae, naar man bruger de andre twende Noglere, saa stor, at jeg hverken kan eller vil dæmpe den. Tag du derfor, min gode Ven Storbjørn! disse Noglere, og gib hver Hob sin, og slig dem, det er min Willie at de skulle forfare, ligesom jeg havre beghyndt; men mag det saa, at den ene Hob ikke seer Udfaldet paa den Andens Foretagende. Storbjørn sagde: Giv mig kun Noglerne, Herre Konge! Og skal jeg vel vide at mage det paa det Bedste. Og om end

Troldene nok saa argeligt have deres Spil, saa frigter jeg dem dog ikke, og vil selv være med. Dette syntes Kongen vel at være.

Gik derpaa Storbjørn bort, og kom til de andre tvende Hobe og sagde dem Kongens Bud; hvorpaa den Enne blev tilbage igien, men den Aanden gik med Storbjørn til Fieldet. Da de nu vare komne derhen, gav Storbjørn Fernsoglen til een af Mængden og bad ham sætte den mod Bæggen; og da nu Bæggen, efter Sædvane, var revnet, befoel han dem gaae ind. Men neppe vare de Halve af dem gangne ind i Hulen, førend en Biergstrom, skummende og med megen Bolde, som en blaa, fraadende Slange, styrkede sig frem, saa at de fleste druknede, og paa denne Maade maatte lade deres Liv. Nu sagde Storbjørn, at de som vare blevne tilovers, hvilke kun vare saare saa, skulle begive sig hen til Kongen og sige ham hvordan det var tilgaaet, samt blive der; men selv gik han til den tredie Hob og vandrede med den til Klippen, og gav en Mand Nøglen, og besoel dennem at gaae dristeligt frem; men selv holdt han sig mellem de Bageste.

Da nu Fieldet var revnet, bod han Mændene gaae ind, og saa gjorde de; og mærkede de til intet Ondt; men Bæggene vare overalt rigtbesprængte med Guld og rode Ædilstene. Da nu Storbjørn mærkede, at der ingen Fare var paa Førde, men twertimod saae det meget Guld, som forblindede hans Øine, glemte han al sin Frygt og gik ind i Fieldet med de Andre. Foer der da pludseligt, med meget Bulder og Brag, i store Bugter og Krumninger, en blodrod Lue frem, med Nøg foran sig, ret som en sprudlende Drage, og qvalte og fortærede dem alle, uden en eneste Træl, der ikke turde gaae ind med, og som kom tilbage til Kongen og fortalte ham hvad hændet var. Da Konning Midudr havde hørt dette, befoel han strax sin Hest at frem-

drages, samt sin siden tilbageblevne Flok at schynde sig
hiem med ham, over Hals og Hoved, til Kongsgaarden.

Imidlertid havde Baulundur siddet rolig og ufor-
troden i sit Værksted paa Sævarsted; og da Kongen
havde besalet ham at smedde en Rustning af pure Guld,
inden han kom tilbage, havde Baulundur hverken hvilet
Dag eller Nat. Paa denne Maade havde han da ogsaa
bragt et Harnisk, en Hielm, et Skield og et Par
Brønhoerer tilveie, hvis Lige ikke vare seete. Kongen
havde ogsaa ladet indbyde mange megtige og velbyrdige
Mænd til sin Gaard, den Dag han kom hiem, i den
Tanke, at forsaerde alle Tilstædeverende med det store
Bytte af rige Slatte, som han haabede at hente. Til
den Hensigt var ogsaa Guld-Rustningen bestemt.

Da Konningen kom hiem, modte ham Dronningen
hans Hustru og Baudvild hans Dotter ved Borgeled,
og fortalte ham at Salen var fuld af fornemme Giester,
spurgte ham tillige heel begierligen hvordan Sagen var
lobet af, og om han havde giort et godt Bytte? Til-
lige sagde de ham at Guld-Rustningen var færdig og
laa i Baabenhuset, hvor han kunde drage den paa, inden
han traadte ind for Giesterne. Kongen var knap paa
Ord, sagde at det var vel, og at de kun skulde gaae,
han vilde komme bagefter; siden skulde de faae Alting
at vide. Derpaa gik Dronningen ind i Salen med
sin Dotter og stienkte for Giesterne, men Kongen ganger
ind i Baabenhuset og drog paa sig Rustningen og satte
Hielmen paa sit Hoved, der var saa tung, at han neppe
mægtede at bære den. Derpaa tog han det gode og for-
træffelige Sværd, som Baulundur forhen havde giort,
hvoraf Haandsfangen var besat med de blaae Edilstene;
gil saa ind i Salen blandt Giesterne, og satte sig i
Hoisaedet. Over dette Syn bleve Jarlerne og de øvrige
Kamper saare forbausede; og troede de fast at slue
Thor fra Thrudvanger, da Kongen traadte ind; men

da de skuede noiere til, blevé de snart satte ud af denne Wildfarelse; thi hans Ansigt, som var lidet, mægert og blegt, havde intet tilføelles med den drabelige Strids-Gud uden Indsatningen. Imidlertid forundrede de sig meget over den rige Pragt, saavel som over de Smykker og Edilstene, hvormed Dronningen og hendes Dotter vare prydede, hvilket især flædte den Sidste vel, som var saare stion, men hoffærdig og grum som Moderen.

Da de havde holdet et prægtigt Maaltid, og Miodhornene vare vandrede lysteligt bænkom, adskillige Gange, blevé de alle muntré, og bade Kongen at sige og vise dem Ophavsmanden til denne kostbare og meget kunstige Pragt. Da nu Midudr havde drukket meget, og derved mistet endel af sin sædvanlige Mistænkelighed, og da han desuden higede efter som snarest at kunne udføre den Hævn, han havde tiltænkt Baulundur, for det misslykkede Foretagendes Skyld og det Nederlag han havde lidt paa sine Mænd, saa overantvordede han Noglen til Fangetaarnet til en Jarl, som Eyvind heed, samt twende andre Mænd, og besoel dem at bringe Baulundur hid; læggende den Advarsel til, at hvis der manglede et Gran Guld, naar han kom der næste Gang, da skulde det komme dem dyrt at staae. Ligeledes besoel han dem at udrette hans Befaling som slyndeligt.

Kongens Mænd satte sig i Baaden, og fore over til Sævarsted. Paa Veien faldt den Ene af dem ud i Vandet af Drukkenstab, ham lode de Andre ligge, for ikke at spilde Tiden, og komme saaledes i Hast til Fængselet, hvor de funde Baulundur bestieftiget med at arbeide, som sædvanlig. Toge de da og bunde Hænderne paa ham, lagde ham i Baaden og forte ham i Hast til Kongens Gaard; der bare de ham ind, sort af Kul og Stov som han var, og satte hannem til Skue for Giesterne. Hvorpaa Eyvind Jarl gik frem for Kon-

gen og sagde: Have vi saaledes efterkommet din Billie,
og ville vi nu flynde os tilbage, for at tage Guttorm
op, der faldt i Søen, men som vi lode ligge, til vi
havde fuldfort vort Grinde, for ikke at giøre dig Tis-
den lang, Herre Konge! Nidudr sagde: Lader hannem
ligge! Er han ikke druknet endnu, drukner han aldrig;
men for Eders Huldstab og Hengivenhed for mig, mod-
tager disse Gaver. Hvorpaa han hængte dem hver en
Guldkæde om Hassen. Giesterne forundrede sig meget
over den krogede Krobling, der kunde giøre saamange
mærkelige Ting. Nidudr sagde: Denne Overg har
engang været en statlig Kæmpe, foer og velbaaren,
men jeg haver gjort ham træt af at staae sin hele Livs-
tid. Dronningen og hendes Dotter forhaanede ham
ydermæte og sagde: Ilde skulle de finske Moer lide
saa magelig en Beiser, Baulundur! Og ilde vilde du
nu være stædt i Kamp med de overstaarne Haser. Bau-
lundur sad ganske stil og taalte rolig alle disse For-
smedesser, indtil een af Kongens Sonner tog et Steges-
been og kastede ham det i Panden. Da blev Baulun-
dur vred, greb det igien og hug det til Nidudr, saa
at Fiederer, hvormed Kongen havde fastspændt Hielmen,
brast, og den faldt ham af Hovedet. Giesterne sagde,
at det var en drabelig Gierning af en Krobling, og
bade Kongen at han skulde lade ham føre med Fred
tilbage til sit Buur.

Men nu reiste Kongen sig og sagde: Ondt haver
han alt nofsom bedrevet, og er det Tid at han ogsaa
faaer sin Straf. Fortalte dem derpaa sin hele Reise
til Bierget og alt det Kogleri, som der havde modt
ham, samt sine Mænds onde Skiebne. Da Giesterne
det hørte, sagde de: at det var billigt slig en arg og
stadelig Trold fil en stiellig Straf. Hvorpaa Nidudr
sagde: Let kunde jeg børve ham Livet, men siden
vilde denne Straf være, da en saa uselig Krobling

maatte ansee det for en stor lykke at dse. Da jeg desuden endnu haver af Gulds et klækkeligt Forraad, saa vil jeg lade ham nem leve, for at bruge ham; men for at han dog ikke skal sige at han ustraffet har tilført mig saa stor en Skade og Forsmædelse, saa fører ham bort, mine Trælle! og stiunger ud hans ene Øie; thi han kan vel herefter arbeide ved eet Lys.

Allt hvad nu Baulundur sogte at bevidne sin uskyldighed, saa hialp det ham plat ud intet; ja Baudvild, Kongens Dotter, var saa forbittret, at hun selv tilbød sig at stiunge hans Øie ud, da hun var øvet i Lægekunsten og forstod sig vel paa at forbinde Saar.

Baulundur blev bragt ud i et andet Kammer afsides, og bundet fast, at han med Hovedet ikke kunde bevæge sig; hvorpaa Baudvilde med et blankt Tern kom frem, for at udstikke hans Øie. Da nu Baulundur saae hende komme, og mærkede hvad hun havde i sinde, da hævede han sin Rost og sagde: Arm og ussel er jeg tilvisse blevet, siden jeg kom i Konning Nidudrs Bold; og vel troer jeg, at han lader det ikke blive derved, thi større Niding end han findes der ikke paa den hele Jord, hvortil ogsaa Naturen har tegnet ham, da den gav ham det grummie og skændige Nasyn. Men du, o Ms! vancer ikke Freha, som laante dig sin Skionshed, ved at træde den bruneste Troldher i Niflheim ind i Embedet. Det sommer sig din fagre og saare hvide Haand at tage en Nose, eller en anden af de smaae Blomster, som vører paa Marken, men ikke at føre et saadant skammeligt Mordstaal, hvormed du truer mit Øie. Lad dig derfor bevæge af min Bon! thi til dig vancer det mig ei at bede, og lemloest mig ikke mere end jeg allerede er lemloestet. Jeg strænger dig hosit ved alle Guderne, at jeg er uskyldig i din Faders Gienvordigheder i Dag.

Skiondt nu vel sige Ord burde have rort den
meest glubende Bjorn eller Ulv udi Skoven, og bragt
den til Medlidenhed, meget mere et qvindeligt Sind,
saa havde de dog aldesles ingen Magt over den gru-
somme Kongedatter, der, ligesom en giftig Slang med
truende Braad, nærmede sig, for at give hannem det
smertelige og forsmædelige Saar. Efterat hun altsaa
først havde befalet een af Trællene at holde med Haan-
den over hans andet Øie, da hun ikke funde taale hans
skarpe og med Undergang truende Blik, saa stak hun
Øiet ud, og lod det falde udi et lidet Guldbæger,
hvilket hun bragte ind for Kongen, efterat hun først
havde forbundet Saaret med lægende Urter. Fra dette
Dieblik taug Baulundur stille og sad i dybe Tanker
hensiunken i sig selv; hvorpaa Trællene attor forte ham
over til Sævarsted.

Da Baulundur igien sad oversladt til sig selv og
sit Arbeide, med eet Øie over den ene, og et blodigt
Saar over den anden Kind, da sukkede han og sagde:
Ti Gange værre end før er jeg nu tilfredt! Mere og
mere lemleste de mig, og min Harme bliver daglig
ligere en Qwindes afmægtige Forbittrelse. Hvad Hav-
fruen sidst sang om Farverne, oplivede min nedsiunkne
Siel med et dunkelt Haab; men Nidudrs Nidingsfærd
og hans Dotters Grumhed har udslettet det igien, og
er mit eneste Ønske lun nu, ved en hurtig og brad Dod,
at komme til Odin i Valhalla, eller i det mindste med
de forloste Trælle til Thor i Thrudvanger. Men først,
I trende dybtstirrende Moer! Du Urd! Du Barande! og
du Skuld! Hevn! Hevn over Nidudr og hans hele Huus!

Maa nu vel dette gamle og ærværdige Sagn, hvis
sierne og halv hendsde Toner jeg, saa godt det stod
til mig, har samlet i min Siels Øre, og udfyldt med
hvad en indvortes Stemme sagde mig var udslettet af
Tidens Haand; — maa nu vel det ansees for et be-

synderligt Speil paa Livets underlige Spil med sig selv; saa at hvad der hører Spiren til Fordærvelse i sig selv, vel maa gaae tilgrunde; hvad derimod lever i en bestandig Fred med sig selv, og hvis Fiende kun udvortes er sat, det seirer tilsidst, naar det med Taalmod og Sindighed udholder Nodens Time.

Det hændte sig nemlig engang, som Baulundur sad om Natten i de sædvanlige bedrøvelige Tanker, da han ikke kunde sove, at han fra sit vindue saae twende rode lys langt ude paa Søen, som bevoegede sig op og ned, henimod hans Taarn. Da han mærkede det, sagde han: Sikkert er dette etter noget af Nattens Blindværk, som kommer for med uforstaaelig falsom Sang at bevoege mig til at beholde Livet, og saaledes længer at bære min Ulykke.

Mens han gjorde disse Betragtninger, hørte han Neglerne rasle i Fængselsdoren, og Nogen tale sammen udi Forstuen; paa Rossten kiendte han Konning Ridudrs Sonner Gram og Skule. Skule sagde til Gram: Forst ville vi begiere Neglen af ham til Guldskrinet, og naar vi have taget ud hvad os godt synes, saa ville vi slaae hannem ihiel, paa det han ikke skal forraade os for vor Fader, naar han kommer hjem. Da Baulundur det hørte, greb han slut en stor og skarpsleben Brydesxe, som laae ved Siden af ham, og glemte den bag sit Sæde. Derpaa traadte Kongens Sonner ind i Fængslet, af hvilke den ældste, Gram, gik henimod Baulundur og sagde: Vor Fader Konning Ridudr er paa en Reise oppe i Landet. Da nu hans store Gierighed ikke tilstæder ham at give os, sine Egteborn, hvad os tilkemmer, saa ere vi selv i Nat hidseglede, for at bemægtige os noget af Skatten, hvortil du skal give os Neglen, og sværge paa at du ikke vil forraade os; eller vi ville slaae dig ihiel.

Baulundur sagde: Kiere Herrer og Kongesonner!

Nel haver Arbeid og Glendighed næsten ganste nedbrudt saavel mine Siels- som Legemskræfter; men dog haver Ulykken endnu ikke giort mig saa vanwittig, at jeg skulde sætte mig mod Eders billige Forlangende, hvilket desuden vel ogsaa kun lidet vilde nytte mig. Hvorfor jeg strax her flyer Eder Nøglen til Kisten, samt gior Eder den forlangte Ged, i de hoie Guders Navn, at jeg ikke skal forraade Eder. Hvorpaa han flyede dem Nøglen, og sagde: Nabner den Kiste, der staarer her jevnsides mig; der ville I tilfulde finde Malet for Eders Ønsker.

Brodrene toge Nøglen og aabnede Kisten, i hvilken der laae meget Guld. Af denne Glands bleve de strax saa forblindede og indtagne, at de, for at betragte Skatten noiere og mætte deres Dine derpaa, satte sig begge paa Hug, med Hovederne udludende over Kisteranden. Da Baulundur det saae, greb han sin Øre, løftede den høit op og slog hurtig begge Hovederne af de tvende Brodre, saa at de fulde ned i Kisten; men Legemerne styrte tilbage hen ad Gulvet i det udstrømmende Blod. Derpaa lukkede Baulundur Kisten til og sagde: Mætter nu Eders Dine! Hvorpaa han grov et dybt Hul under Leergulvet, og nedgrov deri de døde Kroppe.

Da han nu af de tvende Brodre havde hørt, at Komming Nidudr var paa en Reise, hvorfra han ikke saa snart kom hiem, og at altsaa Ingen saasnart vilde forstyrre ham, da tænkte han: Skiondt denne Slangest fra Nislheim ganste haver berøvet mig min Kraft og min Dannished, og giort mig til en værlbruden Træl, ja forenet sig, for med onde og slammelige Ord at bespotte mig og forsege min Skændsel, saa skal jeg dog nu midt i min Afmagt tage en gyselig Hevn; haaber ogsaa at det ikke bliver derved, men at det kun er det første Bevis Nørnerne give mig paa, at de ikke have lukket deres Øren for mine hevnraabende Bonner.

Derpaa aabnede han atten Kisten med Guldet, og tog Hovederne ud, hvorfaf han saugede Hiernekallerne og blegede dem i Solen; hvorpaa han indsattede dem i Guld, og gjorde dem til et Par kostelige og sieldne Drikkekar. Lindserne i deres Dine vidste han, ved Tilsætning, paa en forunderlig Maade at hørde, hvorpaa han ligeledes indsattede dem, som om de kunne været de kostbareste Karfunkler, og satte dem i tvende Armbaand. Men deres Tænder filede han runde, som Perler, og gjorde et Halsbaand deraf.

Da Kongning Nidudr kom hjem fra Reisen og besøgte Baulundur, forærede denne ham Drikkeskaalerne og sagde, at det var et Par sieldne Muslingeskaller, som af Soen vare drevne ind under hans Bindue paa Holmen, og som han med stor Besværighed havde bragt ind i sit Fængsel. Til Dronningen gav han Armbaandene med Dienstenene; men Halsbaendet med Tænderne gav han Baudvild. Herover blev de alle Tre saare glade, da de meente at være komme i Besiddelse af sieldne Klenodier.

Da Gram og Skule endnu bestandig blevne borte, og nogle Færgemænd en Dag bragte deres Baad, som de havde fundet at tumle tom omkring paa Havet, saa troede Kongning Nidudr fuldt og fast at de vare druknede, paa en lidt Sofart; lod derfor anrette et stort Giestebud, hvortil han indbed de fornemste Mænd ud i sit Klige, for at drinke deres Grav-Ol. Til den Ende blevne de kostbare Skaaler onbaarne; ligeledes havde Dronningen og hendes Dotter Baudvild smykket sig, den første med Armbaandene, den anden med Halsbaendet, og desforuden med den skinnne Guldring, som hendes Fader havde givet hende, og som han forдум havde taget af Bastbaendet i Baulundurs Gaard. Giesterne blevne etter meget forundrede over al den Herlighed, som Kongen, samt hans Hustrue og Dotter, havde at frem-

vise, og blev der drukket svarligen til langt ud paa Natten.

Men ved Midienat, ret som Hanen goel, blev Glæden pludselig forstyrret; thi Konning Nidudr, som just vilde sætte een af Skaalerne til Munden, folte sig pludselig betaget af en ganske usædvanlig Hovedpine. Dronningen, som aldrig kunde blive kied af at betragte de skionne Armsmykker, folte den græsseligste Smerte i sine Dine, tilligemed en stor Forfærdelse; thi ved de sovnlige Lys, som man havde glemt at pudse, straalte de formeente Wedelstene saa følsomt og forunderligt, at hun ikke kunde holde det ud. Baudvilde, Kongens Dotter, som sad med Halsbaandet, folte sig ogsaa paa en gang overvældet af den heftigste Tandværk; saa at Giesterne maatte tage Afsked, og de kongelige Frænder lagde sig tilsengs, hvor de dog ingen Husvalelse node, førend Dagen brød frem.

Da det blev Dag fattedes dem aldeles intet; de troede altsaa at det kun havde været en Virkning af den usædvanlige Nattevaagen. Men Baudvilde var hele Dagen igennem usædvanlig nedslaaet; thi ved den hurtige Afklæden i Aftes, havde hun glemt at tage Guldringen af sin Arm. I de heftige Tandsmerter havde hun i Sovne stødt Armen mod Bæggen, og bruklet nogle Smykker istykker paa Ringen. Da den nu var gjort overmaade kumstigt og var af stor Værdi, turde hun ikke aabenbare dette for sin Fader, som var en hidsig og grum Mand; ligesaalidet turde hun sige Moderen det. Da det lakkede ad Øvel gik hun ud i Lund, som omkransede Strandbredden, fra hvilken hun kunde see over til Baulundurs Fangetaarn. Al! tænkte hun da, dersom jeg nu ikke havde tilfojet denne Træl saa stor Forsmædelse, saa kunde han vel hielpe mig. Men da Baudvild forresten besad et mandigt og ufor sagt Sind, saa tænkte hun fremdeles: Jeg vil, naar

det bliver mørkt, løse Baaden, tage et Par smaa Narer,
 roe mig selv over til hans Buur, og true ham til at
 giøre mig Ningen istand. Sætter han sig derimod, da
 skal jeg vel vide at hevne mig, og vil det ikke falde
 mig vanskeligt at twinge en lækret Krøbling. Da det
 nu var blevet temmelig mørkt, og hun ikke behovede at
 frygte for at blive seet eller forstyrret, satte den modige
 Baudvild sig i Baaden, der var lækret til en Pæl
 ved Stranden, og til hvis Laas hun havde listet sig
 Noglen; roede sig derpaa uforsagt og lyftigt ud paa
 Dybet. Da hun omtrent var kommen den halve Bei,
 hævede en gammel Nokke, med et langt Skæg af Tang,
 sit Hoved op over Havfladen, idet han med den ene
 Haand standsede Baaden; og quad:

Havet er bedrageligt!
 Mere bedragelig
 Fængen Mands Trostab.
 Ei han boder paa
 Brustne Smykke;
 Snarere rover han
 Dig et bedre!

Baudvild slog den gamle Nokke med Naren paa
 Hovedet og sagde: Synk tilbunds, Tangskæg! Thi
 hverken hun eller hendes Foraldre troede paa Guderne,
 eller paa de Barsler, hvorigennem de ofte ligesom ad-
 varede Menneskene. Saaledes kom hun til Baulundurs
 Taarn, som hun aabnede med en ligeledes tillistet Nogle.
 Neppe havde Baulundur seet hende, forend der opstod et
 Anslag i hans Hjerte, hvis Færksættelse tyktes ham
 at ville være den kraftigste Havn. Tiltalte han derfor
 Baudvilde meget venligten, bad hende sidde ned, og lovede
 i en Hast at giøre Smykket istand igien; men for at
 Arbeidet skulde gaae hurtigt, sagde han: maatte hun
 træde Blæsebælgen.

Baudvilde sagde: Hvoraf kommer det at disse Blæsebælge ere overstænkede med Blod? Baulundur svarede: Det er af et Par unge Sælhunde, som længe have drillet mig, men som det endelig lykkedes mig at fange, da de mindst ventede det. Bad hende derpaa at træde Bælgen vel. Da hun nu over dette Arbeid var blevet baade træt og tørstig, rakte han hende et Ølbæger, i hvilket han havde krystet dosiggjorende Urter. Dette uddrak hun slur, satte sig derpaa til Hvile paa en Bænk og faldt snart i Sovn. Da Baulundur mærkede at hunsov dybt nok, filede han Lænkerne af sig; og da hun for sildes græd, sagde han: Gak hiem til din Fader og siig ham, at nu doer Baulundur rolig og trost; thi skiondt han paa en stiendig Maade har tilredet og svæklet mig, og berovet mig alt mit Gods, saa har jeg dog midt i min Afmagt hevnet mig over ham og hans Æt, paa den kraftigste Maade. Lad ham vide, at de Drifleskaaler han saa begierlig fylder med Miod og lader vanke omkring, naar han har Giester hos sig, ere hans kielelige Sonners, Grams og Skules, Hjernestaller, hvilke jeg haver drobt med egen Haand, og nedgravet her under Leergulvet; ligesom det ogsaa er deres Blod, hvormed du seer disse Blæsebælge at være besprængte. Dog de vare ubethdelige Mænd, heller ikke var hans Kierlighed til dem saa stor, at jeg skulde holde deres Dod for Hevn nok, mod den store Forsmædelse og Ondskab, mig var tilfojet. Men nu er jeg noksom og tifold hevnet: Thi du, som berovede mig det kostelige Klenodie, mit halve Syn, uagtet min yndelige Bon, du begræder mi et større Tab. Og neppe vil Nogen af de megtige Konger, som din Fader i Tankerne haver anset for dine Beilere, faae Lybst til at ægte dig, der er beskæmmet af hans usleste Træl.

Baudvilde smilte med et grumt Ansigt og sagde: Disse thilke Mure have ligesaalidet Tunger, som Dine.

Hvad der er skeet bliver en Hemmelighed hos mig, som jeg dreeber med dig. En hemmelig Havn er ingen Havn, far altsaa uhevnet til Niflheim, Forraeder! Hvorpaas hun tog et Spiud og stak med det efter Baulundur. Men Baulundur undgik Stodet, greb Baudvilde, bandt hendes Hænder og Fodder og kastede hende ud i Baaden. Derpaa lukkede han Doren, tog en stor Guldblade, og indgravede deri alle sine Bedrifter, samt sin Havn; hvorpaas han opstillede den saaledes, at den maatte falde Midudr i Vinene. Da det var skeet, greb han Spiudet og raabte: Nu er min Time kommen! Hvorpaas han satte det mod Væggen for at skytte sig deri.

¹¹⁰² Da hørte han langt borte en sagte og sød Sang, ledsgaget med Strængeleeg; og skjondt det allerede var hoi lys Dag og Himlen var reen og blaa uden Skyer, saae han dog fra Østen en stor, funklende Stierne, hvis Glands Solen ikke megtede at svække; ligeledes blev han til ikke lidet Forundring, i det klare utaagede Veir, en stor og i alle Farver stærktspillende Negnbue vaer, som hvalte sig fra den Kant i Østen, hvor han saae Stiernen glimte, og sank ned i Havet, ligefor hans Buur. Baulundur glemte ganske sit Forsæt, ved dette saare skionne, hoist behagelige Syn, og steeg op i Binduet.

Her vorte hans Forundring ydermere. — Thi Blomsterknupperne hisset paa Jordtungen, som i den tidlige Baar nyligen vare frembrudte, udfoldede sig synsliken mere og mere, alt som Stiernen kom nærmere; og skjondt der var et langt Stykke Bei mellem Taarnet og Jordtungen, saa kunde han dog fornemme den sode Lugt af de unge Roser, som aabnede sig ved Stiernens Glands. Endelig, da den var kommen mod Enden af den dalende Negnbue, saae han, at hvad han havde taget for en Stierne, var Freyas straalende Guldkarm. Paa Karmen sad den hoie Asynia selv, i al sin Pragt og

Herlighed, og ved hver Side af hende twende Mører, som han endnu ikke kiedte. Freya selv havde et stort, blaat, bølgende Klædebond om sine hvide Skuldre, som flagrede langt tilbage og tabte sig i den rene Himmel. Møen paa venstre Side havde en underlig Dragt af friske, sammenhæftede Blæde og grenne Krandse; men den, der sad paa høire Side, var iført en rød Dragt.

Baulundurs Hjerte bankede stærkt. Thi meget ligere tyktes ham disse trende Gudinder paa Guldkarmen at være Guldklumpen med Edelstenene, han og hans Brødre fordum havde fundet i Finnmarken, end Mørerne paa Marken med de gule Blomster havde været. En Skare af hvide lyse Alfer omsvævede Karmen, medens den bevægede sig frem. Nogle af dem spillede, Andre sang, atter Andre frembragte en mild Kærling, ved at flagre med de brede Svanevinger. For Karmen vare twende store Vildkatte, der i Bært og Udseende fast lignede Pantherdyr, forspændte, som paa en sindrig og billedlig Maade gave tillende, hvorlunde det sommer sig Nellysten at være den rene Elskovs Slave, i det den tillige, ved sin ubændige Higen, skynder den frem.

Da Karmen var kommen til Regnbuens Ende, blev Baulundur hartad forfærdet; thi det lod som om den vilde skynte sig ned i det bundløse Hav. Men denne Frygt blev ham snart betagen; thi en anseelig gammel Mand og Qvinde skjede sig op fra Havsens Bund, omringede af mange skionne Havfruer. Den anseelige gamle Mand var Havguden Egir, Qvinden hans Hustrue Ran, og de unge Havfruer vare hendes Døtre. Ran, som ellers altid pleiede at have en mørk alvorlig Mine og et Næt i Haanden, hvori hun fangede de drusnede Mænds Legemer, havde idag ikke dette Næt, og saae mild ud. De unge, smidige Havfruer, hvis lange Haar alle vare indflettede med Siv,

og snoede sig rundt om deres smekre Legemer, havde imellem sig en ung Hval. Hen paa denne Hval kørte Freha fra Regnbuen. Hvorpaa Alferne gave sig til at flyve oven omkring hende; men neden omkring svømmede Havfuerne, blandt hvilke nogle grebe i Harper og sang, hvilket lod, som naar milde Vaarbolger slaaer op paa Strandbredden, søger tusinde Udveie tilbage giennem de smaae runde Stene, og skummer imellem Sivblomsterne.

Saaledes kom hun da til Baulundursaabne Faengselsdor, med de skiomme Kvinder, der sadde ved Siden af hende; hvoraf Baulundur, da de komme nærmere, strax kiedte den i det rode Klædebond at være hans licere Hustru Alvilde; kunde derfor ikke tale, men stod blot maallos med udstrakte Arme, idet Taarerne runde ned ad hans blege Kinder.

Da Karmen var kommen lige for Faengselsdøren, holdt Hvalfisken stille. Hvorpaa Freha steeg ned med Alvilde ved Haanden, som hun ledte frem for Baulundur og sagde: Din Trængselstid er nu forbi, Baulundur Finneson! Den Spot og Spee, som dig vederfaret er, haver du selv hevnet, men den Lykke, som dig her efter skal vederfares, bringer jeg. Den er dig ogsaa allerede for nogentid siden spaet af en Havfrue, og vil du vel mindes hvad hun sang om Farverne, om Kierlighed fra Himlen, og om den smilende Sommer. Denne din Sommer skal nu blomstre; og skal din rodmende og luende Edelsteen herefter bryde frem igiennem og lege med alle Farver, uden hvilket Spil den ogsaa kun vilde robe et dødt og glædeløst Liv. Her haver du din Alvilde, som Odin i Hlidstials, paa min Forbon, stienker dig for din Livstid; og naar du engang doer, da skal hun tage dig i sine kierlighedsfulde Arme og svinge sig op med dig til Valastials, hvor du skal

smedde straalende Drikkehorn og Garnister for Guder
og Einheriar!

Derpaas fremvinkte Freha den skionne Ovinde,
i den selsomme gronne Dragt af sammenflettede Blade.
Hon havde en af Jorden opgravet Stod i den ene
Haand, og en skarp Kniv i den anden. Da hun kom
frem, staae hun nogle smaae Skiver af Stoden og lagde
dem paa Baulundurs overstaarne Ankelsener, samt paa
hans udstukne Die; derpaas tog hun friske Blade af sit
Skjort og lagde derover, hvorefter hun aandede der-
paa. Da sagde Baulundur: Nu føler jeg fuldvel at
den hulde Eyr, Lægekunstens milde Disa, haver lagt
Haand paa mig.

Freha smilte i sit himmelblaau Klædebond og sagde
hertil: Naar Sielen har en vis og virkelig kier Gien-
stand, da kan Eyr læge, og Freha lyksaliggisre Hier-
tet i dennes Folkestab; men uden den maatte de hver
for sig blive grumme Valkrier, som Svanhvide og
Ulruna, der ikke lade sig noie med blot at dræbe paa
Valpladsen. Da hun havde sagt dette, traadte hendes
Ms, den blide Siosna frem, med de hulde Blik, de
halvtillukkede Dienlaage, og med Valmuekransen over
de morke Volk. Hun rorte med sin Finger ved
Baulundurs Die, hvorpaa han faldt hen i en mild
Sovn. Derpaas bragte Ulferne ham over Vandet, hen
i en frisk Lovhytte midt i Skoven. — Baudvilde løste
de af hendes Baand og lode Baaden drive til Land.

Baulundursov soet; men hen ad Dagningen
havde han en underlig Drom. Det kom ham for,
som om han laa i sin liere Hustru Alvildes Arme,
og at i det samme Slagfidur og Gigil traadte hedro-
vede frem for hans Seng, med blege Kinder, blodige,
og med foldede Haender, stirrende paa ham. — Da de
faae hans Lyksalighed, smilte de, og han mærkede det
var dem kiert. Slagfidur, den Aeldste, stod ham

nærmet og hviede sit Hoved hen over hans Leie, bestandig vinkende, som om han vilde tilkiendegive ham noget. Eigil var længer borte. Han havde sat sig paa en Steen udenfor Hytten, og talte uophørligt; men saa sagte, forvirret, og Ordene saa hurtigen i hverandre, at Baulundur ikke kunde forstaae et Ord.

Da Baulundur vaagnede, fandt han sig virkelig i sin liere Hustru Alvildes Arme. Men i det han hævede sine Dine i Beiret, saae han over sit Hoved en gron, stor, ghyngende Green af Lovhytten, netop i samme Stilling som han troede at have seet sin Broder Slagfidue, og ligesaadan vinkende. Eigil talede endnu bestandig de forblummrede, sagte, hurtig paa hinanden følgende Ord. Men da Baulundur vendte sit Hoved til Udgangen af Lovhytten, mærkede han, at hvad der havde givet Anledning til Forestillingen om Eigil, var et lidet Kildevæld, som rislede lige forbi Hytten. Over alt dette kom Taarerne Baulundur i Vinene; thi han havde elsket sine Brodre heit, og gierne ønsket dem den samme Lykke, som han selv besad.

Nu vaagnede ogsaa Alvilde, og da hun havde omfavnet sin Husbond, sagde hun: Uldentvibl, liereste Husbonde! vil du finde dig styrket efter denne Sovn, og ved dine forrige Kræfter. Gak derfor strax hen til Midudrs Gaard! Han sover endnu, og veed intet af hvad der er hændet. Men paa det at ingen skal kiende dig, og hindre dig Giemmegangen, men holde dig for en af Kongens Tienere, saa tag denne Kaabe over din Rustning. Siig ham derpaa, at Baulundur er brudt ud af sit Fængsel, og spørg ham hvad man skal giøre?

Om dette Forslag thiktes Baulundur godt. Han klædte sig i sit Harniss, tog Kaaben over sig, og kom saaledes uhindret ind i Kongens Sovekammer, da Dra-

banterne ved Døren holdt ham for at være en af Kongens Tjenere.

Baulundur traadte frem for Kongens Seng. Nidudr laa og sov og sselvede i Sovne. Baulundur raabte: Vaagner op, Konning Nidudr! Nidudr vaagtede og sagde: Hvo vover at vække mig af min konelige Sovn? Baulundur sagde: Bredes ikke! men en fælsom Hændelse er skeet igaar, som maatte mældes Eder. Hvi haver I ikke for længe siden dræbt Baulundur, saa var ikke det skeet, som nu er skeet. Nidudr sagde: Naevn mig ikke dette Navn! Jeg frhægter ham midt i hans Usselhed, thi siden han sendte mig de kostbare Skaaler er jeg blevet betagen af en stærk Feber, som ikke vil forlade mig. Mit Hoved fryser og Tænderne klappre i min Mund. Baulundur sagde: De Muslingeskaller, disse Skaaler ere gjorte af, vare dog intet imod de Perler, som de have hvælvet over, thi de vare Eders Sonners Pandeskaller, Herre! Deres Legemer kan I finde nedgravet under Blæsebælgen i Baulundurs Børksted, men Eders Dotter svømmer omkring i en Baad paa Dybet, hvis sammenhobede Bolger dog ikke vare nok til at astvette hendes Skamplet. Derpaa fortalte han hannem vidtloftigen alt hvad hændet var; fastede derpaa Kaaben til side, drog sit Sværd og raabte med hoi Rost: Og nu er jeg selv kommen herhid, du Nidring! for at give dig Banesaar. Hævede derpaa sit Sværd for at slaae Nidudr ihel. Men Nidudr var alt død af Skræk, og foer saaledes til Hel, hvor han nu bitales for alle sine Ildgierninger.

Baudvilde, da hun vaagnede, styrte sig i Soen, men Dronningen tog Gift, da hun hørte, hvad skeet var. — Herpaa udraabte Almuen Baulundur til Konge over alt Nidudrs Land. Han regerede i mange Aar, og var en ligesaa giefmild og sindrig Regent,

som en duelig Krigskæmpe. Han døde i en graa Alder, og ligger begravet i en Høi, midt i Ulfsdalen, hvor hans Gaard skal have staet. Inden i Høien finder man, endnu den Dag i Dag, en fæulkantet Bygning af store Kampestene. Paa Stenen mod Nord er der udhugget en Mand, med sammenlænede Been, som smedder et Sværd. Her holdtes ogsaa i mange Aar et Offer, og blev han anseet som en Gud efter sin Dod, da man troede at hans Hustru Alvisilde, efter Frehas Tilsagn, havde høvet hans Sæol i sine Arme op til Valhalla. Alle Smedde, naar de foretoge sig et svart Arbeide, anraabte gemeenlig først Baulundur; og havde man for nogle hundrede Aar siden i Sverrig, i det longelige Rustklammer, endnu det af Baulundur smeddede Sværd, med de blaa Edilstene, som altid længtes efter Kamp, og holdt sig i den dierveligen; men nu har det længe været borte! — Hermed endes Baulundurs Saga.

Alv og Gulhyndi.

Et Eventyr.

Worshipful the King

Volume 15

Fantasten svinger
 Sine lette Vinger,
 Svæver hid fra Ganges til sin Skiald;
 Kort var grønne Sommer,
 Hvide Vinter kommer,
 Folket samler sig i lune Hal.

Medenes Stormen tuder,
 Sneen slaaer paa Ruder,
 Brænder Arnens Flamme klar og huld;
 I den dunkle Stue,
 Ved den røde Que,
 Isoler Siclen sig saa underfuld.

Kold og mørk er Norden,
 Længer ned paa Jorden
 Onsker den Horfrosne sig at boe,
 Hvor i Floras Arme
 Solens bulde Barne
 Stedse gør ham lykkelig og fro.

Støvet sine Lænker
 Isoler tungt og tænker:
 „Var du dog engang saa lykkelig
 Sligt et Liv at nyde,
 Bilde Skiebnen yde
 Hvad Indbildungen kun onsker sig!“

Dg hvorfor da ikke?
 Livets Dieblifte
 Svinde hurtigt, som de hurtigt kom;
 I din Aand sit Sæde
 Har den sande Glæde,
 Isølsens og Tankens Helligdom.

Hvad du føler, tænker,
Dig jo Lykken stænker;
Det er virkelig, det lever du!
Lad da Stormen tude
Frygteligt derude:
Bundet er til Vintren ei din Hu.

Vil du ned til Syden?
Hør paa Harpelyden!
Skialden ved dit Ønske fryder sig.
Isen staer om Kysten,
Du kan ei til Østen?
Vel, saa kommer Østen op til dig.

Lad den indre Que
Vintrens Harme kne!
Himlens Ild jo smelter Jordens Is.
Kulden kan kun væ're
Kolesløse Siele.
Diget svinger dig til Paradiis.

I et broget Billed
Har dig Kunsten fillet
Livet frem paa sit bemalte Blad:
Overflod og Rosden,
Nydelsen og Doden,
Himmel, Herved, Kierlighed og Had.

Hvad dig her er skrevet
Har du ofte levet.
Bland ei Skialdens Digt med Barneis Tant!
Aanden kan kun samle
Sig det Ny af Gamle.
Æs, og du vil finde Diget sandt.

Kaldt fra Østens Strande
Mon Aladdin lande
Fort her hid ved Digterstibets Gang;
Musen smilte yndig!
Aly og Gulhyndy
Egne Børn af Skialdens Hjærne sprang.

sum ihåb. Væs døjs stand end nu medvist ved den høje
paa' det næste døgn. Det er dog ikke vist
hvem der vælger midlertidig i alle videnhedsbygning
og værdi mod og hængelundet til med andre bøn
og bønne, at hvilket manik som varetægts-
midlertidig, dermed børde ved anden dags
morgens vært, nu vil min gudstjeneste nu i morgens
stund end.

Aln og Gulhyndy.

Første Deel.

I Bagdad levede en riig Kiobmænd ved Navn Ibrahim. Hans eneste Son Aln, et ungt Menneste af fiedlne Egenstabber, var sin Faders Stolthed og Glæde, skiondt han kun lidet slægte Faderen paa. Denne satte sin Lyksalighed i at nyde Livet, og i den Driftighed, der hører til at staske sig Nøglen til alle jordiske Fortnielser: Rigdom; Sonmens Hu var derimod hen vendt paa Gransninger og Læsning. Han forlod fiedlen sit Kammer; først i Aftenkiolingen pleiede han at gaae ud af Byen, langs med Tigeren, til Zman Tzasers, en muhamedansk Helgens Grav, der stod i et rundt Tempel, omplantet af Dadler, en Fierding-vei fra Staden. Her satte han sig gierne i Skyggen, og havde sin Fortnielse af at betragte de Mennester, som gif ham forbi, for at holde deres Bon i Tempel. Især havde han, saavidt Sloret vilde tillade det, lagt Marke til en smækker og hndig Qvindestabning, der for det meste daglig gif til Moskeen med en Eldre. Han betragtede med Velbehag den indhyllede Skikkelse, med de hndige Bevægelser, og fulgte den gierne med Øjnene. Han havde flere Gange seet den knæle i Tempel og bede med Jver. Det lod ogsaa til, at den Ubeklendte ofte betragtede ham. Saas-

ledes var der, uden at han havde seet eller talt med hende, giort et eget Slags Bekjendtskab, der dog ikke videre adsprede Aliy i sin Grublen. Naar det mørknedes reiste han sig først, og gik da hjem Skridt for Skridt, med Dinene heftede paa Tigerens maanelyse Bolger, eller paa det friske Gronne ved Strandbredden.

Hvor er det muligt, min Son, sagde Faderen engang, efter en lang og lykkelig Reise, da han havde aspakket sine Kameleer, at du i saa ung en Alder saa reent slaaer dig fra Verden? Jeg priser din Flid; men glem dog ikke, at Naturen selv, næst vor hellige Alkoran, er den viseste Bog, med skønne Lærdomme paa hvert Blad. Hvad er Indsigt uden Erfarenhed? Har ikke En af vore Bise selv sagt, at Reisen er en Ild, hvorom det raa Kiod maa dreies, for at vorde spiselig og velsmagende?

Kiere Fader, svarede Aliy, overlad mig endnu et Par Aar til mig selv; naar jeg da træder ud i Verden, vil jeg handle med mere Kraft. J har set i, at Naturen er den viseste Bog; men den er ofte fresvet med saa uthedelig Stiil, at der hører stærke Dine til at see og læse. Hvad vi ikke selv kunnen, maa vi lade Andre giøre for os; og saaledes reiser jeg maa- ske ligesaa meget paa mit Kammer, som J paa Eders Kameel gennem Orkenen. Alle kunnen ikke reise; og hvis jeg, hvad en god Muselman er Religionen skyldig, kun ogsaa engang i mit Liv kommer til Mekka, saa var det mig maa- ske Reise nok.

Skiondt Ibrahim ikke var tilfreds med at høre sine Yndlingsmeninger modtagte, kunde han dog ikke andet, end billige den seldne Flid og Stadighed hos hans Son; heller ikke var det hans Faderforsængelighed ukiert, at høre Aliy udraabt af Alle, som kiedte ham, for et Monster paa et ungt Menneske.

Paa den anden Side vare Faderens Uttringer ikke uden Virkning paa Sonnen. Han begyndte at føle Forskiellen paa blot Forestilling og virkelig Nydelse, og naar han læste om noget Stort, Skjont eller Forunderligt, var han ikke længer saa ganske henrykt under Læsningen; han begyndte at ønske selv at opleve sligt. I en saadan Stemning steeg han da tidt op paa Alstanen af sin Faders Huus, hvorfra han havde fri Udsigt over Tigeren og den sandige Dal, til Biergene i Synekredsen, hvor han i klart Veir kunde stieline Ruinerne af det gamle Babylon ved Eupheat. Han kunde staar saaledes hele Timer, og drømme sig i de beshynderligste, eventyrligste Forhold.

Naar han nu gik sin sædvanlige Aftengang til Izasers Tempel under Daddeltræerne, forekom det ham eensformigt og smaaligt. Han troede at løse Foragt for sig i Blikket af Tigerens hurtigthenskyllende Bover, der havde giort saa uhyre Reiser fra Hoilandet i Asien, giennem aldrig seete Huler og Fielde. Naar han sad i Skumringen, kom det ham for, som om de skulpende Bolger, der styrtede mod Kiselstenene, fortalte ham Eventyr om Oprin, de paa fierne Steder havde været Bidne til.

Nu besluttede han igien at vandre ud til Ruinerne af Babylon, hvor han kun eengang tilsorn havde været i sin Barndom. Hans Fader, som fornøjede sig over den nykomne Lyst, og troede i den at spore Begyndelsen til en forandret Levemaade, gav ham gierne Tilladelse, at anvende nogle Dage paa denne Vandring.

Du vil i det Smaa finde et Billed af det Store, min Son, paa denne sorte Reise, sagde han; thi saa fort den er, mangler den ikke Afværling. Omegnen er ligesaa bebygget, som den brede Dal siden er sandet; ja den ligner en Ørk, indtil etter Biergenes grønne Tæppe møder dig, og byder dig ind i de behageligste

Skovegne. Jeg vilde holde det uforsondent at give dig en Formaning med paa Veien, dersom jeg ikke vidste, at unge Mennesker, som du, ofte med stor Omhyggelighed bestioeftige Indbildningen med ældgamle og langtfra værende Ting, uden at vide hvad der foregaaer ved Siden af dem. Vogt dig altsaa for at vandre over Heden mellem Bagdad og Babylon ved Nattetid; indret heller din Vandring saa, at du gaaer over den i Morgen- eller Aftenstunden. Det er et almindeligt Sagn, at en ond Land har kaaret denne Hede til Boslig, at han svæver over den om Natten, og har sin Lyft af at fordærve de Mennesker, som med deres Nærvarelse forstyrre hans natlige Sværmen. Sonnen lovede sin Fader dette; og efter at have ladet sig snore en Badsel paa Ryggen, tog han en Stav i Haand, og begav sig en Morgen tidlig paa Veien.

Han gik over den lange Skibsbro, der med stærke Jernlænker er fæstet over den rivende Tiger, der har faaet sit Navn Thir (en Piil) af sin Hurtighed. Alh flyndte sig giennem den temmelig forfaldne Forstad, og nu kom han til en smuk Moskee. I Nørheden af denne holdt den samme Caravane, med hvilken hans Fader for nogle Dage siden var kommen; den udhvilde sig til at fortsætte Reisen videre. Hvor selsomt forekom det ham, at giennemstreife denne bevegelige Handelstad, hvor Husene vare Kameler og Palladserne Elephanterne! Alh gik forbi en saadan Elephant, paa hvis Ryg var bygget et temmelig stort Huus. Det var Middagstid, og Barnene, som legede i Græsset, skulde op til Bords. Faderen, som stod nede mellem dem, tog nu det ene efter det andet og rakte det Elephanten; denne fattede det med sin Snabel, slyngede det langsomt og varligt i Luften, boiede Snabelen over Hovedet, og gav Barnet til Moderen i Døren deroppe, som imodtog det ene efter det andet, uden Tegn til Frugt og

uden at Bornene stregede, eller viste sig forstrekede. Denaabne Moskee var fuld af Mennesker, der deels talkede Allah for en lykkelig Hjemkomst, deels bade om fremdeles Held til at fortsætte Reisen. Alh opholdt sig hele Dagen i denne forunderlige Omgivning; mod Aften inbode ham nogle Kjøbmænd i deres Telt; hvor unge indianiske Karle og Piger dandsede under Trianglers og Vibers Lyd. De giestfrie Araber glædede sig ved at kunne byde ham et godt Aftensmaaltid og et mageligt Mattely.

Tidlig næste Dags Morgen begav han sig paa Veien igien i Kiølingen. Han vandrede over Heden, som var udyrket og ufrugtbar. Han fandt Formoelse i at arbeide sig gennem Sandet til frugtbarere Streninger, der som Landør laae i det gule Stov, med grøn Engbund, brogede Blomster og enkelte Palmer, der vederqvægtigt udbredte deres grønne Solstjærme, og som, formedelst den Husvalelse de gave, havde lige som noget Guddommeligt. Alh var begeistret. Det gaaer Araberen i sin Ørk, som Biergboeren paa sit Fjeld, som Oboeren ved Overblikket af det hellige Hav. Og har han end aldrig seet det saaledes før, saa finder han sig strax, som Fuglen, i sit Element, og overlader sig trostig til sin Naturdrift. Den overmodige Ingling spildte sine Kroester; Middagen kom, Heden blev trøkkende, Tørsten plagede ham. Alh islede med stærke Skridt mod de fierne Bierge, og ønskede, som hans Stammemoder Hagar i gamle Dage, at finde en Kilde paa Veien, for at slukke sin Tørst.

Han havde hørt om en Kilde i Nørheden. Hvor glad blev han ikke, ved at træffe paa en storre Jordstrækning end sædvanlig, hvor hyppige, men vantrevne Palmer omhvælvede en Brond. Det rislende Vand lokkede og pirrede Tørsten. Nu stod han for Kilden. Men man tænke sig hans Mismod, da han saae Rog

stige op af Boverne og lugtede Svovl! Fortvivlet over det feilslagne Haab, kastede han sig i Nærheden af Kilden, under Palmerne. Han folte sig mat af Heden, træt af Anstrengelsen, ogsov paa Dieblikket ind.

Han havde ikke sovet længe, før han blev vakt ved en stærk Rost. I det han slog Dinene op, blev han en Mand vær i linnet Kiortel, siddende paa en Kameel, der var behængt med Krukker og Læderflasker. Ulyksalige! raabte han, er I kied af Tert Liv, siden I paa saaletsindig en Maade vil ende det? Uly sprang op, og Manden paa Kameelen blev fast forstræklet; thi han havde ikke giort Negning paa at kalde den Sovende fra de Dode, skiondt han af naturlig Medlidenhed tilraabte ham. Hvad vil I? spurgte Uly, hvad Fare er der ved at slumre under disse Palmer i Middagsheden? Kiender I ikke denne Kilde? spurgte Manden. Nei, svarede Uly, og fortalte ham, hvor han var fra og hvor han vilde hen. Manden i Kittelen sagde: Det lader til at den onde Mand ikke blot driver sit Væsen her ved Midnat, men ogsaa ved Middag. Folg mig hen under hin Palme, som staarer længst fra Bronden, saa skal jeg husvale Eder med en kioslig Drik. Jeg boer i næste By, hvor endnu Vandet er saa slet, at vi daglig maae skiftes til at hente Vand fra Tigerstrømmen. Alle de Krukker og Flasker, som I her seer, ere fyldte ved Floden af Eders Fodestad. Jeg maa lee deraf, naar jeg betænker, at I kommer fra Tigeren til os for at drikke; ja at I selv udsøger Eder det allersfordærveligste Væld, der vel kan synes at have sit Udspring fra Helvede.

Disse Ord vilde strax vakt Ulhs Nysgierrighed, dersom ikke Torsten havde været større. Han gif hen med Manden, som rakte ham en Krucke, og sagde: Lædst Eders Tørst! sæt Eder saa op med mig paa Kameelen. Vi ere snart i min By, der kan I hvile,

og mageligt mod Aften gaae til Babylon. Alh talkede ham. Han steeg paa Kamelen, og de rede stiltiende afsted i Heden den øvrige Vei, indtil de komme til en langt større Sandoe, end Alh for havde seet, bevojet med Traer og bebygget med Hytter. Kun et bredt Sandstraede skilte den fra det gronne faste Land, som strakte sig frist ned fra Foden af Biergene imod Orkenen. Vandhenteren lod Alh gaae ind i sin Hytte, hvor de bøde hinanden vexelsidig til Gæst: hin ham paa en kloelig Sorbet, denne hin paa det gode Maaltid, han havde i sin Badsæk.

De havde neppe stillet deres Hunger og Torst, før Vandhenteren paa Alhs Begiering tog Ordet og sagde: Det underer mig, at I aldrig har hørt tale om Alh Hamamhs Kilde. I maae da vide, at denne Brond, som jeg sagde, i gamle Dage har været god, ja en Sundhedskilde, hvortil utallige Værkbrudne aarlig have begivet sig. Den er opkaldt efter vor hellige Profets Svigersøn Alh, som paa dette Sted engang skal have knælet, for at holde sin Bon. Da han nu, som en oprigtig Muselman, først vilde vaske sit Ansigt og sine Hænder for Bonnen, og intet Vand fandt i Nærheden, skal han, i Tillid til den Almægtige, have vredet Hænderne i det hede Sand; hvilket strax er lobet ham ned fra Fingrene, som de klareste Vandstraaler; hvoraf denne Brond har sin Oprindelse. Men de onde Alander, som fordærve alt hvad de kunne overkomme, efter Allahs besynderlige Langmodighed og skulste Hensigt, have med Tiden sat sig i Besiddelse deraf, især den føle Zelulu, der om Natten har sit Ophold paa denne Hede. Man mener, at han boer i denne Brond, og han har ikke alene fordærvet Vandet, saa det ganske har tabt sin lagende Kraft, men er endog vorden giftigt og dræbende. De Svovldampe, som opstige deraf, forpestede Lusten. I kan altsaa nok begribe,

hvor forfærdet jeg maatte blive, ved at see Eder slumre der. I kan takke Eders sunde Natur og den pludselige Hjælp for Eders Nedning.

Hvor bevoget blev Alh ved at høre Vandhenteren fortælle dette. Han trylkede hans Haand, og med Haandtrykket fulgte nogle Guldstykker. Den Fattige blev herover saa glad, at den Rige glemte sin mylige Fare over den Fattiges Glæde. Manden fulgte Alh et Stykke paa Veien; og nu havde Ynglingen ikke langt at vandre, inden han naaede behagelige Skove af Chypresser, Ahorn og Cedertræer, hvorigennem han gik ned til Ruinerne af det gamle Babylon, som laa ved den mægtige Flod.

Nu stod han i Midten af de vidtadspredte ubetydelige Levninger, bevoede med Græs og Mos. Nogle Stotter og Mure stode endnu ved Strandbredden og speilte sig i den roligt forbiflydende klare Euphrat. En Hyrde sad paa et Architrav og blæste paa Nørfløjte, medens hans Giedehjord trippede omkring og nippede det hoie Græs mellem Stenene. Kiender I dette Sted? spurgte Alh. — Jeg har min Hytte her i Nørheden. — Hvad betyde disse Steenbunker? — Her skal en gang have staet en gammel Stad. — Kan I intet fortælle mig derom? — Nei, det har været her saa øde i lang Tid; hverken min Fader eller min Bedstefader kunne erindre sig det anderledes. Alh stod hensunken i Tanker. Det kom ham rorende for, at see den unge Hyrde sidde paa Stenen, som den sorglose Nutid paa Oldtids Grav, ved Randen af Tidens forbilende Strom, den paradisiske Phrat, der saae Adams og Bahylons Fald, og som endnu ungdommelig rullede hen med sine friske Bolger. Ethvert usædvanligt Præg i de hensmildnende Steenklodse begeistrede ham; og han tænkte ligesaamet derved, som den unge Hyrde intet, der plukkede Græsset af Stenene med Alh, ikke for at

læse Indskriften, men for at give sine Gieder, hvad de ikke selv kunde næae.

Han begav sig henimod Aften igien paa Veien til Bagdad. Med Hovedet fuldt af Betragninger streifede han over Heden. Den skjonne Aften opmuntrade ham; det var klogt og klart, og Bagdad laa ham allerede, da han var gaaet nogle hundrede Skridt, saa tydeligt for Øjne, at han ikke kunde andet end give sig god Tid, i den Tanke, at han kom tids nok. Han opholdt sig længe paa de hndige Sandser. Maanen gik op, og skinnede saa klar, at den næsten gjorde Nat til Dag. — Saaledes glemte han ganste Tiden; han følte sig træt; og da han noget borte saae en stor Steen med et udhugget Sæde, kunde han ikke lade være, at sætte sig der med Haand under Kind, og stirre hen i den rolige, klare, kloge Ørf. — Palmerne fusede i Binden over hans Hoved. Men man forestille sig Alhs Forstørrelse, da Binden med eet lagde sig; thi han hørte Kilden risle nogle Skridt derfra og lugtede de fæle Dampe, som Blæsten for havde vistet til den modsatte Side.

Forfærdet sprang han op og løb over hundrede Skridt tilbage. Han mærkede, at det pludselig trak op til et truende Uveir. Ved det svage Maanelhs, der hvert Dieblik truede med at skjule sig bag thkke fra Horizonten drivende Skyer, kunde han netop skjelne, hvad Bei han skulle hjem. Han ilede afsæd, og fordomte den Vane, der bragte ham til ved mindste Anledning at slutte sig ind i sit eget Indre, som en Aftensblomst, uden at tænke paa, hvor han var, eller hvad der foregik omkring ham. Det blev alt mørkere og mørkere; Tordensherne skulste Maanen; stærke Skrald rullede over hans Hoved; ingen Regndraabe faldt. En heed Wind fusede gennem Ørken og oprørte Sandet, saa Alh idelig maatte lukke Øjnene. Lever der virkelig onde Nander, tænkte han, som kunne skade Mennes-

skene? Nei, Uskyldigheden er det sande store Salomons Seigl, som selv ei den skrækkelige Eblis formaær at bryde! — Han havde neppe utalt dette, før et forsærdeligt Bælmoreke twang ham til at staae stille. Pludselig stode Himmel og Jord i en bleg Lue; en tækst Lynstraale knittrede over hans Hoved og slog ned lige ved Siden af ham i et huult Tre. I det samme brast skyllende Regn fra Skyerne, og Alh styrte bedøvet af uhyre Tordenstrald til Jorden. Længe laa han saaledes. Endelig blev altig roligt, og han hævede etter sit Hoved. Men hvor forfærdet blev han, da han i den mørkeblaa maaneklare Nat saae en uhyre fort Kæmpe staae for sig paa Heden. Den vanskabte Hovedknub ragede hoit op i Lusten, og med et stort blegtfunklende Øie i Panden betragtede han Alh. Alh vilde flygte, men Forfærdelsen bandt ham fast til Stedet. Skielvende stirrede han etter paa den uhyre Kæmpe, som han meente vilde knuse ham. Hvor glad blev hans Forundring, da han opdagede, at den frygtelige Skikkelse ikke var andet, end en lang kulsort Sky, den sidste Levning af Tordenveiret, med et Hul i Midten, hvorigiemem just Maanen straaledes. Denne Opdagelse gav ham Modet ligesaa hurtigt tilbage, som han havde tabt det. Han indsaae at det Hele ikke var andet, end et Naturspil, der formodentlig ofte gientog sig i denne lumre Dal, og som havde givet Almuuen Anledning til Overtro. Han skyndte sig afsæd med nye Krøster; og det varede ikke længe, forend han etter med et let Hjerte gik over Tigerbroen, glad over saa lykkeligt at have tilendebragt sit Eventyr.

Men den sorte Zelulu, (thi det havde virkelig været ham, der havde sit Spog af at forblinde den selvkloge Yngling) stirrede smilende efter ham med det gloende Øie, og lœ saa det skielvede i Drønenens Palmer. Derpaa rystede han Mankerne paa sit uhyre Ho-

ved, foldende de store Luftmasser af sit Legem i sig selv, og svævede hen over Brenden, hvor han forvandlede sig til en Skytotte, og sank ned med et forfærdeligt Hyl. — Fra nu af besluttede han at besnære og fordærve Ynglingen, hvem vi ville bede Allah bevare med, hvad han selv kaldte, det store salomoniske Seigl.

Aly fandt ved sin Hjemkomst Huset i største Forvirring og Bedrovelse. Hans Fader var ikke tilstede, og da han spurgte efter ham, kunde Ingen svare for Suk og Taarer. Hvor er min Fader? raaakte han, er han død? Bringer mig i det mindste til hans Liig! Ulykkelige Son, sagde en gammel Slave, ei engang hans Liig under den grusomme Skiebne dig at see. I dette Dieblif modtager han det dræbende Slag af Skarprettens Haand; den ødle Ibrahims Legem er maaskee alt lastet for Ravne og Orne. Aly stod maalslos og bleg. Aarsagen til den ulykkelige Begivenhed var følgende:

Saa billig og god en Mand Ibrahim end var, bar han dog et uforsonligt Had til Hussain, Kadi i Bagdad, og denne igien til ham. Man pleiede i Byen at nævne Ibrahim og Hussain, naar man vilde anføre et Exempel paa to uforsonlige Fiender. De vare opdragne i Huus sammen efter Forældrenes Dod hos en felles Paarorende. Intet er verre, end naar Menner af ganste forstieligg Tænkemaade ere nødte til daglig at omgaaes. Uvenslabet og Naget vorer meer og meer; Santalen er en evig Feide. Hussain var stolt og mørk, Ibrahim munter og levende. Nu irtettesatte de hinanden jevnlig. Hin kaldte denne letsindig og vellystig, denne hin kold og selvkiærlig. Da de bleve ældre tog Hadel til. Deres Formynder havde en deiligt Datter, hvilken de begge, som Sonner af Familien, havde Leilighed at see. Ibrahim blev forelsket; haabede Gienkiærighed og Faderens Samthukke. Men da Hus-

sain med sit gode Nemme, sin Flid og Driftighed, svang sig op til en anseelig Øvrighedsbetiering, fuld med — imod Ibrahims Formodning — pludselig den skionne Mirzas og Faderens Da. — Ibrahim var ude af sig selv; for at hævne sig tog han kort derpaa to Koner; den ene skænkede ham Aly med Tabet af sit eget Liv. Mirza levede nogle Aar med Hussain, inden hun gav ham en Datter. Nu hengik der en rum Tid; Mirza dode, og Adskillelsen, der koler Had saavel som Vensteb, havde ogsaa næsten udslukt den muntre Ibrahims Had. Men et Tilfælde viste snart, at det endnu var fristt hos den stolte Hussain; og denne Opdagelse giord atter en Olie i Ibrahims Ild, som det lod til at kun Doden kunde slukke.

Ibrahim kom for to Aar siden tilbage fra en Reise, og bragte iblandt andre Kostbarheder et indisk Guldstof, hvis Lige aldrig var seet. Hussain hørte tale derom, og da hans Datter var voret op til en af Bagdads skønneste Piger, satte han sin Faderstolthed i, ved alle Kunstens og Nigdommens Midler at smykke dette deilige Barn. Han havde i Forbigaaende seet Stoffet i Ibrahims Bod; men da han ikke selv vilde kiobe det, sendte han en Slave til Kiosemanden, med Begiering, at han skulde overlade ham Toiet. Ibrahim betragtede dette, som det første Skridt til Forsoning, og da han var af et blodere Sind end Hussain og meget vel tilmode over sin lykkelige Reise, rakte han Slaven Toiet, uden at tage noget deraf, og lod ham bede Hussain modtage det til en Grindring om gammelt Vensteb. Kort derpaa kom Slaven tilbage med Toiet og sagde: hans Herre havde fundet sig meget fornærmet over, at en Borger vovede at byde Radi Forærlinger, hvilket altid meer eller mindre maatte ligne Bestikkelse. Et saadant Forhold kunde ikke finde Sted mellem en Øvrighed og hans Undergivne. Ibrahim

skulde sige, hvad han vilde have for Stoffet; Kadi var i stand til at betale det, skjondt han ikke aarlig, som en Kræmmer, slæbte sig Rigdomme hjem paa Kameler. Dette stolte Svar opbragte Ibrahim aldeles. Han tog Guldstoffet af Slavens Haand, og i det han skielvende sonderrev det, raabte han: Siig din Herre, at saaledes sondecriver jeg de sidste Traade af vort fordums Vensteb. Saaledes oprykker jeg de Blomster, Barn-donmen havde virket i vort Livs gyldne Grund med Rode! — Om Aftenen silde, samme Dag, da dette var skeet og Ibrahim alt længe havde lukket sin Bod, hørte han det banke. Han gik hen og lukkede op, men fandt ingen. Neppé havde han sat sig ned, forend det atter bankede; han lukkede atter op, men saae intet meei end første Gang. Fortrydelsig vilde har gaae ind igien, da det bankede langt stærkere end de twende forrige Gange. Nu sprang Ibrahim hurtig hen og rev Doren op, i den Tanke at tugte den Uforstammede, som vovede at giække ham. I det han aabnede Doren, saae han en smuk midaldrende Kone staae for sig, klædt i Sort, med en Stok i Haanden. Hvad vil du? raabte Ibrahim. — Jeg har en Bon at giøre dig, min Son, sagde hun. — Nu da? — Jeg har en smuk Datter, som skal have Bryllup om nogen Tid; men jeg er fattig og kan ikke phnte hende, som hun fortienier. Giv mig det Guldstof, som du sonderrev i Morges! Det er godt nok endnu til os; for dig har det tabt sin næste Værdie. Maar vi miste vores gamle Venner, blev hun ved, maae vi føge nye blandt Fremmede! — Ibrahim, som var gavmild, gav hende Toiet. Hun betrags-tede det opmærksomt, og sagde: Det har lidt stor Brost og Bræk! det vil koste Flid og Ullmage at she sammen igien! dog kan det bedres. — Derpaa hilste hun Ibrahim venlig og gik. Han havde ikke seet hende siden.

Fra nu af gav den opbragte Ibrahim sin Harem daglig Lust i heftige Ord mod Hussain; hvad han sagde, blev bragt denne med Tilsætninger af tjenstfør-dige Alander, og den suyende Kadi luredes kun paa en Leilighed til at hævne sig. Denne gaves ham hurtigere end han selv havde troet. Harun al Raschids menneskelige og milde Regering, saa velgjordende den for Resten var, havde dog i visse Henseender ubehagelige Folger for ham. Den store Hob, som sielden frivilligt ledes af det Gode, havde neppe mærket, at den ikke slavisk behøvede at skjælve for den venlige Kas-lise, for den med dumdriftig Forvoovenhed begyndte at dadle hans Handlinger og bagtale ham. En Tidlang lod han det gaae hen som uhørt: men Uforstammen-heden tog til; al Raschids Blod, der, saa ædelt det var, dog ikke ophørte at være saracenist Blod, begyndte at loge; og nu kundgiordes pludselig en Advarsel: at hvo som understod sig at laste Kalifens Handlinger, skulde straffes paa Livet. Denne Forkyndelse udkom et Par Dage efter Ibrahims Hjemkomst, samme Morgen, da hans Son gif til Babylon. Han havde meget at bestille, blev den hele Dag i sit Huus, og kom først henimod Aften hen i en Khan, hvor han daglig pleiede at tilbringe nogle Timer. Han havde ikke talt med noget Menneske endnu idag og kiendte intet til Forord-ningen. Neppe var han traadt ind, forend en Uds-raaber kom igennem Gaden og besalede, at Enhver skulde begive sig til Side, da Zobeide, Kalifens lie-reste Hustru, kom forbi med sine Slavinder, for at gaae i Moskeen. Ibrahim, der var oprømt og just ikke pleiede at veie sine Ord, sagde: Man siger, Harun al Raschid er den viseste Mand; kan ogsaa vel være, at han besidder sieldne Egenskaber; men i Henseende til Dvindfolk er han det skræligste Kiod og Blod, jeg har kiendt. Jeg har en Son paa tyve Åar, som i

den Henseende er ti Gange visere end han. Det var bedre, blev han ved, Kalisen spærede sine Kræfter noget mere til sig selv, end at sæde dem paa sine Efterskommere.

Neppe havde Ibrahim sagt disse Ord, før han blev grebet af Kadis Tjenere og bragt for Hussain. Man tænke sig den arme Ibrahims Skæf, da han hørte sin Dødsdom. Han bad Hussain for deres Barndoms Venstabs Skyld, at redde ham Livet. Vort Venstab, svarede denne kold, har du selv senderrevet. Her ere Vidner paa dine Ord; jeg kan ikke redde dig; alt hvad jeg kan giøre, er næste Divansdag at bringe dig for de Troendes Behersker, der har besat at se den første Overtræder af sit Bud, og at være tilstede ved hans Henrettelse.

Dette var Aarsagen til det bedrovelige Budstab, der modte Ali ved hans Hjemkomst. Han stod bedøvet af Skæf, først en Herold fra Kalisen vakte ham. — Bringer du mig hans graahærdede Hoved? raabte Ali; har allerede Boddeloren blodfarvet de thynde Solvhaar? Jeg bringer dig til din Fader, svarede Budet; Kalisen har tilladt ham at tage Afkleed med sin Son, før sin Dod. — Han lever endnu? raabte Ali, og ilede til Slottet. Da han kom ind, saae han Kalisen paa sin Throne; foran ham paa Trappet knælede Alihs Fader med bagbundne Hænder; et Solvbælten stod i Nærheden, og Skarpretteren havde allerede uddraget sit brede, skarpe Sværd. Ali trykkede sin Fader i sine Arme. Jeg kan ikke omfavne dig, min Son, sagde den Gamle, mine Hænder ere bundne; men jeg doer for dig. Faderlierligheden lokkede mig hine Ord af Munden, som berøve mig Livet. Loser ham, sagde Kalisen, lad ham omfavne sin Son, før han doer! Ali lastede sig ned for Kalisens Throne: Giv mig min Fader tilbage! raabte han. Jeg beklager Eders Skæbne,

sagde Harun al Raschid; men jeg har svoret en Ged:
 Dens Blod skal flyde, som fremdeles foragter min Hoi-
 hed og mine Belgierninger. O, saa er der endnu Ned-
 ning, raabte Aly. Er jeg ikke Blod af min Faders
 Blod? Lad da mit Blod flyde for ham, saa falder
 jeg som et Offer for din Hævn, og min Dod løser
 dig fra din Ged. — Unge Menneske, hvad tilbyder du
 mig? sagde Kalisen mørk; tro ikke at røre mit Hjerte
 med et almindeligt Kunstmørd! Hvad jeg har besluttet,
 staar fast, og ved den almægtige Guds Navn, dine
 Taarer formaae ikke at boie mig! Aly knælede. Hug
 til! raabte han til Slaven, idet han udstrakte sin Hals.
 Hvad gior du, min Son? sagde den Gamle. Jeg efter-
 signer min Fader, svarede Aly. — Nei, raabte Ibra-
 him, staan ikke mine sorte regnfulde Vinterdage, staan
 din unge Baar, mit Barn, der endnu længe kan smykle
 Jorden! — En gold Ørk med en græsselfig Blodplet,
 sagde Aly, hvorpaa mit Øje evig vilde stirre, var Livet
 mig, hvis du saaledes fulde beroes mig. — Og din
 Elskede? sagde Kalisen; hvor vil hun vride sine hvide
 Hænder! — Hersker over de Troende, jeg har Ingen.
 — Hvorledes? du elsker ei endnu? Har den almæg-
 tige Elskov endnu ei henrevet dit Hjerte? — Jeg elsker
 Allah, min Fader, dig min Fyrste, selv i min Dod;
 thi jeg veed, at du est ellers god og retsferdig; jeg el-
 skede Naturen, Menneskene og alt Blomstrende; men in-
 gen Øvinde havde endnu vundet min Kierlighed. —
 Saa har jo altsaa Ibrahim Ret! sagde al Raschid
 smilende; saa est du jo virkelig visere end Kalisen.
 Staer op! blev han ved; ingen af Eder skal døe.
 Ibrahim har jo ikke overtraadt mit Bud; thi han
 kiendte det ikke. Han har heller ikke prælet med sin
 Son paa Kalisens Bekostning, min Ged fordrer ikke
 hans Blod. Tilgiver mig Eders Dodskærl! En Fyrste
 har sielden Lejlighed til med egne Øine at see ind i

det skulste Hierte. Kun paa den store Dørtærskel mellem Livet og Døden forsvinde alle Forhold; kun saaledes kunde jeg lære at kiende Eder, som jeg nu hýder. Och hiem, ærlige Ibrahim! du est af saa sund og munter Natur, at denne Ølystelse ikke vil have farlige Folger for dig. Og du, vise Aly, sagde han smilende, om et Åar vil jeg tale med dig igien, og da see, om du endnu er ligesaas viis som nu. Da han havde sagt dette, lod han dem gaae hiem og sendte dem kostbare Forøringer.

Til hint Oprin havde Hussain været Dievidne. Man tænke sig, hvorledes den udmarkede Naade maatte opflamme hans Had, og med hvilken Triumph Fader og Son begavé sig hiem.

Ibrahim levede nu atter roligt med sin Son, som paanh hengav sig til sine Studeringer. En Dag kom en Slave op til Aly, og bad ham komme ned; hans Fader havde klobt ham Noget paa Torvet idag. Aly gik ned, og forundrede sig ikke lidet ved at see en lille Banslabning staae for sig i Slaveklæder, med en hoipullet Turban paa Hovedet, prydet med brogede Haneficære. Han havde en Pukkel paa Ryggen og paa Brystet, bleggraae Kattesine, hvormed han skælede; Næsen hang ham, som en rodblaae Drue, ned over Mundens. Forresten var han munter, sund og frisk, med samt sine Pukler; og med det høire trekantede Die betragtede han Aly opmærksomt, medens det venstre trak sig ind og stirrede paa sin egen Næsfrog.

Medens Aly forundrede sig over dette Monster paa menneskelig Hæslighed, kunde hans Fader ikke bare sig for Latter. Er jeg ikke kommen i en lykkelig Tid paa Torvet i Dag? raabte han: en Time sildigere vilde været for fulde, slig en Rist var der om ham. Jeg kan takke min Hurtighed for, at jeg sik ham for tohundrede Guldstykker. Tænk engang, min kluge Son!

du indslutter dig mellem dine fire Vægge, for som en Bi at indfuge den høieste Viisdom og Lærdom; og dog skal denne pukkelryggede Slave, der ikke har haft megen Tid til at sidde inde og læse Boger, være saa lerd, efter alle Kyndiges Forsikring, at Ingen i hele Arabien eller Persien ligner ham. Man kan ogsaa see det paa ham, Viisdommen brækker ud af ham til alle Sider, saadan indvortes Overflodighed maa der være. Tag ham med dig! Jeg skænker dig ham, til en Medhjælp i dine Studieringer og til en lystig Adspredelse i dine ledige Timer.

Da Aly stod med den vanskabte Slave paa sit Kammer, og denne saae den Mængde Boger og Papirer, der laae rundt omkring, foldede han sine Hænder og raabte ivrigt: Den viise Konfuzius maa vel sige: „Salig er Den, som kiender sin Bestemmelses Hensigt! Den Bei han skal gaae for at naae sit Maal, stiller sig banet for hans Die. Uwished og Twirl vige fra ham, saasnart han beträder denne Sti; Fred og Ro bestroe ham Veien med Roser.“ Men han maa ogsaa sige: „Ulyksalig Den, som holder Treets Grene for Rodder, dets Blade for Frugter; som holder Skyggen for Bæsenet, og som ikke veed at skille Middelet fra Hensigten.“

Hvad vil du sige dermed? spurgte Aly. — Den Fordærveligste blandt Menneskene, siger Sadi, blev den Anden ved, er en Lærd, som ingen Nutte gior med sin Lærdom. Jeg hører en Molle klappre, men jeg seer intet Meel. Et Ord uden Værk, er som en Sky uden Regn, som en Bue uden Stræng. — Aly vilde preve om Slavens Kundstab gik over slige Læresætninger, som han hyppigt forte i Munden; han undersogte ham, og blev forundret over hans Lærdom i den arabiske, persiske, indiske og chinesiske Viisdom. Hvad hedder du? spurgte Aly. — Da min Moder havde født mig, sagde

Pukkelryggen, syntes hun jeg var saa god at kiende, at jeg intet Navn behovede. Hun troede, man nok kunde skille Buksen fra Faarene, uden at hun bandt den et root Baand om Halsen. — Est du en Mahomedaner? spurgte Aly. — Mahomed kunde hverken læse eller skrive! Mithra er min Guddom. For den boier jeg mine Knæe; ei mod Opgangen i Østen, men mod Nedgangen i Vest. — Saa tilbeder du Solen? — Solen selv er kold, avler først Varme med den jordiske Luft. Ilden har skionne gule Vokker, funklende Nine, den opsliver Alt med sin Kierlighed og brænder skionnest om Natten. — Et Navn maa jeg dog give dig, sagde Aly. Jeg er ligesaa lille, vanfør og hæsslig, som den berømte Lokman, sagde Slaven; og han var ligesaa klog og vidste ligesaa meget som jeg. Esop gik det ligedan. Mange mene, at disse To have været En. Hvad To vare, kunne Tre være med. Kald mig Lokman, og troe paa Sjælevandringen! Det er den sparsomste Tro, som sætter Skaberen i mindst Be kostning.

Aly vidste ikke om han skulde smile eller forarge sig over denne formastelige Spog. Han vidste ei engang om det var Spog; thi alt hvad den Pukkelryggede, (som vi ville kalde Lokman) sagde, var blandet med en vis krampeagtig Alvorlighed, der rigtig nok hyppigst gik over til bidende Spot.

Om Aftenen læste Aly høit følgende Sted i Zo roasters Viisdom:

Almagtens Kraft er til fra Evighed.
To Engle lyde Almagt: Dyd og Lust,
Af Lysets, Mørkets Blanding, steds i Kamp.
Bandt Dyben Sei'r, fordobles Lysets Glands;
Bandt Lust, da hæver Muslimet sorten Hoved.

Slig Strid bestaaer til Verdens sidste Dag;
 Da dommer Allah Vast til evig Oval,
 Til evigt Lys, til evig Glæde Oyd, —
 Og aldrig blandes Lys og Mørke meer. —

Da Alh var kommen til dette Sted, sif Lokman,
 der var i Bærelset, saa heftigt Næseblod, at han
 maatte gaae ud. Alh saae ham ikke mere den Aften.

Om Morgenens tidlig vaagnede han ved en Sang
 fra Haugen, hvortil hans vinduer vendte. Han hørte
 en flingrende, men velovet Stemme synge:

Baaren smiler med det Grønne,
 Blomsterknuppen rømmer smukt;
 Men for alt det friske Skionne
 Er Alhasis Hierte lukt.

Vigens elstovsfulde Miner
 Et bevæge kan hans Bryst;
 Under syrtede Ruiner
 Søger han den svundne Lyft.

Ei han som et Barn vil lege
 Med en nysudsprungen Mø;
 Kun hans Hierte kan bevæge
 Hvad der minder om at døe.

Hist paa Træets gamle Stubber
 Sidder han, af Beemod tung.
 Dæk din Barm, han hader Knupper;
 Søde Glut! du er for ung.

Ei han Læbens Rose kysser,
 Ei han kiender Kierlighed,
 I de længstforladne Dysser
 Lider han hvad Oldtid leed.

Hulde Lyft, som eengang kommer,
 Eengang fun, i Ungdoms Aar,
 Gaa! han kiender ei din Sommer
 Meer, end han har kiendt din Vaar.

Aly gif ned i Haugen og sandt Lokman siddende under et Tre med en Strengeleg i Haanden. — Snyger du ogsaa? spurgte Aly. — Dersom Uglestrik kan kaldes Sang, sagde Lokman, saa synger jeg, som Skovens befriedede Sanger. — Din Either klinger smukt. — Det lærte den af et Faar, da en Ulv slog Kloerne i dens Indvold. — Hvad var det du sang? — En mat Rive over et stort Emne, giort af een af de Poeter, som bestandig bede os at tage Villien for Evnen. Skal jeg synge Eder En endnu? Aly tillod ham det, og Lokman sang:

Sygelige Daarstab du!
Som i svimle Fantasier
Til Erindringen dig vier
Uden Daad og uden Nu;
Siig, hvad vil, hvor vil du hen?
Til Førgangenhed igien,
Hør at finde hvad du statter?
Arme, hvad er da din Skat?
Skyggen i en Febernats,
Som i Drømme blot du fatter.

Om nu virkelig du stod
Hist i Østens Purpurblood,
Stod du da i Morgenröden?
Her den er, og hist er Doden
Mellem Oldtids Taageslud,
Mellem Fremtids Straalebrud
Kan du kun Regnbuen finde.
Nærm dig — og den vil forsvinde!
I dit Die staaer dens Skær,
Altid fiern og altid nær.

Nyd da Livet sundt og stort!
Saa har dine Helte giort.
Hæng vemondig ei ved Sorgen,
Drøm ei bort din Føraarsmorgen!
Livets Tre er dig forundt,
Frugten gior dit Hierte sundt.

Vogt dig for den skumle Stamme,
Som gior Stovet altfor viis!
Slangen leer — og Paradis
Lukker sig med Bredens Flamme.

Denne Sang kiender jeg, sagde Aly, og den har ofte huet mig; men jeg veed ikke, den taber sit Værd og slinger mig sthgt i din Mund. Det kommer mig for, som om jeg saae Slangen i Paradis, der havde flynget sig om Livets istedefor om Kundskabens Træ, for at faae Adam til at synde! — Lokman sogte at skule sin Misfornøielse ved at tvinge vilde fantastiske Toner af Strængene.

Aly gik tidt ud igien til Tzasers Tempel, og Lokman fulgte ham. Hvorfor gaaer du altid ad denne Vej? spurgte Lokman engang; ere de andre Forstæder ikke ogsaa smukke? — Jeg kiender dem ikke saa godt som denne, sagde Aly; disse Omgivninger høre aldeles til min Barndom; ethvert Skridt minder mig om et Dieblik af mit foregaaende Liv, og har for mig noget usigelig kiert. — Næste Dag, da de skulle gaae ud sammen, havde Lokman aflagt den smukke Dragt, Aly havde foræret ham, og atter behængt sig med sin gamle lasede Slavekiortel. Hvad er dette? spurgte Aly; hvorfor har du taget disse Pialster paa igien? Har jeg ikke givet dig en smuk og anstændig Dragt? Forlad mig, min Herre, sagde Lokman: jeg kiender ikke min Dragt saa godt som denne; disse Omgivninger høre aldeles til mit foregaaende Liv; ethvert Hul, enhver Rist minder mig om et Dieblik deri, og har altfor mig noget usigelig kiert. — Aly forstod ham, og fandt, at han ikke havde saa ganske Uret. Løb hjem, sagde han, og skift Klæder; kom saa igien og gaae, saa vil jeg skifte Vej med dig.

De gik siden sammen ud af den modsatte Port, der vendte mod en anden Krumning af Tigerstrømmen.

Hør være mange private Hauger omgierdede af høie Mure; men mellem disse dog smukke Alleer og Steensbænke, til Lise for den Vandrende. Aly satte sig paa en saadan Bænk, da han havde vandret noget omkring, og faldt som sædvanlig i Tanker. Da han vaagnede af sin Grublen, vilde han spørge Lokman om Noget; men han saae ham ikke; han var derfor nødt til at kalde flere Gange.

Den Lille kom frem af en tyk Hække, der stod ved Muren. Kom dog, Lokman, raabte Aly, du maa sige mig Besked om Noget. — Slight lader sig ikke beskrive, min Herre, svarede Slaven, kom selv og see! — Hvad skal jeg see? — Just det, som ikke lader sig beskrive. Vil du høre luslidte Lignelser om Kinder som Moser, Læber som Rubinier, Tænder som Persler, Hænder som Lilier, en Barm som oversneete Granatsæbler, Dienbryne som Negrnbuer? Kom selv og see, saa vil du finde en Uforlignelighed, der, da den er vindlig, formodentlig ei engang altid ligner sig selv. — Aly ilede til Busken, hvor han giennem et Hul i Muren kunde see ind i en deiligt Hauge, med herlige Vandspring i Marmorbækken. Paa en Græsbænk sad den yndigste Lovindestabning; andre skionne Piger omringede hende, saaledes som de blegere Himmellys omringede Aftensstjernen. Hendes Ungdom blomstrede virkelig med al den Glads og med alle de sieldne Farver, der ellers i Naturen kun findes hos de meest forskellige Ting, og som Lokman paa orientalsk Biis havde opregnet. Men foruden alt dette, opdagede Aly en Ande paa hendes Læber, en Aland i hendes Øje, som hverken Rubinien kan funkle eller Diamanten straale. Uskyld og barnlig Munterhed oplivede hendes Nasyn; hendes Bevægelser varer saa naturlige og lette som Zephyrens; og af den Venlighed, der herskede mellem hende og hendes Opparterinder, sluttede Aly sig til hendes Huldsalig-

hed. — Aly stod henrykt i Bestuelsen af denne Skionhed. Han troede at see et Mirakel fra Himlen, hvilket intet Under er, naar man veed, at dette var den første qvindlige Deilighed, han havde seet uden Sloer. Pludselig overtrak sig hans Ansigt med en hei Rødme. Han skælvede, i det han forlod Muren med vakkende Skridt og vinkte Lokman, at han skulle følge ham. Denne kunde ikke holde sig fra atter at lige ind, og merkede nu at Slavinderne være bestioftigede med at afslæde den Skionne. De lange Haar rullede allerede ned over de blottede Skuldre, og det hvide Lin flagrede lost om det deilige nogene Bryst. Tienstvillige Hænster løste den Smekkres Belte. Paa alle Tilberedelser var det klart, at hun vilde betiene sig af det kielige Bad i Aftenstunden. — Herre! raabte Lokman, bi dog for Allahs og Profeternes Skyld, og drif Skaalen ud; det Bedste ligger paa Bunden! — Aly tog ham forbittret ved Armen, og fastede ham tilside. Disse uskyldige Under, sagde han, skulle ikke vanhelliges af Kierligheds flammende, mindre af Vellystens skælende Vie.

O, du er ikke klog! raabte Lokman, og fulgte ham fortrydlig. Du kniber Læberne sammen for Mamma i Orken, du forsmaer en kielig Drif paa Heden, naar den bydes dig! Du er ingen Muselman. En Muselman er vellystig, og elsker sandselige Glæder: Profeten har tilladt ham dem i denne, lovet ham dem i den tilkommende Verden.

Profeten har ikke befalet, hvad han har tilladt, sagde Aly. Som Engelen tog den sorte Draabe ud af hans Hierte, hvori Spiren laa til den dievelske Sæd, saa kan ogsaa Dydens Engel rendse hvert Memestesk Hierte. — Du er ingen Muselman, sagde Lokman; hverken Krig eller Elskov begeistre dig. — Nei, svarede Aly, men Heltemod og Kierlighed. — Neis til det taagede Europa, raabte Lokman; du er ingen Assiat;

Nazareeren fra Bethlehem har forført dig. Din Dyd er ikke Daad, kun Afholdenhed; dit Liv er en langsom Forberedelse paa Doden.

Aly taug af Fortrydelse og gik; dog glemte han snart Lokman. Den skionne Pige paa Græsbænken svævede stedse for hans Mine i sin hele Unde; men saa levende som han saae hende, onskede han dog intet mere, end at forstærke sig Indbildungen ved et virksligt Giensyn.

Han kunde neppe oppebie næste Dags Aften; da den kom, gik han (uden at tage Lokman med), ikke til Tzasers Tempel, men til Steenbænken og Haugenmuren.

Han satte sig først paa Bænken, og efter tankte, hvem denne Haue kunde tilhøre? Derpaa gik han nogle Gange op og ned ad Alleen mellem Murene; og da han ingen saae, kunde han ikke holde sig fra at standse ved Hækken; ja til sidst fandt han sig drevet til at giennembryde den, og at see ind giennem Hullet paa Muren. Han saae intet; Haugen var forladt, altig stille. Paa Græsbænken, ligeoversor ved Vandet, laa en Rose. Aly onskede sig den. Han forestilte sig, at hun havde plukket den, at den var falden af hendes Bryst. Men hun dog ikke skulde komme? tænkte han, og gik atter et Par Gange op og ned; derpaa gjorde han igien et Forsøg paa at see ind.

Som han stod allerbedst, pikkede der ham pludselig Nogen sagte paa Skulderen; han vendte sig om, og en venlig midaldrende Kone stod for ham. Hvad seer du efter, min unge Herre? spurgte hun ham smilende. — Aly var forvirret. — Jeg vil spare dig Svaret, fortsatte hun; din lille Dwærg har været her i Morges tidlig, og talet med mig om Alt. Min Frue længes ligesaa meget efter at see dig, som du at see hende. — Uden at vente Svar, tog hun Aly, som forvirret fulgte, ved Haanden, og ledte ham ind giennem

den aabenstaende Haugedør i en tæt Lovhytte, hvor hun forlod ham ved Indgangen. Den skønne Gulhyndh kom ham imode, iført et tyndt sort Taftes Klædebond med sorte Ørmer, der forhøjede den naturlige syldige Hvidhed af hendes Arme, Hænder, Hals og Bryst. Hendes Haar flod hende i lange Flætninger ned ad Ryggen; et bredt Belte besat med Edelstene slængte sig om den smalle Midie.

Du vil forundre dig, min Herre, sagde hun med naturlig Urvungenhed, over at være bragt paa denne Maade til en ung Dvinde, du ikke kender. Jeg maa synde mig, jo før jo heller at sætte dig ud af en Twivl, hvori du muligen kunde svære, til Skade for mig. Viid altsaa, at ingen Marsag, hvorför jeg eller du behøve at rødme, driver mig til at giøre dit Beskientelskab. Dette række Skridt skeer, som den eneste mulige Maade, hvorpaa jeg kan lære et Menneske at kende, hvis aandlige Samtaler og behagelige Omgang jeg saalænge har ønsket, at jeg umulig længer kunde modstaae Fristelsen, da Tilfældet kom mine Ønsker imode. Du maa desuden vide, det er ikke forstegang, vi sees; vi have alt længe kendet hinanden.

Aly forundrede sig meer og meer; han vidste ikke hvad han skulde svare. Den Skønne tog et langt halvgjennemsigligt Slør, som laa i Nærheden, der havde en smal Rift for Ansigtet, fastede det over sig, gik nogle Skridt frem og tilbage, og sagde derpaa: Kender du mig nu? — Aly studsede; det var hans ubekendte Veninde fra Tzasers Tempel. — Jeg er vis paa, at du nu kender mig, sagde hun; mit Navn er Gulhyndh, jeg har alt længe kendet dig; og bedre end du troer. En from Dervisch, med hvem jeg daglig talede i Templet, har fortalt mig meget godt om dig. Jeg kan ikke nægte, blev den skønne Gulhyndh rødmende ved, hvad han forsikrede mig lader dit Udseende

til at holde. Min Ummie, (den Kone, som lukkede dig ind, og som var mit daglige Folgeskab) er en Christen. Hun har opdraget mig. Jeg maa beundre den Maade, hvorpaa Frankerne opdrage deres Kvinder. De udvilde, de danne ogsaa deres Land. Vi stakkels Araberinder ere fordømte til at sidde som Fanger i Buret. — Men jeg kan ikke holde det ud. Min gode Maria har begyndt min Opdragelse; og jeg beder dig, ødle, unge Muselman, som langt overgaaer dine Fevnlige, at fuldsende den.

Det var umuligt andet end at disse Ord maatte giøre Indtryk paa Aly. Elskværdige Ubeklendte, raabte han, ved Allah sværger jeg dig: jeg skal giøre mig værdig til dine gode Tanker, og aldrig misbruge din Tillid. — Nu kommer det kun an paa at udfinde en Forklædning, hvori jeg daglig kan see dig. Spiller du noget Instrument? — Jeg forstaaer at spille paa Either, svarede Aly. — Fortræffeligt! raabte Gulhyndh; min Fader har lovet, at jeg skulde lære dette Instrument. Han har tilladt mig, i min Ummes Nervørelse at modtage daglig en Times Undervisning af en frankist Slave. Denne Slave maa du være. Vil du det? — Skonme Gulhyndh, sagde Aly blussende, jeg er allerede din Slave. Gulhyndh rodmede. Du sætter dig alt i din Charakteer; du figer mig Artigheder, sagde hun; det er en Feil, Frankerne have; i saa Henseende staae vi Østerlændere over dem, vi sige reent ud vor Hiertens Mening. Det gior ogsaa jeg, sagde Aly, jeg har ikke fornægtet min Natur. — Nu atter? raabte Gulhyndh leende; jeg mærker, du er fleskere, end jeg havde tenkt; jeg har maastee gjort ilde i at komme dig saa oprigtig imode.

Nu blev der aftalt, at Aly skulde skaffe sig en frankist Dragt, og komme igien næste Dag, med en Either. Maria lukkede ham ud. Hun bad ham tilgive

Vokman, som af Iver for sin Herre havde handlet uden Besaling. Den henrykte Aly lovede det. Han spurgte hende, hvem hendes Herskerinde var? — Saa kier som hendes og din Lyksalighed er dig, sagde Maria, sporg aldrig om hvem hun er. Lad det være dig nok, at hun hedder Gulhyndh. Hun veed ikke mere om dig, end at du hedder Aly. Det Dieblik, I begge vidste meer, vilde vende al Eders Glæde til Sorg. Aly maatte sværge hende, at han vilde undgaae at vide meer. Han islede nu hen at kise en skion Ether, og ventede utsaalmodig næste Dag paa den Time, der atter aabnede ham Doren til hans jordiske Paradis.

Den kom; han traadte ind i Haugen og blev ført i Lovhytten, ligesom igaar; kun at Maria idag blev tilstede, og holdt sig i Nærheden af Indgangen til den lange Lovsal, der hvælvede sig langs med Haugemuren. Gulhyndh kom ham imøde med langt større Pragt end sidstegang. Hun var paa persiffl Viis ifort thynde, brogede Silkeklæder, der hang løst om Legemet uden Belte. Det skionne Ansigt var omsvøbt med mange Rader ægte Perler og steenbesatte Spender. Paa hendes Fingre havde hun Diamanter, indlagte i Solvringe; (thi Moshemedanerne tor ingen bære af Guld). De gronne Stromper sluttede sig hædigt om de velskabte Been; og paa de smaae Fodder havde hun gyldne Skoe. Hun smilte og sagde: Troe ikke, kære Aly, at jeg har ifort mig denne Dragt af Forsængelighed. Min Fader, som under Pragt, har mylig været hos mig, og jeg sik ikke Tid til at omklæde mig, inden du kom. Bi et Dieblik, saa skal du strax see mig her igien, som jeg var igaar. Thi denne Prydelse er ikke selskabelig; jeg kan ikke dreie mit Hoved for Edelstene, og ikke bevæge Fingrene for Ringe. Din Bærling maa være naturlig kledt, naar hun skal modtage Underviisning paa den skionne Strengeleg, som jeg seer, du har bragt med

dig. — Da hun havde talet disse Ord, gik hun bort med Maria. Alh stirrede efter hende; og skøndt han ønskede at se hende i den simpelere Dragt, maatte han dog udraabe med Hoisangeren, da han saae hende træde ud af Lovhytten i de rige Prydelse: Hvor deilig er din Gang i Skoene, du Fyrstedatter! Dine Kinder staae livsaligt i Spenderne, og din Hals i Kæderne. Dine Dine ere som Duesine mellem dine Flætninger. Din Rankhed er som Palmetræet, og din Barm som Bindruerne. Min Due i Klippekloften! viis mig atter din Skabning, lad mig høre din Stemme! thi din Stemme er sød, og din Skabning er elskelig."

Det varede ikke længe, før hun kom igien i det sorte Klædebond. Hvor langt deiliger var hun saaledes! — Mellem Barmens svulmende, halvdælte Hævinger, som blinddede Allys Dine med deres Sne, hang en Rubin, der var blodrød af Forbittrelse, fordi den maatte staae tilbage for hendes Læber. En Sølver-lilie flyngte sig gennem hendes Løkker. Hun tog Guitarren i Haanden og sagde: Lad os ikke spilde Tiden! Du skal ikke have taget den med forgiæves; du maa virkelig lære mig at spille. — Alh maatte vise hende Fingersætningen. Hvor skælvede han ved at børre de hvide Hænder, ved at tage om de trinde Finger. Hun glædte sig som et Barn, ved at kunne gribe de første Accorder. — Hvilen Sødhed ligger der i Grundtonernes Samklang, raabte hun. Skønne Gulhyndy, sagde Alh, de hellige syv Toner klinge ligesaa himmelst i deres naturlige Forhold, som de hellige syv Farver straaler os fra Negrnbuen. Alt, hvad vi høre og see, er ikke andet end Gientagelsen og Omflæstningen af disse. — Hvorfor har dog Profeten forbudet Instrumenternes Lyd i Moskeerne, spurgte Gulhyndy. — Mennestestemmen, sagde Alh, er det skinneste, Gud værdigste Instrument; Profeten har troet at burde

øfste Allah det Bedste. Vi, skionne Gulhyndh, ville ikke forsmaae Strengelegen i det jordiske Liv; thi den understøtter og hæver den svage Rost, den forbinder Mennesket med Naturen.

Det var Aften, og Solen daledede; den kastede sit sidste Skin ind i Lovhøtten. Vi maae nu skilles ad, sagde Gulhyndh, i det hum rakte ham Guitarren; spil og syng mig til Aftsked en Sang! Allys Dine stirrede ud i Aftensrøden, han præluderede længe i sagte Toner, derpaa hævede han sin Rost:

Ton, føde Strenge! tolk med Eders Klang,
Hvad ei min Sang
Formaaer at ytre for min Skabers Throne;
Kling, hulde Lyd, et Echo af min Rost;
Og smelt mit Bryst,
Og understøt min Andagt med din Tone!

Tolk, som i Træet, i den dunkle Dal,
En Nattergal,
Din Kierlighed, mens al Naturen sover!
Lad risle, som i Aftensolens Blod
Den klare Flod,
Med sod vemodig Soulmen dine sover!

Hvad intet Sprog at tolke var ifstand,
Du tolke kan,
Forstaet saavidt som Himsens Bue hvælver,
Naar Læben hæver og det fulde Bryst,
Er Ordet tyft;
Men Strengen taler kraftigt naar den stælver.

Ally havde saaledes flere Gange Lejlighed til at see Gulhyndh, og hver Dag blev hun ham elskværdigere. En gang fandt han hende bleg og forgrædt. Maria maatte gaae. — Skionne Gulhyndh, spurgte han, hvad fattes dig? — Jeg vil sige dig det, Ally, svarede Gulhyndh, jeg maa. Tilgiv en stakkels Skabning, som ingen Ven har paa Jorden. Den ædle Siel, der

Inser dig af dit Ansigt, gav mig fra første Dieblik,
jeg saae dig, Mod til at fortroe mig til dig. Naar
du har hort mig, vil du bedre end nu forstaae, hvor
nødvendigt det var mig, at soge dit Raad og din For-
trolighed. Aly lyttede opmærksomt til, og Gulhyndh
vedblev:

Min Aunne, har jeg sagt dig, er en Christen!
hun har et godt Herte, har havt megen Deel i min
Opdragelse, jeg har hende meget at talke for. Kun i
een Ting har jeg fra min tidligste Ungdom ikke kun-
net seie hende: hun har villet omvende mig til den
christne Tro; men den Lærdom, min Moder gav mig
som Barn, har lukket mit Herte for hendes Over-
talelser. Dog har hun ofte sat mig i stor Urolighed;
og skjønt det ikke lykkedes hende at omvende mig til
sin Religion, saa har hun dog gjort mig vakkende i
min egen. Profeten, siger hun, udelukker den qwind-
lige Deel af Menneskene fra sin Himmel. Hvad stræ-
ber du efter? I dette Liv behøver du ingen over-
naturlig Hjælp, og i det andet Liv er den dig nøgtet.
Men selv i dette, hvad est du vorden ved Mahomed's
grusomme Indretninger? For dit Gistermaal — en
indspærret Fugl i Buret; og naar du er givt: en
ulykkelig Qvinde, som deler en velystig Thrans Kunst-
beviisninger med hundrede Andre. Folg mit Raad!
tag dine Juveler og flygt med mig til Europa! Min
Familie er stor og lykkelig, mit Land skjont og frugt-
bart, dets Qvinder i den høieste Agtelse. Mange Yng-
linge ville kappes om at behage dig, og falde sig lykke-
lige ved at saae din Haand. Den christne Kirke op-
tager dig med Glæde, som en elsket Datter, i sit Skiod,
og hisset venter dig den evige Salighed.

Gulhyndh holdt et Dieblik inde, for at høre om
Aly vilde sige noget; da han taug og med venlige
Dine opmærksomt betrakte hende, blev hun ved: Jeg

vilde maaskee ikke have været stærk nok til at mod-
 staae hendes Overtalelser, hvis ikke en forunderlig Om-
 stændighed var kommen mig til Hjælp. I en sovnlos
 Nat, da jeg laa paa mit Leie i den engsteligste Kumi-
 mer og Samvittighedsangst, faldt jeg pludselig i den
 sydreste Slummer. Jeg drømte, at Loftet adskilte sig
 i mit Kammer, og at der nedsvævede en hndig Fee til
 mig paa en Nosensky, som opfyldte Bærelset med Bel-
 lugt. Hun var klædt i en himmelblaa Silkefjortel,
 over hvilken flod et gienmænsigtigt Flor, indvævet med
 Solvstierner. Paa hendes Hoved bar hun en Krone
 af Diamanter og et Scepter af Smaragder i sin Haand.
 Hun boede sig over mit Hovedgierde, berorte mit Hoved
 med sit Spir og sagde: „Bær trostig, min Datter!
 flygt ei, og fornægt ei din Tro. Dyden er en Blomst,
 som vører under enhver Himmel. Bær trofast, uden
 at forsage! Jeg lover dig en Ungersvend, som skal
 elské dig og være dig tro; han skal være af Ismaels
 Stamme, som du, og boe i dine Paulumer.“ Da hun
 havde sagt dette, forsvandt hun. Jeg har ofte seet
 hende siden, naar jeg var bedrøvet; hun svævede da
 blot ned og betrakte mig et Dieblit smilende, hvilket
 gav mig Styrke for mange Dage. Men i to Maane-
 der har jeg nu ikke seet hende, og Maria søger dag-
 lig at overtale mig. Saaledes traf jeg dig i min
 Nod. O, Alh! forlad ikke den frugtsomme Hind, der
 tager sin Tilflugt i dit Læ.

Hvorledes havde det været Alh muligt, længer at
 tvinge sine Følelser? Gulhyndh! raabte han, denne
 Ungersvend har du fundet, som den gode Fee lovede
 dig, dersom du vil noies med min Kierlighed og Tros-
 skab. — Alh, sagde Gulhyndh, lad ikke Medlidsheden
 for en Ulykkelig bringe dig til at troe, at du elsker
 hende. — Jeg har hidindtil ikke vidst, hvad Elskov
 var, svarede Alh; men dersom det er en Følelse, som

fortrænger enhver anden, og gior den kiere Gienstand til det eneste Onskelige paa Jorden, saa elster jeg dig. Gulhyndy kunde ikke tale, hendes Arm omfylngede den Lykkelige, og han drak den sodeste Salighed i det første Aks. — Men Aly, sagde hun, efterat de havde fattet sig af den voldsomme Glæde, du maa dog flygte, dog forlade dit Fædreland, hvis du elster mig. O, Allah! hvor kan jeg forlange det af dig? sagde hun sukkende. Nei, nei! jeg handler mod min gode Fees Varsel. Hun lovede mig en Beiler, med hvem jeg ikke behøvede at flygte; som skulde boe med mig i mine Pauluner. Al, Aly! det er umuligt med dig; og uden dig er Verden mig intet. — Fat Mod, Gulhyndy, sagde Aly; min Fader er en riig, anseelig Mand; jeg kiender ikke din, men han vil intet have mod vort Givtermaal, naar den rige Ibrahim beder om dig til sin Søn, og bringer den forlangte Brudegave.

Han havde neppe talet disse Ord, før den forstærkede Maria kom hurtig løbende og raabte: For Guds Skyld, mine Born, fatter Eder, saa kiert Eders Liv er Eder. Din Fader kommer, raabte hun til Gulhyndy. Spil! sagde hun til Aly. — Aly tog Guitarren, og havde neppe grebet nogle Toner, før Hussain Kadi hurtigt traadte ind i Lovhytten. Man tænke sig Alys Forfærdelse! Guitarren var nær falden af hans Hænder. Hussain betragtede ham opmærksomt. — Er det den græsse Slave, min Datter, spurgte han, som din Aunne har slaffet dig til Underviisning i Musiken? — Ja, min Fader, skælvede Gulhyndy. — Du er rort? Du har grædt? Hvad vil dette sige? — Min Fader! han har spillet og siunget en Sang or mig, som inderligt har bevæget mig. — Er han slig en Meester i at opvække Folelser? sagde Hussain. Spil, Christenhund! lad os høre, om du ogsaa kan bevæge mig! — Tilgiv din Slave, Herre, sagde Aly; Folelser

lade sig ikke fremvinge; for at den hulde Kunst skal komme gisore sin Virkning, maa Stemningen i Forveien være hos Horeren.

Du forstaaer altsaa at stemme i Forveien? spurgte Hussain, i det han betragtede Aly med et giennevorende Blik. — Aly taug. — Est du en frigiven Slave? — Ja! — Hvo har voeret din Herre tilforn her i Bagdad? — Aly nævnte et Navn. — Du seer mig mere ud til at være en Araber, end en Franke, sagde Hussain med betydeligt Estertryk. — Aly vilde tale. — Ja, det er saa! raabte Hussain; jeg kiender det forhadte Ansigt, de afstadelige Træk igien. Han greb bleg til sin Side, men savnede Sværdet. — Bi et Dieblik, sagde han med tilsyneladende Kulde, jeg skal strax være hos dig igien. — Han løb ud af Lovhytten og klappede i Hænderne ad en Slave. Da endnu ingen kom, stundte han sig op til Huset. Aly og Gulhyndt bare i den yderste Fortvivelse. — Kom, min Elste! raabte hun, i det hun omfavnede ham; kun igienem sin Datters Hjerte skal han finde Veien til dit. — „Det var intet haardt Skold!“ raabte en høs Stemme oppe paa Muren. „Kom, Herre! red dit Liv, og erkliend din Tieners Trostlab!“ — Aly slog sine Dine i Beiret, og saae Lokman sidde strævs over Hauge-muren, med en Strikfestige, som han hurtigt hidsede ned til ham. Aly omfavnede sin Elstede og sogte en Redning, der ligesom kom fra Himlen. Han stod snart paa den anden Side af Muren med Lokman, der bragte ham om et Hiorne i Skul under nogle tykke Buske. Da det var mørkt, stundte han sig hjem med Lokman, takkende ham for hans Trostlab og for hans kielke Mod.

Det Forste, Aly derpaa gjorde, var at tale med sin Fader og at aabenbare ham Alt. — Dersom du har din Son kier, sagde han, saa overvind dit Sad! Gaa med mig til Hussain, begær hans Datter for

mig, roek ham Haanden til Forlig! Lad Eders Børns Kierlighed forbandle Eders Fiendskab til Venstskab. — Er det muligt, min Son? raabte Ibrahim; kan en Lidenstab saa aldeles henriive dig, at du glemmer der-over, hvad du skylder din Fader? Jeg skulde fornede mig for din Fornoiselses Skyld? — Er det da at fornede sig, at forsoner sig med sin Fiende? — Jeg har eengang giort et Skridt til Forsoning, som blev skindigt afviist, og jeg har svoret ved Allah, saa vist som Guldstoffet blev sonderrevet, at Hussain for evig skulde være revet fra mit Herte. Fat dig, min Son! Tving din Lidenstab! Der ere skionne Piger nok i Bagdad. Jeg er riig, og kan klobe dig deilige Slavinder; men tænk aldrig paa en Forening med Hussains Blod, det var en Forening mod Naturen; din Bryllupsdag vilde vorde din Faders Dødsdag.

Alt hvad Aly bad, saa hialp det ikke; den ellers blide Ibrahim blev saa opbragt, som han aldrig havde været mod sin Son, og han vendte ham Ryggen med de Ord: Tie og glem din Daarlighed, hvis jeg ikke skal forbande det Vieblik, da din Moder fødte dig til Verden. Den, der elsker Hussains Datter, kan ikke elske mig; jeg maa betragte en Saadan som min Fiende, der har lagt Raad op imod mig.

Aly var alene i Fortvivelse. Lokman nærmede sig ham. Hvad er du bedrovet over? spurgte han. Skiebnen nægter mig min Lyksalighed paa Jorden, sulkede Aly. — Naar har Skiebnen nægtet dig den? spurgte Lokman; det maa have været, da jeg ikke var tilstede. — Gaa bort, raabte Aly; er jeg ikke usykkelig nok, at du endnu altid blot skal komme med din Spot? — Jeg kommer ikke altid blot med Spot, sagde Lokman, jeg kommer ogsaa undertiden med Strikkestiger! — Tilgiv! raabte Aly, Smerten bragte mig til at glemme din Belgierning. — Nei, sagde Lokman, jeg tilgiver

Alt, undtagen enfoldig Hielpeloshed. — Og er jeg da ikke hielpelos? — Ingen kan hielpes lettere end du, naar du selv vil. — Aly betragtede ham forundret: Spøger du, eller er det dit Alvor? Er der en Veitil Nedning? Tael! — Har du da reent glemt Kalisen og hans Naade? spurgte Lokman. — En Straale af Haab faldt i Alhs mørke Sjæl. Gak til Kalisen, sagde Lokman, aabenbar ham Alt! Det vil fornsie ham, det vil smigre ham, at du endelig ogsaa er fanget i Kierligheds Næt. Du har fundet Naade for hans Vine, han vil lee og give sine Befalinger; et Ord af ham er Grundvolden til din Lylle. — Aly fattede Mod, dog sagtnedes hans Glæde ved noiere Eftertanke. Han tænkte paa Hussains Harme og hevngierrige Sind. Skal jeg gaae, maa det være strax, sagde han: imorgen er det for silde; Hussain er ond, han er Kadi og har Magt til at sætte sine onde Forsætter i Værk. — Saa gaae endnu i Aften! raabte Lokman.

Aly svobte sig i sin Kaabe og gik. Det var alle rede temmelig silde; men det var smukt Veir, og Maanen skinnede. Da han kom til Palladset, saae han det funkle med utallige Lys og hørte Musik. — Af, tænkte han med et bange Hjerte: Kalisen giver en Fest i Aften; der er intet Haab om at face ham i Tale, og i Morgen er det for silde. — Hvad han troede, blev stadfæstet af Dør vogternes Ord; de sagde: Kalisen talede ikke med Nogen saa silde; han maatte komme igien i Morgen. En af dem raabte: Hvad kan denne Fremmede have at tale med Kalisen om? Hvi har han svobt sig i den store Kaabe og kommer ved Nattetide? Forvirring er i hans Ansigt. Hvis det var en Forrøder, som vilde myrde Kalisen i en hemmelig Samtale? Jeg holder det for bedst, at vi bringe ham til Kadi, at han bliver i hans Huus i Forvaring i Nat; i Morgen kan man jo lade ham los igien, hvis

han findes uskyldig. I dette Forslag samlykte adskillige af de Andre. Det er ikke førstegang, sagde de, at sligt Forsøg er gjort: Kalisen er for hoihiertet til Misstanke; men det er hans Tieneres Pligt at sørge for hans Sikkerhed. — Man tænke sig Alhs Forstrækelse, da allerede nogle af Bagten lagde Hænder paa ham, for at bringe ham til Hussain. I sin Forvirring rev han Kappen tilside og raabte: Jeg er Alh, Ibrahims Son! Kalisen kiender mig, og har viist mig udmerket Unaade. Jeg har noget Vigtigt at tale med ham om; og I ville paadrage Eder hans høieste Unaade, hvis I behandle en fredelig Borger som en foragtelig Losgiænger! — Til Lykke for Aly kiendte En af Bagten ham; paa dennes Ord lode de Andre ham gaae, med den Forsikring: det var umuligt i Aften at tale med Kalisen, han maaatte komme imorgen igien.

Aly gik i sin Forvirring en tidlang op og ned ad Gaderne. Han visde ikke med uforrettet Sag vende tilbage til sin forbittrede Faders Huis. Han havde Alt at befrygte af den opbragte Kadi. I denne Sorg satte han sig paa en Bænk ved Tigerfloden.

Han havde ikke siddet længe, for han saae trende Dervischer med langsomme Skridt at komme op ad Ga- den. De hilste ham, men han blev det neppe vaer. Den ene nærmede sig ham og satte sig hos ham, mens de andre fortsatte deres Wei. — Bliv ikke vred, min Herre, sagde Oldingen, at jeg, uden at kiende dig, tiltaler dig saa frit; men naar man intet Beklendtskab har, saa maa man giøre sig det. Vi ere Dervischer fra Basra, hidreiste for at tale med Kalisen i et vigtigt Grinde. Uheldigvis ere vi komme for silde, han giver en Fest i Anledning af en ny Slavinde, som han har faaet i sit Harem, og vi maatte forlade Slottet med uforrettet Sag. Vi havde haabet at komme sove i Slottets Forgaard i Nat; men denne Giestfrihed er

af Omsorg for Kalifens Sikkerhed heller ikke mere tilstædt. Nu have vi vandret omkring over en Time, og endnu ingen Plads fundet i noget Herberg. Jeg er den Eldste og den Trætteste. Tillad mig at hvile lidt ud hos dig her; maaske mine Staldbrodre imidlertid ere lykkeligere i at finde Huusly.

Det gior mig ondt, sagde Aly, at jeg just i Aften aldeles ikke er stemt til at more Nogen med mit Selskab; men hvis du gaaer til min Faders Huus, (han nævnte Navnet og Gaden,) saa vil han med Guestfrihed modtage Eder og gierne beholde Eder hos sig, saalænge I ere i Bagdad. Bille I gaae med, skal jeg vise Eder Beien. Det er desuden ikke godt at vi op holde os saalænge paa Gaderne; thi Kadis Tienere have Befaling, at grike alle dem, som findes her over en vis Tid om Natten. — O, for Kadis Tienere have vi ingen Nod! sagde Dervischen; Kadis Tienere giore sig i Aften tilgode, i Anledning af den Lykke, som hans Datter nyder. — Hvad vil du sige dermed? spurgte Aly. — Gi, svarede Dervischen, det er jo just hende, som er bragt til Kalifen; det er for hendes Skyld Festen holdes. Dersom den Kierlighed varer ved, som Kalifen blev optændt af, ved at see hende førstegang, saa kan hun giore sig Haab om at vorde optaget mellem hans kierreste Hustruer. — Det er umuligt! raabte Aly. — Det er vist og sandt! blev den gamle Dervisch ved. Faderen har selv bragt hende til Kalifen; og udbedret sig det som en Maade for sin Troskab, at han vilde optage hende mellem sine Slavinder endnu i Aften, og giore hende til sin Medhusten endnu i Nat. — Hvad? raabte Aly; ha, jeg maa tale med Kalifen; han maa give mig hende tilbage. Jeg nedhugger Bagten, hvis den sætter sig til Modvarge; jeg nedhugger Kalifen, og derpaa hende og mig selv. — Unge Men nester, er du rasende? sagde Oldingen; vil du begaae

den skammeligste Misgierning? Vil du myrde de Troendes Behersker? Den blotte Uttring er jo allerede den høieste Majestæts-Forbrydelse. — Jeg gaaer, raabte Aly smyfende, jeg kan døe med Gulhindh, men jeg kan ikke overleve hendes og min Vanere. — Hvad Vanere? sagde Dervischen, maa det ikke være hende den høieste Ere at sluttet i Harun al Raschids Arme? — Himmel og Jord! raabte Aly og vilde bort. — Vi dog et Dieblik, sagde den Gamle; saml din Fornuft, kom til dig selv igien! Er det muligt, blev han ved, at een og samme By kan indslutte to Mennesker af saa høerst forskelligt Sindelag? Dig har en hurtig Forelskelse giort til en blodgierrig Tiger, og der er en Yngling her i Byen, ved Navn Aly, der skal være et saadant Monster paa kold sindig Afholdenhed og Fornuft, hvad Kierlighedsager angaaer, at hans Nægte endogsaa er naaet til os i Basra. — Denne Aly er jeg selv! raabte den Ulykkelige. — Du Aly? Umuligt! Aly er jo viis. — Den høieste Biisdom er Kierlighed, raabte Aly. Men hvad staaer jeg her og spilder Tiden hos dig; og imidlertid — ha! — Han rev sig los fra den gamle Mand og vilde til Slottet. — Siden det da er dig, sagde Dervischen, og du har saadan Hast, saa vil jeg ikke opholde dig. Men dersom Lidenstabben tillader dig at høre et fornuftigt Ord, saa hør: Du har, uden at kiende os, tilbudet os Mattely; derfor ere vi dig Forbindtlighed skyldige. Som fromme Maend er det desuden vor Pligt, at helspe enhver Retstroende med hvad vi formaae. Jeg seer hisset mine Staldbrodre komme tilbage. Hør mig! Hølg med os! Vi ville bringe Eder til Kalisen. Dit Forsæt, at nedfable Bagten, er en Affindighed, som du selv med en Draabe koldere Blod maa forkaste. Vi ville gaae med dig. For at faae Aldgang, ville vi sige, at vi komme fra Statholderen i Basra om vigtige Ting. Naar vi

da staae for Kalifen, ville vi, som Religionens og Pligtenes Talsmaend, faste os for hans Fodder og udbede os din Brud. Maaskee rore vi ham. Maaskee rores han af din Tilstand; hvis ikke er der jo endnu Tid til at giøre alt, hvad Fortvivelsen byder dig.

Aly talkede den gode Dervisch for sit Tilbud. De tvende andre blevne snart underrettede om Sagen og vare strax ligesaa villige som den Förste; men det kostede dem meget at faae Aly til at samthfkle, der, saa forstyrret han var, dog indsaae, hvad de for hans Skyld udsatte sig for.

Det kostede dem ikke meget at komme ind; da de havde talet et Par Ord med Bagten, lod den dem uhindrede gaae forbi, og visste den ældste Dervisch Arhodighed. Man førte dem gennem flere Bærelser i en prægtig Sal, klar af utallige Vorlys. Salen var fuld af unge Dwinder, som forlystede sig med Spil og Dands; men Allys Nine kunde endnu hverken opdage Kalifen eller Gulhyndy. Hvor ere de? sagde han blegnende til den ældste Dervisch. — Kalifen er formodentlig gaaet ind i sit eget Bærelse med sin unge Brud, sagde denne smilende: arme Aly, jeg frøgter, vi ere komne forfilde. Aly svimlede; i det samme gav den gamle Dervisch sig hoit til at lee, tog Hætten af Hovedet, lod sin Kappe falde, og stod nu som Harun al Raschid for Aly, i sin fyrstelige Pragt! — Vise Aly, raabte han, skal jeg saaledes see dig her igien, i en Tilstand, hvori du ikke er et Haar visere end din Kalife? — Med disse Ord tog han ham ved Haanden og førte ham ind i et Sideværelse, hvor Gulhyndy strax kom ham imode. — Modtag din Brud af min Haand, sagde han, hun er din, og jeg opgiver ganske min Ret til hende. Dog vil jeg ikke handle egenmægtigt i denne Sag: jeg har sendt Bud efter Eders Fædre, og haaber at overtale

dem til at samthölle. — Han havde neppe talet disse Ord, før man bragte Hussain og Ibrahim.

Hussain! sagde Kalisen streng, jeg har Marsag til at være høiligt fortørnet paa dig. Du har ikke bragt mig din Datter for min Skyld; du har brugt mig som et Middel til din Hævn. For at hindre Alhs og Gulhyndhs Egteskab har du offret mig denne Pige, som vilde været ulykkelig, dersom ikke Fortvivlelsen havde givet hende Mod til at aabenbare mig Alt. Giv dit Samthölle! Det er den eneste Maade, hvorpaa du igien kan vinde min Maade.

Hersker over de Troende! svarede Hussain, du har Magten; men du est god og retfærdig, og vil ikke misbruge den. Fra det første Dieblik seg saae, at min Datter vilde vorde skion, besluttede jeg, hun skulde enten tilhøre dig eller Ingen. At jeg saa pludselig blev nødt til at fuldføre min Beslutning, var denne Ynglings Skyld, en Son af min affagte Fiende, der ikke forlangte min Datter tilagte, men har lummeligt sneget sig ind i mit Huns, for at forføre hende. At jeg gav dig, hvad jeg troede for godt til nogen Ander, kan umuligt fortorne dig. Du er dit Folks Fader, og vil ikke i Unaade forskyde din Slave, naar han i sin Nød tager sin Tilflugt til din Beskyttelse.

Jeg veed den hele Sammenhæng, sagde Kalisen, Gulhyndh har fortalt mig Alt; jeg veed, hun har underrettet dig om det samme. Gior ingen Udslugter! Min Villie er, at du og Ibrahim skulle forliges og giøre Eder selv og Eders Born lykkelige!

Min høieste Ulykke, svarede Hussain, vilde denne Forening være. Doden er mig fierere. Jeg beder dig, min Herre! dersom jeg har viist dig nogen Trost og Flid i min lange Dieneste, saa belon den med, ikke at berove mig mine Faderrettigheder. Berov mig ikke Villien over mit Barns Skæbne!

Hun kan ikke vorde min Hustru! sagde al Raschid. — Svar er da hendes Ulykke, sagde Hussain; tillad da mig og min Datter, at begive os hjem igien, at sovbe os i Sæk og Aste, og i Stilhed at begræde din Unaade! — Og du, Ibrahim? sagde Kalisen, i det han vendte sig til ham; gør du intet Skridt for din Sons Ulykke? — Hersker over de Troende, svarede Ibrahim, jeg mener ikke, at en Mand bliver ulykkelig, fordi han mistet en Lovinde, for hvem hans Herte et Dieblik var bevæget. Hvis saa var, maatte jeg være ulykkelig i hoi Grad; thi Hussain er just Den, der har stiftet mig ved min Brud, ved min Ungdoms Glæde og Haab. Jeg haaber, min Son vil ikke finde det umuligt at dele sin Faders Skæbne, og lide det, som jeg i min Ungdom leed; en Lidelse, som jeg af Erfaring ved, kun varer et Dieblik, og hvorfor der gives hundredefold Trost.

Blodet begyndte at stige al Raschid til Hovedet, og hans Dine funklede med en Ild, som pleiede at være Forbudet paa en frygtelig ubrydende Brede; dog tvang han sig endnu: Er det Eders urokkelige Beslutning, spurgte han, at modsætte Eder disse unge Menneskers Ulykke og min Billie?

Begge Fædrene mærkede Kalisens Sindsbevægelse. Hussain blev rolig, men Ibrahim blegnede. Han fæstede sig i Stovet for al Raschid. Jeg er din Slave, sagde han, din Billie skee, du er viis. Du handler som Profetens Blod, som Religionens og Folnets Skytsengel. Jeg giver mit Samthylle! — Min Son kan tage flere Koner, tænkte han ved sig selv; han kan forskyde den, han før har havt; jeg afstaar ikke saa meget som Hussain, og kommer ham ikke nærmere for det.

Hussain betragtede ham med et iiiskoldt, foragteligt Smil. — Og du? sagde Kalisen til Hussain.

Hersker over de Troende, svarede denne, din Billie stee!
 I Morgen holder jeg min Datters Bryllup; men i Aften
 vil du ikke forhindre mig i, at tage hende hjem
 med mig i mit eget Huis. Alhs Forlovede kan ikke
 tilbringe Natten i Kalifens Garrem. — Tag hende,
 sagde Kalifen; men med dit Liv staer du mig inde
 for hende. — Jeg staer inde med mit Liv, sagde Hussain
 rolig, tog sin Datter ved Haanden og gik bort. —
 O, lad ham ikke gaae! raabte Aly. Gulhyndh, min
 Elste! Hun vendte sig om og betragede Aly med
 et smerteligt Smil, derpaa gik hun med sin Fader.
 Kalifen tristede Aly, som fulgte hjem med Ibrahim i
 den storste Uvished og Bevegelse.

Da Hussain var kommen hjem, besalede han sin
 Datter at gaae strax tilsgangs, at staar op med Morgen-
 roden, bade sig, forrette sin Bon og berede sig til en
 lang Reise, de havde at giøre sammen. Den arme
 Gulhyndh tilbragte Natten i Bedrovelse, i den sikre
 Formodning, at hendes Fader havde tilberedet Alt til
 Flugt, at hun for sidste Gang havde seet sin Aly.

Om Morgenens tidlig traadte Hussain ind til
 hende; da han saae hende ligge paa Knæ i en ivrig
 Bon, traadte han sagte tilside, til hun var færdig, og
 besalede Maria at gaae paa sit Kammer. Derpaa
 sagde han: Det glæder mig, min Datter, at have seet
 dig saa ivrigt bede. Jeg twivler ikke om, at Allah
 vil tilgive dig den Synd, du har begaæt mod din Fa-
 der og mod din Ere her i Verden. Paa Jorden er
 det nu med os forbi! Min Fiende har seiret; han
 har vundet Kalifens Herte, Garun al Raschid vil bes-
 tiene sig af Magten og lade mig henrette, dersom jeg
 ikke soier ham i hans Onske. Da nu, saalænge jeg
 har levet, Ere stedse var mig af langt høiere Værd
 end Livet, saa foretrækker jeg ogsaa langt heller min
 Dod end min Skændsel. Dog vil jeg ikke forlade

denne Verden, for jeg har sat dig ud af Stand til at bestiæmme mig videre, ved en afstabelig Forbindelse med min affagte Fiendes Son. Profeten har givet enhver Muselman Met til at tugte deres Born, og giort dem til Herrer over deres Liv. Som en fornuftig Gartner, der indseer, at den Blomst, han med Omhyggelighed har plantet og pleiet, i Fremtiden vil blive fordærvet af Ormen, brøder jeg dig altsaa af, du skionne Knup, for du skiandigen visner. Jeg tager dig med mig i de evige Boliger, og haaber med god Samvittighed at forsvare min Sag. Lovet være Allah! Skabningens Herre, Herskeren paa Dommedag, det allerbarmhertigste Besen! — Med disse Ord tog han en Dolk af sin Barm og stodte den i den deilige Gulhyndys Hjerte. Han holdt hende et Dieblik i sine Arme, og betragtede den Blodende, forend han lagde hende sagte ned paa Jorden. Derpaa tog han en Silkesnor frem af violblaau Farve, lagde sig den om Halssen, snorede til uden at skielve, og forkortede saaledes frivillig sine Dage, sin Stolthed og Usorsonlighed tro.

Morgenen derpaa lod Kalisen sende Bud efter Hussain og Gulhyndy. Man fandt deres Liig! Alhs Taarer vædede Gulhyndys blege Ansigt, men de valte hende ikke atter til Live. Det er Mahomedanernes Skik, tre Timer efter Dodden at jorde deres Afsieleder. Hussain og hans Datter blevet altsaa bragte i en Gravhæveling udenfor Bhen og bisatte. Alh fulgte sin Gulhyndy. Da Alle varre gangne bort, blev han siddende ene paa Kirkegaarden ved Gravhævelingen. Den var nylig tillukket; i den klare Nat straalede Maanen stærkt paa Begravelsesmuren. Jeg maa see hende endnu engang! raabte han efter en lang Taushed, i det Taarerne lindrede den lange, stumme Smerte. Den hellige Maane maa endnu engang bestraale hende i mine Arme, forend det skionne Legem falder til Stov. — Han saae

i det samme Nogen pusle i det høie Græs mellem Gravene. I den Tanke, at det var Graveren, gif han derhen, for at bede ham hielpe sig med at velte Stenen bort. Da han kom nærmere, opdagede han Lokman. Aly gygte ved at see den lille Vantrevning paa dette hellige Sted. Det kom ham for, som om han i det blege Maanskin saae meget følere og lumstere ud end ellers. Hvad vil du her? spurgte Aly. — Hielpe min Herre, som jeg altid pleier! svarede Lokman. — Jeg trenger ikke mere til din Hielp, raabte Aly. Du er Skyld i hendes Ulykke, hendes Dod; du har forført mig til at see hende: uden mig havde hun levet endnu, og været lykkelig. — Vilde du heller onsket, at du aldrig havde seet hende? spurgte Lokman. — Gaa! sagde Aly; beed Graveren komme hid til mig, og gak selv hjem. — Graveren er ikke hjemme, svarede Lokman; jeg veed, hvad du vil, og kan hielpe dig bedre end han. — Du skal ikke velte Stenen fra denne Grav! raabte Aly. — Det vilde ogsaa kun mytte lidet, sagde Dværgen, thi hun er der ikke. — Hendes Land er en Huris, vedblev Aly; men hendes Legem hviler her. Jeg har selv indskudt Ligkisten i denne Hævelving, og ikke forladt Graven siden. — Hvor hendes Legem er, er hun med, sagde Lokman; men ingen af Delene er i denne Gravhævelving. — Som han sagde dette, tog han et Dodningebeen, der laa i Nærheden, pikkede tre Gange sagte paa Stenen, og den sprang tilhude af sig selv. — See engang ind! hvistede Lokman. — Aly stirrede ind — og saae Hussains og og Gulhyndhs Ligkister aabne og tomme. Himmel, hvad er det? raabte Aly og sonderrev sine Klæder. — Gulhyndh er ikke død, sagde Lokman, hun lever endnu, og for dig. Naar du vil see hende, saa gaae en Nat over Heden. Hvil dig ved Aly Hammamhs Kilde, og gak ned i de babyloniske Ruiner. Imod Vester er en

Hule omhvælvet af gamle Marmorstene: ved dennes Indgang vil du finde mig færdig at bringe dig til din Elskede. For jag Frygten af dit Herte, og sat ingen værdig Mistanke til din Ven og Beskytter!

Da Lokman havde sagt dette, gik han bort, og forsvandt mellem Gravene. Nogle Lygtmænd, som flammede ud af Jorden, betegnede Beien hvor han var gaaet. Alh stirrede efter ham; han vaagnede, ligesom af en græsselig Drom. Han vidste ikke hvad han skulle tænke. Maanen skinnede bleg paa Gravhælvningen, og Baeggen var lukket. Natteduggen faldt tungt paa Græsset og Faarehyllingerne pebe i de vaade Straae.

men i det nuværende Tidspunkt varetægts
-dette opfattes ikke længere som et vigtigt hændelse.
og nærmest en del af den historie, hvilket også ved
sigligheden af dem der er døde og døde nu
i landet dækkes ved en mindelæsning over dem med
en kort oration over døde og døde nu
-Dette er dog en mindelæsning med en lidt lidt
siglighed ved en mindelæsning over dem med
hvor ved en mindelæsning over dem med

Aly og Gulhyndj.

Anden Deel.

Midt i Søasien (det ældste, men tillige mindst be-
kendte Land i Verden) strekker sig en uhyre Jordryg,
hvæs Egne skilles fra hverandre ved endnu høiere og
guldere Biergaase. Grunden bestaaer af grovt Sand
og Kiselstiver, hvormellem dog ofte findes de skinneste
Edelstene. Hjæl og her, i den gode Værstid, findes
græsrige Steder, hvor Mongolerne drive deres Dvæg.
Det største Strøg er ganske nogenliden Den Ege eller
Bufl. Hjæl og her sprudle Kilder, som snart atter
forsvinde i Afgrundens. De høje Bækken i Sne-
biergene ere Vandholdninger, hvorfra utallige Små-
strømme flyde ned gennem Risterne til alle Sider og
damme de uhyre asiatiske Floder. Store Steenhøje ere
satte i kort Afstand fra hinanden, for at vise Karavane-
nerne Vej; ved Steenhøjene ere Brønde udgravede,
til Lædskelse i den store Hede. Forresten findes der
mange Bittersøer paa disse Højder, der langt borte
have et rødligt Udseende. Den vilde Hest Dscheggetai
løber her omkring i Hobetal; letbøgget som et Muls-
æsel, med sin ranke Hjortehals, sin skinnende Isabelfarve,
farer den som et vistende Flyvesand over Heden. Alle

Europas tamme Huusdyr: Hunden, Katten, Dren, Nensdyret, Hesten, Lober her i deres oprindelige Bildhed og fore Krig med de endnu vildere aldrig betvungne Lovver, Tigere, Pardere og med de gruelige Slanger, som ruge i Klosterne og hvisle frem i Tusmørket. Hist og her have Nahbarbragraverne bøgget sig Hytter paa Fieldfæstningerne under friske Gedere; de eneste menneskelige Skabninger, som betragte den vilde Natur.

I disse uhyre, ubeklente Streækninger findes Egne indesluttede af høie Biergrader, hvor den skionne Natur endnu blomstrer i saa paradisisk Ungdomsfylde, som endnu intet dodeligt Die har seet. Her leve Aanderne i den store Natur, som i Skabelsens første Dage, forend det endnu faldt Allah ind at danne Mennesket. De vælge deres Ophold efter deres Sindeslag. De onde Aander sværme gjerne om paa de golsdeste, ufrugtbareste Steder; de leve i mørke fugtige Huler dybt under Jorden, og sadle natlig de pestsvangre Vinde, for at hiemsøge Menneskene ved Asten frugtbare sydlige Strande. De gode Aander leve i svale Grotter, paa deilige frugtbare Steder, ved Kildernes Udlob, og svinge sig ofte i Morgenroden gien nem den himmelblaau kiolige Luft ned til Arabien, Persien og Indien, for at vederqvæge og veilede de Mennesker, som giøre sig værdige til deres Hjælp. Det hele ubeklente forunderlige Land kaldte Østerlænderne Ginistan; og skiondt de vide det paa Jorden, troe de det dog utilgicængeligt og adskilt fra alle andre menneskelige Egne.

I en saadan deilig Grotte, hvor de vandklare Chrystaller trængte sig frem som Tistapper gien nem malinsprængte Stene, slog den skionne Gulhyndy igien sine Øine op, vakt af den sprudlende Kilde i Baggrundsen, der sprang ned i en Musling af sleben Ja-

spis. Den forbiflydende klare Flod tiente hende strax til Speil, hvor hun saae sig selv, da hun reiste sig, i den yndigste Morgendragt. Hun havde neppe bragtet sig et Par Gange og sukket af Forundring, forend alt blev levende omkring hende. Af Floden stege Vandjomfruer med Siv i Haaret, Vandet floss dem bestandig ned ad de sneehvide glatte Brystbølvinger; i deres Hænder havde de Strængelege, som de holdt mod Bolgerne i Floden; disse skvulpede mod Strængene og det gav en underlig Klang. I Træerne hang deilige nøgne Drengebørn med spraglede Binger; deres lokkede Haar flagrede dem om Hovedet som Lov, og Morgenroden bestraalte de øblerode Kinder. Gien nem Bierglosterne stak underlige Skikkelses deres Ansigt frem: alvorlige, blege, prydede med Kroner af Guld og Edelstene. De havde blanke Gongonger i Hænderne af Solv og Malm, hvorpaa de sloge. Gulhyndhs Forundring steeg til det Höieste, da hun hørte de selsomme Skabninger synde:

Klipper, Floder, Træets Binde
Hilse Dalens Herstrende
I den aarle Stund.
Deilig efter sorte Blund
Est du atter
Evas unge Datter!

Som naar sig i Lov indfatter
Jomfrurosen i den folde
Baade Føraarsnat:
Knap har den med Nørkets Trolde
Synkende forladt
Jorderige,
For man atter stuer stige
Rød i Solen Baarens bedste Skat.

Skionne Pige!

Saadan dig det gaaer.

Rosens Pige,

Uden Kummer,

Dveæget af den forte Slummer

Nyfødt du i Morgenrøden staær

Derpaa forsvandt de besynderlige Skabninger igien, og hun hørte som for Kilden risle, Treæerne fuse og Echoet deraf lyde giennem Gulens Hælvinger. Kort derpaa kom en Skare hvidklædte Piger ind i Grotten og bredte et Tæppe for hende, der dæktes af de helligste Retter. De lagde et Hænde for hende og endnu et til en Aanden, neiede og sagde: Din Engel kommer! Derpaa gik de bort. Gulhyndh var endnu ikke kommen sig ret af sin Forundring, da under et talrigt Folge af dansende og syngende Væsener, en deiligt Yngling indtraadte, langt kosteligere smykke end Kalisen i Bagdad. Det friskeste Purpur fled ham ned fra Skuldrerne; forresten var han i sneehvid Silke, med en Krone af glodende Rubiner paa sit Hoved. Han satte sig og bad Gulhyndh gisre det samme. Da de dansende og syngende Chore vare traadte tilsidé, sagde han: Gulhyndh er nu salig i Paradis! — Hun taua og stælvede. — Den skionne Konge gav sig til at nyde af de Retter man satte for ham; efter et Diebliks Taushed sagde han: Gulhyndh er i Nydelsernes Bolig, hun nyde uden Frøgt! — Gulhyndh stod op og kastede sig for hans Fodder: Mægtige Væsen! sagde hun, jeg kan Intet nyde. Min Nydelse var kun lidet jordisk medens jeg levede i Stovet, mindre nu da en hellig Magt har hævet mig til dit Eden. Skenk mig min Aly, naar han har endt sine Dage! Indtil den Tid vil jeg drømme mig Grindringen tilbage i disse Egne og forberede mig paa en saligere Evighed. — Er jeg da mindre lustig end du? sagde den unge Konge,

og nyder dog. Tag een af disse Frugter! dens Saft er himmelst, dens Nydelse aandelig. — Gulhyndh neiede sig til Jorden; det var hende umuligt at modtage det Ebble han rakte hende. Saa skion som han var, havde han Noget i sit Ansigt, der var hende modbydeligt og der ligesom advarede hende, ei at tage Frugten. Han smilte og stod op. Den jordiske Mastur maa luttres! sagde han og gik. Gulhyndh var nu ene den hele Dag. Hun gik ud af Grotten i skionne Egne. Henimod Aften ved Solens Nedgang, begyndte Hungeren at plage hende. — Kan man virkelig føle saa jordisk en Trang i et saligt Liv? tænkte hun. — Al! nei, jeg er ikke salig. Jeg føler mig saa jordisk som før. Dyb Beemod og Længsel betager mig; jeg er ikke lykkelig. Savnet og Afskeden ligger trykkende paa mit Hjerte. Som hun sagde disse Ord, faldt hendes Dine pa en Brodfrugt, som stod og hvælvede over en Kilde. Den saae hende saa uskyldig ud. Hun plukkede nogle Frugter, vste sig Vand af Kilden med den hule Haand og drak. Det farvelige Maaltid vedervægede, hun folte sig styrket. Den nedgaaende Sol tilsmilte hende fra de dybe Kloster af Thynskredsns Sneebierge; den kastede sine Straaler paa den guldlovede Bust Dsaac, som vorste ved Strandbredden. Flyvende Fiske svang sig med deres Solvsinner i de sidste Straaler. Gulhyndh gik rolig under Aftensangen af quiddrende Fugle til sin Grotte. Hun nod paa sin Esibent en sod Slummer, en venlig Drom viste hende Alh.

Den anden og de følgende Dage gik det ligesom før. Den unge Konge kom hver Dag i større Pragt. Han talede venligt med Gulhyndh, han lod opføre Dans og Musik, han sang selv for hende, medens hans Dine kælent betragede hendes Indigheder. Gulhyndh blev taus, besteden og kold. Hun nod ikke af

de Pletter, man satte for hende; hun aabnede hverken sit Øre eller sit Hjerte for hans Sange. Han smilte bestandig ved Afskeden og sagde: Den jordiske Natur maa luttres! Gulhyndh var glad naar han gik. Hun vandrede da ud i de skionne Egne. O hvor onskede hun sig Alh her! Man kan ikke tænke sig større Naturstionheder, end dem hun saae. Imellem de mange deilige fugle, elskede hun især en Fasan af den prægtige Argusart. Den blev strax i de første Dage tam hos hende, gik ved hendes Side, og stod for hende i Solen med sin gule Krop, med de sorte Pletter paa Vingerne, Hovedet og Nakken rød, med en blaa Ficerbust. Naar hun streg den, udbredte den sin trefodslange Bispe med guulbrune Fjære, der pralede med de store aflange Fine. Hun fandt i de friske gronne Enge en stor Mængde af den herlige Plante Ginseng, som Østerlanderne statte saa hoit, som vederqvæger og helbreder for alle Sygdomme. Hun twivlede ikke om, at hun var i et Paradis. Kun til Engelen, som man kaldte ham, kunde hun intet Hjertelav fatte, hun folte endog et Slags Afsky for ham, han forekom hende at være en Bellystens Mand; og saa smuk han var troede hun dog at spore Træk, som bragte hende til at tænke paa et Menneske af den føleste Hæsighed, hun et Par Gange havde seet paa Jorden, Lokman, Alhs Slave!

Gengang, da hun gik over Marken hen i Skoven, sprang en gruelig Lovs hende imode, med udspilet Gab. Da den kom nærmere, stod den stille, krummede Ryg, lagde sig ned paa Forbenene og stirrede paa hende, som om den hvert Dieblik vilde anfalde hende. I første Dieblik blev Gulhyndh forskrækket, men hun fastede sig snart og stod rolig. I det samme kom den unge Konge fra Jagten, under Hornenes Klang. Da han saae Loven i den truende Stilling mod Gulhyndh,

ilede han til og dræbte den med sit Sphyd. — Jeg har reddet dit Liv, skionne Pige! sagde han. — Umuligt, min Herre, svarede hun: Mit jordiske Liv siger du jo, at jeg har mistet; det evige kan kun en god Samvittighed redde, og kun syndige tanker tage, for hvilke Allah bevare mig. — Jeg priser dit Mod og din Eftertanke, sagde den unge Konge ørgerlig, og gik fortornet bort.

Da Gulhyndh havde være der nogle Dage, og bestandig blev ved at være som hun pleiede, sagde den unge Konge: Det er min Pligt, skionne Gulhyndh, at vise dig, hvad du ikke ønsker at see. En uværdig Dodelig offres din Felelse, og gør dig usikkert til højere Glede. Har du Lyst til at see Aly engang? O! raabte Gulhyndh, und mig denne Salighed, og evig skal jeg takke dig. — Du skal faae ham at see i Aften i din Grotte, sagde den unge Konge. — Om Aftenen da Solen var gaaet ned og Maanen skinnede ind i Grotten, kom han igien, som førstegang i Pur-purklaabe og med Rubinkronen paa Hovedet. Den straalede underligt i Maanelysset. — See ind i det dybeste af Hulen, hvor Alt er mørkt, sagde han; men vogn dig, under Synet, for at betragte mig; thi da vil pludselig altting forsvinde. — Han slog med sin Stav, og giennem en lysende Runddeel i den bælmark Baggrund faae nu Gulhyndh Aly i en fremmed ung og deilig Qwindes Arme. „Skionne Julima! hørte hun ham sige, elst mig! Gulhyndh er død, og min forrige Kierlighed med hende.“ Gulhyndh blegnede. Pludselig fattede hun sig; hun erindrede sig hvad den unge Konge havde varet hende for, drejede hurtig sit Hoved, uden at han mærkede det — og faae mi-istedetfor den skionne Yngling — Lokman staae ved hendes Side, med de afstælige Pukler, de skielende Øine og Hanesførene i den spidspullede Turban. Han

blev neppe vær, at hun betragtede ham, før end Shnet forsvandt og han stod atter i sin forrige Skionhed.

Hellige Allah! mægtige Prophet! raabte Gulhyndy, i det hun fastede sig paa knee og strakte sine hvide Arme mod den straalende Maane, — red mig fra den Onde! bortfiern Forføreren, som øngster mig! — Hun havde neppe sagt dette for den unge Konge var forsvunden. Maanen skinnede klar. Hendes tro Argus kom ind i Grotten til hende, og lagde sig ved hendes Side. Fuglene sang i Bustene; Kilden, som var standset i Grotten, rislede; og Gulhyndy faldt i en Drøm, hvori Alh atter stod for hende, lagde Haanden paa sit Hjerte, og sagde: Jeg er Gulhyndy tro!

Fra dette Dieblik af saae hun ikke meer den unge Konge. Hun nærede sig af Jordens Rødder, Skovens Frugter og Kildenvandet. Ingen Nymphener eller Dæsener lode sig mere see. Hendes Hjerte var roligt, Haabet vaagnede paanj. Hun blomstrede som en Rose i Dalen, gjorde mange nydelige Dyr tamme, og gik som en Hjerdinde mellem dem. Hver Morgen og hver Aften bad hun Allah om atter at see sin Alh, og hver Nat saae hun ham i Drømme.

Medens det nu gif Gulhyndy saa vel, besfandt hendes Fader sig, da han vaagnede, i den ganske modsatte Tilstand. Hussain laa, da han slog Dinene op, paa et goldt Field, udstrakt i Solen, med Strikken om Halsen. Forstukket af en Mængde Myg, som omsusede ham, sprang han op, plaget af den heftigste Tørst, der ikke gav ham Tid til at giore Betragtninger. Han løb som en Uffindig, men fandt ingen Kilde, der kunde lødste ham, intet Træ engang, der kunde vederhøge ham med sin Skygge. Just i det Dieblik, han vilde styrte magtesloss til Jorden, blev han en Hule vær, temmelig rummelig, som Solen skinnede ind i. Længer inde faldt nogle Dagstraaler ned giennem et

Hul paa Loftet. Hussain gik ind, han saae et Bord udhugget i Klippen; en Steenblok var der som Stol, paa Bordet stod et Træbæger og i Nærheden hørte han en Kilde. Det første han gjorde, var at tage Bægeret, løbe hen dermed til Kilden, fylde det og drinke. Derpaa fyldte han det endnu engang; men da han fulde det altfor klogt i Skryggen af Hulen, og frugtede for Feber, tog han Bægeret med sig, satte sig i Solen ved Indgangen af Hulen og drak langsomt. Som han drak, kom det ham for, som om Noget bevegede sig i Bægeret. Han saae deri, og blev en Igle vaer, som krummede sig paa Bunden. Hussain fastede Bægeret, Væmmelse betog ham; han blev nødt til at kaste alt Vandet op, og faldt i Afmagt til Jorden.

En stærk Rusken vakte ham. Han slog Øjnene op, og saae en lidt Vantrevning staae for sig, med Pukkel for og bag, skielende Øine, og med Næsen hængende ned over Munden, som en knuddret Drue. Han var forresten sort flædt, havde et Skiodstind som en Biergmand, og en fort Hue paa Hovedet. Haanden holdt han en Stav med en Ørehammer, saaledes som Biergfolkene bruge den, til at hugge Mestallerne los med. — Hvad gisr du her? spurgte han. Hvo har givet dig Lov til at gaae ind i min Hule, til at kaste mit Bæger i Sandet, til at sove paa mit Gulv? — Tilgiv mig, Herre, sagde Hussain, jeg er en Ulykkelig. Hvordan jeg er kommen her, veed jeg ikke. Jeg har eengang været Kadi i Bagdad, det mindes jeg. Jeg havde en smuk Datter, som vilde gitte sig med min Fiendes Son; det vilde jeg ikke tillade. Hvad der siden er skeet, skuler sig som en taaget Drøm for min Grindring. — Du er gaaet herind uden min Villie, sagde den lille Biergmand, du har kastet mit Bæger paa Gulvet, du har ikke villet

tillade din Datter at givte sig, — alt dette fortienet Straf! — Med disse Ord tog han den skælvende Hussain, og forte ham ind i en Hule, hvor det iiss folde Vand evig faldt ned, som et Styrtebad, gien nem utallige Rister i Afgrunden. Hussain maatte staae paa et smalt Klippestykke, hvor han, uagtet sin Feberrystelse, ikke turde røre sig, for ei at falde ned i Brønden. Da han havde staet saaledes en tidlang tog Biergmanden ham ud, og fastede ham paa Sandet i Solen, hvor han laa uden at kumne røre sig. Derpaa syldte Biermanden etter Bægeret med Vand, tog et sort Brod af et Indelukke, og satte det for Hussain med de Ord: Drif, spiis og vær min Slave! Bow dig ikke thve Skridt fra Hulen! Hviil, at du kan være stærk til Arbeid, naar jeg kommer igien. — Saa gik han. Hussain tog efter Brodet. Hungeren tillod ham ikke at smage hvor oret det var. Men da han greb efter Vandbægeret og etter fandt Iglen deri, var han nær ved at fortvivle. Han sogte efter en Kvist, hvormed han kunde rage den ud, men fandt ingen. Han satte Bægeret hen. Men tilsidst kunde han ikke holde det ud; han greb til og drak, den dræbende Torst overvandt Modbydeligheden. Neppe havde han drukket, før Iglen hengte sig ved hans Læber, og han faldt i Afmagt igien. En Rusken vaagnede ham som før. Har du nu igien fastet mit Bæger paa Gulvet? sagde den lille Biergmand. Hussain skælvede. For denne Gang vil jeg staane dig for Straf, sagde Biergtrolden, folg mig!

Hussain maatte gaae ud med ham paa Heden. Det er mig af Vigtighed at finde Guld og Wedelstene til mine Kroner, sagde Biergtrolden; endnu er du for svag og for uersaren til at arbeide i Bierget; jeg har for det Første bestemt dig til lettere Arbeide. Du skal opsghe mig Guldsand og Wedelstene paa Heden. Hver Aften maae du i det mindste bringe mig tre gode

Stene og tre Lod Guld. Hvis ikke kan du vente din
Badhed straffet. — Hvilket Arbeid for den ulykkelige
Hussain! Han maatte hele Dagen gaae i det golde
Sand, i den brendende Solhede og soze. Det var
sielden at han tilfredsstillede sin grunne Ærre, som
haardeligt straffede ham med Hunger, Tørst og det
tiskolde voldsomme Bad. Al hans Fode var det orede
Brod, nogle Frugter og Vand af det føle Boeger.
Men han havde allerede vænt sig saaledes til Iglen,
at han ikke mere brod sig om den; tvertimod, det var
hans eneste Ven og Legekammerat. Naar hans Hæn-
der vare hovne af at rage mellem de skarpe Stene, og
hans Fodder af at gaae derpaa, satte han Iglen paa
Bablerne, som da lindrede ham Smerten i Hænder og
Fodder, ved at udsuge det usunde Blod. Saaledes
tilbragte han lang Tid. Hans Stolthed og Hovmod,
der forдум havde giort ham og hans Datter saamegen
Ulykke, forsvandt efterhaanden. Iglen havde udsuget
det hidlige Blod, hvad han havde tilbage flod mildere
giennem hans Herte. Kun mod Ibrahim vedblev han
at føle et stedsevarende Sad og en Afsky, som om
denne havde været Marsagen til al hans Elendighed.

Men det er Lid at kaste et Die tilbage igien paa
Alh. — De første Uger af hans Utrostelighed vare
forlobne, Fortvivelsen havde udstormet, og Haabet,
som atter vorte og trivedes, begyndte at minde ham
om det eneste Nødanker, den eneste Redning, der var
tilbage: Lokmans Hjælp. — I Forstningens gylste han
for den Tanke, at tage sin Tilflugt til en ond Land.
Siden tænkte han: Er det da sagt, han er ond?
Hvad har han giort, som beviser Ondskab? Paa Hes-
den ved Alh Hamamhs Kilde har jeg ikke seet andet,
end hvad der var naturligt. Lokman har tient mig
med sin Kundskab, sogt at drage mig fra min Eens-
somhed, slæfft mig at see og tale med min Elskede,

reddet mit Liv fra hendes Faders Gestighed, og givet mig Haab, da alt Haab var udslukt. At han er høeslig, at han har noget spottende i sit Ansigt, at der steeg blaue Flammer af Jordens efter ham, — hvad siger det? Er han en Aand, saa maa det være ham en let Sag, at være Herre over sin jordiske Abenbaring. Var han en sledst Aand, saa vilde han vel have vidst at vise sig i Forforelsens meest lokkende Skikkelse. Men det forsmaaede han. Det er et af de lunefulde Væsener, som blande sig i vores Handlinger, og som giore Menneskene lykkelige eller ulykkelige, eftersom det morer dem. Han har fattet Godhed for mig, og det vilde være en Daarlighed uden Lige ei at giøre Brug deraf.

Det var Aly en let Sag at faae Tilladelse af sin Fader, til at vandre engang ud til Babylon igien. Den Gamle var glad ved, at der var Noget der kunde fornse Sonnen, og haabede at Aly snart vilde forvinde sit Savn. — Aly tog en Badsoel paa Ryggen, og vandrede ligesom forstegang; dog tog han sig iagt for ikke at glemme Tiden. Han gif over Heden i den behageligste Morgenkiolighed, og der midte ham intet af Bethydenhed paa Veien. Forst da han kom til Aly Hamamhs Kilde begyndte han at forundre sig, thi denne Kilde var som forvandlet: Palmerne rundt omkring vare friske og grønne; Blomster omhvælvede dens Rand, og han markede intet til Sovoldampe; tvertimod, da han kom nærmere, saae han det hndigste Væld flyde ud med klare Straaler. En huul Smaragd hang i en Guldkiede ved Bronden og indbosd ham til at drinke. Han havde allerede Skaalen i Haanden, havde allerede fyldt den, da der ligesom overlob ham en Ghysen. Han kastede Vandet bort, lod Skaalen hænge, og gif videre. Han tilbragte Middagen hos sin gamle Bekjent Vand-

henteren, og henimod Aften vandrede han til Ruinerne af Babylon.

Han gif lønge inden han fandt det omtalte Sted. Solen begyndte allerede stærkt at dale; den fastede sine sidste Straaler paa nogle med Bedbend omvorne Dvaderstene, og nu blev Aly mellem dem en Indgang vaer, og troede at see Lokman i Indgangen. — Kommer du endelig? sagde Lokman. Jeg har ventet dig over en Time. Hvad fattes dig? Du seer bleg og forstyrret ud. Du har ingen Tillid til mig. Hvorfor drak du ikke af Vandet? Har jeg ikke sagt dig, at uden Tillid kan intet lykkes? — Jeg har Tillid, sagde Aly; hvo du end er, mægtige Aaland, bring mig til Gulhyndh. — Jeg er et Menneske, som du, sagde Lokman; et stakkels godlidende Menneske, som finder Fornielse i at hælpe Andre uden at tanke paa sig selv. Mine Grandskninger haveaabnet mig Dinene for adskillige af Naturens Hemmeligheder. Min Kunst har jeg brugt til din Redning; thi du har vundet mit Herte. Jeg har opdaget nogle gamle prægtige Hævlinger, af det for lang Tid siden nedfunkne Babylon, og dem har jeg indrettet til din Nutte. Du kan nu boe der med den deilige Gulhyndh, ubekjendt og lykkelig. Om Dagen kunne I vandre i de flionne Egne, og om Natten flutter det herlige funkne Slot Eder i sit faste Skied. Jeg vil tiene Eder som hidindtil; og min Glæde skal være, som før, at vise Eder Hengivenhed og Trostlab. — Da han havde sagt dette, tog han Aly ved Haanden, og førte ham ned ad nogle Steentrapper.

Aly fulgte villig; men da han havde talt tre-hundredre Trin ned i Jorden, og endnu ikke mærkede Enden, begyndte han at ghysse. Det var bælmørkt omkring dem; Lokman havde kun en Lygte i Haanden, hvorfra Skinnet faldt ham selv i Ansigtet, og viste

Aly de føle Træt. Det kom ham for, som om Lokman ofte fordreide sit Ansigt og smilte spodst. — Da Aly havde talst trehundrede Trin, standsede han og raabte: Hvor fører du mig hen? Jeg kan ikke gaae længer. Gulhyndy er en Lysets Engel; hun kan ikke være i Underverdens mørkeste Boliger. Lokman gav sig saa hosit til at lee, at Gulen ryphede og Lystet gik ud i hans Lygte. — Er du bange i Mørke? sagde han; vel, det skal snart vorde lyst. — Med disse Ord slog han sin Stok mod Fjeldvæggen. Den revnede, og Aly befandt sig paa et deiligt Sted, hvis Lige han aldrig havde seet. Han stod, som i en stor, gothisk Kirke. Pillerne, af brunt Porphyrr, hævede sig rankt i Beiret som Træstammer, og udbredte ovenover deres grønne Hvælvinger af Smaragder, som Lovflætninger. I Baggrunden af Hvælvingen stod en lysende Kugle paa et Ulter af halvgjennemsigtigt Chrystal, rod som en Fuldmaane. Det saae ud som naar Maanen i Synts-kredsen straaler ind i den dunkle Skov. I denne Kirke ginge de gienmem en snever Gang, ved hvis Ende de traadte ind i et muntern Værelse, med Væggene glatslebne af det hvideste Marmor. Midt i Kammeret hang en Lysekrone af Diamanter, i Baggrunden var et Purpurforhæng for en Ulkove. Paa hver Side af Ulkoven stode twende Malmlover, saa kunstigt dannede, at man skulde troet, de vare levende, hvis ikke Malmglandsen havde overbeviist om det Modsatte.

Du er nu i din Glædes og i din Bestemmelses Havn, sagde Lokman. I denne Ulkove slumrer Gulhyndy, som Himlen har bestemt for dig. Hun strækker dig sine Arme imøde, og det kommer an paa dig selv, hvilket Dieblik du vil være den lykkeligste Dodelige. Til til hende, og gior hendes kierlige Drom virkelig. Naar I vaagne i Morgen, saa gaf ind i Kirken hisset med din Brud, knæl for Maanens glødende Billed, og

kald Allah og Profeten til Bidne paa Eders Vagt. Saa ere I Egtefolk, og Fremtiden vil bestroe Eders Bane med Noser. — Da Lokman havde sagt disse Ord, gik han hen til Alkoven og slog Purpurforhænget til-sidé. Aly saae Gulhyndh paa sorte Bolstre, slumrende i den hyndigste Stilling. Over hende laa et giennem-sigtigt Slør, som forhoiede enhver af hendes Yndigheder uden at skue dem. Lokman betragtede Aly: *Vær lykkelig!* sagde han, og forlod Værelset.

Gulhyndhs høje Skionhed henrev Aly; men han rodnede ved at see hende saa blottet. Hun blev lig-gende et Døeblik i den første Stilling, derpaa sukkede hun saa dybt, at Floret aldeles gled bort fra det svul-mende Bryst. — O min Elste, raabte hun i Sovne, i det hun udstrakte sine Arme; hvor er du, min Aly? — Aly skælvede, en ubekjendt Ild giennemfoer hans Blod. — Han var paa Beie til at kaste sig i hendes Havn — han nærmede sig. — Men i det samme stand-sede han. — Nei, Gulhyndh, tænkte han, ikke saaledes skulle vi samles igien. Sov godt! Jeg vil vente til du staaer op og kommer din Aly imode! — Med disse Ord drog han Purpurforhænget sagte for Alkoven igien, og skyndte sig ind i Kirken.

Alt var her saa stille og roligt. De brune Porphyristammer strakte sig rankt i Veiret, og Lyset spillede saessomt fra Maanen i Choret i de utallige Edelstene, der bedækkede Loftet med funklende gronne Lov. Aly knalte. Mægtige Allah! raabte han, jeg staaer langt fra din sande Maane, langt fra din le-vende blomstrende Skov, som synker Jordens Over-flade; Banghed og Forventning beklemme mit Bryst i de mørke Jordens Indvolde, hvor Lampelys og døde Stene med gisglende Skær skulle forestille din hellige Nattelue, din friske, unge, aarligverlende Blomsterflor! Men hvor jeg er, der er du. Du seer mig i Jordens

Skisæd, som paa Biergets Linde. Jeg staaer i din Magt, hvor jeg aander, og overlader mig trostig til dig. Beskiærm Gulhyndy og mig! Foreen os, og lad her i Dybet, som paa Jorden, dit Nashyn lyse over os!

Da Alh havde giort denne Bon, stod han dristigt op og gik omkring, for at betragte alle de besynderlige Ting. Han nærmede sig Choret, hvor den straalende Chrystalkugle laa paa Alteret og dreiede sig langsomt omkring af sig selv. I det samme blev han paa venstre Haand en aabenstaaende Dør vaer, som forte til en prægtig Begravelse. Paa begge Sider af Døren stode tvende Kæmper af sort Steen, med blanke Sværd i Hænderne. — Alh nærmede sig; men ligesom han traadte mod Døren, lode de tvende Kæmper deres Sværd falde krydsviis for Indgangen. Alh foer forsærdet tilbage; men fattede sig strax. Han saae at de tvende Kæmper hævede deres Sværd igien, og at alting skete ved en melanist Indretning. Han vogtede sig for at gaae lige ind ad Døren; han snoede sig trægt op ad een af Kæmperne, trængte sig ind paa Siden — og nu stod han uden Hinder i en besynderlig Gravhvælving! Dens knuddrede Vægge og Buer vare af brune Granater; hist og her giennem Rifterne i Bierget nedstraalede blaue Lysstraaler, som af brændende Salpeter, og opklarede Gulen. Midt i Hvælvingen stod en Solvligkiste, hvori et quindsligt Lig laa udstrakt, kleædt i Solvmor, med en Diamantkrone paa Hovedet. En blaa Straale faldt giennem Loftet lige paa hendes Ansigt, der var blegt som en Dødning. Alh følte en underlig Gysen, og vilde vende tilbage, da han i det samme blev en glimrende Slange vaer, der bevoegede sig paa Ligets Bryst, og vendte Braaden af sin Mund imod den Bleges Hjerte. Uden at betænke sig, dreven af en from Herbodighed for den Døde, forarget over at Jordens Kryb nærmede sig de balsamerede Levnin-

ger, løb Aly hen, tænkte ikke paa egen Fare, greb Slangen om Hovedet, og rev den bort. — Hvor forundret blev han, da han mørkede, at hvad han holdt i Haanden, var en kunstig af Edelstene sammensat Talisman. Han havde neppe taget den, før den Dode drog et dybt Suk, slog Dinene op, udstrakte sine Arme, og reiste sig overende i Kisten. Hun saae sig om, og blev Aly vaer, som forfærdet stod med Talismanen endnu i Haanden. Hun lagde Pegefingeren paa sin Mund, og lod til at betænke sig. Derpaa reiste hun sig og gik Aly imode, med den lysende Krone paa Hovedet, medens Solvmoret slæbte efter hende. Aly skælvede: Lovet være Allah! raabte han, det allerbarmhiertigste Væsen! — Lovet være Allah! sagde den Blege. — Da Aly horte hende nævne Allahs Navn, fattede han Mod. Hans Mod vorte, ba han saae en lislig Nedme vende tilbage i hendes Kinder. Hun lod det stive Solvmor falde til Jorden, og stod nu i en himmelblaas Kjortel, hvorover flod et Flor med indvædede Solvstierner. Diamantkronen beholdt hun paa sit Hoved. Det første, hun gjorde, var at gaae tilbage til Kisten og grieve et Spir, besat med Smaragder, som havde ligget ved hendes Side. Nu har jeg dig igien, min sterke Magt! sagde hun; Tak være den Anglings Mod, som frelste mig. Aly knælede; han kiendte hende efter Gulhyndys Beskrivelse: det var den hndige Fee, som var kommen til hans Elskede i Drømme, som havde trostet og styrket hende, og som for et Par Maaneder siden var blevet borte. — Du seer nu Grunden til min Udeblivelse, sagde den skønne Peribamu. Jeg er Gulhyndys Veninde. Folg ind med mig i Moskeen! Faa Ord ville giøre dig Sammenhængen klar. — Med disse Ord tog hun ham ved Haanden og førte ham ind i den herlige Smaragdhvelving. De

satte sig paa et Sæde, i en temmelig Afstand fra den straalende Chrystalkugle; hvorpaa Peribani sagde:

„Jeg er een af de Feer, som finde deres Glæde i at gisre Menneskene lykkelige, og lever alt lang Tid i Strid med den onde Zelulu, en Aland, som opoffrer dem for sin Tidsfordriv. Han har engang beslet til mig, men det var mig umuligt at elske hans Grumhed. Jeg vendte mig fra ham med Foragt, og denne Foragt optændte hans Had. Han kunde ikke kiele det paa mig, og nu maatte de stakkels Mennesker undgielde det.

Nogentid derefter kom han til mig og sagde: Peribani, tillad mig at forcere dig et kostbart Brystsmykke! Det er den eneste Maade, hvorpaa du atter kan giore din Fornærmelse god igien. Uforsigtigviis, stolende paa hans Kierlighed, i det mindste til mig, modtog jeg denne skionne Slange af kostbare Edelstene, som du holder i din Haand, og fæstede den paa mit Bryst. Det var neppe skeet, for en dodelig Slummer betog mig. Af Zelulus Slaver blev jeg fort i denne Begravelse, hvor jeg vilde have ligget flere Aarhundreder uden Redning, dersom ikke Himlen havde reddet mig ved din Haand. Hver Aften er han kommen til mig, og har spurgt mig: om jeg vilde elske ham? Thi Trolddommen var saaledes indrettet, at den berovede mig Brugen af min Magt og min Bevægelse, uden at berove mig Bevidstheden. Jeg har altid svaret ham med et høit og lydeligt Nei! saa han har været nødt til at gaae hver Gang igien uden Haab.

Da Peribani havde talet disse Ord, stod hun op, tog Aliy ved Haanden og førte ham ud af Moskeen, giennem den lange Gang, ind i det hvide Marmorværelse. Hun rørte hans Dienlaage med sit Spir, derpaa slog hun Forhænget tilside. — Hvor forbauet blev han ved at see, istedet for Gulhyndh, — et Vor-

billed! som kun havde en fiern og hæslig Lighed med hans Elskede. — Hvad der hos denne var levende og yndigt, var her dødt og stivt. Billedet stirrede følt paa ham med de dunne Glassine, som et sminket Liig. Han kunde ikke begribe, hvor det havde været ham muligt at see Gulhyndh i denne afskyelige, bleggule Vorklump. — See, hvad Folgen havde været, sagde Feen, om du havde fastet dig i dette Billedes Arme! — Hun slog paa Bugen af Vorfiguren med sit Spir, den revnede, og en afskyelig Flætning af giftige Slanger vandt sig, som Indvolde, ud deraf, og flygtede gennem Gulens Rister, af Frygt for hendes Trylle stav. Alh gyste. Men du seer endnu ikke alt; bliv kun ikke rød! sagde Feen. — Alh fastede sine Nine paa de tvende Malmlover, som stode paa hver Side af Alkoven, og mærkede nu til sin Forsærdelse, at de var levende. De vistede sig med deres Haler og gloede paa ham med gnistrende Nine. — Disse Lover havde sonderretet dit Liig, sagde hun, hvis du havde været svag nok til at falde i Zelulus Snare. — Elher! raabte hun, i det hun hævede sit Spir; og logrende, som to ydmhge Hunde, flyndte de sig bort.

Du har reddet dig selv, Alh! sagde Peribani. Drag hjem til din Fader! Gør hvad han befaler dig, naar du kommer hem; det vil være et Middel til dit Held. Gulhyndh skal du eie. Om etaar holder jeg Eders Bryllup.

Med disse Ord forte hun ham op ad en Trappe til en Aabning. Stig ud her! sagde hun. Du vil finde dig paa et velbekendt Sted, ikke langt fra din Fødeby. Husk paa, hvad jeg har sagt! stoel paa mig, og glem mig ikke. — Med disse Ord forsvandt hun. — Alh steeg ud af Aabningen, og fandt sig paa Randen af Alh Hammamhs Kilde. Det var en deiligt Morgen, og Solen bestraalte ham. Han stod et Die-

blik og stirrede ned. Han vidste ikke om det var en Drøm eller Virkeligt? — I det samme mørkede han, at han havde den künstige Talisman endnu i Haanden. Han vogtede sig vel for at lægge den paa sit Bryst; dog tog han den med sig, som et Tegn paa hvad der var skeet, og svobte den omhyggeligt i sin Turban. Han begav sig derpaa med et let Sind og et freidigt Haab paa Reisen; inden Middag var han hos sin Fader i Bagdad igien.

Morgenen derpaa kom Ibrahim ind til Alh og sagde: Det glæder mig, min Son, at du allerede har begyndt at fatte dig. Der gives intet bedre Middel imod sorgelige Forestillinger end Forretninger. Jeg har besluttet at giøre en Reise til Samarkand i disse Dage, og twivler ikke om, at den vil være os yderst fordeelagtig. Mine Bare har jeg faaet lykkelig fra en Havn af det røde Hav, og tænker nu med Fordeel at brytte dem om for Høilandets kostbare Sager. Min Fordeel er din. Reis med din Fader! Det vil adsprede dig og lette dit Hjerte. — Alh erindrede sig hvad Peribani havde sagt ham, og betragtede sin Faders Forslag som et Vink til sin Lykke. — Min Fader! sagde han, gør som du vil; jeg følger. — Han skyndte sig nu af alle Kreæster at bringe sine Sager i stand, og det varede ikke længe før Ibrahim med sin Son og et betydeligt Aantal Slaver reed ud af Bagdad med tungtbæssegædede Kameler. De stodte ikke langt fra Byen til en Karavane, og droge nu, saa hurtigt som Omstændighederne vilde tillade det, gennem flere mærkværdige Byer og Egne, henimod det navnlundige Samarkand.

De vare ofte nødte til at drage gennem Ørkener og ubeboede Heder. Ibrahim havde endnu aldrig gjort denne Reise, og overlod det til en Fører at veilede dem. De havde reist flere Maaneder, og opholdt sig

adskillige Steder paa Beien. Nu droge de engang henimod Aften gennem en Ørk, som Føreren forsikrede, vilde være den sidste; om tre Dage lovede han at skulle bringe dem til Samarkand.

Som de rede gennem en snever Dal, til alle Sider omringet af Bierge og bevoret af Naaletræer, adspilitede pludselig et frygteligt Naturoptrin den hele Garavane. Et Tordenveir trak op, og Lybet slog ned i en mægtig Ceder. Den harpixfulde Bark blev strax antændt; Træet brandte, og nu udbredte den knittrende Lobeild sig i et Dieblik til alle Sider. Alle Graner, Fyrre, Lærketræer og Cedere stode i lys Lue. Ildens røde Volker vifstede forfærdeligt hen ad Biergaafene i den morke Nat. En uhyre Røg opsteeg og fordunklede Luftten. — I den almindelige Forfærdelse, hvor Enhver var betænkt paa sin egen Sikkerhed, kom Ibrahim i Mørket fra sin Sons Side. Alhilede af alle K्रæfter efter sin Fader, men fandt ham ikke. I den ghyselige Nat før han saalænge afted paa sin Kameel, som den vilde bære ham. Skh af Ilden, som brændte rundt omkring, fastede den ham endelig af, og løb ind i Flammerne. Alh sprang op; han trængte sig dristig gennem et snevert Pas mellem Fieldene, hvorhen endnu ikke Ilden var naæt. Nu saae han en bred Dal, som skilte denne Skov fra Skoven paa hin Side. Han anvendte sine sidste K्रæfter paa at komme derhen, og sank afmægtig under et Træ, hvor han ved Lyset af den brændende Skov hist kunde see, at Ilden ikke vilde naæ høi over Dalen. Meer tillode hans K्रæfter ham ikke at ændse, Matheden lukkede hans Øine.

Saa snart han vaagnede, var hans første Tanke, at finde sin Fader. Han folte sig styrket af den forte Sovn, og styndte sig afted. Naturen var frist, som i Vaaren, skjondt det var Host. Han havde aldrig tilforn seet et saa lifligt Gront, saa skionne Blomster.

Ligefor hans Dine stod en Lund med herlige Frugttræer. Han ilede derind, satte sig under et Træ, og gav sig til at tage sin Frokost i den kiole Ensomhed. — Som han saaledes sad, hørte han en Stemme raabe: Aly! Aly! — Han saae sig forundret om, men blev ingen menneskelig Skabning vær. — I den Tanke, at han havde hørt feil, gav han sig til atter roligt at fortære sine Frugter. Pludselig begyndte en anden Stemme ligeoverfor igien at raabe: Aly! Aly! — Dette Raab blev gientaget fra flere Steder i Skoven. Nu opdagede han til sin Forundring, at det var endel deilige Papegoier, der flagrede omkring fra Øvist til Øvist, som om de betragtede ham; og alt som de hoppede, gientoge de hyppigt deres: Aly! Aly! med indersligt Selvbehag. — Aly sprang op. Hvo har lært dem det? tænkte han. — Papegoierne sladdrede fort: Aly! Aly! kom! kom! og flagrede fra een Green til en anden. Aly fulgte dem, og standsede tilsidst ved en thyk Hække, som var uigennemtrængelig. Papegoien flog over Hækken, satte sig indenfor og raabte: Aly! Aly! — Aly løb omkring, for at finde en Nabning. Endelig fandt han den. Han traadte ind, og saae en herlig, stor Gronning, halv omkrandset af hoie Hækker, og paa den anden Side en Flod. I Midten af Gronningen var et Blomsterbed. — En af Papegoierne hoppede ind, satte sig paa Blomsterbedet og raabte: Aly! Aly! — Aly kom, betragtede Trækket af de nys udsprungne Græsstræae. — Hvor stor var hans Glæde, da han opdagede et A og G flynget i hinanden. Nu twivlede han ikke længer om, hvor han var. I sod Forventning kastede han sine Dine omkring, og opdagede den herlige Grotte. — Han ilede ind. — Min Gulhyndy, hvor er du? raabte han.

Aly, min Aly, elskede Ven,
Til din Gulhyndy kom dog igien!

hørte han en spæd Stemme sige. Han blev igien forundret. Hvad er dette? raabte han; det er ikke hendes Stemme. Det er heller ingen Papegsie! de blevé beskedent udenfor Grotten. — Aly, min Aly, elskede Ven! til din Gulhyndy kom dog igien! sagde atter en nydelig lille Stær, i det den løb frem paa Gulvet og pilkede nogle Fruskorn op. — Aly satte sig paa en Loibenk. Han taug, Taarerne randt ned ad hans Kinder, medens han lyttede. — Aly! Aly! raabte Papegsierne udenfor. — Aly, min Aly, elskede Ven, til din Gulhyndy kom dog igien! sagde Stæren og betragtede ham med lang Hals og kloge Øyne, idet den vendte sit Hoved. I det samme begyndte en deiligt Fugl i et Guldbuur at floite en Melodi, som han havde lært Gulhyndy faa Dage før deres Skilsisse. — O hun elsker mig, raabte Aly, hun er her! Hun har lært sine nydelige Øye mit Navn og mine Sange. Hvormange hundrede Gange maae de Ord være strømmede over hendes Læber, før de lærte dem. O min Gulhyndy! — Han hørte Nogen komme. — Det er hende! tænkte han; men hun maa ikke se mig endnu. Jeg udsetter, jeg sparar paa det salige Øieblik. — Han tog sin Stav og skrev i Sandet ved Indgangen: „Aly er her!“ Derpaa traadte han tilside og skulste sig i Havens Baggrund.

Han havde neppe skjult sig der, før han saae det underligste Syn, man kan tænke sig. Tvende behændige Åber, klædte som Opvartere i rode Klæder med hvide Turbaner, traadte ind i Gulen. — De toge hver sin Kost i Krogen, feiede Gulvet og satte Ulting i Orden. Derpaa løb den Enne ud og hentede en Kurv med Brød, Frugter og Blomster, medens den Anden bredte et Tæppe paa Gulvet, lagde et Hynde derved, skyldede et Bæger i Kilden og satte det paa Tæppet. Imidlertid sprang den Første op paa en Loibenk og greb efter en Guitarre, der hang høit oppe paa Bæggen. Da han

ikke kunde naae den, vendte han sig om til den Aanden, og gjorde hinkelige Miner, i det han skreg og pegede op til Guitarren. Den Aanden forstod ham. Han sprang op paa Esibenken, hvorefter den Første alter klavrede op paa ham, og naaede saaledes Guitarren, hvilken han tog ned og gav sig til at stemme, med de vigtigste og latterligste Miner af Verden. Alt som han stemte, lagde han Dret til, som for at lytte om Tonen var rigtig? Da han ganske havde forstent Guitarren, uden dog at lade en eneste Streng springe, nikkede han selvtilfreds med Hovedet, som om han vilde sige: Nu er den højperlig! — Hvorpaa han flyndte sig at hænge den hen paa sit Sted.

Neppe var dette skeet, før den deilige Gulhyndy, som en huld Naturens Dronning, kom med sit talrige Hoffolge. Foran hende gik med langsomme Skridt, som en stolt Livvagt, tvende store brandgule tykmankede Löver. Ved hendes Side traadte den prægtige Argus, som en kier Veninde, og rundtomkring hoppede og flagrede de deiligste Skovens Dyr og Fugle. Troppen sluttede en Flok sneehvide Lam med røde Baand om Halsen. Hver af dem havde en Sangfugl paa sit Hoved, som slog høje Triller, medens Lammet brægede. Til allersidst kom en Hiort, hvis store Takkler varer besatte med Bielder og Klokker. Naar nu Lammen brægede, Fuglene fløjtede og Hiorten ryhstede sine Klokker, var det Hele ikke uligt en lyftig Janitscharmusik.

Da Toget var kommet til Gulen, lagde begge Löverne sig roligt ned, hver til sin Side af Indgangen, hvorpaa Gulhyndy gik ind i Grotten med Argus. Hele den øvrige Skare blev udensor og satte sig omkring Gulen i en Halvkreds, medens Gulhyndy holdt sit Maaltid. Musikanterne trak sig endnu længer tilbage, heelt henne ved Hækken, og undlode ikke midlertid at giøre den støiende Taffelmusik. — De twende Über

stode bag Gulhndhs Søde som Tjenere; de rakte hende Frugter og bragte hende Vand fra Kilden i Bægeret, naar hun vilde drikke. Argus stod ved hendes Side og greb de Smuler i Luften, som hun med sin hvide Haand kastede den i Næbet. Hvad der af Vanvare faldt paa Gulvet, løb Støreren hastig hen og snappede, for Argus sik Tid til at bulle sig. — Da Maaltidet var tilende, gik Argus hen i Indgangen, udbredte sin pralende Bispe og vendte den et Par Gange frem og tilbage. Det samtlige Hoffolk havde neppe seet dette Tegn, forend de brode op og begave sig bort i største Hast. Musikanterne lobe bagefter. Kun de twende Löver blev liggende ved Indgangen, og Argus blev i Gulen hos sin Herskerinde, som Selskabsdame.

O hvor skålvede Aly af Kierlighed ved at see Gulhndy! Hendes gule Haar fled i de lange brede velbeklædte Flætninger. Forresten var hun ifort en grøn Kjortel med Purpurbelte, uden Pragt, Glands eller Edelstene. Det kom ham for, som om Gulhndy var bleven større, friskere og kraftigere. Det var ikke længere den smægtende, drømmende Morgenlænderinde, der langtes efter sin Frihed; det var den sunde liflige Evadatter, der blomstrede i Naturen, af alle Blomster den skønneste. Dog nedhingte en huld Beemod endnu lidet de hvælvede Tienlaage, og viiste, at hun uagtet al sin Lyksalighed havde et Savn. Uden denne milde Tungfind vilde Aly troet at see en Gudinde. Hun tog Guitarren ned og prøvede den. Det skionne Ansigt udtrykte en med Smil blandet Misfornoielse. — De enjoldige Åber! sagde hun; de ere altfor tienstvillige. Jeg havde dog troet i Dag at have hængt den hosit nok. Derpaa stemte hun Guitarren, spillede til Alys Forundring med Lethed, og istemte til hans Glæde følgende Sang:

O Magt! som til en Edens-Have
 Forvandlet har mit Hangebuur,
 Som nægter ei den bedste Gave
 Mig af din hellige Natur:
 Hvi skal kun Hjertet føle Trængsel,
 Og være midt i Glæden arm?
 Hvi skal en aldrig stillet Længsel
 Forgivernes fylde denne Barm?
 Om al Naturens Lyst mig sticantes,
 Den tilfredsstilled ei min Hu.
 Som Adam efter Eva længtes,
 Saa længes atter Eva nu.
 Thi dette Held er ingen Lykke,
 Det lindrer ikke mit Forlis:
 Naar Ham jeg til mit Bryst kan trykke —
 Da er jeg forst i Paradis.

Bed de sidste Ord sank hendes Blik til Jorden
 og opdagede de Ord: Alh er her! — Hun troede ikke
 sine egne Dine. Hun stirrede hen som i en drømt
 Henrykkelse. Hvor godt blev hun overbevist om Sand-
 heden, da den lykkelige Alh sprang frem af Baggrunden
 og laa for hendes Fodder. Nu manglede der dem
 begge intet i et fuldkomment Paradis.

Alh byggede sig en Hytte i Nærheden af Gul-
 hnydhs Grotte, uden Bekymring for sin Fader, som
 han trostig overlod i Peribanus Magt. Men det gif-
 ikke Ibrahim saa godt, som hans Son formodedede.

Ibrahim streifede længe omkring i den græsselige
 Nat. Han ilede fra den brændende Skov til den mod-
 satte Side, istedet for, som Alh, at gennemtrænge den.
 Endelig blev Jordbunden saa stenet og ujevn, at det
 ikke var ham muligt, at ride videre paa sin Kameel.
 Han bandt den ved et Træ og forsøgte paa at bryde
 gennem de tætte Buske, for at komme til en hsi Ceder,
 hvor han uden Frygt for Slanger og vilde Dyr kunde
 tilbringe Natten. Som han gif, styrtede han ned i et
 Hul, og befandt sig i en mørk og fugtig Kjølder.

Han laa længe bedøvet. — Da han vaagnede, erindrede han sig kun dumkelt Marsagen til sin nærværende Tilstand. Hussains og Gulhyndhs Død havde han reent glemt. Det kom ham for, som om han var flygtet fra Bagdad med sin Son, for at undgaae den onde Kadis Efterstræbelse.

Han havde ikke ligget længe, for han saae et lille Væsen komme gennem en snever Steengang med en Lygte i Haanden. — Lokman! raabte Ibrahim, som strax kiendte ham, du her? I denne Dragt! Hvad vil det sige? Hvor er min Son? — Pas selv paa din Son, sagde Lokman, han kommer ikke mig ved. Men du kommer mig ved. Neis dig op! Til Arbeid! Nu er du min Slave.

Da Ibrahim havde mydt et højt tarveligt Maaltid, sagde Lokman: Stat op og kom med mig! Du har al din Tid været en Ven af at sege Rigdomme; jeg skal vise dig Veien til Guld og Edelstene. — Derpaa tog han ham med sig ud paa Heden, og besalede ham at sege. — Ibrahim stod alene. Han var i den største Forvirring og Bedrovelse; men Lokmans Trudsler bevægede ham til at sege flittigt. — Som han gik i den stærke Hede, kom han forbi et højt Klippestykke, der paa den ene Side havde lidt Skygge og lidt grønt Græs. Ibrahim saae en bleg, mager Mand med indfaldne Kinder, sidde der i den højerste Matned. Ibrahim var medlidende; han havde faaet en Krukke Vand med sig ud i Ørken, at lødste sig paa under Arbeidet; hurtig løb han hen efter sin Krukke, som han havde nedgravet i Sandet, for at holde Vandet kiosligt, kom tilbage dermed, og holdt det for den Afmægtiges Læber. Den blege Mand drak, folste sig styrket, foldede sine Hænder, løftede sine Hånd op og

sagde sulkende: Hvo est du, Engel fra Gimlen, som husvaler mig i min Nod? — Ibrahim kiendte Stemmen. Hussain! raabte han med Forundring. — Hussain stirrede paa ham: Ibrahim! sagde han, saa beskyrtet som hans Mathed tillod ham det, du her? Hvorsledes est du kommen i Jammerens Dal, for at vederqvege din Fiende? — Jeg er falden i et Uhyres Vold, sagde Ibrahim, og er fordømt af ham til at soge Guldstov og Edelstene paa denne Hede. — I det Ibrahim sagde dette, greb Hussain efter sin Pose, som han med megen Anstrengelse i Dag havde fyldt. Hvor stor var hans Forskrækkelse, da han fandt den halv tom. — Hvad er dette? raabte den Glendige! kommer du i mit Livs svageste sidste Dieblik for at bestiele mig? For at forvolde mig den græsselige Straf? Ibrahim forsikkrede, at han intet havde taget; den usle Hussain rørte ham, han glemte gansle sin egen Jammer. — Ha du lyver, Skarnagtige! raabte Hussain; din Sæk er fuld, du har taget det fra mig. — Jeg forsikrer dig, svarede Ibrahim, at jeg intet har taget, at jeg ikke har tænkt paa at stafte dig Fortræd; og til Beviis derpaa vil jeg bytte Sæk med dig, hvad Dieblik du forlanger. — Han rakte ham sin. — Sid ned og hvil dig, vedblev Ibrahim; jeg er ikke saa mat, at jeg jo vel kan soge en Pose fuld endnu inden Aften! — Han gik fra ham og samlede med megen Moie den anden halve Deel. Hussain vidste ikke hvad han skulle tænke; de ginge hjem sammen til Gulen, uden at møle et Ord.

Hvare I Eders Poser fulde? raabte Trolden, som sad ved Indgangen af Gulen. Ryster dem ud for mig! — Ibrahim udryhstede sin: den var fuld af Guld og Edelstene. Hussain kom nu med den han havde byttet sig til; han ryhstede den ud — og der var ikke andet deri end Sand og Glimmerstene. Lokman taug,

betragede Hussain forbittret, greb ham ved Armen, og forte den afmægtige, matte Mand atter ind under det forfærdeligt susende Sthrtebad; hvor han af Kraftlsshed var falden ned i Asgrunden, dersom ikke Lokman havde grebet ham og lastet ham ud, som død, paa Sandet.

Det er et Skarn, sagde Lokman til Ibrahim, efter at Hussain var daanet. Jeg vil tilstaae dig det reent ud, han har sat Ondt for dig hos mig, og er ene Skyld i, at jeg modtog dig saa haardt. Jeg kan ikke udstaae ham; han duer ei engang meer til at trælle for mig. Gior mig en Tieneste! saa vil jeg give dig Frihed, bringe dig til din Son, og sætte Eder begge i Eders forrige Welstand i Bagdad. — Hvad forlanger du? spurgte Ibrahim. — Jeg er en Mand, sagde Lokman, og raader ikke over de Dodeliges Liv. Indbyrdes derimod kunne I forkorte hinandens Dage. Tag denne Kniv og stod den i Hussains Hjerte, saa sætter jeg dig i din forrige Lyksalighed, og skænker dig alt det Guldsand og alle de Edelstene, som jeg har i min Hule. — Det være langt fra mig at handle saaledes, sagde Ibrahim, selv mod min bittreste Fiende. Hvad Ondt vi have giort, maa Gud tilgive, vi bøde nu begge derfor. Mit Håd er slukt. Jeg har idag byttet min Pose med ham, i den oprigtige Hensigt at lette ham Byrden. At det er faldet ilde ud, er ikke min Skyld. — Dræb ham! raabte Lokman truende, i det han rakte ham Kniven, eller jeg faste dig giennem dette aabne Svælg, hundrede Favne ned til Ogler og Slanger. — Kast! raabte Ibrahim med freidigt Mod, i det han foldede sine Hænder, og fæstede sine Dine paa de funklende Stierner. — Du har faaet Mod, Ibrahim! sagde Lokman spodst. — Den giver Ulykken! svarede Ibrahim. — Og paa hvilken Grund — hvilket Haab gør dig modig? spurgte Trolden. — Mit Haab staarer til

den Barmhertige, svarede Ibrahim, hvis kraftige Haand ligesaavel kan redde mig fra Øglerne, som fra dig. — Forvonne! raabte Lokman, du er mig ikke moden endnu! Langsomt vil jeg pine dig. Han gik bort. — Arme Hussain! sukkede Ibrahim, og betragtede den Blege. — Hussain slog sine Dine op, han smilte venligt og rakte Ibrahim sin Haand. — Jeg har hørt hvad der er foregaaet mellem dig og Trolden, sagde han. Den Øndes Unslag lykkedes ham ilde. Hvad der skulde adsplitte mere, har forenet. Ibrahim! nu kiender jeg dig. Tilgiv, at jeg mistænkte dig! Kan du tilgive? Ibrahim omfavnede ham. Vil du være min Ven, Ibrahim? — I Liv og Død. — Hussain stod op og omfavnede sin forrige Fiende.

Fra nu af var de trofaste Venner, delte hinandens Sørger, og fandt Trost ved hinandens Side. Det var dem ikke længer tungt at finde Guld og Edelstene paa Heden. De behøvede blot at gaae ud og søger et Dileblik, saa fandt de hvad de ønskede. Medens de sögte, svøvede der kioslige Skyer for Solen, og en mild vind vistede. De opdagede endog til sidst Fieldridser med Skygger, Blomster og Kildevæld.

Lokman, som saae dette, tog dem ned i Biergeværkerne, hvor de maatte udføre det haardeste Arbeide. Men ogsaa her kom Lykken dem imode. De læerte, som af sig selv, at udhugge Metallerne. Malmet faldt uden stor Banskelighed i deres Hænder. Lokman vovede ikke længer at mishandle dem.

Det Eneste, der endnu kostede dem Anstrengelser og legemlige Smarter, var et Skisskind, saaledes som Bergmændene bruge, hvilket Lokman havde givet dem at sammensyde. Det var af det haardeste, tykkeste Læder, og sonderrevet tvers igennem. Naalene sprang idelig i deres blodige, forstukne Hænder, medens de syede derpaa. De skiftedes troligt; naar den Ene var træt

tog den Anden sat. Men der var endnu meget at gisore, da Lokman en Aften, under Trudsel af haarde Hudflettelser, besalede dem at sidde oppe hele Natten, for at faae det ferdigt til om Morgen'en. De indsaae ikke, hvordan det skulde blive muligt, de anstrengte deres sidste Kræfter, da ulykkeligviis Hussain, som henad Morgenstunden just shede derpaa, medens Ibrahim blundede, jog sig Sylen saa dybt ind i Haanden, at han gav et Skrig, og fastede fortvivlet det ubsigelige Læder til Jorden. Ibrahim vaagnede. For at forbinde Hussain, sogte han om sin Turban; han vilde tage Klædet deraf og vikle om Hussains Haand. I det han betragtede Turbanen, faae han, hvad han hidindtil ikke havde bemærket, at det ikke var hans, men hans Sons Allys Turban, som han i det sidste Matthesherberge, de havde været i sammen, maatte have taget for sin. — I det han nu losste Klædet op, faldt den forunderlige Talisman i hans Hænder, som Aly havde forvaret der. — Ibrahim betragtede den, og da han faae de mange stionne Edelstene, tænkte han: Vor Thiran er en Elsler af sieldne og stionne Stene. Saa stionne som disse har jeg endnu ingen seet. Jeg vil lægge dette herlige Klenodie vaa hans Seng; det vil fornsoie ham, naar han vaagner, og maaskee formilde ham, naar han ikke finder Skindet sammenhet endnu. — I dette Forsæt gik han hen i Sidehulen, hvor Lokman laa, tog Talismanen og lagde den paa Trolddens blotte Bryst. Derpaa ilede han tilbage, forbant sin Ven, og gav sig selv til at she saalænge, til han ikke kunde mere.

Solen var allerede længe opstaet, men Lokman sov endnu; hvad han aldrig pleiede. Hussain listede sig ind, og fandt ham i den dybeste Slummer. De twende Venner talkede Forshynet, at det reddede dem fra Mishandlinger. — Ibrahim sagde: Maaskee sover han

den hele Dag, og vi have da Tid til at faae vort Arbeide foerdigt. Nu kappedes de alt hvad de kunde. Den Enne shede, medens den Aanden hvilede og hentede Vand og Brod til et Maaltid. Men Natten kom — eg de vare endnu ikke foerdige.

Saaledes sadde de tre Dage og fire Naetter og shede uafladeligt. Deres Hænder var blodige og hovne, deres Dine dumme af at stirre. Men de lode ikke Modet falde. En Anelse sagde dem, at det var nødvendigt til deres Livs Lykke, at faae det haarde, sondersrevne Skind atter sammenføiet.

Ligesom Morgenroden frembrød den fierde Dag, og spredte sine Straaler ud over Heden, gjorde de Begge de sidste Sting. Med Glædestaarer faldt de hinanden om Halsen og knælede i Morgensolen. Det er fuldblægt! raabte de med Henrykkelse, i det de utsprakte deres Arme mod Himlen.

Det er fuldblægt! hørte de en hndig Stemme sige. De sloge deres Dine op — O Forundring! Den mørke, fugtige Hule, hvori de nylig stode, var forvandlet til en deiligt, lys Grotte. Foran dem stod den skionne Peribamu, med sin Stierneklands og sit Smaragdspir. — Det er fuldblægt! sagde hun venligt smilende. Seer, hvad I atter have sammenføiet! — Hussain og Ibrahim betragede det sammenshyde Skind, som de endnu holdt i Hænderne. O, Under! Det var det prægtige Guldstof, som Ibrahim engang i Brede havde sonderrevet med Hussains Venstak.

Ibrahim kiendte paa de skionne Træk den venlige Kone igien, som engang var kommen til ham om Natten, og havde bedet ham om Stoffet til sin Datters Bryllup. — Du maa virkelig give mig det endnu engang til min Datters Bryllup! sagde Peribamu; jeg holder det idag, og det skal bruges til et Brudeteppe, hvorpaa hun skal knæle for Allah med sin Brudgom. —

Ibrahim rakte hende Guldstoffet, Peribamu vinkte med sit Spir, et Forhæng hævede sig — og Ibrahim og Hussain saae deres Born blomsterkrandsede at knæle ved et Alter, for Maanens hellige Billed.

Peribamu forte det kierlige Par til de Gamle, som med Glæde omfavnede deres Born, og gave dem den faderlige Belsignelse. — Hun vinkte, Fieldet revnede, og de saae den unge Konge med Rubinkronen paa sit Hoved, i Purpurkaaben, at ligge bleg som en Dødning paa sit Leie, med Talismanen paa sit blotte Bryst. Over hans Hoved brændte en Gravlampe. — Han saae listig og underfundig ud endnu i sin dodelige Slummer. — Sov der til Evigtid! raabte Peribamu, i det Hvelvingen atter lukkede sig.

Derpaa holdt den gode Fee det elskende Pars Bryllup. De levede længe og lykkelige i Naturens Skiod, som vore første Forældre i Skabelsens unge Dage, og stænkede Efterverdenen deilige Born, der blev Stamfædre til en kraftig Slægt mellem Fieldene. Hussain og Ibrahim døde silde og begrædt af deres Børnebørn. Den gode Fee forlod aldrig Alh og Gulhyndh.

Sanct Hansaften - Spil.

Digitized by Google

Nest ved min på vandetid din, min nære
vænde endnu inti go' vrimig, endnu inti
dig inti og vi i 169 minni inti
vist jævnen og skumle aflegd med
fornemt mørk mørk mørk mørk
med den mere den talat mørke

En Vandringemand stiger op paa en gammel Gravhøj, der staar
ved Beien, og siger som

Prologus:

Bekommen! i den røde Morgenstund,
Enhver, som tidlig alt har samlet sig,
For strax, med ufortrodne, raske Fied
At folge med fra Bhens dørste Taage
Til Skoven hist, som luftig, svæl sig hvælver.
Her seer I Beien! Fra den lille Høi
Et dygtigt Stykke kan I overskue.
Fra lumre Gader, hen igennem Marken,
Hvor Græsset bolger i den friske Luft,
Vi ile lyttige, med lette Skridt,
Igennem Beiens Stov og Solens Straaler,
For destolænger kun at dvæle hist
I Skovens store, svale Bogelunde.
I seer en Sværm af Unge, Gamle, Muntre,
Alvorlige; nu Fattige, nu Rige;
Den muntre Teltekreds omringet stolt
Af Vaarens høie, lysegronne Telte,
Hvor taus Naturen straaler i sin Glans.
Saa lad det heller ei fortryde Jer,
At lytte til et sammenblandet Chor,
Hvor Overgivenhed og Skient og Lyst
Afvexler med en dybere Natur.
Jeg er en alderstegen Gubbe. Skialden
Har bedet mig at træde frem og tale.

Han troer, mit Solvhaar og min dybe Røst
 Kan mildne Hierter og kan aabne dem,
 Og stemme Eder for det lette Spil,
 Som flygtig Phantasie har sammenfojet.
 Betragter denne skionne Foraarsmorgen!
 Naturen taler mere varm end jeg.
 See, hisset nærmer sig en Spillemand.
 Omringet af de blomsterklædte Sletter
 Vil jeg ved en enfoldig Strengeflang
 Paa Høien synge jer en Morgensang!

Du skionne Blaa!
 Du hvælver saa huldt om de grønne Straue,
 Med Dugperler paa,
 Hvor Lærkerne staae,
 Hvor Bolgerne gaae,
 Hvor spraglede Kornblomster venligt staae.

Du lave Høi!
 Din Hvælvning fierner fra Lys og Stoii.
 Din Urne staaer
 Fra Oldtids Aar,
 Af Afste fuld
 I dyben Muld.
 Ubevægelig den staaer,
 Til eengang den store Klokke staaer.

O lyse Glands!
 Naturens funklende Straalekrands!
 Gyd i mit Bryst
 Din lislige Glæde, din varme Lyst.
 Snart er det forbi.
 Snart synker jeg i
 Det kolde Muld,
 Og stuer ei længer dit luende Guld.

Af, Livets Lyst!
 Kun stakket du flammer i svage Bryst.
 Din luende Drif
 Indsuger saa fort kun det matte Blif.
 Det brister brat,
 I den dunkle, den dunkle Nat.

Stakkels Menneskestov!

Visne Løv!

I den folde Krukke maa du hvile der,
Mens det er saa varmt og saa lyft og saa hærsigt her.

O evige Natur!

Inden jeg favnes af sorten Muur,

Lad mig stue dig!

Du opslue mig!

Din uendelige Harpe saa huld,

Med uslige Strenge,

Med Havets Solv og med Solens Guld,

I mit Herte trænge

Med sin Harmonie,

Med sin sode Sympathie!

Flora! evigunge Mo,

Huld du kommer og forsvinder.

Noserne paa dine Kinder

Livner Skov og Mark og So.

Flora! evigunge Mo,

Tryk mig huldt i dine Arme,

Lad mig favne dig med Barme,

Favne dig med Kraft, og dse!

(Prologus gaaer.)

Harlekin

(Kommer styrtende op ad Høien og er færdig at snubbe).

De Gravhaie skulde Tanden flytte!

De staae her og gør ikke mindste Nytte.

(Snider sit Been.)

Det er en Levning af Barbariet;

Jeg troer, jeg klager for Politiet.

(Kommer frem og bulter meget ydmigt for Publikum).

Mine Herrer og Damer, jeg har rendt som en Gest.

Bryd jer ei om den gamle Kierlingepræst.

Jeg er den rigtige Prologus, jeg!
 Forfatteren bad mig løbe min Vei,
 Op at krybe paa denne Høi,
 Og fortælle jer under megen Stoi,
 At nu skulde Stykket strax gaae an.
 Det hørte den gamle, daarlige Mand.
 Saa flyndte han sig, med lange Skridt.
 I Vibenshuus jeg bedede lidt,
 I Lundehuset jeg fik en Dram,
 Saa kom han i Forveien. Det er Skam!
 Hans Snak skal I ikke bryde jer om;
 Den gamle Nar gaaer i Barndom.
 Han forte vel en lang Conferents
 Om Composition og en hoi Tendents.
 En hoi Tendents i et Dyrehavespil!!
 I hans Pande det aldrig gaaer rigtigt til.
 Det skal være paa sin shakespe-arisk.
 En Skik, som hos os er reent barbarisk.
 For Guds Skyld, lader Jer ikke smitte
 Af en excentrisk, uvindende Britte,
 Som gjør Theseus til Hertug i Grækenland,
 Og troer, at Bohmen er omflydt af Vand.
 Nei, mine Herrer! Med Galstabens Nangle
 Fert ørede Bisaldssmil at angle —
 Derpaa Forfatteren ene vil ponske,
 Det er hans høieste Maal, hans Ønske.
 Bliver han undertiden lidt tor,
 Humant I overbære bør.
 Du lille Kunstdommer, som saa net
 Betragter mig giennem din Lorgnet,
 Bær derfor ikke altfor severus!
 Interdum dormitat bonus Homerus!
 Nu har jeg opremset min hele Lexe.
 Nu skal I see, jeg kan ogsaa here.

(Han slæber i Jorden med sin Brir. Stuepladsen forvandleres til et Bærelse i Byen.)

Her ere vi alle til Staden draget,
 Styklets Enhed er ei iagttaget;
 Men de, som ei lide Changement,
 Kan blive, naar vi flytte næste Gang.
 Vi er i Huis hos en Borgermand.
 Men hillemænd! see, der kommer han.
 Jeg faaer vel at vige for Personen,
 Og ikke forstyrre Illusionen.

(Gaaer.)

En Mand (triner frem og siger):

Det er i Dag et deiligt Vær.
 Binden visiter i Boldens Træ'r.
 Der er ei en Sky paa Himlen at see,
 I Binduet mine Blomster lee.
 Det er dog saa tungt med en Urtegaard,
 Som indsluttes kun af et Potteskår.
 Om Sommeren er man kun lidet glad
 Ved at sidde midt i den lumre Stad.
 Naar Diet standser paa snevre Muur,
 Da længes man efter viden Natur.
 Gront overalt og Fuglesang,
 Hoppende Bildt og Baldhornsklang,
 Viden Udsigt og svale Wind —
 Det gør et let og fornset Sind!
 Jeg troer, vi gjorde vist ei ilde,
 Hvis i Dag vi kørte til Kirstens Kilde.
 Saa mored vi ogsaa Frokenen lidt.
 Det stakkels Barn, hun græder saa tidt,
 Hun blev forelskt i en smuk, ung Mand;
 Fordi han var over hendes Stand,
 Blev Moderen angst og ganste bange,
 Holdt den stakkels Pige som Fange:

Troede, hun skulde glemme sin Huus,
Naar hun kom her, i et eenligt Huus.
Et Aarstid har hun været hos mig;
Det gør mig ondt; thi hun græmmer sig.
Hendes Elske er draget i Verden ud,
Om han kommer igjen, veed Gud!
Fornsiet jeg vil hende gierne see.
Idag beqvemt det kunde see.
Der kommer min Kone; vil høre hendes Mening.
Ægtefolk maae gisre alt i Forening.

Konen (kommer).

Min kiere Mand, bliv ikke sunn!
Jeg alt har hørt; jeg stod paa Lunn.
Du vil kære med os til Skoven i Dag?

Mand.

Hvad shnes dig vel om denne Sag?

Konen (lysser ham).

At du er ret en god lille Mand!
Fornoier os med hvad du kan.
Det glæder mig ellers for Frokenen meer,
End for mig selv, som du indseer.
Hendes Nine som græder og er saa kionne,
Have godt af at komme lidt ud i det Grønne.

Mand.

Der er hun! Lav os kun alting til,
Mine Sager imens jeg ordne vil.

(Gaaer.)

Maria

(Kommer ind, sætter sig ved Klaveret og synger):

Dybt Skoven bruser og Skyen gaaer,
Bud Strandens Blomsterbred Pigen staaer.

Høit opstyrler Bolgen saa brat, saa brat;
 Og hun synger ud i den dæmrende Nat,
 Af trosteslos Kummer henrevet.

Af, Hiertet er dødt, og hvorhen hun seer,
 Er intet, intet at ønske sig meer.

Du Hellige! kald da dit Barn til dit Bryst!
 Mig har jo alt henrykt den jordiske Lyst,
 Jeg har jo alt elset og levet!

Konen.

Deres Stemme har dog en herlig Klang.
 Hvad hedder den Arie?

Maria.

Teklas Sang.

Den er oversat efter thøst Poesie,
 Til Wehse's deilige Melodie.

Konen.

Den er mig alt for melankolst.
 I Hovdet jeg blive kunde catholst,
 Hvis længe jeg hørte flige Sange.
 Af muntere er der dog ogsaa mange!

Maria (Gutter).

Konen.

Vær nu en fornustig, god lille Pige!
 Vær munter, og lad Sorgerne vige!
 Min Mand har besluttet til Skoven at tage.
 Vi skulde saa derud i disse Dage;
 Idag er Veiret saa klart og net.

Maria (Pludselig opromt).

Deri har De sandelig ganske Ret.

Konen.

Stakkels Pige! maa være saa meget inde.
Nu ja! Deri maa vi os finde.
Det er hverken min Mand eller mig som vil
Tvinge Dem. Hvad skal man sige dertil?
Deres Moder —

Maria.

Tal ei om denne Sag!

Konen.

Saa kigre vi da til Skoven idag.
Ifald De Cathrine sende vil
Til Kudsten, laver jeg altting til
I Kiskkenet.

Maria.

Ja, det vil jeg gierne.

Konen.

Man skal have saa mange Ting i sin Hierne.

(Gaaer.)

Maria

Cætter sig og skriver en lille Seddel, salver saa paa Pigen).
Skynd dig til Gyrekudsten hen!
Vi skal i Skoven. Kom snart igien, —
Thi vi har travlt. Men først et Ord —
Bring denne Seddel — du veed hvor han boer —

Cathrine.

Den smukke —

Maria.

Ehs!

Cathrine.

Ih, Froken Marie!

De veed dog vel sagtens, at jeg kan tie.

Maria.

Mine gamle Drentringe skal du faae.

Cathrine.

Før dem kan jeg i Ilden gaae.

Maria.

Før Ringene, kiere Barn, eller mig?

Cathrine.

Hvor kan De dog spørge saa underlig.

(Maria gaaer.)

Cathrine.

Saa skal vi til Skoven? En herlig Sag!

Skovtouren er min bedste Dag.

Det er den eneste Dag jeg maa gaae

For min Madame med Solhat paa.

Ellers siger baade Hun og Han:

Cathrine! flæd dig efter din Stand.

Naar Greven jeg dette Brev bringer hen,

Saa gi'er han Penge mig vist igien.

Det er i Sandhed en herlig Fyr!

Saa seer jeg atter de rare Øhr,

De nysselige Abekatter og Hænner.

Berude de Folk dog meget fortiner.

De trækker os Pengene ud af Landet,

Siger min Hosbond. Det er forbandet!

Du gode Gud! ja, hvad skal man sige?
Det morer dog altid en stakkels Pige.

(Gaaer.)

Maria

(paa sit Kammer; med Ludvigs Billed i sin Haand).

Da jeg imorges aabnede mit Øie,
Da hoppede Spurven glad paa torre Tage,
Som glimited rodere ved Morgenrøde.
Den quiddred hoit og kaldte paa sin Mage;
Dg selvblaas Buen hvaltes i det Hsie,
Dg Lærkens Slag fra Boldens Kroner lode;
De bæved mig imode,
Dg toned: Du idag din Ven skal flue!
Da sprang jeg op og stirred over Byen,
Henrykt i Solverskhen,
Mens Solen steeg ud af sin Rosenlue.
Dg Lærken slog igien fra Boldens Kroner,
Dg Elskov bæved i dens Trylletoner.

En stor, en hellig Aland usynlig svæver
I Alnaturens Land, i Livets Egne;
Den vækker Alnelser om Fremtids Glæder.
Ak! Længsel lærte disse Kinder blegne,
Adstilt fra Ham, for hvem mit Hjerte bæver,
For hvem jeg omt kun sulke kan og græde.
Hvi fyldte stille Glæde
Mit Bryst idag, da Bolgen rod sig velted?
Det gjorde denne Helligaand, som bringer,
Paa lette Zephyrvinger,
De Følelser, som har mit Hjerte smelstet.
Det gjorde den uskyldig hvide Due,
Som svæver over os paa Himlens Bue.

En grusom Skiebne, kold som Jern, sit Gitter
 Imellem tvende unge Hierter trænger,
 Hvem Hilmens Harmonier sammenflynge.
 Kun sielden, ak! det drukne Die hænger
 Paa elste Gienstand; ved den svage Ether
 Kun fiernt kan Ludvig mig sin Længsel flynge.
 Idag skal Lykken flynge
 Sin Rosenklands hen paa vor morke Bane.
 I Skovens Tempel jeg min Ven skal stue,
 Ved Maanens Altarhue.
 Det Elskovs Aand mig lærte tidlig ane.
 Naar Tumlens Glædесkrig sig hisset hæve,
 Skal taust i Lundens tvende Hierter bæve.

De Kjorende.

Fra qvalinfulde Mure,
 Til Marken saa huld!
 Der plsiede Fure
 Har hdet sit Guld.
 Saa friske, saa sunde
 De Bonder vi see.
 Ved kioslige Lunde
 De hvæsse den blinkende Lee.

See Blomsterne virke
 Det Teppe, som gaaer
 Om gothiske Kirke,
 Hvor Korsene staaer.
 Saa brun den sig reiser
 I lysgrønne Dag.
 See, hvor Storken kneiser,
 Paa det gamle, mosgroete Tag.

Huulveien mod Havet
 Nedluder saa brat,
 Med Skygge begavet,
 Med Træer besat.
 Her risle saa milde
 De Bolger fra Land,
 Fra venlige Kilde,
 Langt ud i den himmelblaau Strand.

Saa langsomt i Sandet
 Vi drages afsted;
 Imens ruller Vandet
 Ved Hestenes Fied.
 Den flagrende Maage
 Foer hen over Os.
 Hjst stander i Taage
 Thicho Brahe, med Bakker, din Os!

Her Bogenes Kroner
 Sig om os har hvalt.
 De spøgende Toner
 Jo høre vi alt.
 See Teltene hvide!
 See hvirvlende Nog!
 Vi fisre, vi ride,
 Vi ile til Latter og Spøg.

D y r e h a v e n .

Mødende Thor af Alt.

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!
 Skionne Kariteter, Loier og Spas!
 Dyr fra Asia, Africa,
 Europa, Nyholland, America.

Subtile Kunster!

Magiske Dunster!

Smukke Damer! I komme tilpas,
Som I spinde Hør, saa spinde vi Glas;
Som I dandse paa den brede Jord,
Saa dandse vi paa den smalle Snor.

Smagfulde Vantomimer,

Peer Dover og Kirsten Kimer,
Balzhorn og Biolsiner,
Bajatser og Harlekiner,
Kager og Apelsiner,
Insekter og Prospecter,
Comedier og Tragedier;
Rye Hegler og Rarter,
Tobakksdaaser med Bonaparter;
Fuglebur'e og Vorfigurer,
Cartoucher og Destoucher,
Frederik af Preussen i egen Person,
Vidstebaandsjøden og Mendelsohn.

Med Drifkevare

Glassernes Skare.

Skynder jer bare!

Skionne Kariteter, Loier og Spas!

Allons! Allons! Courage! Courage! Courage!

Spadsergang.

En Dame.

Ih hillemænd, skal vi træffes her?

En Unden.

Bekommen i det Grønne. Det er et deiligt Bør'r.

(De gaae hinanden forbi.)

En Borger.

Er du kommen herud, din gamle Bjørn?

En Unden.

Hvad gør man ikke for Kon' og Børn.
Jeg selv lider ikke det Narreri.

Første.

Kan dog godt lide Folk saadan gaae forbi,
Med ordentlige, smukke Klæder paa;
Og nogle gar phytet fra Top til Taa.

Unden.

Er det solid tænkt?

(Gaaer ryttende paa Hovedet.)

Første.

Han er nu saa klog.
Den Bogbinder taler som en Bog.

En ung Pige.

God Dag, min Bedste! Det er summert! Hah
Hvordan lever Papa og Mama?

En Unden.

Der gaae de Begge. Jeg maa skylde mig.
Farvel! Jeg skal snart besøge dig.

Maria.

Hvem taler saa meget med Deres Mand?

Konen.

En smuk, ung Herre fra Langeland
Fortæller min Mand om Slægt og Venner,
Som boer derovre, som han kiender.

Manden

(Kommer med et ungt Menneske).

Min Herre! Hvis De ei vil forsmaae
 Med os lidt om at spadser gaae,
 Og spise med os i Græsset hilst,
 Saa vær velkommen!

Maria (sagte).

O! hvilken List.

Det er Ludvig!

Mand.

See, der seer De min Kone.
 Den smukke Pige, med Egelovskrone
 Paa Haaret, det er en Frøken, vi har
 I Kost.

Ludvig.

Deres Budskab jeg glad modta'er!

(De gaae videre.)

Et ungt Menneske.

O, hvilken deilig Pige der gik.
 Hvilkens trællende Vært! Hvilket smægtende Blik!
 Jeg maa see hende først engang endnu.

De Andre.

Wihelm! bliv hos os! hører du?

Gen.

Han er alt floiten! Det er Fanden til Knos;
 Han løber efter hver deilig Tøs.
 En Flaske vi tomme midlertid.
 Den Glæde, den er mere solid.

(De gaae.)

Dandseren paa Voltigerlinien.

I Cirkelsbue,

Uden at grue,

Paa smalle Snor,

Hoit fra Jord.

Kommer hid og seer herpaa!

Nu hænger i Snoren jeg fun ved en Taa.

Det veed jeg nok, at hvis jeg slap,

Slap jeg med Halsen knap.

Synes Jer ikke, der er noget i

At narres med Døden?

Han snuser om mig, som Katten om Grøden,

Paa sin lumste Viis;

Men fikst du Pæren, Zachariis?

Det er ikke Loier,

Som Jer fornsier:

Det er Mod,

Stærke Musklér, luende Blod,

Driftighed og Foragt!

Heisa! Hopsa! Uforsagt.

Du rynker Panden, du satte Fløk!

Gavner jeg ikke nok?

Heisa! Hopsa! Hoit i Sky!

Lad dem knye!

Mit Liv er Sving

Og Dødningespring.

Som ingenting

Jeg sveier omkring,

Til jeg gør allersidste Spring.

Og spor saa St. Peder: „Hvad godt har du gjort?”

Svarer jeg Schweitzeren: Ikke stort!

Men hvad har de andre Bengler da gjort?

En Rancellier aad.

Den Knegt falder lidt impertinent.

En Officeer.

En Dragt Prahls han havde fortient.

Et ungt Menneske.

Skade, han svæver dem for høit!

En Borger.

Af mig faaer han ikke en Dsit.

Folkene bag Teltet.

Her have vi gravet i Jorden et Hul,

Det er fyldt med Kul;

Mellem Græsset Luen slaaer op,

Rogen vifter i Bogens Top.

Det er artigt nok!

Hvo troer, her har været en Rok,

Naar Teltet ei længer her staaer,

Naar Folk ei meer at spadsere gaaer,

Naar Hiorten, naaer Hinden

Piler af i Binden,

Med lette Fied;

Naar Stovet og Lovet

Dækker Hullet til;

Hvo vil

Da sige saa lige:

Her har været et lunt lille Arnested?

Nogle Piger.

Hvorfor blæser man i Trompeten der?

Andre.

Nu begynde nok deres Comedier.

En Jodedreng.

Deilige Pidskebaand! rode, blaae,
Gule, grønne, violette, graae.
Lad mig nu ikke for længe lobe!
Kommer at kisbe, kommer at kisbe!
Rode, gule, grønne, blaae i Fleng!
Jeg er en stakkels lille Jodedreng!

Min Moder er shyg, min Søster død;
Hun fortiente til mig og til Moder Brød.
Jeg tiggede sammen et Par Markes Penge,
Saa kisbte jeg Baand og lob saa længe,
At sælge dem her til godt Folk i Fleng.
Jeg er en stakkels lille Jodedreng!

Kommer at kisbe! Kommer at kisbe!
Lad mig nu ikke for længe lobe.
De Penge, jeg vinder her, som jeg haaber,
For dem jeg kisber min Moder Draaber,
Saa reiser hun sig igien af sin Seng.
Jeg er en stakkels lille Jodedreng!

En Kone.

Ih! see god Dag, min sode Madamme.
Der har De jo faaet en smuk, frisk Amme.

En Anden.

Hvad synes Dem om min Slut?

Den Første.

Paa min Ere!
Hon ligner virkelig sin cher père.

Manden med Hunden.

Bor Herre, mine Herrer, har lagt et stort Pund,
 Som de vel alle veed, i en Hund.
 Dog denne de andre overgaer;
 De fieldneste Kunster den forstaaer.
 Den siger, uden Puncterebog,
 Hvem af mine Herrer, der er dum eller klog;
 Den peger, uden ringeste Barsel,
 Paa hver af mine Damer, der laver til Barsel.
 Kommer nu hid og seer herpaa! —
 Min Gud! hvorfor mon saa mange gaae?

Fielebomand.

Speilecabinet,
 Nok saa net!
 Kommer hid og leer.
 Paa Hodet I seer
 Alleting,
 Alt vendes omkring.
 Kommer hid i Gallop.
 Det Nederste gaaer op.
 Egens Rod,
 Pigens Tod.
 Speilecabinet,
 Nok saa net!

Manden.

Bed Comediehuset sig samler en Flok.
 Skal vi gaae derind?

Konen.

Som du vil, ja nok!

Ludvig.

Maa jeg byde Frokenen min Aem?

Kon'en (til Maria).

Forkiel Dem ikke, De er saa varm!

Marionetspilleren

(trinet frem og siger):

Heistærede Publikum! vi vil

Opsøre her et Skuespil,

Et herligt Skuespil, som knap

Vil mangle de fornødne Klap;

Thi Stykket er et Liggendesæ,

Og Skuespillerne af Træ.

At gavne, medens vi fornsie,

Har vi bestandig havt for Die,

Da det er Kunstens Hovedsag,

Som I skal faae at see idag.

Her seer I intet Sværmeri.

Med sligt haves ingen Maskepie,

Og endnu mindre Sympathie.

Akkurat som det i Livet gaaer,

Til Eders Fryd I stue faaer.

Det er det rene, gedigne Guld.

Af Moraler Piecen er pære fuld.

Humanitet og Dyd og Gavn,

Og fremfor alt Poesiens Savn,

Kort alt, hvormed en ørlig Mand

Bor oplyste Tidsalder glæde kan.

Her seer I nu en borgerlig Stue.

Vi esterligne Jylland og Kohebue.

Hvor huuslig og net dog alting staarer!

Nu begynde vi alt. Bedst, at jeg gaaer!

(Dækket gaaer op. Skuepladsen forestiller et anstændigt møbleret
Bærelse, med Stole paa Gulvet, Studer i Binduerne o. s. v.
Alt er simpelt, men reeңligt.)

Vertinden.

Den Skiebne, den er grumme tung,
At være Enke, naar man er ung.
Vel sandt, min elskete, brave Mand
Jeg aldrig, aldrig glemme kan.
Det var en sanddru Officer.
Saadan en Mand faaer jeg aldrig meer!
En Hat han havde her i Live,
Saa forskudt med Kugler, at den ligned en Skive.
Var altid i Fred til Krig parat,
Som det sig sommer en brav Soldat;
Om han i Krig var parat til Fred
Er noget, som ei kommer mig ved.
Han var af det gamle, ærlige Præg,
Med egen Haand tog af sit Skæg,
Løe aldrig, men var stedse but,
Kaldte mig dog sin sode Snut.
Al usorglæmmelige Mand!
Jeg kunde græd' en heel Spand Vand.

(Hun græder.)

Han døde! — O hvis nu jeg stod
For en stor Forsamling, med dristigt Mod,
Uden sand eller falst Undseelse
Jeg skulde mig meget viist betee
Og sige til Publikum: Kiod er Hø!
Som min salig Mand skal I alle døe;
Fører Eder derfor dydigt op!
Livets Hest pidsker af i fuld Gallop;
Og, inden I veed et Ord deraf,
Har den smittet Ier i den sorte Grav!

Ha ha! hvor jeg dog er grumme vittig.

(Gribet sin Rot.)

Et Menneske bør være flittig.

(Spytter paa fingeren, synner en moralisk Spindevisse, falder i Tanke, sukker og siger endelig igien:) Den Skiebne, den er grumme tung,

At være Enke, naar man er ung!
(Det banker.) Hvem banker der? Luk op! Kom ind!

Frieren (kommer).

Jeg ilte hid som Bestenvind,
Naar den til Rosen sig vil flynde.
Saa hurtig løber ingen Mynde.

Bertinden (sagte).

Ah! hvilken smuk indtagende Mand
Jeg elsker ham allerede, alt hvad jeg kan.

(Sot!) Min Herre! De er jo en Digter.

Frieren.

Den Tid jeg levner fra mine Pligter
Den offrer jeg de hellige Ni.

Bertinden.

De vil nok sige de hellige Fem?

Frieren.

Bliv ikke vred, jeg modsiger Dem,

Jeg vilde sige de hellige Ni.

Jeg ilte Deres Dør forbi

Og saae et Glimt af Deres Stierne,

Som ganske forrykkede min Hierne.

Bertinden (slettede).

Et Krudtaarn Hieren er, min Herre!
Tro mig, der er sandelig intet værre,

End naar man den ei vel forstandser
Mod alle Glimt, med Fornuftens Pandser.

Frieren.

Fornuftens Pandser, af storste Værd,
Modstaer dog ikke Kierligheds Sværd.

Vertinden.

Elskov er et Barn, som i sin Haand
Kun svinger en Nürnbergers Hovlespaan.

Frieren.

Til Jordens Lys blev Elskov fød.
En Hovlespaan i Lyset bebuder Død.

Vertinden.

Elskovs Sværd er Einherigsværd,
Man reiser sig snart til en anden Færd.

Frieren.

De forraader Kundstab og Lekture.
Jeg skal besynde Dem ved min Lyre.

Vertinden.

Af Stolthed kunde mit Hierte stige,
Hvis De meente hvad De behager at sige.

Frieren.

Min Naadige! Jeg er en Lirendreier,
Men derfor er jeg ingen Lurendreier!

Vertinden (ester en fort Pause).

Hvad kostet en Skinkle paa Torvet idag?

Frieren.

Bring ikke paa Bane denne Sag!
Taarerne staar mig i mit Die;
Priserne blive alt mere høje,

Luxus stiger alt meer og meer,
Ingen Sparsomhed blandt Folk man seer; alle døde
Alle skal nu have Kaffe, Thee,
Fornemme Giester og Assemblee.
I min Tid spiste man Ollebrød
Og Bergefist, som var lagt i Blod;
Men nu er Folk slet ikke moralske.

Vertinden.
Nei nu er de ganske kamschadalske!

Frieren.

For alting rør ei ved den Vyld.
Kamschatka er en sand Idyl!

Vertinden.

Taler De maafee lignelsesviis,
Fordi den er fuld af Vand og Iis?

Frieren.

For Kulden bruger man Foderkind,
Hvori de Store svobes ind.

Vertinden.

Lyster Dem ei en Priis Tobak?

Frieren.

Fruen skal have saa mange Tak,
Odet han vil tage Tobakken, rører han ved hendes Haand. Hun
rodmer og taber Daasen. Han seer paa hende, hun seer
paa ham. De slae Dinene ned, de slae Dinene op.)

Frieren (enthusiastisk).

O! hvilken Taler, nok saa klog,
Kan tolke Hierternes stumme Sprog?
Den som sin Fryd med Ord kan male —
Han er arm paa Fryd, eller ogsaa paa Tale!

Den sande Glæde bli'er stum, som en Hund;
 Glæden slaaer Beegplaster paa hans Mund!
 Hans høie Begeistrings Himmelcelv
 Gaaer meget betenk som i sig selv.
 Jeg læser i den spilde Urt
 Dit hele Herte saa reent og purt.
 Det slaaer for mig, for mig, for mig!

Vertinden (styrter i hans Arme).

Ja, Elste! ja, det slaaer for dig.

Frieren.

Du gode Gud! hvi staae vi ene?
 En saa skion Expositionscene
 Fortiente nok at sees af fleer.
 Saa salig blir jeg aldrig meer!

Vertinden.

Du skal blive salig saa tidt du vil!
 For dig lukkes aldrig mit Herte til.

(Almindeligt Klap og Bravoraab.)

Marionetspilleren

(Kommer frem og torrer Sveden af Handen).

Ihr Herrn! Det var den første Alt.
 Er det ikke som jeg har sagt?
 Den anden er ikke fuldt ferdig til Enden.
 Det skal spilles saa varmt som det kommer af Pennen!

(Gaaer.)

Første Kunstdommer.

Det Sthlk' er fuldt af sandt Genie!

Unden.

Den pure, klare Livsphilosophie!

Tredi.

Som er og bliver dog den bedste,
 De maae sige hvad de vil, de Heste!

Fierde.

Bertindens Nolle var meget naiv.

Femte

Havde hun kun lidt thndere Liv,

Siette.

Akteurerne gør saamænd alt hvad de kan.

Saae De hvordan Frieren greb sig an?

Shvende.

De er kun af Tre, men det er det samme,

De gør mange Levende tilstamme.

Ludvig (sage til Maria).

Tag denne glødende Apelsin:

Hvor dine Kinder har sødt Karmin.

Maria (trøller hans haand).

(Dækket gaaer op.) Frieren kommer ind med en stor Potte, som han fører paa Bordet.)

Frieren.

Nu er jeg da endelig Bert i Huset.

I Torden er Viin, jeg har skyldet Kruset.

Min Kone sidder varmt inden Døre,

Derfor tog jeg hende, hvad skulde jeg gisre?

Jeg havde længe stovet omkring,

Bar en Dosmer, kunde slet ingenting!

Det er dog galt, naar jeg ret betænker;

Min smme Samvittighed det krænker.

O Gud! hvor kunde jeg handle saa slet?

Bagefter kommer thndt Ol, nu angrer jeg det!

(Slaaer sig ior Panden og spanker op og ned ad Gulver, med lange Stridt.)

Ha! hvor vi Mennesker dog ere smaae. —
 Men ths — jeg hører nogen gaae!
 Det er nok En som vil smage min Biin.
 Den er for Mæven en sand Medicin.
 Verter bør ei være sludderburne,
 Det sommer dem ei at gaae paa Gothurne;
 Dem blev ei givet dette Pund,
 Høist gaae de paa Sokker af Hiertens Grund.
 Hvad kommer der ud af min tragiske Klage?
 I den virkelige Verden jeg vender tilbage.
(Han viser Stovet af Stølene, støler Glassene og sætter dem paa Bordet.)
 Nu gavner jeg Verden med min Flid.
 Saaledes hør man anvende sin Tid.

Første Kunstdommer.
 Hvilkens Overgang fra varmt til koldt!

Anden.
 Charakteren er vedligeholdt!

Tredie.
 En Digter er dog et stort Genie!

Fierde.

Især naar han kiender sin Psychologie.
(Det banker paa Doren. Verteren liller op. En Laps kommer ind.)

Lapsen.

Herr Vert! lad mig faae et Glas Eggempus,
 Som jeg kan hælde mig i mit Spuns.

Verteren.

Gierne, min humoristiske Herre!

— **Lapsen** (Kommer ud) id godt lid
Sætter sig paa Bordet og sloiter). — den mill
Gid han kun ikke kælste mig værre!

En Tilskuer,

Hvad er Humor?

En Manden.

Ikke andet
End Nædste; nemlig hvad der er vandet.

En Tredie.

Seer I, Faer! det er paa sin Engelsk.

Første.

Mig synes før, det er paa sin Bengelsk.

Verten (Kommer ind).

Her er Eggepsuns, som kan Ganen glæde.
Men lyster Dem ei et bedre Søde?
De smudser til deres nye Kiol.

(Med Bægt.)

En fornuftig Mand bør sidde paa Stol!

En Stolemager

(Blandt Tilskuerne).

Den Hib var god!

En Skrädder.

Kun som De troer;
En fornuftig Mand sidder tidt paa Bord.

Lapsen:

Meer Puns, Herr Vert! Sov ei for længe.

(Verten henter meer. Lapsen drister og tager i Doren.)
Adieu, Herr Vert! Jeg har ingen Penge.

Berten.

Hvad, Knegt? Og dog er du impertinent?

Lapsen.

Jeg har Kræfter, det er enhver bekjendt.
Gior ellers ikke for megen Spektakel!
I kiender min Fader, den rige Jakel.

Berten.

Snik, Snak! Jeg kiender din Fader ei,
Du kiender ham maaстee saa lidt som jeg.

(De slæss. Berthen faar Prugl. Lapsen gaaer.)

Berten

(Kommer tilbage. Han gaaer længe med Armene overfors op og ned af Gulvet forventningen er spændt. Endelig giver han sig bitterlig til at græde).

O gudstæelov at jeg sit Luft!
Nu kom jeg atter til min Fornuft.
Der Dieblik er, hvor den bliver knækket.
Jeg kan ordenlig blive ganste forskæltet.
Men hvad kommer der ud af min Talen?
Jeg glemmer jo reent at sige Moralen!

(Han maaler Midten af Theatretr med tragiske Skridt, niller sig derpaa mod Tilstuerne, stræller Armene ud og broder:)

Ak! Verden fordrer saa mangt et Suk.
Jeg skulde havt Penge — men sit kun Hug!
Det skadte mig ikke! Det skeete med Nette.
Hvorfor indbildte jeg Frue Lisette
Min Kierlighed, ved den spilde Priis?
Nu kommer bagefter Tugtens Niis!
O Menneske! Du reent er Beet,
Hvis Du slipper din Dyd og din Moralitet.

Speil dig derfor i mit Exemplar
Og hold paa dem begge, mens du dem har!

(Tilstuerne somme i Taarer.)

M a r i o n e t s p i l l e r e n

(med Pengetollerken).

Ihr Herren behager at tilgive!
For dennegang maa det derved blive.
En Skielm kun giver meer end han har.
For dennegang intet mere faerdigt var.
Bequemme slige Sthkler ere,
Man op kan holde hvor det skal være.
At ellers Planen er lagt med Flid,
Det seer Enhver, som besidder Bid.
Den første Aft af Omhed og Graad
Og Folelse næsten var ganske vaad;
Den anden var tragisk, saa munter igien,
Og atter tragisk til Beslutningen.
Skade den tredie ei blev faerdig,
Den fuldkommen var de andre værdig.
I den bliver Helten desperat
Og giver sig til at være Soldat.
Faer mange Hug, smmer sig saare.
Det kan ikke beskrives uden Taare.
I Morgen spille vi atter her,
Ifald det kun bliver Opholdsvær.
Over Vær og Bind ei Mennesket hersker.
Binder Munden nu ei paa Dren, som tørsker!
Kaster i min Hat, paa den glade Dag!
Standspersoner betale efter Behag.

E n M a n d

(Giver ham en Tostilling).

Min kiere Ven! Kom hid! See der!
Det Sthkke var ørligt de Penge værd.

(Golf gaae bort.)

Manden med Vognen.

Vaaner Dre! Vaaner Dre!

Her kan I køre,

Allersombedst,

Uden Hest.

I kan selv være Hest!

Indretningen er hul:

I dreier et Hul,

Saa kører I til,

Saa meget I vil.

I Penge kan spare,

Denne Tid,

Da Hesten' er rare.

Kommer hid! Kommer hid!

Mekanisk Kunst;

Hvis det morer Jer ei,

I faaer det omsonst.

Manden ved Kilden.

Det er saa lummert og saa tungt,
Det brændet stærkt deroppe;
Her skygger Lovet grønt og ungt,
Fra Vaarens lyse Toppe;
Her springer langt fra Dvalm og Larm,
Bud Sang af Nattergalen,
Den tykke Straale, som en Nem,
Fra Høien ud i Dalen.

I sorten Mulm, i dyben Jord

De klare Bolger rinde;

En ukiendt Bei de langsomt snoer

Sig ligesom i Blinde;

De risle gienneim Jordens Bryst,

I Dybets mørke Huler,

Og skue sikkert der med Lyst,

Hvad Overfladen skuler.

Den Verden, som vi aне hist,

Dyb under Havets Bunde,

Den har de giennemtumlet vist,

Og bolget i dens Lunde.

Den runde, tykke Sølverarm,

Som risler her forvildet,

Har lysset Ellepigens Barm

Og drukket hendes Billed.

I gamle, længst forsvundne Tid

Der var en deilig Pige;

Hun var saa god, hun var saa blid,

Hun var saa from tillige:

Et Crucifix i Hytten stod,

Før det hun altid knelte,

Naar Maanen med sit Aftenblod

Paa Crucifixet dvælte.

Engang hun gif i denne Skov

Og fæstede sit Die,

Imens hun sang sin Frelsers Lov,

Paa Stiernen i det Høie;

Da foer hun vild paa spæde Fod

Og Torsten hende plaged;

Tilsidst blev hun i Hu saa mod,

Hun græd og sig beklaged:

"At Gud! hvorledes kommer jeg

I Aften til min Hytte?

Jeg reent forseilet har min Vei,

Jeg kan ei Foden flytte.

Jeg er saa tørstig, og her er
 Ei allermindste Draabe,
 Kun vilde Dyr og Spøgesser!
 Af Gud! hvad kan jeg haabe?"

Og see — Hver den som troer paa Guds
 Den hielper han i Noden —
 Hvor Taaren faldt, et Væld sprang ud
 Og loe i Aftenroden.
 Da drak hun af det klare Vand,
 Og fulgte Bolgen rolig;
 Den ledte med sin Blomsterstrand
 Til Kirstens lille Bolig.

Sanct Kirsten hviler godt i Blund,
 I Gravens Arme milde,
 Dog kommer hun hver Midnatsstund
 Og stirrer paa sin Kilde.
 Som hendes Øje den er blaa,
 Som hendes Blik den blinker.
 Kom I! som gaae derovenpaa,
 See, siden Kirsten vinker.

Ludvig henter Maria et Glas Vand. Hun driller,

Ludvig.

Sode Farveharmonie!
 Flydende Solv
 I klare Krystal,
 Som den hvide Finger
 I Ethren bringer.
 Solvbolgen kysser
 Den Purpurkoral,
 Som Læben omringer!

Maria.

Smiger, Smiger!

Ludvig.

O I sode Piger!

Maria.

De Gamle vente!

Ludvig.

Vi dem snart indhente.

En feed Kone.

Jeg ønsked at vi var vel komme hjem.

Hør blier jo saa fuldt at man ei kommer frem.

Et ung Menneske.

Jeg har altid Længsel

Efter saadan en Trængsel.

Saa kommer man de kiere Piger saa nær,

De Smukke især!

Nører ved deres Hænder,

Skuer i deres Dine, som tænder,

Indsuger med sit Blik

Elskovedsdrif.

Sode Gudinde!

Du kommer for at svinde.

Hvilket Die! Hvilken Arm!

Hvilken Best! Hvilken Barm.

Jeg har altid Længsel

Efter saadan en Trængsel.

En ung Pige.

Saae du den smukke Fyr, som gik,
Med det brændende Blik?

En Anden.

Det brændte paa dig.

Den Förste.

Du vil nok narre mig!

Joderne under Træet.

Es war ein alter Mann,
Der nahm ein junges Weibchen,
Gar schön und zart von Leibchen.
Da ging das Wesen an:
Er lächelt und er schmeichelt's,
Er küsst' es und er streichelt's;
Allein das war sein Ziel —
Und das war doch nicht viel!

Er lebt ein ganzes Jahr
Mit seinem jungen Weibchen
Das zarte, feine Leibchen
Bleib immer wie es war.
Wie ich gesagt: Er schmeichelt's,
Er küsst' es, und er streichelt's.
Allein — das war sein Ziel;
Und das war gar nicht viel.

Einmal er sagte: Heut'
Muß ich dich, Kind, verlassen
Es dürfen mit dir spassen
Nicht fremde Männerleut'.
Darfst nicht der Treu vergessen,
Verbot'ne Speis' nicht essen!
Sonst krieg ich armer Mann
'Ne Stirn, mit Hörnern dran.

Es sprach das Weibchen: Ei!
 Eh' soll mich Gott bewahren,
 Wenn, durch ein solch Verfahren,
 Du kriegst ein solch Geweih.
 Der Mann weint Freudentränen.
 Er ging. — Da kam mit Sehnen
 Ein junger Herr fürbas —
 Und alles sie vergaß!

Als nun der Alte kam
 War spat und müd' zu Hause,
 Zum lieben Abendschmause
 Und hübsch den Hut abnahm,
 Rief sie: Wie kannst du lügen,
 Und mich so arg betrügen?
 Du böser, alter Mann!
 Hast ja nicht Hörner d'r'an!

(folk, som have omringet Joderne, opslæae en stor Skoggerfatter.)

Harlekin

Cudenfor en Fielesbo, meget alvorlig og vigtig).

Mens Pobelen hisset vildt sig frøder,
 Ved Smudsigheder og Næstens Lyder,
 Indbyde vi her til Subskription,
 For den af Publibum mere fine Portion.
 Her finde vi en dannet Digter,
 Som synger kun om Fornuft og Pligter.
 En Poppedreng vel af Fodsel han er,
 Men Talentet har svunget ham heit i Bær.
 Mangt et Mars Flid har lært ham: Smør
 Heel snildt at forene med en Dør.
 Hans store Plan, mens han hopper herneden,
 Er den: at forbedre Menneskeheden!
 Mine Herrer og Damer, behage De?

Den fine Portion.

Ta det forstaer sig, ham maae vi see.

(De gaae ind i Fieleshytten. En stor, grøn Poppegoie sidder pac en Forhsining.)

Harlekin

(husker arbodig for Poppe).

Opmærksom det samlede Folk nu tier,
At høre paa Deres Poesier.
Begynd med det Vers, De gjorde forleden!

Poppe (smodmendo):

Harlekin, du veed, jeg er saa beskeden!

Harlekin.

Det veed jeg nok, jeg har altid funden
Dem med Beskedenhed i Mundens;
Dog veed jeg nok, De læser gjerne
De smukke Produkter af Deres Hjérne.

(Sagte.)

De kan jo sige, jeg bad Dem ad,
Gør en Fortale! Bær Dem formuftigt

Poppe (commende sig).

Gjennemtrængt af den Overbevisning,
At man med Folks moralske Bespilning
Bør være meget samvittighedsfuld,
Og ikke sælge dem Bly for Guld,
Skulde jeg ikke vovet at lade — —
For Lyst komme disse Blade,
Hvis ikke Venner, hvis kritiske Dom
Jeg bryder mig grumme meget om;
Alle havde givet mig Mod,
Og bedet mig dog at være saa god; —
At jeg har anvendt megen Flid
Og brugt en grumme Hoben Tid,
For et Ord slap ud af min Digterelv; —
Er en Erklæring, jeg skylder mig selv
Samlede Værker. IV.

En Kleinsmed bruger sin Fjul med Forstand,
 En Niimsmed er ligesaa klein som han.
 Det er saa en Sag med Geniets Ild
 Sædvanlig udbryder den alt for vild.
 Jeg priser Betænksomhedens Vand,
 Paa hvert et Vers har jeg hældt en Spand.
 Thi vil jeg slutte med et Claudatur
 Og Mottoet: nonum in annum prematur,
 I det jeg med et ørbsødt Sind
 For Lyset bringer disse sexten Bind!

Tutti (af fuld satz).

De er en ung, bestedten Mand!
 Vi bede Dem, syng alt hvad De kan.

Garlekin.

Lad Hymnen til Middelmaadighed tone!
 Den stæffede Dem jo Deres Digerkrone.

Poppé (declameret).

Du ædle Middelmaadighed!
 Stig fra din høie Zone ned,
 Til En, som falder dig med Smerte,
 Af ganste — ganste — ganste Hiertes.

„Hvis du vil hoste Livets Frugt,
 Da gaae kun Middelveien smukt!“
 Den Sætning mig saa vel behager,
 At ei engang jeg Vers undtager.

Hvis galt, ercentrisk Sværmeri
 Skal kunne faldes Poeste,
 Da troer jeg, vi bor efterstræbe
 Den allermindste Gnist at dræbe.

Og, uden just at prale stort,
 Saa troer jeg, vi har alt det giort.
 Paa senest Tid man flogt forvalter
 De hyperligste Brandanstalter.

I ret fornuftig Poesie
 Vor aldrig spores Phantasie.
 Hvad Dævelen rager Phantasien
 Den mindste Smule Possen?

I gamle Dage gik det an,
 Den Tid i Mørke famled man;
 Men nu, i de oplyste Tider,
 Sligt Barbari man ikke sider.

Hvi skriver nu en sand Poet?
 Af Iver for Urbanitet,
 Blot for Moral at understotte,
 I Korthed: For at giøre Mytten

Naar Folk vil gaae paa Thvir i Kro,
 Han drager dem til stille No;
 Hvad ei de gidder hørt i Prosa,
 Det figer han dem snildt sub rosa.

Det nemlig: At det sommer sig
 For hver at være stikkelig;
 At kun det er de Stikkelige,
 Som lukkes ind i Himmerige.

Hvor stort for en moralst Poet,
 At tolke sin Humanitet;
 Om sveden Grod og svegne Pligter
 Hvor skient, hvor saligt for en Digter!

Du ædle Middelmaadighed!
Jeg elsker Dig med stor Beskeden.
Din Deilighed gjort haver mig til Dræle,
Og indtaget mig med Storm, det fører jeg paa min Siel.

En Tilskuer.

Poppe hedder han, Pope burde han hedde.

En Anden.

Efter saadan en Karl skal man længe lede.

En Kritiker.

(Tager Pope fortrolig under Armen og gaaer hen med ham i en Krog).

Med Forlov, min Herre! Det Digt gør Dem Hæder.
Der stødte mig kun et Par enkelte Steder.
I første Vers kom „ganske“ lidt
(Efter min individuelle Mening) for tidt.

Poppe (trohjertig).

For at faae de fire fornødne Fedder.

Kritiker.

Man ofte maa knække haarde Nødder;
Men En, der spiller saa færdigt paa Lire,
Generer det vist ei, at gaae paa Fire.
Saa var der ogsaa et andet Sted
I Digtet, en Smule længer ned,
Nemlig: „Det nemlig!“ See det er værre!
Det er ikke poetisk nok, min Herre!
Forresten ønsker jeg Dem til Lykke,
Thi Digtet er, min Salighed! et Mesterskifte.

Poppe.

Siden De bander saa høit derpaa,
 Saa troer jeg selv, det maa være saa.
 Jeg takker meget for Deres Anmærkning.
 Man trænger ofte til Forstærkning.
 Jeg bliver sandelig aldrig vred,
 Naar man retter mig med Bestedenhed.
 Evertimod er det høist profitabelt for Manden,
 Naar Kritik og Genie gier hinanden Haanden.

(De gier hinanden Hænder og gaae.)

Harlekin

(Kommer frem og siger til Tilskuerne):

Foler I Jer nu ei anderledes stemt?
 Er Smaahedsaanden ei reent forglemmt?
 En Nigsort har I givet os, men
 Fik I ikke Forbedring nok for den?
 Det er skint at høre to store Mand tale,
 Som de Twende nylig, uden at prale.
 Skilles nu ad, foruden Kiv,
 Og anvender Jer Forbedring i det praktiske Liv!

(Folk gaaer.)

Pigerne inde i Skoven.

I Skyggen vi vanke,
 Blandt lysgronne Straae;
 Sanct Hans-Urt vi sanke,
 Hvor Blomsterne staae.
 Hæne, lille Urt
 Staer saa reent og puurt,
 Staer saa frist og gron,
 Uformært i Lon.

Bag Kioskenets Rælke
 Vi hensætte den,
 Fra Tæglistens Svælkle
 Den snoer sig da hen.

Hvis den fæster Rod,
Bler vor Skiebne god;
Døer den paa sit Sted,
At, da døe vi med!

Da ikke vi kommer,
Saa glade, saa froe,
Her følgende Sommer,
Naar Blomsterne groe.
Hist hvor Korset staer,
Hist paa Kirkegaard,
Blege ligge vi.
Da er det forbi!

Sanct Hans Urt vi sanke,
Hvor Blomsterne staar,
Blandt Stammer saa ranke,
Blandt lysgrønne Straae.
Pæne, lille Urt
Staar saa reent og puurt,
Staar saa frist og grøn,
Uformærlt i Lon.

Manden.

Nu skulde vi snart vel udpakke vor Mad.

Ludvig.

Folk endnu ikke skilles ad.

Konen (til Maria).

Alle Mandfolk betragte Dem med et Suk.

En Galning (som gaaer forbi).

Det kommer af det, hun er saa smuk!

Maria.

Hist sidder en gammel Mand, som er blind,
Med nedbojet Hoved, nedbojet Sind.

Han synger saa rorende, lad os ei gaae,
Lad os blive lidt og høre derpaa.

Den Blinde.

Giver den gamle, blinde Mand lidt,
Som her under Bogen sidder og synger.
Hans Nøst er saa svag, hans Haar saa hvidt,
Kummer hans matte Hjerte nedtynger.

Alt Gravens Taage sig tungt har lagt
Omkring hans udslukte, døde Bliske.
Han trælles ei meer ved Naturens Pragt,
Han hører kun Fryd, han soler den ikke.

En Hustru havde han, from og blid,
Ak! ogsaa hende skulde han miste;
Han hørte hun ralled i Dødens Strid,
Men ei han saae hendes Die briste.

Fjolen var hans eneste Trost,
En Ven ham i Døden den havde givet;
Naar Mulmet han giennebrod med sin Rosi,
Da kaldtes han som tilbage til Livet.

Men ak! i Vinter, i første Nød,
Da ingen ændsed hans Sang og Klage,
Da folgte han sin Fiol for Brod.
Nu har han intet mere tilbage.

Snart trænger min Siel af det døde Peer,
Som, liig en Snegl, den maa med sig slæbe
Snart er jeg ingen til Byrde meer,
Snart tier min folde, min blege Læbe.

Skaffer mig min Fiol igien,
At jeg kan tolke min stumme Smerte!
Det var min eneste, sidste Ven;
Skaffer mig min Fiol igien,
Ellers brister mit fulde Hjerte.

(Maria lader sin lille Pengepung synke i hans Hat.)

Sode Pige!

Maria.

Mod den gamle Mand er vi lykkelige!

En Herr.

See, Folk staer hist om Teltet i Klynge!

Nogle unge Mennesker synge.

Deres Stemme har en behagelig Klang;

Skal vi lytte til deres Sang?

Det øvrige Selskab.

Aa ja!

Sang fra Teltet.

Da Oldtids gamle Guder dsde

Af Alderdom,

Da for den friske Morgenröde

Bor Middag kom;

Da høit Oplysningssol sig reiste,

Saa tidt paakaldt,

Og da dens Straaler, mens den kneiste,

Oplyste alt;

Og da dens stærke Ild afbrændte

Hver Blomst saa net,

At der, hvor man sit Die vendte,

Stod et Skelet;

Da kom en lille Gud tilbage,

Medyntsom, god,

Som lindred de Profanes Klage,

Med Druebled.

Viinranken bredte vidt sin Skygge,

Saa sval og mørk,

At selv man saa for Solen trygge

I hedest Ørk.

Ton høit vor Tak mod Himmelbuen,
Til ham, hvis kraft
Har været os saa huldt i Luen,
Med Druesaft.

I denne brogetskionne Brimmel,
Blandt Spøg og Tant,
Vi mindes os den gamle Himmel,
Ak! som forsvandt.

Herren.

En ganske behagelig Melodi;
Men Ordene nhmodens Sværmeri!

Glaspusteren.

Glaspusterie! -
Naturlig Magie!
Her kan I lære,
Hvordan af en Blære,
Flydende, blød,
Der bliver en Flaske,
Som stikkes i Tasten,
Med Vin saa rød.
Glaspusterie!
Naturlig Magie.

En fuld Mand
(strænger sig giennem Mængden).

Det maa jeg sku see!
Kan I bare Fer for at lee?
Jeg har nu drukket saa tidt,
Gud være lovet!
Som der er Haar paa mit Hoved;
Og dog veed jeg ikke —
Den fordomme Hille! —
Og dog veed jeg ikke

Hvordan Blæser de lave,

Som smage min Mave

Saa rart.

Det er klart!

Det maa jeg vide. —

Gaaer lidt tilside!

(Estertænksom.)

Det er dog underligt, naar man er fuld,

Saa er man saa genegen til at falde omkuld.

Det kommer af Druesaften;

Og af Een—tre—pedalkraften —

Og af det jeg har drukket for meget i Aften!

En gammel Mand

(med en Perspektivkasse).

I liere Venner! kommer hid.

Her kan I for en ringe Hvid

Faae mange smukke Ting at see,

Igennem disse Huller tre.

En lille Verden underlig

I Kassen jeg har samlet mig.

Naar kun jeg trækker i en Snor,

Bevæger jeg den hele Jord,

Og bringer Folk og Stæder frem,

Og atter strax forjager dem.

I liere Venner! kommer hid!

Det kostet kun en ringe Hvid.

(Man samler sig om Kassen.)

Her seer I nu en Klippetop,

Hvoraf en Vandrer stiger op.

Paa Klippen staær en rod Muin,

Paa Porten skrevet staær Latin,

Langt borte, Skriften er kun fin.

Det er en gammel Ridderborg.
 Saa taus den synker hen i Sorg,
 Og skuer underlig og blid
 Tilbage til den svundne Tid,
 Da Riddere med Brynier blaae,
 Da stionne Moer den om sig saae.
 Et Hul i Taarnet hist man seer, —
 Nu er der intet Bindve meer, —
 Der sad engang en Pige blid,
 I Aftenroden dunkle Tid,
 Og stirred taus ad Veien hen,
 Og vented længselfuld sin Ven.
 Af, Tiden kommer, Tiden gaaer.
 En Kirke fiernt paa Marken staer.
 Ved Altret er en Marmorsteen,
 Den ruger paa de Elsktes Been.
 Seer kun hvor langsomt, sorgelig,
 Den trætte Vandrer nærmer sig,
 Mens Solen bag den røde Muur
 Gaaer ned i hellige Natur.

(Skifter om.)

Her seer I twende Hære staar;
 Med Kæmpekraft de begge slaae.
 Der er ei Røg, der blier ei skudt,
 Den Tid var endnu intet Krudt.
 Da gieldte det i Herrefoerd
 At trænge giennem Spyd og Sværd.
 De synde høien Heltesang,
 Og vil hinandens Undergang.
 Naturen soler ofte Harm,
 Og dræber sig med egen Arm;
 Da velter Bierget Flammer op,
 Da skielver Jordens Kæmpekrop,

Da synes det i høie Blaa,
 Mens Dybets Bolger vældigt slaae,
 Da spænde Mandens Musklar sig,
 Og fordre Maabenbrag og Krig.
 Saa vexler det til sidste Led
 Imellem Had og Kierlighed.

(Stifter om.)

Lidt mørkt og sort det falder her.
 Vi meer ei over Jorden er.
 Vi stige ned i dunkle Field,
 Omsuist af kolde Kildevæld.
 Seer I, hvor rigt det rode Guld
 Sig slynger bag det kolde Muld,
 I haarde Steen? Som modne Halm,
 De meie bort det rige Malm.
 Men seer I hist en Sky saa hvid,
 Som langsom, stolt sig vester hid?
 Den skuler, favner Biergets Land,
 Som bringer Døden i sin Haand.
 Hvis ikke ned de kasted sig,
 Da drælte han dem sikkerlig.
 Thi han er nu i Hu saa vred,
 For de forstyrre hans Roslighed,
 Fordi de rane bort hans Skat,
 Og bringe Lyset i hans Mat.
 Han hedder Kobold og er hvid,
 Og er bekjendt fra gammel Tid.

(Stifter om.)

I Tiden jeg tilbage gaaer,
 Om I vil, nogle hundred Aar.
 Her seer I nu et gothisk Kammer,
 Det svage Lys i Natten flammer;
 Ved Bordet sidder en geistlig Mand,
 Med Haand til Kinden grubler han.

Pergamenter af Alder graae,
 Gamle Skiolde med Skrifster paa,
 Træbark, halvudsukte Eiffer,
 Stene med Runer og Hieroglypher,
 Ting af mere Værd, end I troer,
 Ligger omkring paa det store Bord.
 Han stirrer i den vide Natur,
 Fra Bindvet, paa den thkke Muur.
 Naar man sidder i Midnatsstund,
 Og stirrer ud i dunkle Lund,
 Naar Maanen med de blege Miner
 Kneiser over gamle Ruiner,
 Da bliver man saa underlig,
 Det Svundne, det Bordende hæver sig,
 Det Nærvoerende hurtig dører,
 I Ubethedighedens Slør.
 Han skuer i Naturen, den høie,
 Den ødle Mand, med kraftigt Die,
 Og skuer til den straalende Top,
 Hvorfra vi sank og igien skal op.
 Saa gribet han Pennen i sin Haand,
 At indgyde Nutid Oldtids Aland.
 De adspregte Sange han forvandler
 Til et gothisk Epos, som lever og handler.
 Tak være den gamle Canonicus!
 Han hedder Saxo Grammaticus.

(Skrifter om.)

En aaben Mark her for Jer staaer,
 Et Bindpust over Sæden gaaer.
 Det er saa thyst. Slet ingen Stoi!
 See, midt paa Marken staaer en Hoi.
 Paa Hoien staaer en Runesteen,
 Derunder hvile gamle Been.
 Den Hoi staaer der fra Arilds Tid;
 Nu ploies den med megen Flid.

Tilgrunde, ved sin Eiermand,
 At den kan vorde Agerland.
 Alt ofte har han provet paa
 De store Stene bort at faae,
 Fordi de fylde følt hans Jord;
 Men denne var ham alt for stor.
 See! Maanen gennem Skyens Rift
 Nedstirrer paa den gamle Skrift.
 Imens den Døde vandred her,
 Den stirred i hans Taareskær.
 Thi Maanen er en gammel Mand,
 En Trold, som ei begribes kan.
 Han smiler lige huld og blid,
 I hoitidsfulde Midnatstid,
 Til Elskovs helligsagte Fied
 Og til det skumle Nættersted.
 See! hvor paa Runerne han seer,
 Imens han iler bort og leer.
 De sieldne Tegn han vist forstaaer,
 Hvis Mening svandt med svundne Aar;
 Og, hvis han tale var ifstand,
 Fortalte nok den gamle Mand
 Os mange underlige Ting,
 Som hændte sig paa Jordens Ring;
 Men da kun nu hans matte Blik
 Kan tolke hvad han skeue vil,
 Saa vækker han, vemodig, blid,
 Blot Anleser om dunkle Tid.

(Mange sære henrykte paa Maleriet. Den Gamle lader Baaget
 synke. Baldhornene blese under Egtræet, ved Gyngen.)

Gyngesang.

Op og ned!
 Ned og op!
 Ved Blomsterbed,
 Over Egens Top.

Under Spil og Klang
Bore Stole gaae.
Med Timernes Gang,
Hinanden bagefter,
Af alle Kræfter,
Uden at naae.

Op og ned!
Ned og op!
Bed Blomsterbed,
Over Egens Top.

Som lynsnar Piil
Fald ned, min Krands!
Med behændig Jil,
Vaa den Lok, som sig synger
Om Pigen, som gynger
I Cirkeldands.

Op og ned!
Ned og op!
Bed Blomsterbed
Over Egens Top.

Lyd, hielne Ruth!
Nu hører hun sig.
Den sode Slut!
Hendes funkende Die,
Som Stiernen i det Hoie,
Skuer ned paa mig.

Op og ned!
Ned og op!
Bed Blomsterbed,
Over Egens Top.

Jeg kysser dig, Luft!
Her aanded hendes Mund
Blomsterduft,
For en lidet Stund.
Livsalige Sted!
Men Klokkens ringer.
Af! ud hun springer.
Jeg springer med.

Ei længer ned!
Ei længer op!
Jeg følger dit fied,
Dit svævende fied,
Du Rosenknop!

I d y l.

Her, under Egenes Lh, hvor vinden vifter saa kiosligt,
Ville vi ned os sætte ved simple, landlige Træbord,
Som af twende Pæle bestaaer, to hovlede Bræder,
Stærkt med Fjirtom-Som af Snedkersvenden forenet,
Paa den rolige Bænk, som selv to Pæle bestaaer af.
Men kun et eneste Bræt, et Bræt har Bordet forud det.
„Mikkel! du herlige Kudse, som styrer de vælige Heste,
Gier dem med Pidsten et Nap, og siger: Hyp! Hyp!
Bil I løbe?

Derimod klappende dem saa broderligt, naar de har udtaent,
Mens den kleide Skofte du stikker i fraadende Munde;
Mikkel! stig op paa Hiulet, det rullende, hæv dig paa
Bognen!

Tag os vor Skinke, vor Lar, vor Senop, Brød og
vort Saltkar.

Glem ei Kalvestegen og Sossterlagen, bestovet
Med det hiddeste Sukker, der kiosbtes hos Rafinadeuren,
Af Cathrina, den tro, den huslige Pige, som tiente
For hos Skrädderen, men til sidste Skiftetid skifted,
Og af os blev fæstet formedesst sit herlige Skudsmaal.“
Saadan talede du, ærværdige Morten Huusfa'er!
Trak saa dit Bær, og tog af Lommen en Nixdaler seddel,
Hvorpaa med hndige Træk stod meget pynteligt skrevet:
„Naar forlanges, betaler den hafnieniske Banque
En Nixdaler, skriver Nixdaler, imod denne Seddel;

Midlertid validerer Sedlen, mens den existerer,
Uden videre Paategning eller Endossementer,
For ovenmeldte Kirdaler, Valuta i Banqven anmammet."
Sagde saa: „Mikkel! gaf hen, btyt den i klingende
Mjnter!

Her kan ei gjores et Skridt, naar ei man gribet i Lommen."
Og den ærlige Mikkel tog Sedlen i barkhaard Næve,
Saae hvad i Randen der stod om „Neren, om Liv og
Formue,"

Ghste, da bort han gik, og tænkte: „Vor Herre bevares!"
Midlertid den gesæftige Hustru dækkede Bordet,
Skienkte sin Husbond en Dram, i den bulede Sølver-
Tumling,

Som af sin Moster hun fik i Brudegave til Bryllup,
For i dens Dyb at drukne de ægtestablige Sorger.
Derpaa spiste de alt hvad de aarked (o troe mig, Fremtid!)
Brugte saa Lomtorklædet, for ei at smudske Salveten —
Drak saa atter igjen, og saa spiste de atter og drak saa;
Mens eensiede Spillemand gned Fiolen, som eied
Ikkun af Strenge tre (de andre var sprungne for Manden).
Men de agted det ei; thi det ufordærvede Hierte
Bryder sig ei om en Streng, seer ikke paa saadanne
Smaating!

Mellem Træerne ved Bommen.

En ung Fyr (til en anden).

Der har De jo saaet en prættig Hest!

Den Anden.

Rid med til Bellevue og vær min Giest!

Første.

Ih ja, gu vel! Tak den, som byder.

Slige Tilbud jeg aldrig forskyder.

En Kudsk (til en anden).

Bød mig først komme frem. Hold lidt! stop!

En Herre (til en smuk Pige).

Maa jeg hielpe Frskenen op?

Pigen.

Jeg takker for Deres Artighed.

Moderen (i Bognen).

Du skal altid hielpes op og ned;

Kan du ikke hielpe dig selv, min Pige?

Mand.

Maa, kiere Kone, hvad vil det sige?

Folk (til hinanden).

Adieu! adieu! Denne Dag var smuk.

Fieleboemanden (til sin Dreng).

Sluk Lysene ud og Doren luk!

Den vilde Stoi mi lyder ikke længer.

Den store Sværm fremtrænger ei i Stovet.

Ei længer under Lovet Kredsen sidder.

Kun sagte Fugleqvædder sine Toner

Saa sødt i Skovens Kroner sammenmelter.

Den tunge Bolge vælter sig mod Sandet,

Mens Purpurflør i Vandet venligt glimter,

Og medens Lyset skimter hist i Hytten.

I Skovens Dybde Skytten og hans Hunde

Gaaer giennem dunkle Lunde; Maanen titter
 Bag Egens Stammegitter i sin Rue.
 Ad blege Himmelbue Kragten svæver,
 Og Harpelyd sig dybt i Lundens hæver.

Ludvig.

Mat og ene, bleg og ene,
 Sidder jeg bag Skovens Kroner;
 Ene, paa de kolde Stene;
 Harpen toner Beemodstoner.

Dysses ikke hen i Slummer,
 Kielne Sangerster! som sorte
 Mys den blege Mand, hvis Kummer
 Dulmed, da han Eder hørte.

Kunde disse dunkle Lunde
 Lettere mit Hierte hæve,
 O! da skulde Harpen bøve,
 Glædeslyd, som Eders Munde.
 Men det bløder og forsøder
 I sin Smerte sødt sin Smerte,
 Møder Anelser og foder
 Svage Haab, det arme Hierte.

Hvad er Nattens Stiernehimmel,
 Naar ei Elstovs sionne Stierne
 Blinker venlig i det Fierne,
 Fra den lyse Stiernevrimmel?

Hvad er Livet, naar ei Livet
 Bisfligt hen i Elstov rinder?
 Hvad er Livet, naar ei Livet
 Sødt i Favnetag forsvinder?

Aftenvind! i Aftenrøden,
 Du, som Nattens Taushed bryder;
 For mit Øre tungt du lyder,
 Som det sidste Suk i Døden.

Maria (Sommer).

Skyggen voxer i Lund'en,
 Den lyse Dag er forsvunden;
 Mildt skylle de mørke Bo'er,
 Naturen blideligt sover.

Mens Pigen hurtig heniler,
 Den bleggule Maane smiler;
 Bag sorte Stammer, i Taage,
 De lumsle Rovere væage.

Hvor underligt Espen skielver!
 Som Kirke sig Skoven hvælver!
 Som Kirke ved Midnatstide.
 Hjist sveve Dodninger hvide!

Hvi skielver ei frøgtsomme Pige,
 Mens Morderne lumsle sig snige?
 Hvi springer hun kiek og forvoren
 Giennem sorteste Bust i Skoven?

Hun frygter ei for de Døde,
 For Røverens Haand at blode,
 Naar hun i sin sidste Smerte
 Kan synke til Ludvigs Herte.

(Hun synker til hans Bryg.)

Hymne.

Tryllende Harmonie!
I midnatsdunkle Jord.
Salige Sympathie!
Hellige Poesie!
Uden Ord.
Sammensmelting af Lund og Sø,
Af Stierner og omslynget Ingling og Mø.
Havn mod Havn
Tolker hele Naturen Kierligheds Navn.

En gammel Egg.

Her har jeg staet femhundred Aar;
Om Vintren med Sne paa mit Bryst,
Mellem Blomster i gronne Baar,
Mellem eget Lov i den brune Host;
Min stolte Top har jeg reist,
Og kneist
Ud over den vide Natur,
Som omslynger Treernes Muur.
Digt blev jeg i Hu saa mod;
Gi flytte jeg kunde min Dod;
Stille maatte jeg staae,
Og vilde saa gierne gaae.
Engang de foeldte min Broder her,
Som hæved sig over Stubben der!
Han er lykkelig!
Som en Planke paa Skibet tumler han sig,
Som en Slange han sig giennem Bolgerne snoer
Om den hele Jord.
Teg staaer, hvor jeg blev fød,
Til min Dod!
For var jeg for stolt til at klage,
Man bliver blod i de gamle Dage;
Desfor fuser
Beemod i mit Lov, naar Stormen bruser.

Denne Nat er sod!

Toner lod

Bed min gamle Fod;

Og paa min Nod

Sad Elskende to

I kierlig Ro.

Saadan en Vaar

Har jeg ei oplevet fem hundred Aar!

Sanct Hans-Drmen

(under Egen).

Du er fem hundred Aar!

Jeg kun en Dag.

Dit Liv er langsomt,

Koldt, sterklt;

Mit er hurtigt,

Brændende, begeistret!

Lutter Glod,

Levende, bevægelig Glod!

Et Dieblik mellem Fodsel og Dod.

Jeg bryter ikke med dig!

Doden

Stiger over den sierne Kirkemur og gaaer forbi Stoven, hen ad
Marken, til en Bondebø, med sin Lee paa Nakken, og synger):

Een, to, tre!

I ranglende Dands!

I danglende Dands!

Med glimtende Lee,

I Maaneglands!

Een, to, tre!

Med ringlende Been!

Med dinglende Been!

Jeg har hvæsset min Lee

Paa Gravens Steen.

En, to, tre!
 Fra den sorte Grav!
 Med blinkende Lee
 Maa jeg meie dem af,
 Mens Maanen leer.
 Jeg kommer tilpas!
 Du rinder ei meer,
 Mit Timeglas!

Afsted, afsted,
 Med hurtige Fied,
 I Taage, mellem Snoge,
 Over Egen hen,
 Mellem Lygtmænd.

En, to, tre!
 I ranglende Dands!
 I danglende Dands!
 Med glintende Lee,
 I Maaneglands!

Sanct Kirsten

(gaaer usormarkt forbi de Elstende hen igennem Skoven til sin Kilde.
 Hun stirrer en tidlang i det klare Væld. Derpaa raaber hun):

Ellepige! Ellepige!

Ellepigen

(stiger op af Vældet).

Hvad har du at sige?

Sanct Kirsten.

Tag vare, tag vare
 Paa Bolgerne klare,
 At ingen fordunkle
 De Perler, som funkle;
 At aldrig de nosle
 I bælmørke Gange,
 At de fremspringe kiole,
 Venlige, mange!

Ellepigen.

Jeg skal dem bevare;
Men du maa dem klare!

(Sanct Kirsten læser sit Paternoster, lader en Taare
falde i Bældet, og forsvinder.)

Bølgerne.

Dobbelt lyft vi nu rinde.
Farvel, vor Veninde.

(Klokken slaaer tolv.)

Ludvig.

Hist i Taarnet alt Klokkens slaaer.
Stiernen blinker!
Elske Maria! du fra mig gaaer.
Himlen vinker!

Maria.

Undersigt mit bange Hiertes slaaer.
Stiernen blinker!
O, hvad dog Kierlighed formaer!
Himlen vinker!

Ludvig.

Deiligt bølger dit lange Haar.
Stiernen blinker!
Til Himlen klart dit Øie du slaaer.
Himlen vinker!

Maria.

Pleieforældre med solvgræe Haar —
Stiernen blinker!
I ledende nu i Skoven gaaer.
Skebnen vinker!

Ludvig.

Jeg forbittrer din Ungdoms Nar!

Stiernen blinker!

Gid jeg laa paa den sorte Baar.

Himlen vinker!

Maria.

Gisset tølle vi ingen Nar,

Hvor Stiernen blinker!

Hist vi evig paa Roser gaaer,

Naar Himlen vinker.

(De vil stilles ab.)

Kierligheds Gudinde

(Triner pludselig ud af Bustene, med en Glorie om sit Hoved).

Hvor Bolgen ruller rislende, fortrolig,

Bed Stranden hist, hvor Svanen hvid sig dukler,

Der staer i høie Siv, ukiendt og rolig,

En lille Baad, som Solverbolgen vugger!

Den bringer Eder til en fiernet Bolig,

Hvis Eier kun af hellig Længsel fulker.

Jeg saae fra Himlen Eders Taare rinde,

Da ilte jeg paa Nattens Blomstervinde.

Hin Olding Eders Hierter skal forbinde,

Han deler fro med Jer sin lille Hytte.

En Mark, en Have dyrket I skal finde,

Som for al jordisk Trang kan huldt beskytte.

I Elskovs Fryd skal Eders Dage svinde,

Med Ingen her paa Jorden vil I bhytte.

Lad Eders Fiender angre, lad dem græde!

De dræbte længe nok den sode Glæde.

See, Natten vinker! Aldrig skal I savne
 Mit Venstlab, jeg usynlig Eder folger.
 Ustydlig Kierlighed, til fierne Havne,
 Beskyttende skal mildne Havets Bolger.
 Glem fordums Kummer ved hinandens Favn,
 Den er forbi, ei længer den forfolger.
 Fat Mod, Maria! Jeg har dæbt din Smerte.
 Du vinkte mig fra Himmel med dit Herte.

(Hun forsvinder. De Elstende følge hendes Bint.)

En Jæger

(Kommer gaaende gennem Stoven med sin hund).

Det er mig liert, de stoier ei meer,
 Den brogede Sværml ei gierne jeg seer.
 Det gior mig ondt for min gode Skov,
 At til det Væsen de skal have Lov.
 Jeg vandrer helst mellem tause Stammer,
 Sigter og skyder og Hiorten rammer.
 Jeg gider kun levet med mig selv.
 Naar i Natten fuser den folde Elv,
 Sætter jeg mig ved Træets Nod,
 Med Trofast liggende ved min Hod,
 Og stirrer hen i den blege Stierne,
 Som glimter saa underligt i det Fierne;
 Og, naar da ligesom den luer i mit Bryst,
 Saar faaer jeg til at blæse Lyft,
 Saar griber jeg om den krumme Luur
 Og blæser ud i den vilde Natur!
 Og naar Skraldet runger over Jord og Hav,
 Tenker jeg paa min Dod og min Grav.
 Her sad nylig forelskede To.
 Jeg lider ei Kierligheds kielne No.

Den hele Natur er min Elsterinde.
 Giid jeg som de hvinende Vinde
 Kunde styrte hoit fra Skerne ned
 Og favne det Alt! Det var Kierlighed!

(Blæser i sit Horn og gaaer bort.)

Slutnings-Chor.

I Maanestin titter
 Vi Fugle saa smaae,
 Bag Grenenes Gitter,
 Til hinanden og slaae.
 Gudskelov vi er ene
 Paa vore smaae Grene.
 Naar kun vi har Ro
 Til at hoppe frit,
 O, da er vi saa froe!
 Saa froe, saa froe!
 Virilit! Virilit!

... er en af de vigtigste og mest
værdifulde bøger i vores land
og har været et stort bidrag til vores
kulturhistorie. Den er også et af de vigtigste
og mest betydningsfulde værker i den
danske litteratur.

Indhold.

	Side
Freyas Alter	5.
Baulundurs Saga	129.
Aly og Gulhyndy	183.
Sanct Hansaften-Spil	267.

